

LEIF G. W. **PERSSON**

EJDERHA KATILI

DEDEKTİF BÄCKSTRÖM SERİSİ

SIRADAN BİR SARHOŞ CİNAYETİ Mİ? YOKSA SİYASİ BİR HESAPLAŞMA MI?

Stockholm'de 68 yaşındaki bir adam içki şişelerinin arasında ölü bulunur. Cesedi bulup polisi arayan kişi gazete dağıtıcısı bir gençtir. Buna rağmen cinayetten şüpheli konumuna düşer ama kısa süre sonra suçsuz olduğu anlaşılır.

Linda cinayetini yanlış soruşturmasından ötürü kayıp eşyalar bürosuna sürgün edilen Bäckström'e bir şans daha verilir ve bu davanın başına getirilir. Soruşturma ilerlerken gazete dağıtıcısı gencin ölüm haberi gelince Bäckström'ün içine kurt düşer. Aynı günlerde para taşıyan bir güvenlik minibüsüne soygun düzenlenir ve olayda iki kişi hayatını kaybeder.

Soygun sonrası yapılan incelemeler mafyayı işaret etmekte ve hatta bu olayın da ilk cinayetle bağlantısı olduğu düşünülmektedir. Göreve yeni getirilmiş olan polis şefi Anna Holt, bu kadar olayın aynı anda meydana gelmesini "teşkilata pençelerini geçirmiş bir ejderha" olarak tanımlar. Ve bu ejderhayı onun için öldürecek bir şövalyeye ihtiyacı olduğunu düşünür.

Her zamankinden daha öfkeli, kaba, umursamaz ve gerçek yüzünü hep gizleyen Dedektif Bäckström, bu iş için doğru kişi olabilecek midir?

"Banka soyguncuları ve mafya üyeleri bir cinayet soruşturmasına dâhil olur. Fakat olayın çözümlenmesi, her iyi polisiye romanda olması gerektiği gibi beklenmedik bir şekilde gerçekleşiyor. Okuması oldukça eğlenceli."

Västerviks-Tidningen

"Kısa, şişko serseri Bäckström'ün sizi güldürmesine engel olamıyorsunuz. Yine olağanüstülüğüyle her durumdan paçayı kurtarıyor."

EJDERHA KATİLİ

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Pegasus Yayınları: 1952
Bestseller Roman: 814

EJDERHA KATİLİ
LEIF G.W. PERSSON
Özgün Adı: Den Som Dödar Draken

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Aycan Öztöplär
Düzelti: Ayten Koçal
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-502-0

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2008, Leif GW Persson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltıla-
maz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

LEIF G.W. PERSSON

EUDERHA KATİLİ

İngilizcesinden çeviren:

Nil Karaca

PEGASUS YAYINLARI

Yetişkin çocuklar için bir muzip bir öykü.
Leif G.W. Persson

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

1.

Et sosu lekeli bir kravat, dökme demirden bir sos tenceresinin kapağı ve ahşap sapı kırık, sıradan bir çekiç. Solna polisinin ön soruşturma esnasında olay yerinde bulduğu en dikkat çekici üç obje bunlardı. Ancak bu üç objenin büyük olasılıkla kurbanın öldürülmesinde kullanılmış olduğunu anlamak için adli tıp uzmanı olmaya gerek yoktu. Bir çift gözü ve sağlam bir midesi olan herkes bunu anlayabilirdi.

Sapı kırık olan çekiç konusunda, başlangıçtaki izlenimlerin yanlış olduğu ve çekicin –çok daha büyük bir ihtimalle– saldırgan tarafından en azından kurbanını öldürürken kullanılmadığı nispeten kısa bir süre içinde ortaya çıkmıştı.

Adli tıp ekibi işe koyulurken soruşturmayı yürüten memurlar da işin kendilerine düşen kısmını yerine getirmişlerdi. Yakınlarda yaşayan insanların kapılarını çalıp onlara kurban hakkında bilgi vermişler ve olan bitenle bağlantılı bir şey gören olup olmadığını sormuşlardı. Polisle sözleşmeli olarak çalışan bir kadın sivil, bilgisayarının başına geçmiş ve bir şeyler bulmak üzere çalışmaya başlamıştı – sözleşmeli siviller, genellikle soruşturmanın bu kısmıyla ilgileniyorlardı.

Kayıtların tutulmakta olduğu bir buçuk asrın en sık rastlanan İsveç suç tarihinin cinayet kurbanlarından birinin trajik hikâyesini ortaya çıkarmaları çok uzun sürmedi. Erken ortaçağ dönemlerine dayanan mahkeme kayıtlarının, sanayileşmiş toplumun yasal kayıtlarıyla aynı görüntüyü verdiği düşünülürse söz konusun periyodun bir buçuk asırdan çok daha uzun olduğu bile

söylenebilirdi. Tipik İsveç cinayet kurbanı denilebilirdi. Bugünün terminolojisiyle: “Bekâr, orta yaşlı bir adam. Ciddi derecede alkol bağımlılığı olan, sosyal olarak ötekileştirilmiş bir tip.”

Solna polisi ön soruşturma lideri Dedektif Başkomiser Evert Bäckström, davaya bakan ekibin ilk toplantısının ardından patronuna kurbanı tarif ederken, “Bildiğin standart ayyaş,” demişti.

2.

Hem komşuların ifadelerinden hem de çeşitli kayıtlardan elde edilen bilgilerde fazlasıyla kanıt olmasına rağmen iki adli tıp uzmanının bulduğu deliller, öne sürülen görüşü daha da destekliyordu.

İkiliden daha yaşlı olan Peter Niemi, meslektaşı ve kendisinin bulgularını sunduğu hazırlık toplantısında davayı özetlerken, “Bana sorarsan tipik bir sarhoş cinayeti Bäckström,” dedi.

Kravat, sos tenceresi kapağı ve çekiç kurbanı aitti ve talihsiz olaylar zinciri başlamadan önce dairededi. Kravat, kurbanın boynunda bulunmuştu. Her zamanki gibi yakanın altındaydı ancak bu olayda biraz fazla sıkılmıştı ve işi garantiye almak için de kurbanın boğazına basit camadan düğümüyle bağlanmıştı.

Parmak izlerine bakılırsa, biri kurbanın kendisi olmak üzere iki kişi cinayet saatine kadar aynı dairede birlikte yemek yiyip içki içmişlerdi. Boş alkol ve bira şişeleri, bira ve votka kadehleri, salondaki masada bulunan iki tabaktaki yemek artıkları ve küçük mutfaktaki bunlarla uyumlu yiyecek kalıntıları, kurbanın son yemeğinin eski bir İsveç klasiğı olan domuz pirzolası ve kah-verengi fasulyeden oluştuğunu kanıtlıyordu. Çöp tenekesindeki plastik pakete bakılırsa fasulyeler, belli ki günün daha erken bir saatinde yakınlardaki bir yerel marketten alınmıştı. Sonra da servis edilmeden önce dökme demir tencerede ısıtılmıştı.

Tencerenin kapağı, aynı akşam katil tarafından ev sahibinin başına defalarca vurmak için kullanılmıştı.

Adli tabip de hemen hemen aynı sonuca ulaşmıştı. Polis ekibinin ilk toplantılarını yapacağı esnada kendisinin yapacak daha önemli işleri olduğu için konuya dair tespitlerini otopsiye giren adli tıp uzmanına aktarmıştı. Kesin bulgularını yaklaşık bir hafta sonra yazılı olarak sunacaktı ancak genel incelemeler ve eğitilmiş gözler sözlü bir ön rapor için yeterliydi.

“Talihsiz kurbanımızın, siz polis beyefendilerin deyimiyle bir ayyaş olduğunu düşünüyorum,” diye açıklamıştı adli tabip. Ne de olsa o anda orada bulunanların aksine kendisi eğitilmiş bir adamdı ve sözlerini dikkatle seçmesi beklenirdi.

Bir bütün olarak ele alındığında tüm bunlar –komşuların ifadeleri, resmi dosyalarda kurbanı dair ufak notlar, olay yerinden elde edilen bulgular, adli tabibin ön raporu– polise gereken tüm bilgileri sağlamıştı. Önceden birbirini tanıyan iki ayyaş, bir şeyler yemek ve daha çok da içmek için buluşmuş, ortak geçmişlerine dair pek çok saçma konu yüzünden tartışmaya başlamıştı ve içlerinden biri, diğerini dayakla öldürerek birlikte geçirdikleri akşamı sonlandırmıştı.

Olay bundan daha karmaşık değildi. Failin, kurbanın kendisiyle aynı kafadaki yakın çevresi arasından çıkması ihtimali yüksekti ve bu konudaki araştırmalar başlamıştı bile. Bu tür davaların onda dokuzu çözülüyordu ve belgeler, genellikle bir ay içinde savcının masasına ulaşıyordu.

Diğer bir deyişle tamamen sıradan bir davaydı ve dışarıdan bir uzmanın –mesela Ulusal Suçlu Soruşturma Birimi’nin psikolojik profil çıkarma bölümünden birinin, hatta kurbandan sadece birkaç blok ötede oturan Ulusal Polis Kurulu’nun kriminoloji

profesörün– getirilmesi, ilk toplantıya katılan Solna polisi memurlarından hiçbirinin aklına gelmemiştir bile.

Bu uzmanlardan hiçbirisi kendiliğinden polisle iletişime geçmemiştir ki herkesin zaten bildiği şeyleri ortaya koyduklarından bu iyi de olmuştur. En azından bu sayede bilimsel kanıt açısından hazırlıksız yakalanmaları tehlikesi olmayacaktı.

Ancak sonunda tüm bunların –krimonolojik kanıtlar, denenmiş ve test edilmiş polis deneyimi ve zaman içinde tüm gerçek polis memurlarının geliştirmekte olduğu o klasik içgüdülerin toplamından ortaya çıkarılan her şeyin– tamamen ve baştan sona yanlış olduğu anlaşıldı.

“Pekâlâ, ana hatlarıyla özetle bana Bäckström,” dedi Bäckström’ün patronu, Batı Bölgesi Polis Şefi Anna Holt, cinayetin ertesi gün Bäckström kendisine davayı anlatırken.

“Bildğin, sıradan bir ayyaş sadece,” dedi Bäckström ciddiyetle başını sallayarak.

“Tamam, beş dakikan var,” dedi Holt iç çekerek. Gündeminde, en azından birisi Bäckström’ün davasından daha önemli olmak üzere çok sayıda başka konular vardı.

3

15 Mayıs Perşembe günü güneş Solna'daki Hasselstigen Caddesi, 1 numaranın üzerine sabah üçü yirmi geçe doğmuştu. Yirmi beş yaşındaki Septimus Akofeli'nin sabah gazetelerini getirmek üzere gelmesinden tam olarak iki saat kırk dakika önce.

Septimus Akofeli, aslında bir bisikletli kuryeydi ancak yaklaşık bir yıldır, Hasselstigen 1 numaranın da aralarında bulunduğu, Räsundavägen üzerindeki birkaç blokta sabah gazetelerini dağıtarak fazladan biraz para kazanıyordu. Güney Somalili bir göçmendi ve köyü, Kenya sınırına yarım günlük yürüme mesafesindeydi. Yeni ülkesine on üçüncü doğum gününde gelmişti ve başka herhangi bir yer yerine İsveç'e gelme nedeni teyzesi, eniştesi ve birkaç kuzeninin buraya beş yıl önce gelmiş ve diğer tüm akrabalarının da ölmüş olmasıydı. Ya da öldürülmüş denilebilirdi çünkü akrabalarının çok azı başka nedenlerle ölmüştü.

Septimus Akofeli, bir şekilde İsveç'e gelmiş, sıradan bir Somalili göçmen değildi. Onunla ilgilenen yakın akrabaları vardı ve kalmasına izin verilmesi için güçlü insani nedenler mevcuttu. İşler onun için gayet iyi gitmişti ayrıca. En azından onun durumunda birisi açısından.

Septimus Akofeli, İsveç'te okula gitmiş ve liseden, derslerin çoğundan iyi olmasa da geçer notlar alarak mezun olmuştu. Daha sonra Stockholm Üniversitesi'nde üç yıl, ana dalı İngilizce olmak üzere dil eğitimi almıştı. İsveç sürücü ehliyeti almış ve yirmi iki yaşında da İsveç vatandaşı olmuştu. Pek çok işe başvurmuş ve sonunda içlerinden birine kabul edilmişti. Green

Carriers –gezegeni önemseyen insanlar için kurye hizmetleri– için bisikletli kurye olarak çalışıyordu. Sonra öğrenci kredisi geri ödemelerine yönelik ilk ödeme planı eline geçince gazete dağıtıcısı olarak ikinci işine başlamıştı. Son birkaç yıldır Rinkeby'deki Fornbyvägen Caddesi üzerinde tek odalı bir dairede yalnız yaşıyordu.

Septimus Akofeli, kendi başının çaresine bakabiliyordu. Kimseye yük değildi. Kısacası geçmişinden bağımsız olarak pek çok kişiden daha fazla şey başarmıştı ve kendisiyle aynı geçmişi paylaşanların neredeyse hepsinden daha iyi durumdaydı.

Septimus Akofeli, sıradan bir Somalili göçmen değildi. Her şeyden önce bir Somalili için Septimus, Somali'deki küçük Hristiyan azınlık arasında bile alışılmadık bir isimdi. Ayrıca ten rengi de onunla aynı ülkenin vatandaşları olanların çoğundan çok daha açıktı. Bunun çok basit bir açıklaması vardı: İngiliz Kilisesi'nin Afrikalılara yönelik misyonerliğinden bir papaz, Mortimer S. Craigh –S, Septimus'un baş harfi– altıncı emri ihlal etmiş, Septimus'un annesini hamile bırakmıştı. Günahının büyüklüğünü fark edince Tanrı'dan af dilemiş ve neredeyse hiç zaman kaybetmeden kendi dinî bölgesi olan Hampshire'daki akla gelebilecek her türlü kırsal unsurlarla çevrili Great Dunsford'a dönmüştü.

Yirmi beş yaşındaki Septimus Akofeli 15 Mayıs sabahı saat altıyı beş geç, altmış sekiz yaşındaki Karl Danielsson'un cesedini Solna'daki Hasselstigen Caddesi 1 numarada, dairesinin koridorunda bulmuştu. Dairenin kapısı ardına kadar açıktı ve ceset, kapının yaklaşık bir metre kadar ötesinde yerdedi. Septimus Akofeli, Danielsson'un posta kutusuna koymak üzere olduğu *Svenska Dagbladet* gazetesini yere bırakmış ve cesede daha yakından bakabilmek için ileri doğru uzanmış, hatta cesedin yanaklarını hafifçe tokatlamıştı. Daha sonra başını iki yana sallamış ve cep telefonundan 112'yi aramıştı.

Akofeli'nin telefonu, saat sabah altıyı altı geçe Stockholm polisinin Kungsholmen'daki acil durum kontrol birimine yönlendirilmişti. Aramayı karşılayan operatör, ona hatta kalmasını söylemiş ve sonra da telsizden aramanın anonsunu yapıp söz konusu adrese sadece birkaç yüz metre uzaklıktaki Batı Bölgesi'nde bulunan Frsundaleden'deki bir devriye aracından cevap alana kadar onu beklemeye almıştı. "Solna'da, Hasselstigen 1 numarada cinayet şüphesi." Operatör, arayan erkek şahsın sesinin "şüphe çekecek derecede sakın ve kendine hâkim" olduğunu da eklemişti çünkü bu özellikler, yapılan arama şayet yalnızca bir eşek şakası değilse aramayı yapan kişinin ciddi psikolojik sorunlarının olup olmadığının bilinmesi açısından önemliydi.

Ancak operatörün bilmediği şey, konunun aslında bundan çok daha basit olduğuydu; Septimus Akofeli, az önce gördüklerini anlayabilecek durumdaydı. Küçük bir çocukken bile yeni memleketinin dokuz milyon diğer sakininin pek çoğundan daha fazla öldürülmüş ve parçalanmış beden görmüştü.

Septimus Akofeli kısa boylu ve zayıftı; 1.67 cm boyunda, 55 kilo ağırlığındaydı ancak güçlü ve atletikti. Ne de olsa her sabah saatler boyunca merdivenleri bir aşağı bir yukarı koşarak inip çıktıktan sonra, günün geri kalanını bisikletle dolaşarak gezegene önem veren ve kesinlikle gerekenden fazla bekletilmemesi gereken telaşlı müşterilere mektup ve koliler dağıtmakla geçiriyordu.

Septimus Akofeli koyu, zeytin rengi teniyle, klasik kemik yapısı ve bir Eski Mısır vazosundan çıkmış gibi duran profiliyle yakışıklı bir adamdı. Ve elbette Stockholm polisi acil durum kontrol biriminde telsiz operatörü olarak çalışan orta yaşlı, İşveli bir polis memurunun aklından neler getiğiyle ilgili hiçbir fıkri yoktu ve çocukluk anılarını unutmak için elinden geleni yapmıştı.

İlk önce kendisine söyleneni yapmış ve hatta beklemişti. Birkaç dakika sonra başını iki yana sallamış, görüşmeyi sonlandırmak için tuşa basmış –belli ki polis onu unutmuştu– ve

sonra da içinde gazetelerin olduğu çantasını yanına koyarak dairenin kapısının dışında merdivenlere oturmuştu. Söz verdiği üzere binanın içinde bekliyordu.

Birkaç dakika sonra ziyaretçileri olay yerine vardı. Biri dikkatle ön kapıyı açıp kapattı. Sonra merdivenlerden yukarıya doğru çıkan ayak sesleri duyuldu. İki polis memuru görüldü – önce kırklarında bir adam, onun hemen arkasında da ondan çok daha genç kadın meslektaş. Erkek polis memurunun sağ elinde tabancası vardı ve sol kolunu da uzatarak Akofeli'ye doğru nişan almıştı. Genç, kadın meslektaş. hemen onun arkasında duruyordu ve sağ elinde katlanabilir çelik bir cop vardı.

“Peki,” dedi erkek polis memuru Akofeli'ye doğru başıyla işaret ederek. “Şöyle yapacağız. İlk önce ellerimizi başımızın üstüne koyuyoruz ve yavaşça ve sakinçe ayağa kalkıyoruz. Sonra da bacaklarımızı ayırıp arkamızı dönüyoruz...”

Biz de kim, diye düşündü Akofeli kendisine söylenilenleri yaparken.

4

Hasselstigen, Räsundavägen Caddesi üzerinde, ulusal futbol stadyumundan yaklaşık yarım kilometre uzakta, Svensk Filmindustri'nin Filmsta adlı eski stüdyolarının bulunduğu alanın yanında bulunan, sadece birkaç yüz metre uzunluğunda bir ara sokaktı. Film stüdyosu günümüzde Hasselstigen 1 numarada yaşayanlardan farklı insanlar için lüks konutlara dönüştürülmüş durumdaydı.

Hasselstigen 1 numaradaki bina, savaşın sona ermesinden altı ay sonra, 1945 sonbaharında inşa edilmişti. Bölge sakinleri buranın, Tanrı'nın ya da en azından ev sahibinin unuttuğu bir yer olduğunu düşünüyorlardı. Otuz küçük daireden oluşan, beş katlı bir tuğla binaydı. Her dairede sadece bir veya iki oda ve bir mutfak vardı. Bina altmış yıllıktı ve acilen komple tadilata, tesisat yenilemesine; aslında her şeyin düzeltilmesine ihtiyacı vardı.

Buradaki kiracıların durumu da binanın halinden farksızdı. Yaklaşık yirmi tanesi bekârdı ve büyük çoğunluğu da emeklilerden oluşuyordu. Hepsi emekli sekiz yaşlı çift ve maluliyet aylığı olan yirmi dokuz yaşındaki oğluyla beraber yaşayan kırk dokuz yaşında, orta yaşlı bir kadın vardı. Komşular, kadının oğlunun biraz değişik bir tip olduğunu düşünüyorlardı. Kibar ve zârarsızdı, hatta isteyen herkesin yardımına da koşardı ancak sürekli olarak evde annesiyle birlikteydi. Birkaç ay önce annesi felç geçirip hastaneye yattığından beri burada yalnız yaşıyordu.

Kiracılardan on birine sabah gazetesi geliyordu. Altı daire *Dagens Nyheter*, beşi de *Svenska Dagbladet* alıyordu ve yaklaşık bir yıldır her sabah gazetelerini Septimus Akofeli dağıtıyordu.

Düzenli olarak sabahları saat altı civarında geliyordu – şimdiye kadar tek bir kez bile dağıtımını aksatmamıştı.

Hasselstigen'deki binada toplamda kırk bir kişi yaşıyordu – içlerinden biri öldürüldüğüne göre artık tam olarak kırk kişi. Perşembe öğleden sonra itibariyle de Solna polisi, kurban dâhil binada oturan herkesin kimliğini öğrenmişti.

Acil durum kontrol birimine ilk aramanın gelmesi ile bina sakinleri listesinin oluşturulması arasında geçen sürede çok fazla şey olmuştu. Yaşanan diğer gelişmelerin yanı sıra Solna polisi soruşturma ekibinin lideri Dedektif Başkomiser Evert Bäckström, o sabah saat ona yirmi kala olay yerine ulaşmıştı; kontrol odasındaki meslektaşlarının aranmasından sadece üç buçuk saat sonrasındaydı ve açıkçası söz konusu Bäckström olduğuna göre bu son derece kısa bir süreydi.

Bu durumun oldukça kişisel bir açıklaması vardı. Önceki gün Stockholm polis doktoru, özel hayatında değişiklikler yapacağına dair Bäckström'den söz almıştı ve onun gibi bir hastanın bile ödünü koparan –Bäckström, Bäckström olarak kalmaya devam etmek istiyorsa uygulamak zorunda olacağı– bazı tıbbi öneriler listesi vermişti. Bu durum en azından akşamı içkisiz ve geceyiye uykusuz geçirmesine yol açmış, böyle bir gecenin ardından da Bäckström, Batı Bölgesi Suç Birimi'ndeki yeni işine yürüyerek gitmeye karar vermişti.

Calvary'ye kadar olan yaklaşık dört kilometre uzunluğundaki yol bitmek bilmemişti. Kungsholmen'da bulunan Inedalsgatan'daki konforlu mekânından Solna'daki Sundbybergsvägen'de bulunan ana polis merkezine, acımasız güneşin altında yürümüştü. Dayanılmaz sıcaklık insan tahammülünü zorlayacak, hatta bir olimpiyat maraton koşucusunu bile hırpalayacak düzeydeydi.

5

15 Mayıs sabahı saat dokuzu çeyrek geçe, bulutsuz mavi gökyüzünde güneş çoktan yükselmişti. Mayıs ayının ortası olmasına rağmen sıcaklık gölgede yirmi altı dereceydi ve Bäckström, ter içinde kalarak Karlberg Kanalı'ndaki köprüyü geçti. Dikkatli ve ileri görüşlü bir adam olarak, kendisini bekleyen eziyetli ortama uygun giyinmişti. Bir Hawaii gömleği ve şort giymiş, çorapsız ayaklarına sandalet geçirmiş, hatta herhangi bir susuzluk atağına karşı önlem olarak cebine bir şişe soğuk su bile almıştı.

Bunların hiçbirinin bir faydası olmamıştı. Yetişkin hayatında ilk kez kendi iradesiyle ayık kalmış olmasına rağmen –kesin olarak yirmi dört buçuk saattir tek bir damla içmemişti– daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

O lanet olası şarlatan doktoru geberteceğim, diye geçirdi içinden. Akşamdan kalma olmaya son vermişti, ağzına tek bir damla dahi sürmemişti ve içkisizliğinin ikinci gününde kendini elektrik kabloşuna takılmış bir kartal gibi hissediyordu.

O anda cep telefonu çaldı. Arayan, Solna'daki ofisiydi.

“Sana ulaşmaya çalışıyoruz Bäckström,” dedi nöbetçi memur. “Bu sabah yediden beri seni arıyorum.”

“Ulusal Suç Birimi'nde erken saatte toplantım vardı,” diye yalan söyledi. Aslında ancak o saatlerde uykuya dalabilmişti. “Bir sorun mu var?” diye sordu kendisine yönelebilecek yeni soruların önünü kesmek için.

“Sana bir cinayet davasını yönlendireceğiz. Olay yerindeki ekibimizin biraz bilgi ve liderliğe ihtiyacı olabilir. Biri yaşlı bir emekliyi öldürmüş. Olay yerinin mezbaha gibi olduğunu duydum.”

“Elimizde ne var?” diye homurdandı Bäckström. İyi habere rağmen kendini daha iyi hissetmemişti.

“Daha fazla bir şey bilmiyorum. Cinayet olduğu kesin. Kurban oldukça yaşlı, emekli; söylediğim gibi cesedinin kötü durumda olduğunu söylüyorlar. Fail bilinmiyor. Telsizle bildirmek üzere elimizde tarifi yok, tüm bildiğim bu. Sen neredesin ki?”

“Karlberg Kanalı’nı şimdi geçtim,” dedi Bäckström. “Çok fazla yağmur yağmadığında işe yürüyerek gelmeye çalışıyorum genellikle. Biraz egzersiz her zaman iyi gelir,” diye açıklama getirdi.

“Anlıyorum,” dedi nöbetçi memur şaşkınlığını güçlkle gizleyerek. “İstersen seni alması için bir araba gönderebilirim.”

“İyi fikir,” dedi Bäckström. “Acil olduğunu söyle. Onları köprünün Solna tarafında, futbol fanatiklerinin takıldığı mekânın dışında bekliyor olacağım.”

Yedi dakika sonra mavi lambası yanan bir devriye arabası belirdi ve U dönüşü yaparak AIK Stockholm futbol takımı taraftarlarının kulüp binasının girişi önünde durdu. Hem şoför hem de ondan daha genç kadın meslektaşı arabadan inip onu dostça selamladılar. Belli ki yol yordam biliyorlardı çünkü şoför, kendi tarafındaki kapıyı açmıştı. Böylece Bäckström genellikle şüphelilerin oturduğu yolcu koltuğunun arkasındaki koltukta oturmak zorunda kalmamış oldu.

“İşte buradasın Bäckström, klasik suç bölgesinde bekliyorsun,” dedi erkek polis memuru, Bäckström’ün arkasında duran çalılıkları işaret ederek.

“Adım Holm bu arada,” diye ekledi başparmağını kendi üniformasına doğrultarak. “Bu da Hernandez,” dedi başıyla kadın meslektaşını işaret ederken.

“Klasik bölge derken?” dedi Bäckström arka koltuğa yerleşince, kafası Holm’ün kadın meslektaşıyla meşguldü. Uzun, koyu renk saçlarını şık bir şekilde toplamıştı ve tüm Råsunda Stadyumu’nu aydınatabilecek bir gülümsemesi vardı. Göğüsleri mavi üniformasını geriyordu.

“Klasik bölge derken ne demek istedin?” diye tekrarladı Bäckström.

“Ah, bilirsin işte, şu fahişe. Burada bulunmuştu, öyle değil mi? Yani en azından bir kısmı. Şu adli tabip ve arkadaşı pratisyen hekimin işlediği eski cinayet vakası. Gerçi kim bilir? Buradaki suç biriminin müdürü Toivonen’in olanlarla ilgili tamamen farklı bir teorisi var.”

“Sen de soruşturmaya dâhildin herhalde Bäckström?” diye araya girdi Hernandez aydınlık bir gülümsemeyle ona bakarak. “Ne zamandı? Yani kadını ne zaman bulmuşlardı? Ben daha doğmamıştım ama yetmişlerde falan olmalı? Otuz beş, kırk yıl önce miydi?”

“1984 yazı,” dedi Bäckström sertçe. Bakışlarını Hernandez’e dikerek, *tek kelime daha edersen kendini Şili’de trafik görevinde bulursun seni küçük fahişe*, diye geçirdi içinden.

“Ah, 1984. Pekâlâ, o zamanlar doğmuştum tabii,” dedi Hernandez. Belli ki susmaya niyeti yoktu ve beyaz, parlak dişlerini sergilemeye devam ediyordu.

“Ona şüphe yok. Aslında çok daha yaşlı gösteriyorsun,” dedi Bäckström, onun da geri adım atmaya niyeti yoktu. *Al sana kapak, seni erkeksi lezbiyen fahişe*, diye düşündü.

“Şu anki davayla ilgili sana anlatacağımız çok şey var,” dedi Holm konuyu değiştirme çabasıyla. Bu arada Hernandez de Bäckström’e sırtını dönmüş, defterine bakıyordu. “Şimdi oradan geliyoruz.”

“Tamam, dinliyorum,” dedi Bäckström.

Holm ve Hernandez olay yerine ulaşan ilk memurlardı. Olayı, Solna alışveriş merkezinin arkasındaki yirmi dört saat açık benzin istasyonundan kahve almak için durdukları sırada polis telsizinden duymuşlardı. Mavi ışıklarını ve sirenlerini çalıştırmışlar, üç dakika sonra Hasselstigen 1 numaraya ulaşmışlardı.

Telsizde konuştukları meslektaşları dikkatli olmalarını söylemişti. Aramayı yapan “erkek şahıs” normal insanların bu tür haberleri verirken davrandıkları gibi davranmamıştı. Hiçbir panik belirtisi göstermiyordu ve ses tellerini kontrol etmekte de sorun yaşamıyordu. Kısacası, şaşırtıcı derecede sakin ve kendine hâkimdi, tıpkı kaçıkların son manyaklıklarını anlatmak için polisi aradıklarında olduğu gibi.

“Arayan adam gazete dağıtıcısıydı. Bir göçmen. Düzgün birine benziyor ve bana sorarsan onu suçlu olarak değerlendirmemize gerek bile yok,” diye fikrini özetledi Holm.

Peki senin gibi birinin fikrini kim sorar acaba, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Peki ya kurban? Onun hakkında ne biliyoruz?”

“Dairede kiracıymış, adı Karl Danielsson. Bekâr, altmış sekiz yaşında, yaşlı bir adam. Diğer bir deyişle bir emekli,” diye açıkladı Holm.

“Emin miyiz?” dedi Bäckström.

“Kesinlikle eminiz,” dedi Holm. “Adamı görünce hemen tanıdım. Birkaç yıl önce Solvalla Hipodromu’nda sarhoş olup taşkınlık yaptığı için onu tutuklamıştım. Sonrasında olay çıkarmış, beni ve tüm ekibi aklına gelen her şey için şikâyet etmişti. Böyle bir nedenle ilk tutuklanması da değildi. Sosyal sorunlar, alkol falan. Bugünlerin tabiriyle sosyal açıdan aykırı bir tip.”

“Yani standart bir ayyaş demek istiyorsun,” dedi Bäckström.

“Evet. Öyle de denebilir,” dedi Holm. Konuyu hemen değiştirmek ister gibiydi.

Beş dakika sonra Bäckström'ü Hasselstigen'de 1 numaralı binanın önünde bıraktılar ve Holm ona şans diledi. Holm ve Hernandez, raporlarını yazmak üzere merkeze dönüyorlardı ancak yardımcı olabilecekleri başka herhangi bir şey olursa Bäckström onlara ulaşabilirdi.

Bıraktıkları için teşekkür etmeye bile gerek duymaksızın arabadan inerken, *bunu neden isteyecekmişim ki*, diye düşündü Bäckström.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

6

Her zamanki gibi, diye geçirdi içinden Bäckström arabadan indiğinde. Binanın önüne çekilen kordonun ardında gazeteciler, fotoğrafçılar, komşular ve yapacak daha iyi bir işi olmayan meraklılardan oluşan standart kalabalık toplanmıştı. Tabii bir de olağan kalabalığın yanı sıra neler olup bittiğini merak bile etmediği halde yolu oradan geçerken takılanlar vardı. Bunların arasında bulunanlardan güneşten bronzlaşmış üç genç, kordonun altından güçlkle geçen Bäckström'ün kıyafeti ve görünüşüyle ilgili yorumlar yapmışlardı.

Bäckström dönüp baktı ve günün birinde kendi işyerinde tekrar karşılaştıklarında onları hatırlayabilmek için görünüşlerini hafızasına işledi. O gün nasılsa gelecekti ve o gün geldiğinde bu küçük serserilere unutamayacakları bir deneyim yaşatmak niyetindeydi.

Binanın kapısında duran genç, üniformalı polisin yanından geçtikten sonra Bäckström yeni cinayet soruşturmasının ilk emrini verdi:

“İzleme ekibini arayın ve söyleyin onlara, sevimli izleyicilerimizin güzel fotoğraflarını çekmek için birkaç adam gönderinler,” dedi.

“Yapıldı bile,” dedi meslektaş. “Çengel geldiğinde benden istediği ilk şey bu olmuştu. İzleme ekibinden meslektaşlarımız birkaç saattir fotoğraf çekiyor olmalılar,” diye ekledi bir nedenle.

“Çengel mi? Ne çengeli?”

“Annika Carlsson. Bilirsin, uzun boylu, esmer meslektaşımız. Eskiden hırsızlık biriminde çalışırdı. Lakabı Çengel.”

“Şu lanet olası şirret karıyı mı kastediyorsun?” dedi Bäckström.

“Yorum yapmak istemiyorum Bäckström,” dedi meslektaşısı sırtarak. “Ama insanın kulağına çalınıyor işte bir şeyler.”

“Ne gibi?” dedi Bäckström şüpheyle.

“Yani muhtemelen onunla bilek güreşine girmemelisin,” dedi meslektaşısı.

Bäckström sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Hasselstigen 1 numaradaki binadan içeriye girerken, *nereye gidiyoruz böyle*, diye geçirdi içinden. *İsveç polisine neler oluyor böyle? İbneler, lezbiyenler, zenciler ve her zamanki dalkavuklar. Tek bir sıradan polis memuru yok görünürde.*

Olay yerinde her şey, yaşlı bir ayyaş kendi dairesinde öldürüsiye dövüldüğünde nasıl görünürse öyle görünüyordu. Kısacası yaşlı bir ayyaşın evinin her zamanki görüntüsünden çok daha kötüydü. Yaşlı adam dairenin hemen girişinde, ayakları kapı tarafına bakacak şekilde, bacakları ayrılmış ve kolları da neredeyse dua edercesine, parçalanmış kafatasının üzerine doğru uzanmış şekilde sırtüstü yatıyordu. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla gri gabardin pantolonu, öldüğünde dışkı ve idrarla dolmuştu. Yerde, bir metre genişliğinde bir kan gölü oluşmuştu. Dar koridorun her iki tarafındaki duvarlara yerden tavana kadar kan sıçramıştı ve tavanda bile kan izleri vardı.

Lanet olsun, diye düşündü Bäckström, başını iki yana sallayarak. Aslında şu iç mimar nonoşlara nihayet ciddi ciddi uğraşacakları bir iş olsun diye *Beautiful Homes*¹ programını aramalıydı. *Küçük bir “Evim Güzel Evim” raporu*, diye düşünüyordu ki omzuna birinin dokunmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

1 Evlerin tadilat ve dekore edildiği bir program. (yay. n.)

“Merhaba Bäckström. Seni görmek ne güzel,” dedi otuz üç yaşındaki Dedektif Komiser Annika Carlsson, dostça bir gülümsemeyle.

“Merhaba,” dedi Bäckström hissettiği kadar gıcık görünmemeye çalışarak.

Kendisi hayatının baharında, uzun, iri yarı bir adam olduğu halde Annika da ondan dört-beş parmak uzun bir kadındı. Uzun bacaklı, ince belli bir kadındı, rahatsız edici derecede fit ve güzel bir vücudu vardı. Saçlarını biraz uzatsa ve kısa bir etek giyse tamamen normal bir kadın gibi görünebilirdi bile – tabii boyu hariç ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Her ne kadar daha dünkü çocuk olsa da şanslıysa bundan sonra boyu artık uzamayabilirdi.

“Özel bir talimatın var mı Bäckström? Adli tıp ekibi ön kontrollerini tamamladı ve onlar cesedi adli tıp laboratuvarına götürür götürmez olay yerini inceleyebilirsiniz.”

“Sonra,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. Merdiven sahanlığının uzak köşesindeki duvara dayanıp, çömelmiş oturan adamı başıyla işaret ederek, “Bu da kim?” diye sordu Bäckström. Adam yüzünde karanlık, melankolik bir ifade ve omzunda içinden gazeteler sarkan bir çanta olan ince, koyu tenli bir tipti.

“O, aramayı yapan gazeteci çocuk,” dedi Carlsson.

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Bäckström. “Demek bu yüzden omzunda gazete çantası asılı.”

“Çok hızlısın,” dedi Carlsson tebessümle. “Tam olarak söylemek gerekirse çantasında beş adet *Dagens Nyheter* ve dört adet *Svenska Dagbladet* gazetesi var. Kurbanı ait *Svenska* gazetesi şurada, kapının yanında duruyor,” diye devam etti kurbanın dairesinin girişindeki katlanmış gazeteyi başıyla işaret ederek. “Bir *Dagens Nyheter* gazetesini de giriş kattaki yaşlı kadına teslim etmiş.”

“Peki onun hakkında ne biliyoruz? Yani şu gazeteci çocuk hakkında.”

“İlk olarak, görünüşe bakılırsa adam tamamen temiz,” dedi Annika Carlsson. “Adli tıpçılar onu kontrol ettiler ve vücudunda veya kıyafetlerinde hiçbir şeye rastlamadılar. Burada olan bitene bakılırsa kurbanımıza saldıran kişi o olsaydı, üstünün başının kana bulanmış olması gerekirdi. Bize kurbanın yüzünü, daha doğrusu yanağını kontrol ettiğini söyledi. Tamamen katılaştığını fark ettiğinde de yerde yatan adamın ölmüş olduğunu anlamış.”

“Yani herif bir de anatomi biliyor, öyle mi?” *Lanet olsun*, diye düşündü Bäckström. *Şu küçük zenci belli ki hevesli bir tip.*

“Eminim eski memleketinde bolca ceset görmüştür,” dedi Carlsson. Bu kez gülümsemiyordu.

“Fırsattan istifade cebine bir şeyler atmış mı?” diye sordu Bäckström, kara derililere dair eski içgüdülerine dayanarak.

“Üzeri arandı. Devriyeler buraya geldiklerinde ilk yaptıkları bu olmuştu. Ceplerinde içinde ehliyeti, buraya gazete dağıtımı yapan şirkete ilişkin bir kimlik kartı, banknot ve bozukluklardan oluşan az bir miktar para –sanırım çoğunluğu bozukluklar olmak üzere yaklaşık yüz kron– bulunan bir dosya varmış. Bir de kendisine ait bir cep telefonu. Şayet merak ediyorsan telefon numarasını kaydettik. Bir şey almışsa bile üzerinde değildi ve binanın ortak alanlarını da inceledik, yani oralara da bir şey saklamamış.”

Lanet olsun. Tembel herifler, diye düşündü Bäckström. Gazeteci çocuk meselesini bırakmaya niyetli değildi.

“Hiç arama yapmış mı peki?”

“Bize söylediğine göre, sadece acil durum kontrol numarasını, 112’yi aramış. Onlar da gazeteci çocuğun aramasını kontrol odasındaki meslektaşlarımıza yönlendirmişler. Konuştuğu tek kişinin telefondaki operatör olduğunu söylüyor ama tabii ki bunu kontrol edeceğiz. İnceleyeceğimiz telefon numaraları listesinde onunki de yer alıyor.”

“Bir ismi var yani?” dedi Bäckström.

“Septimus Akofeli, yirmi beş yaşında, Somali göçmeni, İsveç vatandaşı, Rinkeby’de yaşıyor. Parmak izi ve DNA örneği aldık ancak henüz kontrol etmeye vaktimiz olmadı. Ama kimliği konusunda doğru söylediğinden eminim.”

“İsmi ne dedin?” dedi Bäckström. *Ne saçma isim*, diye geçirdi içinden.

“Septimus Akofeli,” dedi Annika Carlsson. “Onu henüz göndermemiş olmamın nedenlerinden biri de senin onunla konuşmak isteyebileceğini düşünmem.”

“Hayır,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Bana kalırsa onu eve yollayabilirsin. Ama olay yerine bir bakmak isterim. Şayet adli tıpçı akademisyen özentileri yakın zamanda işlerini bitireceklerse.”

“Peter Niemi ve Jorge Hernandez, namıdiğer Chico,” dedi Annika Carlsson başıyla işaret ederek. “Burada, Solna’da adli tıp ekibimizdeler ve bana sorarsan onlardan iyisini bulamayız.”

“Hernandez? Bu ismi daha önce nerede duymuştum?” dedi Bäckström.

“Kendisinden küçük bir kız kardeşi var, Magdalena Hernandez; üniformalı polislerimizden. Muhtemelen onu görmüşsündür, hatırladığın belki de onun ismidir,” dedi Annika Carlsson nedense geniş bir gülümsemeyle.

“Neden böyle söyledin?” diye sordu Bäckström.

“Meslektaşlarımızın çoğuna göre İsveç’in en çekici kadın polis memuru. Ve tahminimce de harika bir kız,” dedi Carlsson. Hâlâ gülümsüyordu.

“Öyle mi?” dedi Bäckström. *Galiba zaten yakinen tanıştın onunla*, diye geçirdi içinden.

Dairenin içindeki her şey tam da Bäckström’ün beklediği kadar kötüydü. Girişte küçük bir vestiyer ve dar bir koridor vardı. Sol tarafta küçük bir banyo ve tuvaletin ardından küçük bir yatak odası yer alıyordu. Sağda taraftaysa içinde yemek masasının bulunduğu bir mutfak ve tam karşıda da oturma odası vardı.

Dairenin tamamı yaklaşık elli metrekareydi ve içinde oturan kişinin en son ne zaman temizlik yaptığı da belli değildi. En azından yeni yıldan bu zamana kadar temizlenmemiş olmalıydı.

Evin döşemeleri ve diğer eşyaları oldukça eski ve yıpranmıştı. Yüz geçirilmemiş yastıklı dağınık yataktan pis mutfak masasına, oturma odasındaki yamuk duran kanep ve koltuğa kadar. Ancak yine de evdeki her şey, cinayet kurbanı Karl Danielsson'un çok daha iyi günlerine tanıklık etmişti. Birkaç yıpranmış İran halısı. Daha açık renk bir ahşaptan oymaları olan eski model, sağlam, bir maun yazı masası. Yirmi yıllık –ama Bang&Olufsen marka– bir televizyon. Televizyonun önünde bir koltuk, aynı döşemeden taburesi de olan İngiliz tarzı deri bir berjer.

İçki, diye düşündü Bäckström. *İçki ve yalnızlık*, diye geçirdi içinden. Ulusal Acil Müdahale Ekibi'ndeki Neandertaller altı ay önce ona şok darbeyi indirdiğinden beri kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Ertesi güne kadar kendine gelememişti ve o zaman zarfında da onu Huddinge Hastanesi'nin psikiyatri bölümüne kapatacak fırsatı bulmuşlardı.

"İstediğin başka bir şey var mı Bäckström?" diye sordu Annika Carlsson. Soruyu sorarken nedense endişeli gibi görünmüştü.

Birkaç büyük boy şort ve bir sürahi dolusu bira, diye düşündü Bäckström. *Ve şayet saçını uzatıp bir de etek giyersen o zaman bana oral seks yapabilirsin. Ama sakın daha fazlasını isteme*, diye geçirdi içinden. Ne de olsa daha yirmi dört saat önce dünyevi arzular ve maneviyata dair ciddi şüpheleri vardı.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Merkezde görüşürüz."

Bäckström polis merkezine doğru ağır ağır yürürken, *bu işte mantıklı olmayan bir şeyler var*, diye düşündü. *Ama ne?* Şiddetli sıvı kaybından muzdarip ve muhtemelen tamiri olamayacak derecede hasar görmüş bir beyinle sıkıntının ne olduğunu nasıl çözecekti? *O kahrolası doktor cadıyı geberteceğim*, diye geçirdi içinden.

O gün öğleden sonra saat üçe kadar Bäckström, yeni cinayet davasının soruşturmasını yapan ekiple ilk toplantısını yapmıştı. Şiddet suçlarında geçirdiği yirmi beş yıl boyunca liderlik ettiği en zeki ekip sayılmazdı, bununla beraber en büyüğü de değildi. Karl Danielsson üzerindeki en önemli işleri bitirir bitirmez diğer davalarla ilgilenmeye dönecek olan iki adli tıp elemanı ve kendisi dâhil toplamda sekiz kişiydiler. Dolayısıyla Bäckström ve adli tıpçıların dışında geriye beş kişi kalıyordu; şimdiye kadar meslektaşlarıyla ilgili gördükleri ve duydukları göz önüne alınırsa bütün iş tek bir adama, Dedektif Başkomiser Evert Bäckström'ün kendisine düşüyordu. Başka kim olabilirdi ki? Ne de olsa her zaman aynısı oluyordu. Bäckström, yaşlı ailenin son umudu olarak tek başına kalıyordu. Bu aile Danielsson'a herkesten daha yakın olan, devlete ait alkol tekeli olsa bile.

“Tamam,” dedi Bäckström. “Soruşturmaya hoş geldiniz, şimdilik bu hepiniz için geçerli. Sayımızda herhangi bir değişiklik olursa sizi bilgilendireceğime söz veriyorum. Açılışı kim yapmak ister?”

“Ben ve meslektaşım,” dedi Peter Niemi. İki adli tıp memurundan daha yaşlı olanıydı. “Dairede işlere başlama şansımız olmadı. Bu yüzden üzerinde çalışmamız gereken çok şey var.”

Peter Niemi, yirmi beş yıl gibi bir süredir polis teşkilatında çalışıyordu ve bu sürenin on beş yılını adli tıp biriminde geçirmişti. Elli yaşını geçmişti ancak olduğundan çok daha genç

görünüyordu. Açık tenli, fit vücutlu ve ortalamadan biraz daha uzun boyluydu. İsveç'in kuzey ucundaki Torne Valley'de doğup büyümüştü. Hayatının yarısından fazlasında Stockholm'de yaşamış olmasına rağmen hâlâ bölgesel bir diyalektle konuşuyordu. Güler yüzlü biriydi ve mavi gözleri aynı zamanda hem dostça hem de mesafeli bakıyordu. Ne iş yaptığını anlamak hiç de zor değildi ve son on beş yıldır üniforma giymemiş olması da bu durumu değiştirmiyordu. Her şey gözlerinin verdiği mesajla anlaşılıyordu. Peter Niemi bir polis memuruydu ve düzgün davrandığınız sürece oldukça nazik ve iyi kalpliydi. Ancak düzgün davranmazsanız Niemi, uzak durulması gereken bir adama dönüşürdü ve bunu acı verici bir şekilde öğrenen birden fazla kişi olmuştu.

"Tamam," dedi Bäckström. "Dinliyorum." *Lanet olası Lapon, Finlandiya piçi. Sanki Haparanda'dan gelen bir otobüsten atlamış gibi konuşuyor. Onu dinlemek zorunda kalmayacağım zamanlar ne kadar erken gelirse o kadar iyi olacak.*

"Pekâlâ," dedi Niemi kâğıtlarını karıştırırken.

Kurbanın adı Karl Danielsson'du. Altmış sekiz yaşında, emekliydi. Adli tıp elemanlarının dairesinde bulduğu pasaporta göre 1.88 boyunda ve yaklaşık 120 kilo ağırlığındaydı.

"İri yarı ve aşırı kilolu – sanırım otuz kilo fazlası vardı," dedi Niemi. Cesedi sedyeye bizzat kendisi taşımıştı. "Tam rakamı adli tıp raporunda bulabilirsiniz."

Buna neden ihtiyacımız olacaktı ki, diye geçirdi içinden Bäckström suratını ekşiterek. *Kurbanı kıyma makinesine atıp sos-sis yapacak halimiz yok ya.* "Olay yeri," diye devam etti Niemi, "kurbanın kendi dairesi. Tam olarak söylemek gerekirse koridor. Bana kalırsa tuvalete gitmişti ve çıkar çıkmaz daha fermuarını çekerken ilk darbeyi aldı. Hem kanların sıçrama şekli hem de yarı açık fermuar bunu doğruluyor. Sonra da art arda birkaç kez daha darbe aldı, öldürücü darbe ise kurban yerde yatarken geldi."

"Neyle vurulmuş?" diye sordu Bäckström.

“Mavi, emaye, dökme demirden bir sos tenceresi kapağı,” dedi Niemi. “Yerde, cesedin yanındaydı. Sos tenceresi de sadece üç metre ötede mutfakta, ocağın üstündeydi.”

“Bunun yanı sıra,” diye devam etti konuşmasına, “anlaşılan saldırgan ayrıca bir de ahşap saplı bir çekiç kullanmış. Çekicinin sapı kırılıp başlığından ayrılmıştı ve her iki parça da koridorda, yerdeydi. Kurbanın başının yanında.”

“Saldırganımız titiz, küçük bir şerefsizmiş,” dedi Bäckström iç çekip büyük, yuvarlak başını iki yana sallayarak.

“O kadar da küçük olduğunu sanmıyorum. En azından darbelerin açısına bakarsak. Ama titiz olduğu doğru. Her ne kadar Danielsson’un yüzü ve göğsü kanla kaplı olduğu için başlangıçta görmek güç olsa da,” dedi Niemi. “Aslında aynı zamanda boğulmuş da. Kendi kravatıyla hem de. Yerde yatarken –bu esnada bilincini kaybetmiş ve muhtemelen ölmek üzereydi– saldırgan, kravatı sıkıp işi camadan düğümüyle tamamlamış. Bana sorarsanız tamamen gereksiz yere. Ancak sanırım işini sağlama almak istemiş.” Niemi iç çekti.

“Peki bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Bäckström cevabı bildiği halde.

“Bana sorarsan tipik bir ayyaş cinayeti Bäckström,” dedi Niemi kibarca gülümseyerek. “Ancak bir Torne Valleyliyle konuştuğunu aklında tutmanda fayda var.”

“Peki ya zamanlama?” dedi Bäckström. *O kadar da kalın kafalı değilmiş anlaşılan,* diye geçirdi içinden.

“Ona da geleceğim. Sırası gelince Bäckström,” dedi Niemi.

“Kurban öldürülmeden önce o ve olay yerinde parmak izleri bulunan ancak henüz kimliği belirlenemeyen bir diğer kişi, oturma odasında oturup domuz pirzolası ve kahverengi fasulye yemişler. Muhtemelen ev sahibi odadaki tek kollu koltukta, konuğu da kanepede oturmuş. Yemeği sehpanın üzerinde yemişler ama temizlemeye vakitleri olmuş. Şayet merak ediyorsan her ikisine ait çok sayıda parmak izi bulduk ve sonuçları

yarın alacağız. Şansımız varsa failin parmak izi kayıtlarda yer alıyordur. Yemeklerinin yanında yarım litrelik beş kutu bira ve bir şişeden fazla votka içmişler. Elimizde bir boş, bir de yeni açılmış şişe var. Her zamanki yetmiş santilitrelik şişelerden, kaliteli bir marka olan Explorer olduğunu belirtmekte fayda var. Her iki şişe de yerde, televizyonun önünde, adamların oturup yiyip içtiği yerde bulundu. Elimizdeki deliller şişelerin yemek esnasında açılmış olduğunu gösteriyor. Her şeyden önce şişelerin üzerindeki damgalar hâlâ yerinde. Bilirsin, şişe kapağındaki şu tırtıklı parça. Açıldığında o güzel çatlama sesini çıkaran parça.”

Şu Lapon piç arada normal biri gibi konuşuyor, diye düşündü Bäckström, göğsünde büyük bir hava boşluğu, neredeyse ölüme yakın bir şeyler hissederken.

“Başka bir şey var mı? Saldırgana ve cinayetten önce olanlara dair?”

“Bence bunu yapan, fiziksel olarak güçlü bir adamdı,” dedi Niemi düşünceli bir şekilde başını sallayarak. “Şu kravatla yaptığı şey bir hayli güç gerektiriyor. Ayrıca cesedi de çevirmiş çünkü başlangıçta kurban yan ya da muhtemelen yüzüstü yatıyordu—kanın yayılmasından anlayabiliyoruz bunu— ancak ceset, bulduğumuzda sırtüstü pozisyondaydı. Sanırım kurbanı boğmaya karar verdiğinde onu sırtüstü çevirdi.”

“Peki ne zaman olmuş olabilir tüm bunlar?” diye sordu Annika Carlsson, Bäckström aynı soruyu soramadan.

“Benim gibi alaylı bir adli tıpçıya sorarsanız muhtemelen dün akşam derim ancak cesedin otopsisini bu akşama kadar tamamlanmayacak,” dedi Niemi. “Chico ve ben bu sabah saat yediye doğru oradaydık ve o zamana kadar kurbanda ölü katılığı başlamıştı. Fakat tabii ki yarın bu konuya ve daha fazlasına ilişkin çok daha fazla şey öğrenebileceğiz,” dedi başını sallayıp odadakilere bakarak ve sandalyesinden kalkmak üzere hamle yaptı. “Linköping’deki Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’na pek çok materyal gönderdik bile ancak sonuçları almamız birkaç

hafta sürer. Ama böyle bir davada, beklemenin çok fazla şey fark ettireceğinden emin değilim. Katilin bir yere gittiği yok. Bölge suç birimindeki adli tıpçı meslektaşlarımız, parmak izleri konusunda yardım etme sözü verdiler, yani şansımız yaver giderse hafta sonuna kadar hallolur.”

“Hafta sonu boyunca beklemeliyiz,” diye tekrarladı Niemi ayağa kalkarken. “Pazartesi günü size dairenin içinde olanlara dair makul bir açıklama getirebileceğimi düşünüyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Bäckström, Niemi ve genç meslektaşına başıyla selam vererek. *Danielsson’un yemek arkadaşına ulaştığımız anda bu iş tamamdır*, diye geçirdi içinden. *Olay bir ayyaşın bir başka ayyaşı öldürmesinden başka bir şey değil.*

Adli tıp uzmanları odadan çıkar çıkmaz Bäckström’ün tembel ve yeteneksiz soruşturma ekibi, bacaklarını esnetmeye ve sigara molası vermeye ihtiyaçları olduğunu dile getirmeye başladı. Bäckström her zamanki gibi davranacak olsa onlara çenelerini kapatmalarını söylerdi ancak garip bir şekilde kendini sakın hissediyordu ve sadece başını sallamakla yetinmişti. O an kalıp gitmeyi her şeyden çok isterdi ama yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için doğrudan tuvaletlere yöneldi. En az beş litre soğuk su içmiş olmalıydı.

8

“Tamam,” dedi Bäckström, herkes toplantı odasına dönüp bu rezil işin bir an önce bitmesi için harekete geçtiğinde. “Kurbanımıza bir bakalım. Sonra fikir alışverişi yapar ve çıkmadan önce de yaptıklarımız ve yarın yapacaklarımıza dair bir liste hazırlarız. Bugün 15 Mayıs Perşembe ve bu hafta sonuna kadar bu dava üzerinde çalışmayı bitirebilir, önümüzdeki haftayı Bay Danielsson’dan daha önemli işlere ayırabiliriz diye düşünüyorum.”

“Kurbanımızla ilgili ne biliyoruz, Nadja?” diye devam etti Bäckström. Masanın uzak köşesindeki etrafı evrakla çevrili, ellilerindeki kısa boylu, tombul kadına doğru başıyla işaret etti.

“Aslında çok şey,” dedi Nadja Högberg. “Genel bilgilere bir baktım, bir hayli önemli ayrıntı var. Ayrıca kız kardeşiyle konuştum, kurbanın en yakın akrabası o ve o da birkaç ekstra bilgiyle katkıda bulundu.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström aklı tamamen başka yerde olduğu ve şişe kapağının açılmasıyla çıkan o rahatlatıcı ses zihninde yankılandığı halde.

Karl Danielsson, şubat 1940’ta Solna’da doğmuştu, yani öldürüldüğü sırada altmış sekiz yaşındaydı. Babası, Solna’da bir matbaada dizgici ve ustabaşıydı. Annesi ev kadınıydı. Ebeveynlerinin ikisi de uzun zaman önce ölmüştü. En yakın akrabası, kendisinden on yaş küçük kız kardeşiydi ve Stockholm’ün güneyinde, Huddinge’de yaşıyordu.

Karl Danielsson bekârdı. Hiç evlenmemişti ve hiç çocuğu olmamıştı. Ya da polisin erişiminin olduğu kayıtlara göre çocuğu yoktu. İlkokulu dört yıl Solna'da okumuş, daha sonra beş yıl orta öğrenimini sürdürdükten sonra sınavlarını geçmiş ve Stockholm'deki Pählmans İşletme Okulu'na girerek burada da üç yıl eğitim almıştı. On dokuz yaşına geldiğinde, ön lisans düzeyinde ekonomi eğitimini tamamlamıştı. Daha sonra Barkarby Hava Üssü'nde askerlik görevini yapmıştı. On ay sonra terhis olmasının ardından 1960 yazında, yirmi yaşındayken Solna'da bir muhasebe firmasında ilk işine girmişti.

Aynı yaz, polis kayıtlarında ilk kez yerini almıştı. Karl Danielsson, alkollü araç kullanırken yakalanmış ve altmış günlük maaşı kesilmiş, ehliyetine de altı aylığına el konulmuştu. Beş yıl sonra, aynı suçu tekrar işlemişti. Alkollü araç kullanmaktan altmış gün maaş cezası almış, ehliyetine bir yıllığına el konulmuştu. Aradan yedi yıl geçtikten sonra üçüncü kez, bu defa çok daha ciddi bir şekilde aynı suçu işlemişti.

Danielsson zil zurna sarhoştı. Solnavägen'da bir sosisli sandviç tezgâhına arabasıyla dalmış ve olay yerinden kaçmıştı. Solna Bölge Mahkemesi'nde alkollü araç kullanmak ve olay yerinden kaçmaktan suçlu bulunmuş ve üç ay hapis cezasına çarptırılmış, ehliyeti de iptal edilmişti. Danielsson kendisine güçlü bir avukat tutup temyiz mahkemesine başvurmuş ve burada alkolle ilgili sorununa dair üç farklı tıbbi kayıt sunmuştu. Sonuçta olay yerinden kaçışına dair mahkûmiyet kararı bozulmuş, hapis cezası da şartlı tahliyeye dönüşmüştü. Ancak ehliyetini geri almayı başaramamış ve sonunda cezasının süresi dolduğunda da yenisi için başvurma zahmetine bile girmemişti. Karl Danielsson, hayatının son otuz altı yılında araç kullanmamıştı ve bu yüzden de başka alkollü araç kullanma cezası almamıştı.

Fakat yaya olarak da polisin dikkatini çekmeye devam etmişti. Bu süre boyunca polis onu alkollü kişilerin gözaltına alınmasına yönelik kanun kapsamında beş kez hapse atmıştı. Sarhoşluktan

hapse girdiği zamanlar toplamda muhtemelen bundan çok daha fazlaydı. Danielsson ismini vermeyi her zaman reddediyordu ki zaten böyle bir zorunluluğu da yoktu. Son kez gözaltına alındığında işler kötüye gitmişti.

Ölümünden beş yıl önce, mayıs ayında Solvalla Hipodromu'ndaki Elitloppet yarışlarının olduğu gündü. Danielsson sarhoş olup olay çıkarmıştı ve yardımla polis kamyonetine bindiğinde bağırıp çağırmaya başlamıştı. Tutuklamaya direnme ve bir kamu görevlisine şiddet uygulama suçuyla gözaltına alınma olayı tutuklanmaya dönüşmüştü ve yine her zamanki gibi kendisini Solna Polis Merkezi'ndeki bir hücrede bulmuştu. Altı saat sonra serbest bırakıldığında Danielsson, kendisini tutuklayan polis memurları ve polis merkezindeki personel olmak üzere toplam üç polis memuru ve iki gözaltı memuruna yönelik fiziksel şiddet şikâyetinde bulunmuştu. Dişli bir başka avukat yine devreye girmiş, yeni tıbbi belgeler sunulmuş ve olay büyük bir kargaşaya dönüşmüştü. İlk duruşmaya kadar aradan bir yıl geçmiş ve savcının iki tanığı da bir nedenle mahkemeye gelmeyince duruşma derhâl ertelenmişti.

Danielsson'un avukatı son derece meşgul bir adam olduğundan, işlemlerin devam edebilmesi için bir yıl daha geçmesi gerekmişti. Duruşma bir kez daha savcının tanıklarının duruşmaya gelmemesi nedeniyle ertelenmişti. Sabrı taşan savcı, davayı düşürmüştü. Karl Danielsson hayatının en azından bu dönemi için masum bir adamdı.

"Bu türden suçlar için gözaltına alınma ve tutuklanma ihtimallerinin oldukça zayıf olduğu gerçeği göz önüne alınırsa muhtemelen adam sürekli olarak sarhoş dolaşıyordu," dedi Nadja Högberg ne dediğini gayet iyi bilerek. On yıldır Batı Bölgesi'nde polis için çalışan bir sivil memurdu. Nadjesta Ivanova olarak doğmuş ve St. Petersburg Üniversitesi'nde fizik ve uygulamalı matematik doktorası yapmıştı. Hem de St. Petersburg'un adının daha Leningrad olduğu ve akademik gerekliliklerin yeni,

özgürleşmiş Rusya'dakinden çok daha sıkı olduğu o eski, kötü günlerde.

"Peki, başka ne haltlar yemiş? Yani alkollüyken sağa sola devrilmenin dışında demek istiyorum," diye sordu Bäckström, başıyla Nadja Högberg'e işaret ederek.

Soruyu sormasının nedeni cinayet kurbanının, normal polis gücü ve trafik birimindeki geri zekâlı meslektaşlarıyla yaşadıklarıyla ilgileniyor olması değil, daha çok bu bitmek bilmez toplantıya bir son verebilmek için kadını yönlendirmek istemesiydi. Böylece nihayet Inedalsgatan'daki evine ve daha düne kadar evi olan yerden geriye kalanlara dönebilecekti. Duşa girip kafasının içindeki tüm o gürültüyü susturabilecekti. Birkaç litre daha soğuk suyu yudumlayacaktı. Çiğ sebzelerle midesini dolduracak ve sonra da bir gün önce tüm anlamını kaybeden bir hayatta geriye kalan diğer şeyleri yapacaktı.

Şu dilini tutmayı neden öğrenemiyorsun Bäckström, diye geçirdi içinden beş dakika sonra.

Nadja Högberg, Bäckström'ün sorusu üzerine Danielsson'un çeşitli finansal faaliyetleri ve bu faaliyetlerin yol açtığı adli işlemlerle ilgili ayrıntılara girmişti.

Karl Danielsson, alkollü araç kullanmaktan tutuklandığı yıl terfi etmiş ve muhasebe asistanlığından, ofisin "vakıflar, şirketler, ekonomik ve hayırsever topluluklar, varlıklar ve veraset, özel kişiler ve çeşitli konular"la ilgili bölümünün başına geçmişti. Bundan sonra da önce işletme bölümüne mali danışman ve vergi danışmanı olmuş, birkaç yıl sonra da tüm birimin başına getirilip yönetim kuruluna seçilmişti.

Solnavägen'daki sosisli sandviç tezgâhına dalmasından bir hafta sonra, otuz ikinci doğum gününü takiben genel müdür vekilliğine getirilmiş ve oy birliğiyle kurula üye olmuştu. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra tüm şirketi ele geçirmiş ve adını da "Karl Danielsson Danışmanlık" olarak değiştirmişti. Şirketin

ana sözleşmesine göre çalışma alanları finansal, muhasebe ve denetim danışmanlığı, vergi ve yatırım danışmanlığı, varlık ve sermaye yatırımı yönetiminden oluşuyordu. Tüm bu dönem boyunca şirketin dörtten fazla çalışanının olmadığı düşünülürse bu büyük bir başarıydı: bir kadın sekreter ve görevleri belirsiz, danışman unvanlı üç erkek. Karl Danielsson şirketin sahibi, genel müdürü ve yönetim kurulu başkanıydı.

Böylece artık kendisini bir sürücü ve yaya olan Karl Danielsson'dan çok daha iyi durumda hissedebiliyordu. 1972 ve 1995 yılları arasındaki yirmi üç yıllık süre içinde çeşitli mali suçlar nedeniyle başından toplam dokuz soruşturma geçmişti. İki kez vergi kaçırma ve ciddi vergi yolsuzluğuna yardım, iki kez döviz kuru suçları, iki para aklama, bir kez çalıntı mal yolsuzluğu ve bir de haksız muamele suçlamalarıyla karşı karşıya kalmıştı. Her olayda suçlamalar düşürülmüştü. Karl Danielsson'a yönelik şüpheler hiçbir zaman kanıtlanamıyordu ve her seferinde Danielsson karşı atağa geçiyor, kendisine suçlama yöneltenleri parlamento adli denetçisine veya adalet bakanına, hatta bazen işini garantiye almak için her ikisine birden şikâyet ediyordu.

Bu konuda da rakiplerinden çok daha başarılıydı. Stockholm Polisi Mali Suçlar Birimi'nin soruşturma memurlarından biri, Ulusal Polis Kurulu'nun etik komitesi tarafından alınmış, resmî bir uyarı ve on dört gün maaş kesintisiyle karşı karşıya kalmıştı. Parlamento ombudsmanı, bir savcı ve vergi denetmenlerinden birini tutuklattırmıştı. Adalet bakanı, akşam gazetelerinden birini yargılatmış ve kişilik haklarına hakaretten ceza almasını sağlamıştı.

1995 yılından sonra ortalık durulmuştu. Karl Danielsson Danışmanlık'ın adı, Karl Danielsson Holding olarak değiştirilmişti. Şirketin çok fazla bir faaliyeti ve neredeyse hiç çalışanı yoktu. Nadja Högberg patent ve kayıt ofisinin, şirket kayıtları bölümünden en son yıllık rakamlarının birer kopyasını talep

etmişti ve hafta sonunu bu kayıtları incelemekle geçirmeyi planlıyordu.

Danielsson'un dikkate değer bir geliri yok gibi görünüyordu. Nadja Högberg adamın son beş yıllık gelir beyanlarını incelemiş ve vergilendirilebilir gelirinin yıllık yaklaşık yüz yetmiş bin kronun yanı sıra devletten aldığı emeklilik maaşı ve Skandia'dan aldığı ufak bir özel emeklilik maaşı olduğunu saptamıştı. Oturduğu dairenin aylık kirası dört bin beş yüz krondur, vergi ve kira harcamasından sonra diğer harcamaları için elinde yaklaşık beş bin kron kalıyordu.

Bir kişinin başarısı, taşıdığı unvanlarla ölçülürse Karl Danielsson, oldukça başarılı biriydi ve bu dünyayı zirvedeyken terk etmişti. Yirmi yaşında, kariyerine kırk beş çalışanı olan bir muhasebe şirketinde asistan olarak başlamıştı. Kırk sekiz yıl sonra henüz kimliği bilinmeyen bir saldırgan, dökme demir bir sos tenceresi kapağının yardımıyla kafatasını parçalayarak hayatına son verdiğinde tüm yetişkinlik hayatını geçirdiği şirketi, neredeyse on beş yıldır tüm yönleriyle pasif durumdaydı. Telefon rehberinde müdür olarak yer alıyordu ve adli tıp uzmanlarının boş cüzdanında bulduğu kartvizitine göre de kurban, Karl Danielsson Holding'in hem genel müdürü hem de yönetim kurulu başkanıydı.

Bir ayyaş, bir seri davacı ve patolojik bir hayalperest, diye geçirdi içinden Bäckström.

"Sen kız kardeşiyle konuştun," dedi Annika Carlsson, Nadja Högberg sözünü bitirir bitirmez. "Bize bu anlattıkların hakkında o ne söylüyor?"

Nadja Högberg, kız kardeşin tüm esas maddeleri doğrulamış olduğunu söyledi. Ağabeyi, gençken "kadınlara ve partilere fazlasıyla düşkün" bir adamdı. Ancak hayatı kırk yaşına yaklaşıncaya kadar oldukça yolunda giderken bu dönemden itibaren alkol, neredeyse hayatının kontrolünü ele geçirmişti. Kız kardeşi

ayrıca çok fazla yakın olmadıklarını da özellikle belirtmişti. Son on yıl boyunca telefonla bile konuşmamışlar ve son kez, on iki yıl önce annelerinin öldüğü sıralarda bir araya gelmişlerdi.

“Ağabeyinin öldürüldüğünü söylediğinde nasıl karşıladı?” diye sordu Annika.

Tanrı aşkına, diye geçirdi içinden Bäckström, kendi kendine sessizce homurdanarak. *Bir dakikalığına sessiz olsak nasıl olur?*

“İyi,” dedi Nadja. “Gayet iyi karşıladı. Huddinge Hastanesi’nde hemşire olarak çalışıyor, görünüşe bakılırsa oldukça akli başında ve sakin bir tip. Bunun kendisini çok da şaşırtmadığını söyledi. Böyle bir şeyin olmasından yıllardır endişeleniyormuş. Yani adamın yaşadığı hayatı düşününce...”

“Matemimizle bir şekilde başa çıkmak durumundayız,” diye araya girdi Bäckström. “Pekâlâ, tüm bu olanlarla ilgili ne düşünüyoruz?”

Sonra karşılıklı olarak fikirlerini ortaya atmaya başladılar. Ya da Bäckström’ün ihtiyatlı davranarak ortaya attığı, kendisine ait tek bir fikri tartışılar.

“Peki o halde,” dedi Bäckström, diğerlerinin ilk kez doğru davranıp çenelerini tutarak onun başlamasına izin verdiklerini görünce. “Bir ayyaş, başka bir ayyaş tarafından öldürüldü. Başka bir fikri olan varsa şimdi konuşmaya başlayabilir.” Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayayıp meslektaşlarına öfkeli gözlerle baktı.

Sallanan başlardan, kimsenin itirazının olmadığı anlaşılıyordu.

“Güzel,” dedi Bäckström. “Bu kadar fikir alışverişi yeter. Şimdi geriye Danielsson’un dün geceki akşam yemeği konuğunu ortaya çıkarmak konusunda ne yapacağımızı bulmak kalıyor. Komşularla yapılan görüşmeler ne durumda?”

“Büyük ölçüde tamamlandı,” dedi Annika Carlsson. “Henüz ulaşamadığımız birkaç kişi kaldı ve birkaç tanesi de işe gitmek zorunda oldukları için bizimle bu akşam konuşabileceklerini

söylediler. Bir tanesinin saat dokuzda doktor randevusu olduğundan bizimle konuşmaya vakti yoktu. Yarına kadar hepsi tamamlanır.”

“Adli tabip?”

“Otopsiyi bu akşam yapıp bize önümüzdeki haftanın başında en azından sözlü bir rapor vereceğine dair söz verdi. Meslektaşımız Hernandez otopsiye katılacak, yani yarın sabah genel bilgileri alabileceğiz,” dedi Annika Carlsson.

“Taksi şirketleriyle konuştuk mu? Elimizde bakmaya değer ipucu var mı? Binanın etrafındaki bölgenin ve adamın sosyal çevresinin araştırılması ne durumda? Son birkaç saatini nasıl geçirmiş? Şeyle konuştuk mu...”

“Sakin ol Bäckström,” diye araya girdi Annika Carlsson geniş bir gülümsemeyle. “Her şey kontrol altında. Konuyla ilgileniyoruz, yani rahatlayabilirsin.”

Bäckström, *zerre kadar rahat hissetmiyorum*, diye geçirdi içinden. Ancak bunu yüksek sesle söylemeyi aklına bile getirmedi. Onun yerine hafifçe başıyla selam verdi, kâğıtlarını topladı ve ayağa kalktı.

“Yarın görüşürüz,” dedi. “Gitmeden önce bir şey daha. Aramayı yapan şu gazeteci çocukla ilgili, neydi adı? Sooty Akofeli?”

“Septimus,” diye düzeltti Annika Carlsson yüzünde en ufak bir tebessüm olmaksızın. “Adı Septimus Akofeli. Kontrol ettik. Meslektaşlarımız Hasselstigen’de ondan aldıkları parmak izlerini, on iki yıl önce buraya ilk geldiğinde göçmen kuruluna verdikleriyle karşılaştırdılar bile. Kendisi aynen söylediği kişi ve şayet merak ediyorsan, daha önce hiç başı belaya girmemiş.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Bäckström, “ancak o piç herifle ilgili doğru olmayan bir şeyler var.”

“Ne olabilir?” dedi Annika Carlsson kısa saçlı kafasını iki yana sallayarak.

“Bilemiyorum,” dedi Bäckström. “Bulmaya çalışıyorum, bu yüzden sizler de en azından bir an için bu konu üzerine düşünün.”

Toplantı odasından ayrılır ayrılmaz doğrudan yeni patronuna, polis şefi Anna Holt'un yanına gitti ve durumu ona açıkladı. Ayyaş bir kurban. Çok büyük ihtimalle –neredeyse kesinlikle– yine ayyaş bir saldırgan. Durum tamamıyla kontrol altındaydı. Dava en geç pazartesi gününe kadar sonuçlanacaktı ve Bäckström, beş dakikada halledeceğini düşündüğü özet geçme işini üç dakikada tamamlamıştı. Oradan ayrılırken Holt neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu. Üzerinde düşünmesi gereken başka bir mesele vardı ve onunla kıyaslayınca Bäckström'ün cinayet davası Tanrı'nın bir lütfu gibi kalıyordu.

Yeni çalışma kampının kapısından çıkarken, *bu, sıska cadıyı bir süre oyalar*, diye düşündü Bäckström.

9

Jerzty Sarniecki yirmi yedi yaşında, Polonyalı bir marangozdu. Łódź'da doğup büyümüştü ve son beş yıldır İsveç göçmen iş gücünün bir parçasıydı. Son bir aydır o ve çalışma arkadaşları Solna'daki Ekensbergsvägen'de, Hasselstigen 1 numaradaki olay yerine yaklaşık bir kilometre uzaklıkta bulunan kiralık dairelerden oluşan küçük bir blokun restorasyon işinde çalışıyorlardı. Saatte seksen kronluk ücret doğrudan cebine giriyordu ve dilerse haftanın yedi günü, yirmi dört saat çalışabilirdi. Yiyeceklerini yakınlardaki bir süpermarketten satın alıyor, çalıştıkları yerde uyuyorlardı. Memleketleri Polonya'ya, medeniyete dönünceye kadar başka her şey bekleyebilirdi.

Bäckström, Solna Polis Merkezi'nden ayrıldığı sıralarda Sarniecki, büyükçe bir plastik çuval dolusu molozu sokaktaki çöp konteynerine atmak üzere binadan dışarıya sürüklerken bir şey bulmuştu. Derme çatma merdivene tırmandığında, enkaz yığınları arasında bir başka çanta buldu. Çantayı ne kendisi ne de iş arkadaşları atmıştı. Aslında mahalledeki İsveçliler inşaat alanını kendi çöplerinden kurtulmak için bir fırsat olarak gördüklerinden, bu çok sıra dışı bir durum değildi. Ancak deneyimlerinden biliyordu ki bu insanlar gayet iyi ve kullanılır durumdaki eşyalarını da sıklıkla çöpe atıyorlardı. Çantayı almak için ileriye doğru uzandı.

Sıradan bir plastik poşetti. Tepesinden düzgünce bağlanmıştı ve içi kıyafet gibi görünen bir şeylerle doluydu.

Sarniecki merdivenden aşağıya inmiş, poşeti açıp içindekileri çıkarmıştı. Uzun, siyah, sentetik bir yağmurluk. Neredeyse yeni gibi görünüyordu. Bir çift az kullanılmış kırmızı temizlik eldiveni. Yine yeni gibi görünen bir çift koyu renk deri terlik.

Sarniecki, *insan böyle şeyleri niçin atar*, diye düşünüyordu ki bulduklarının üzerindeki kanı fark etti. Yağmurluğun üzerine bol miktarda kan sıçramıştı ve terliklerin tabanından neredeyse kan damlıyordu. Eldivenler, birileri yıkamaya çalışmış olduğu halde kan lekeleriyle doluydu.

Hasselstigen'de o sabah işlenen cinayeti, İsveçli ustabaşları kahve içerken onlara anlattığında duymuştu. Belli ki zavallı bir emekli ve artık evinden bile çıkamayan normal, düzgün bir adamdı. Söylediklerine dikkat et, diye geçirmişti içinden, olanları dinlerken. *Siz İsveçlilerin yaşadığı cennete laf etme çünkü elinden alınabilir*, diye düşünmüştü. Memleketi Łódź'daki Katolik rahibi ona böyle düşünmeyi öğretmişti.

Buna rağmen polisi aramadan önce saatlerce vicdanıyla savaşıyordu. Polisin göndereceğini söylediği arabayı beklerken, *acaba kaç saat sürecektir*, diye düşündü. Seksen krandan kaç saat onun ve Polonya'da onu bekleyen nişanlısı ve doğmasını bekledikleri çocuklarının elinden alınacaktı?

On beş dakika sonra içinde iki üniformalı polisin olduğu bir devriye arabası gelmişti. Polisler garip bir şekilde ilgisiz görünüyordular. Sarniecki'nin bulduklarını çantayla birlikte alıp başka bir çantanın içine koymuşlar, adını ve cep numarasını not ettikten sonra da oradan ayrılmışlardı. Ancak ayrılmadan önce içlerinden biri ona kartviziti olup olmadığını sormuştu. O ve kayınpederi, Adelsö Adası'nda ortaklaşa sahip oldukları yazlık evlerine bir sauna yaptırmayı düşünüyorlardı ve uygun fiyatla yardıma ihtiyaçları olabilirdi. Jerzty, bu tür sorularla karşılaştıklarında vermeleri için İsveçli ustabaşının kendilerine verdiği kartı adama vermişti. Sonra da polisler gitmişti.

O akşam ilerleyen saatlerde, deri ceket ve sıradan bir kot pantolon giymiş olmasına rağmen polis memuru olduğu çok belli olan uzun boylu, sarışın bir adam Jerzty'nin çalıştığı binanın kapısını çalmıştı. O sırada iş arkadaşları birkaç kat yukarıdaki geçici mutfakta geç akşam yemeklerini yerken girişteki kordorda yeni alçı panelleri yerleştirmekte olan Jerzty, ona kapıyı açmıştı. Sarışın adam ona dostça gülümseyerek güçlü kuvvetli elini uzattı.

“Adım Peter Niemi,” dedi Niemi İngilizce olarak. “Polis memuruyum. Jerry Sarniecki'yi nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

İngilizce, “Benim,” dedi Jerzty Sarniecki konuşmaya İsveççe devam etmeden önce. “Birkaç yıldır burada çalıştığım için biraz İsveççe biliyorum.”

“O halde benimle aynı durumdasın,” dedi Niemi geniş bir tebessümle. “Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yer var mı? Sana birkaç soru sormak istiyorum.”

10

Bäckström eve kadar bütün yolu yürümüştü; Solna, Sundbybergsvägen'daki polis merkezinden Kungsholmen, Inedalsgatan'daki evine kadar olan tüm yolu. Sanki ayakları ve bacakları kontrolden çıkmış, bedeni ve başı tamamen istemsizce bacaklarına uyum sağlıyor gibiydi ve evine gidip kapıyı arkasından kapattığında son birkaç saattir neler yaptığına dair neredeyse hiçbir fikri yoktu. Terli kafasının içi tamamen boştu. Birileriyle karşılaşmış mıydı? Birileriyle konuşmuş muydu? Tanıdığı ve tüm bu sefaletini görebilecek birileriyle? Belli ki bir yerlerde durup biraz alışveriş yapmıştı çünkü elinde, içinde şişelerce soda olan bir çanta ve çok gizemli sebzelerin olduğu çanta taşıyordu.

Bu da ne böyle, diye düşündü Bäckström, paketi kaldırıp bakarak. Şu küçük kırmızı şeyler domates olmalıydı, onları tanımıştı, hatta gençken bir iki tane yemişti bile. Tüm şu yeşil şeyler de marul olmalıydı. Ama ya tüm bu diğerleri? Çeşitli ebatlarda garip siyah ve kahverengi toplar da neydi? Tavşan pisliği mi? Geyik pisliği mi? Bir de kurtçuğa benzeyen ama dürtünce kımıldanan şu şey? *Neler oluyor,* diye geçirdi içinden Bäckström, çıkardığı kıyafetlerini yere bırakıp duşa giderken.

Önce on beş dakika kadar duşa öylece dikilip suyun dolgun ve orantılı bedeninden akmasına izin verdi – ki salak polis doktorunun mahvetmeye karar verdiği o beden, her zaman onun tapınağı olmuştu.

Daha sonra kendini dikkatle kuruladı, sabahlığını giydi ve bir sürü sebze ve sodadan oluşan bir öğün hazırladı. Ama önce emin olmak için bir gün önce doktorun listesini uygulayıp tüm tehlikeli ve gereksiz yiyecekleri temizlediği o yiyecek katliamından kurtulan güzel bir şey olup olmadığını kontrol etmek için buzdolabına bakmıştı. Temizlikten sonra Bäckström'ün buzdolabı pırıl pırıl olmuştu ve hâlâ da öyleydi.

Bäckström sebzeleri yemeye koyulmuştu. Çenesi ağır ağır çiğnerken beyni ile tat alıcılarının bağlantısını koparmaya çalıştıysa da biraz yedikten sonra bundan vazgeçmişti. Aslında sadece yenilebilecek gibi görünen şu kurtçuğa benzer şeylerdi.

Sebze cümbüşünden geriye kalanları boş buzdolabına koyarken, *kurtçuk olmalı*, diye geçirdi içinden. *Şanslıysam kurtçuklardır*, diye düşündü. *Böylece son birkaç gün içinde en azından biraz protein almış olurum.*

Sonra bir buçuk litrelik bir şişe soda içti. Tüm şişeyi tek dikişte bitirmişti. Bu yeni bir dünya rekoru olmalıydı. Boş plastik şişeyi lavabonun altındaki çöp bidonuna attı. *Şimdi ne halt edeceğim peki*, diye geçirdi içinden. Yeni aldığı İsviçre saatine baktığında saatin daha sadece yedi olduğunu fark etmişti.

Gizlenmiş içecek bir şeyler olup olmadığına bakmasının anlamı yoktu. Önceki akşam onlardan da kurtulmuştu. Doktor özellikle bu konuda çok katıydı. Alkol, şarap, bira kesinlikle yasaktı. Aslında içinde bir damla bile alkol bulunan hiçbir şeye izin yoktu. Elma şarabı veya mayalanmaya başlamış meyve suyu, muhteşem doktor ve onun meslektaşlarının uygun görmediği öksürük şurubu da buna dâhildi.

Bäckström bir süredir maddi olarak daha iyi durumda olduğundan, evinde bolca içki birikmişti. Çok sayıda açılmamış viski ve votka şişesi. Bir litre hiç dokunulmamış Fransız konyağı. Bir fıçıya yakın Çek birası. Çok sayıda, içlerinde farklı

miktarda alkol kalmış kapağı açık şişe. Ancak tek bir damla şarap bile yoktu çünkü sadece ibneler ve lezbiyenler şarap içerdi. Hayatının baharında, tamamen normal bir İsveçli erkek olan Bäckström asla ağzına şarap sürmezdi. Kendisi aynı zamanda efsanevi cinayet dedektifi ve her kadının gizli hayallerinin bariz kahramanıydı.

Bäckström, tüm içkileri bir kutuya doldurup komşularından birinin kapısını çalmıştı. Adam, Filipinler'de bir yerlerde *Survivor*'ın çekimlerini yaparken kayalıklardan yuvarlanmadan önce TV3'te yönetici pozisyonunda olan ağır bir alkolikti. Kendisine verilen milyonlarca kronluk tazminatla işten çıkarılınca o da kanaldaki yıllarını ve aynı medya imparatorluğu içerisinde oradan oraya sürüklendiği daha önceki zamanları anlatan bir kitap yazmaya vakit bulamadan ölesiye içmeye başlamıştı. Bugünlerde yaşadığı hayat düşünülürse eski işverenleri haklı çıkacak gibi görünüyordu.

“Burada ne çok nevale var Bäckström,” dedi müstakbel alıcı, kutunun içindekilere göz atarak. “Taşınıyor musun yoksa? Sakın bana karaciğerinin işinin bittiğini söyleme.”

“Hiç de değil,” dedi Bäckström dostane bir tebessümle. Oysa aslında, birisi kalbini yerinden söküyormuş gibi hissediyordu. “Uzun bir seyahate çıkıyorum ve lanet olası hırsızlar geldiğinde bu içkileri onlara ikram etmek yazık olur. Kendi kendilerine zaten yeterince zıkkım pompalıyorlar.”

“Doğru söylüyorsun Bäckström,” dedi eski televizyon yöneticisi. “Sana beş bin veririm bunlar için,” diye devam etti. Kolunu Bäckström'ün omzuna öyle bir şevkle attı ki neredeyse geriye doğru devriliyordu.

Zavallı şerefsiz günün bu saatinde çift görmeye başlamış olmalı, diye düşündü, nitekim kendisi içeceklerin değerini bunun yarısı kadar tahmin etmişti. *Neyse,* diye geçirdi içinden, *en azından birkaç gün boyunca içki almak için evden çıkıp taksiyle seyahat etmesi gerekmeyecek.*

“Anlaştık,” dedi Bäckström anlaşmanın tamamlandığının işareti olarak elini uzatırken.

Adam ödemeyi nakit yapmıştı. Ancak Bäckström artık yiyip içmediği ve kadınları düşünmeye gerek bile görmediği için bu parayla ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığından, pek düşünceli doktorunun kendisine bir tür cankurtaran simidi olarak vermiş olduğu DVD’yi izledi. Daha iyi bir hayat sürme çabaları için küçük bir destektir bu. Doktor uzun ve acı tecrübelerle biliyordu ki Bäckström gibi insanlar, en zor hastalardı. İşe yarar bir damar bulabilmek çabasıyla kendisine ayağından madde enjekte etmek zorunda kalan bir ağır uyuşturucu bağımlısı, Bäckström gibi bir yemek ve içki düşkünlüyle kıyaslayınca hafif kalırdı. Bäckström ve benzerleri, neredeyse tedavi edilemezdi ve bunun sebebi de yaptıkları şeyleri zerre kadar umursamıyor olmalarıydı. Sadece durmaksızın yiyip içiyorlar, sonra da kendilerini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyorlardı.

Bir Amerikan tıp dergisinde, Bäckström gibi insanlara elektrik şoku tedavisinin uygulandığı Arizona’daki bir kliniğin çalışmalarıyla ilgili bir makaleye rastlamıştı. Doktor, devlet yetkililerine fon için başvurmuş ve istediğinden çok daha fazlasını alarak Amerika’ya uçmuş, kendilerini öldürünceye kadar yiyip içen insanların davranışlarını değiştirmeyi nasıl başardıklarını incelemek üzere birkaç ayını burada geçirmişti.

Oldukça ilginç bir deneyim olmuştu ve memlekete dönerken yanında çok sayıda görsel malzeme getirmişti. Bäckström’e gösterip eve götürmesini söylediği DVD de bunlardan biriydi.

Bäckström, diski DVD oynatıcısına koymuştu. Üç derin nefes almış, kalbi deli gibi atarken oynat düğmesine basmıştı. Tabii ki bunu daha önce de izlemişti ve çok kötü hissederse gözlerini

kapatabilirdi. Tıpkı dört yaşındayken Stockholm'ün merkezindeki Maria bölgesinde komiser muavini olan çılgın babasının onu Södermalm'deki evlerinin yakınındaki sinemalardan birine zorla götürdüğü ve büyük, kötü kalpli kurdun üç küçük domuz yavrusunu avlayıp yemek için bir saat harcamasını izlediği zamanki gibi. Küçük Evert, tüm bu süre boyunca ölüm perisi gibi ulumuş ve sonunda altını ıslatınca bu işkenceden kurtulmuştu.

Babası tek oğlunu eve, nazik annesine ve onun ikramlarına –kremalı sıcak çikolata ve tarçınlı çörek– götürdüğünde, “Bu küçük ahlak bebek asla doğru düzgün bir polis memuru olamayacak,” demişti.

Ve işte şimdi zamanı gelmişti. Orta batıda, kalplerinde ve beyinlerinde nispeten hafif krizler yaşayan hastaların hayata döndürüldüğü bir klinikle ilgili otuz dakikalık bir rapordu bu.

Hastaların çoğu Bäckström'e çok benziyordu – aradaki fark, onların etrafta dolanabilmek için yürütece ihtiyaç duymaları, ağızlarından salyalarının akması, gözlerinin boş bakması ve konuşma güçlüğü çekiyor olmalarıydı. İçlerinden biri –Bäckström'e ikizi kadar benziyordu– zaten düşük olan pantolonu bileklerine kadar inip içinden giydiği devasa mavi alt bezi ortaya çıkınca kameradan uzaklaşıyordu. Daha sonra yüzünü kameraya dönüp ıslak dudaklarıyla mutluluk içinde gülümsüyor, alt bezini avuçluyor ve yaşadıklarını özetliyordu.

“Külot yok,” dedi hasta lafı geveleyerek. Sonra anlatıcının yumuşak sesi devreye girdi ve görünüşüne rağmen aslında sadece kırk beş yaşında olan bu hasta hakkında konuşmaya başladı. Yıllar boyunca yüksek kolesterollü gıdalar tüketmiş, ayrıca bu yediklerinin olumsuz etkilerini bertaraf edeceğine dair saçma bir yaklaşımla bol miktarda bira ve burbon içmişti. Hasta birkaç ay önce hafif sayılabilecek bir felç geçirmişti. Bu kadarı Bäckström'e yetmişti; gözlerini çoktan kapatmış ve DVD oynatıcısının kapatma düğmesini güçlükle bulabilmişti.

Daha sonra üzerinde polis teşkilatının arması olan eski bir eşofmanı çabucak üzerine geçirmişti. Eşofman, tüm diğer Neandertallerle birlikte bir kursa katıldığında verilmişti. Bu kursa katılmasının nedeni de yönetim katındaki bir züppenin ciddi bir durum ortaya çıkarsa işbirliği yapmayı öğrenmeleri için buna ihtiyaçları olduğuna karar vermesiydi.

Onlar gibi insanlardan kim yardım isterdi ki, diye geçirdi içinden Bäckström, Kungsholmen civarında yürüyüş yapma kararıyla yeni aldığı spor ayakkabılarının bağcıklarını güçlkle bağlarken.

İki saat sonra eve döndü ve anahtarı kilide soktuğu esnada bir aydınlanma yaşadı.

Buldum, diye düşündü Bäckström. Şu beyaz önlüklü, parlak zekâ her şeyi yanlış anlamıştı ve dünyada biraz adalet varsa kendi kendisini bağırsaklarından asması gerekirdi. Hiçbir şey yemeden sadece içerse damarları, ilkbahardaki bir dere gibi akıp temizlenebilirdi. Bunu anlamak için doktor olmaya gerek bile yoktu. Kafası çalışan her insan, alkolün şimdiye kadar keşfedilmiş en mükemmel çözücü madde olduğunu bilirdi.

İki dakikadan daha kısa bir sürede komşusu olan eski televizyon yöneticisinin kapısını çaldı.

Elinde Bäckström'e ait mükemmel bir kadeh malt viskiyle karşısında dikildiğinde, "Seyahate çıktığını sanıyordum Bäckström," diye geveledi komşusu.

"Birkaç gün ertelemek zorunda kaldım," diye yalan söyledi Bäckström. "Bu yüzden sana geçen gün sattığım içkilerin bir kısmını geri alabilir miyim diye sormak istedim. Bir şişe bile olur. Elinde kaldıysa biraz malt viski tercihimdir," dedi adamın elindeki kadehe göz dikerek.

"Anlaşmadan geri adım atılmaz," dedi televizyon yöneticisi başını iki yana sallayarak. "Sattığın malı geri alamazsın." Sonra da hemen kapıyı Bäckström'ün suratına kapatıp kilitletti.

Bäckström, posta deliğinden konuşarak onu ikna etmeye çalıştıysa da karşılığında komşusu evin içindeki koridor kapısını da kapattı.

O noktada Bäckström'ün bile pes etmesi gerekmişti. Ağır adımlarla kendi dairesine döndü. Bir kez daha duş aldı, dişlerini fırçaladı ve aptal doktorunun verdiği kahverengi, mavi ve pembe haplardan birer tane içti. Sonra da ayaklarını sürüyerek yatağına gitti. Işığı söndürdü, biri kafasına tencere kapağıyla vurmuşçasına derin bir uykuya daldı.

Bäckström uyandığında saat sabahın dördüydü. Acımasız güneş, mavi gökyüzünde parlıyordu ve Bäckström kendini, önceki gece yattığı sırada olduğundan daha da kötü hissediyordu.

Kendisine biraz sade kahve yaptı ve mutfakta ayakta diki-lerek hızlıca üç fincan içti. Sebzelerden kalanları mideye indirip bir şişe daha maden suyunu kafaya dikti. Sonra da evden çıkıp Solna Polis Merkezi'ne kadar yürüdü.

Hava bir önceki günkü kadar fenaydı ve hava sıcaklığının yirmi dereceden yüksek göstermemesinin nedeni, hâlâ gece yarısı olmasıydı. Saat altıyı biraz geçe sendeleyerek işyerine girdi. Yorgunluktan sersemlemiş ve uykusuzluk ve açlıktan dolayı asabiydi. Tüm tembel ve yeteneksiz meslektaşları yataklarında horlamakta oldukları için binada yalnızdı.

Kendime uyuyacak bir yer bulmalıyım, diye düşündü Bäckström. Amaçsızca dolaşırken bodrum kattaki garaja kadar indi.

Parmaklarının üzerindeki yağı, tulumu silip kirli elini ona doğru uzatırken, "Aman Tanrım, cin gibi görünüyorsun Bäckström," dedi işinin başındaki garaj görevlisi.

"Cinayet soruşturması," dedi Bäckström homurdanarak. "Günlerdir gözüme uyku girmiyor."

"Sorun değil, Bäckström," dedi garaj görevlisi, "geçen kış uyuşturucu takibi esnasında hazırladığım gezici kabini ödünç alabilirsin."

Sonra sıradan bir mavi transit minibüsün kapısını açtı, içinde Bäckström gibi bir adamın ihtiyaç duyabileceği her şey vardı. Bir de doğru düzgün bir yatak.

İki saat sonra burnuna gelen taze kahve kokusuyla kıpırdanmaya başlamıştı. Kahvenin yanı sıra halüsinasyon gördüğüne inanmasına neden olan bir de peynirli ve tereyağlı taze çörek kokusu alıyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bäckström,” dedi garaj görevlisi genişçe bir tepsiyi yere koyup yatağın karşısındaki sandalyeye otururken. “Ancak izleme ekibindeki şu herifler minibüse ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar. Anlaşılan gidip Rissne'deki bazı keşleri izleyeceklermiş. Sana biraz kahve ve acıkmışsındır diye çörek getirdim.”

Bol sütlü iki büyük fincan kahve ve iki peynirli çöreği ne olduğunu anlamadan mideye indirmişti. Kurtarıcısına teşekkür ederken neredeyse ona sarılacaktı ki tam zamanında aklı başına gelmiş ve erkekçe bir el sıkışma ve sırtını sıvazlamayla yetinmişti.

Daha sonra spor merkezine gidip duş almış, odasında bulundurduğu temiz Hawaii gömleğini giymişti ve sabah dokuzu çeyrek geçe itibariyle Solna Polis Merkezi'nin suç biriminden Dedektif Başkomiser, masasının başındaydı. İki gündür ilk defa nihayet kendini biraz da olsa insan gibi hissediyordu.

11

Cuma sabahı saat onda Bäckström'ün, ofisinde bir ziyaretçisi vardı. Niemi'nin meslektaşısı Jorge "Chico" Hernandez, soruşturma lideriyle bir görüşme talebinde bulunmuştu.

Ah şu zenciler, diye geçirdi içinden Bäckström, sessizce derin bir iç geçirerek. Bunu yüksek sesle dile getirmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. En azından kendisi de bir yabancı, daha açık olmak gerekirse kuzeyli bir yabancı, piç bir Finlandiyalı olan ve aynı zamanda kendisinden yirmi yaş küçük Hernandez'in en yakın arkadaşı olan Peter Niemi ile ilgili duyduğu tüm o hikâyelerden sonra.

"Otur Chico," dedi Bäckström masanın diğer tarafındaki sandalyeyi başıyla işaret ederek. Kendisi de koltuğunda geriye yaslandı ve ellerini göbeğinden geriye kalanların üzerinde birleştirdi. En az on kilo vermiş olmalıydı ve her zaman tapınağı olarak gördüğü bedeninde olup bitenler yüzünden belli belirsiz bir endişe hissediyordu. "Dinliyorum," diye devam etti ziyaretçisine teşvik edici bir ifadeyle gülümseyerek. *Her ne kadar zencilerin polis memuru olmamaları gerektiğine inanıyor olsam da... Belki de yediğim peynirli çörekler yüzündendir,* diye geçirdi içinden.

Hernandez'in anlatacağı çok şey vardı. Önceki akşam boyunca adli tabip, cinayet soruşturmalarının kurbanı üzerinde otopsiyi yaparken oradaydı ve meslektaşısı Niemi'nin cesedin ağırlığı ve boyuyla ilgili tahminini doğrulayarak söze başladı.

“Bir seksen sekiz boyunda ve yüz yirmi iki kilo ağırlığında,” dedi Hernandez. “Peter bu konularda oldukça iyidir.”

Acaba bunu neden bilmem gerekiyordu, diye düşündü Bäckström.

“Bu, saldırganımızın neler yapabileceği hakkında bize bir bilgi veriyor,” diye devam etti Hernandez. “Bu boy ve kiloda bir bedeni alt etmek ciddi güç gerektirir.”

Fazla kilolu olmasına ve karaciğerinin fazlasıyla büyük olmasına rağmen Danielsson şaşırtıcı derecede sağlıklıydı. Adli tabip adamın kalbi, akciğerleri veya solunum sistemiyle ilgili önemli bir bulguya rastlamamıştı. Yaşından kaynaklanan normal prostat büyümesi ve diğer durumlar mevcuttu sadece. Yaşadığı hayat düşünüldüğünde bunlar hiç de önemli sorunlar değillerdi.

“Her yıl birkaç aylığına içkiyi bıraksa ve karaciğerini biraz dinlendirseymiş, muhtemelen seksen yaşını geçermiş,” dedi Hernandez.

İlkbaharda bir dere gibi, diye geçirdi içinden Bäckström başıyla Hernandez’i onaylarken. *Belki de şerefsiz herifi salam yapmalıyız,* diye düşündü. *Müdür Danielsson’un kendisini konyakla marine ettiği yılları düşünecek olursak, konyak salamı mesela.*

“Ancak çekiç konusunda söylediklerimizi düzeltmek istiyoruz,” dedi Hernandez. “Kafatasının filmlerine bakılırsa çekiçle uyumlu herhangi bir yaralanma görünmüyor ve aynı durum çekicin, çivileri yerinden çıkarmak için kullanılan çatallı, kıvrık baş kısmı için de geçerli. Sadece bu da değil, çekicin sapındaki kırıklar da çivinin çakılmasında kullanılan tarafında değil, diğer tarafta. Kırık, çekicin pençe kısmının olduğu tarafta ve bu da saldırganın, çekicin sapındaki pençeyi kullanarak bir şeyleri yerinden çıkarmaya çalışırken kırıldığını düşünmemize neden oluyor. Sorun şu ki evin içinde buna dair herhangi bir delil bulamadık.”

“Yanında götürdüğü bir şey üzerinde mi kullanmış yani?” diye sordu Bäckström. “Belki de bir kasa?” *Danielsson’un eski*

süt dişlerinin ve bir tür diş perisinin bıraktığı iki kronun olduğu bir kasa, diye düşündü Bäckström.

“Evet, onun gibi bir şey,” dedi Hernandez başıyla onu onaylayarak. “Kilidi, menteşe ve sürgüleri pirinçten –ya da diğer altın renkli metallerden– yapılma şu deri evrak çantalarından biri olabileceğini düşünüyoruz şimdilik. Çekicin pençesinde buna benzer bazı izler var. Belki bir milimetre uzunluğunda, deri olduğundan emin olduğumuz küçük bir parça. Açık kahverengi deri. Çekicin pençesi kilidi zorladığında kopmuş olabilir. Tam olarak ne olduğunu belirleyecek ekipman bizde olmadığından, parçayı ulusal laboratuvara gönderdik.”

“Ama çantayı bulamadınız değil mi?”

“Hayır,” dedi Hernandez. “Yanılmıyorsak, muhtemelen rahat ve sakın bir ortamda açabilmek için yanında götürdü.”

“Anlaşıldı,” dedi Bäckström, işini garantiye almak için küçük siyah defterine not alırken. “Başka bir şey?”

“Tencere kapağına dönecek olursak,” dedi Hernandez. “Dökme demirden yapılmış ve dışı mavi emayeyle kaplı; dairenin içinde, ocağın üzerinde bulunan tencereyle uyumlu. Yirmi sekiz santimetre çapında. Ortasında da tutacağı var. Yaklaşık iki kilo ağırlığında. Kurban, bu kapakla en az altı kez ağır darbe almış. İlk darbe başının sağ üst kısmına denk gelmiş. Kurban tuvaletten çıkarken saldırganın arkasından yaklaşıp ona vurduğuna inanıyoruz. Danielsson ileriye doğru, başı oturma odasına, ayakları kapıya bakacak şekilde karnının ya da yan tarafının üstüne düşmüş. Sonra başının arkasına iki darbe daha almış. Daha sonra saldırgan onu ters çevirmiş ve tekrar yüzüne üç darbe indirerek adamın işini bitirmiş.”

“Bu sıralamada olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?” diye araya girdi Bäckström.

“Hiçbir zaman kesin olarak emin olamayız ancak bu, kafatasındaki kırıklara ve koridorun, olayın gerçekleştiği kısmındaki

gözlemlerimize –koridorun görüntüsü, kanların sıçrama şekli ve diğerleri– en uygun ihtimal. Ayrıca tencere kapağı üzerinde kan, saç ve kemik parçaları bulundu. Tabii bir de tencere kapağının, kurbanın başındaki yaralarla eşleştiği gerçeği var. Saldırganımız sadece güçlü değil, darbelerin açısına bakılırsa aynı zamanda uzun boylu da. Ayrıca kurbana karşı son derece öfkeli olduğunu düşünüyoruz. İlk darbe bile tek başına öldürücüydü. Kafasının arkasına ve boynuna indirdiği diğer iki darbeyi deyim yerindeyse emin olmak için yapmış olmalı, dolayısıyla bu darbeleri önemsemeyebiliriz. Ancak yüze yönelik üç darbe –en az üç büyük darbe– aşırı şiddet içeriyor. Hele de cesedi çevirmek için kapağı elinden bırakması, ardından da tekrar eline alıp vurmaya başlaması.”

“Boyu ne kadarmış?” dedi Bäckström.

“Danielsson bir metre seksen sekiz santimetreydi. Tahminen saldırgan en az bir seksen olmalı. Bana sorarsan bundan on santim daha uzun. Yani bir doksan.”

“Profesyonel bir basketbolcu olmadığını varsayarsak,” dedi Bäckström alayla, “kolunu başının üzerine kaldırarak işini halletmiş olabilir. Hani topu fırlatırken yaptığımız gibi. Ya da tencere kapağıyla servis atan bir tenisçi gibi.”

“Profesyonel basketbol oyuncuları yakın mesafe konusunda muhtemelen çok başarılı olamazlar,” dedi Hernandez yüzünde en ufak bir tebessüm olmaksızın. “Aynı durum tenis oyuncuları için de geçerlidir,” diye ekledi dudaklarını hafifçe büzerek.

Komik herif, diye düşündü Bäckström. Nihayet espri anlayışı olan bir zenci...

Hernandez konuyu değiştirdi. Polonyalı marangozun çöp konteynerinde buldukları hakkında konuşmaya başladı.

“Kanın kurbanla uyuşup uyuşmadığını anlamak için Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndan haber bekliyoruz. Şayet uyuşursa durum gerçekten ilginç bir hal alacak. Ancak yağmurlukta, plastik

eldivenlerde ve terliklerde herhangi bir parmak izine rastlamadık. Yağmurluk ve terliklerin ölçüleri Danielsson'a uyuyor. Büyük, geniş, kırk dört numara terlikler."

"Laboratuvardan haber almamız kaç ay sürer sence?" diye sordu Bäckström.

"Öncelik vermelerini sağladık," dedi Hernandez. "Linköping'deki meslektaşlarımız sonuçların en geç hafta sonundan sonra çıkacağını söylüyorlar. Şimdiye kadar kaydettiğimiz ilerlemeler özetle bunlar," diye devam etti. "Muhtemelen fiziksel olarak güçlü, ortalamadan bir hayli uzun boylu, kurbandan pek de hoşlanmayan bir saldırgandan bahsediyoruz. Şayet kıyafetler kurbanla uyuşursa ve tıpkı tencere kapağı ile çekiç gibi Danielsson'a aitse saldırganın deneyimli olduğu söylenebilir. Kendi kıyafetlerine kan bulaşmaması için kurbanın yağmurluğunu giyiyor. Aynı sebeple kendi ayakkabılarını çıkarıp kurbanın terliklerini giyiyor. Parmak izi bırakmamak için kurbanı ait temizlik eldivenlerini kullanıyor. Bizi rahatsız eden tek husus, kurbanın akşam yemeği misafirinin tavrı. Çünkü akşamın daha erken saatlerinde tüm tabaklarda, bardaklarda ve çatal kaşıқта parmak izlerini bırakmış ve görünüşe göre bu izlerden kurtulmak için hiçbir çaba sarf etmemiş."

"Beni zerre kadar rahatsız etmedi," dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. "Çünkü ayyaşlar tam da böyledir. Önce oturup Danielsson'la karşılıklı içti. Sonra aniden ona öfkelenildi ve Danielsson tuvalete gidince kendi ayakkabılarını çıkardı, ayağına bir çift terlik geçirip üzerine bir yağmurluk giydi, temizlik eldivenlerini taktı ve tencere kapağını aldı. Danielsson tuvaletten çıktığı anda, orada sallanarak durup fermuarını çekmeye çalışırken de harekete geçti. Muhtemelen o sırada daha önce olan biteni unutmuştu bile."

"Peter ve ben de olayların böyle geliştiğini düşündük," dedi Hernandez başıyla onu onaylayarak. "Ancak olayın sadece anlık

bir öfkenin ötesinde bir durum olup olmadığını –saldırganın daha geçerli bir amacı olup olmadığını– da merak ediyoruz.”

“Ne gibi?”

“Hırsızlık gibi,” dedi Hernandez.

“Kesinlikle,” diyerek onayladı Bäckström vurgulayarak. “Bu da herifin nasıl bir salak olduğunu gösterir. Danielsson gibi birinden çalmak, kel bir adamın saçını kesmek gibi bir şey.”

“Korkarım bu olayda durum pek öyle değil,” dedi Hernandez. “Danielsson’un masasının sağ üst çekmecesinde Solvalla at yarışlarını kazanan kuponlardan oluşan bir tomar bulduk. Hepsi nakde çevrilmiş ve düzgün bir şekilde tarih sırasına konularak lastik bantla tutturulmuş. En üstteki kupon, Danielsson’un öldürüldüğü akşamın öğleden sonrasındaki –yani dünden önceki gün– Valla yarışından. Bundan yirmi bin altı yüz yirmi kron kazanmış ve ikramiye yarıştan hemen sonra Solvalla’daki vezneden ödenmiş. Kesin olarak konuşmak gerekirse V65 kuponunun ilk yarışı, yani o akşam saat altı buçuktaki yarıştan. Ancak parayı bulamadık. Yatak odasındaki masanın üzerinde duran cüzdanı mesela, birkaç kartvizitin dışında bomboştur.”

“Ben hiç kazanamamışımdır,” dedi Bäckström. “Hiç,” diye tekrarladı. *Danielsson gibi biri için çok ciddi bir kazanç olmalı,* diye geçirdi içinden.

“Birkaç husus daha var,” dedi Hernandez. “Bulduklarımız ve bulmamız gerekirken bulamadıklarımız.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström bir kalem ve küçük siyah defterini alarak.

“Bir bahis kuponu bulduk ama parayı bulamadık, evrak çantasına benzer bir şeyin izini bulduk ama ortada çanta yok. Bir açık, bir kapalı paket Viagra. Karl Danielsson adına düzenli kullanım reçetesi de bulduk. Sekiz haptan geriye altı tane kalmış. Reçetenin detaylarına bakılırsa nisan başından beri sekiz

hap daha kullanmış. Bir de onluk bir prezervatif kutusu bulduk ancak içinde sadece iki tane kalmış.”

“Yani kurbanımız işini sağlama almış. Aletinin çalışması için yardıma ihtiyacı olsa bile,” dedi Bäckström sırtarak.

“Bir kiralık banka kasasına ait iki anahtar bulduk fakat kasanın yerini henüz tespit edemedik,” dedi Hernandez. “Ama cep telefonu, bilgisayar ya da herhangi bir kredi kartı da bulamadık. Bunlara dair bir fatura da yok. İçinde birkaç not olan sıradan bir cep ajandası bulduk. Ancak başka herhangi bir günlük, fotoğraf, hiçbir kişisel yazışma yok.”

“Tipik bir ayyaş,” dedi Bäckström. “Böyle biri cep telefonunu ne yapsın ki? Eve içki siparişi için mi arama yapacak? Ayrıca yaşlı bir sarhoşa kim kredi kartı verir? O kadar da aptal değiller. Sosyal hizmetler bile o kadar aptal değil. Başka?”

“Masasında çok sayıda taksi faturası vardı,” dedi Hernandez.

“Ulaşım yardımı. Muhteşem sosyalist cennetimizde tüm alkolikler bundan faydalaniyor ve bizler de ulaşım için para ödemek zorunda kalıyoruz.”

“Hayır,” dedi Hernandez. “Kesinlikle öyle değil. Normal faturalar. Bunların ticaretini yaptığına dair bir fikrim var.”

“Neyin? Taksi faturalarının mı? Nasıl yani?”

“Bence tanıdığı bir taksi şoförü vardı ve ondan sahipsiz faturaları belki de üzerindeki rakamın yüzde yirmisi gibi bir fiyata satın alıyor, sonra da onları işi için vergi indiriminde kullanabilecek birisine asıl tutarın yüzde ellisi gibi bir fiyattan satıyordu. Muhtemelen bu yöntemi muhasebeci olarak çalıştığı yıllarda öğrenmişti ve o günlerden kalan birkaç bağlantısı vardı,” dedi Hernandez.

“Yaşlı sarhoşların boş şişe ve tenekeleri biriktirdiğini düşünürdüm,” dedi Bäckström.

“Belki bu öyle bir sarhoş değildi,” diye karşılık verdi Hernandez.

Bu her neyse, konumuzla veya votkanın fiyatıyla hiç alakası yok, diye düşündü Bäckström omuz silkerek.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu.

“Evet. Şimdiye kadar bildiklerimiz bu kadar,” dedi Hernandez ayağa kalkarken. “Peter’le birlikte bugüne kadar kaydettiğimiz gelişmeleri içeren bir raporu, olay yerinin ve otopsinin fotoğraflarıyla birlikte bugünün ilerleyen saatlerinde sana ve meslektaşlarına sunacağız. E-postayla yollarız.”

“Güzel,” dedi Bäckström. *Finli bir puşt ile onun destekçisi bir tangocunun iş birliğinin sonucu olduğunu düşünürsek, şaşırtıcı derecede güzel,* diye geçirdi içinden.

Dedektif Komiser Annika Carlsson bir önceki akşam gece yarısından önce yatağa gitmemiş olmasına rağmen, o sabah saat yedi buçuktan itibaren ofisindeydi.

Peter Niemi cep telefonundan arayıp buldukları kıyafetlerden bahsettiğinde, daha masasına oturmaya bile fırsat bulamamıştı.

“Bäckström’e ulaşmaya çalışıyorum ama telefonunu açmıyor,” diye açıkladı Niemi.

“Ben de onu arıyorum. Mesai başladığında ortaya çıkar sanırım. Onun için endişeleniyorum, hiç iyi görünmüyor. Dün berbat haldeydi. Bilmem fark ettin mi?”

“Evet, fark ettim. Her neyse,” dedi Niemi. “Hem Polonyalı herifin hem de çalışma arkadaşlarının sorgulanması gerekiyor, bu yüzden seni arayabileceğimi düşündüm.”

“Teşekkürler,” dedi Carlsson. *Niemi iyi bir adam, diye geçirdi içinden. Gerçekten iyi. Sadece yaptığı işte değil, aynı zamanda etrafında olup bitene önem veren türden bir tip.*

“Dediğim gibi, inşaat alanına gittim ve oradaki çöp konteynerini inceledik ancak ilginç bir şey bulamadık. Şayet merak ediyorsan söyleyeyim, civarda da bir şey yok. Gece yarısı olmasına rağmen bir devriye köpeği götürdük. Bu arada kıyafetlerin olduğu çantayı bulan herifle de konuştum. Düzgün bir çocuk. Neredeyse benim gibi birinden daha iyi İsveççe konuşuyor,” dedi Niemi. Ses tonundan gülümsediği anlaşılıyordu. “Fakat biraz aceleye geldi, o yüzden onunla fazla uzun konuşamadım.”

“Şimdi de benden ses kayıt cihazı götürüp notlar alarak bu işi doğru düzgün yapmamı istiyorsun,” dedi Carlsson. Onun da geniş tebessümü sesine yansımıştı. *Neden bütün erkekler Niemi gibi değil ki,* diye geçirdi içinden.

“Kesinlikle,” dedi Niemi. “İşte bunun için seni seviyoruz, biliyorsun.”

“Bir an önce işe koyulayım o zaman,” dedi Annika Carlsson. *Madem isteyen sensin,* diye düşündü.

Sonra Annika, Bäckström’ü tekrar aradı ama saat neredeyse sekiz buçuğa gelmiş olmasına rağmen cep telefonu hâlâ kapalıydı. Annika Carlsson başını iki yana salladı ve Felicia Pettersson’u bulmaya gitti. Daha sonra da kendi memleketlerinin binlerce kilometre kuzeyindeki Solna’da, kiralık dairelerden oluşan küçük blokun tadilatını yapan Jerzty Sarniecki ve dört arkadaşıyla konuşmak için Ekensbergsgatan’a gitmek üzere arabalardan birini alıp yola koyuldu.

Yirmi üç yaşındaki Felicia Pettersson, o yılın ocak ayında polis akademisinden mezun olmuştu. Şimdi de Solna Suç Birimi’ndeki ilk resmî görev yerine atanmasından bir hafta sonra bir cinayet soruşturmasına yardım ediyordu. Felicia, Brezilya’da doğmuştu. São Paulo’daki bir yetimhaneden daha bir yaşındayken her ikisi de polis teşkilatında çalışan ve Stockholm’ün hemen batısındaki Lake Mälaren adalarında yaşayan İsveçli bir çift tarafından evlat edinilmişti. Şimdi kendinden önceki pek çok polis çocuğu gibi kendisi de bir polis memuruydu. Gençti ve pratik alanda hiçbir deneyimi yoktu ancak umut vadediyordu. Formdaydı, sakın ve duyarlıydı. Ayrıca görünüşe bakılırsa yaptığı işi seviyordu.

Annika Carlsson genç kadını ilk gördüğünde, *iyi bir polis memuru olacak,* diye içinden geçirmişti.

“Ekensbergsgatan’a nasıl gidileceğini biliyor musun Felicia?” diye sordu Annika, yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini bağlarken.

“Evet, patron,” dedi Felicia Pettersson başıyla onaylayarak.

“Lehçe konuşabiliyor musun?”

“Evet, patron. Tabii ki konuşuyorum. Akıcı bir şekilde hem de. Herkesin konuşabildiğini sanırdım,” dedi Felicia gülümseyerek.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Annika Carlsson. *Aynı zamanda zeki de*, diye geçirdi içinden.

“Arkadaşlarım bana genellikle Lisa der,” dedi Felicia. “İsterseniz siz de diyebilirsiniz.”

“Bana da genellikle Çengel derler,” dedi Annika Carlsson.

“Bu hoşunuza gidiyor mu?” dedi Lisa ona şaşkınlıkla bakarak.

“Pek değil,” dedi Annika Carlsson başını iki yana sallayarak.

“Yani benim çengelle ne alakam var ki?”

“Bilemiyorum,” dedi Lisa Pettersson kıkırdayarak. “Ama bence çok havalısınız. Ciddiyim.”

Annika Carlsson ve Felicia Pettersson şanslıydı. Saat daha sabahın dokuzu olmasına rağmen Jerzty ve diğerleri öğle yemeklerini yiyorlardı. Hava aydınlanmadan önce kalkmış, saat dörtte kahvaltılarını yapmış ve dört buçukta çalışmaya başlamışlardı. Akşama kadar çalışacak enerjiyi toplayabilmeleri için saat dokuzda öğle yemeğini yemeleri gerekliydi.

Annika Carlsson İngilizce olarak, “Sizleri kahvaltıda rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi ve gülümseyerek polis kimliğini gösterdi. “İsmim Dedektif Komiser Annika Carlsson ve bu da meslektaşım, Dedektif Yardımcısı Felicia Pettersson. Bu arada aranızda İsveççe konuşan var mı? Ya da İsveççe anlayan?”

“Ben biraz İsveççe biliyorum,” dedi Jerzty, diğer üç iş arkadaşı tereddütle başlarını iki yana sallarken. “İsterseniz tercüme edebilirim.”

“Birkaç soru sormak istiyoruz sadece,” diye devam etti Annika. “Oturabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Jerzty çabucak ayaklanarak. Kendi yaptıkları masanın yanında duran boş sandalyenin üzerindeki alet çantasını alırken meslektaşlarından biri de kendisine bir tabure alarak oturmakta olduğu sandalyeyi Dedektif Yardımcısı Pettersson’a bıraktı.

İki güzel, genç kadın, üstelik İsveçli polis memuruydular; gerçi biri daha çok Batı Hint Adaları’ndan gibiydi. Arkadaş canlısı, neşeli, göze hoş görünen ve çivi çakarken hayali kurabilecek tipte kadınlardı. Bir saat boyunca orada kalmışlardı. Ama ne önemi vardı ki? Seksen kron sadece seksen krongu ve başka şeyleri işten daha çok özlemişlerdi.

Çarşamba akşamı veya perşembe sabahının erken saatlerinde bir şey fark etmiş miydiler?

O akşam saat sekize kadar çalışmışlardı. Daha sonra işleri bu kadar uzayınca genelde komşular şikâyet ettiğinden bırakmak zorunda kalmışlardı. Sonra yemeklerini yemiş, biraz sohbet edip kâğıt oynamış ve saat on civarında da yatmışlardı. Bütün akşam yağmur yağdığı için bu süre boyunca hiçbir binadan ayrılmamıştı.

Peki ya gece boyunca? Herhangi bir şey gören ya da duyan olmuş muydu?

Gece boyunca uyumuşlardı. Hiçbirinin uykuyla problemi yoktu. Yataklarında uyuyorlardı. Bir tanesi tuvalete gitmek için kısa süreliğine kalkmıştı. Hepsi bu kadardı.

“Leszek sıvacıdır,” diye açıklık getirdi Jerzty tuvalete kalan adamı başıyla işaret ederek. “Tuvalet sokağa bakıyor, bir

penceresi de var,” diye ekledi Annika Carlsson’un sormasına fırsat vermeden.

“O sırada saatin kaç olduğunu sor.”

Birkaç Lehçe cümleden sonra, “Bilmiyor,” dedi Jerzty, Annika’nın sorusuna karşılık başını iki yana sallayarak. “Saate bakmamış. Saatini çıkarıp yatağının başına koymuş.”

“Kalktığında hâlâ yağmur yağıyor muymuş?” diye sordu Annika Carlsson. Meteoroloji ofisinden gelen raporu okumuştı. Çarşamba akşamı yağmur hafiflemiş, 15 Mayıs Perşembe saat 00.30’da durmuştu.

Lehçe kısa bir konuşmanın ardından, “Fazla değil,” diye özetledi Jerzty. “Hava da karanlıkmiş. Olabildiğince karanlık. Ama uyandığımızda hava güzeldi. Saat sabahın dördüydü.”

Gece yarısı civarı, diye düşündü Annika Carlsson.

“Bir şey görmüş ya da duymuş olup olmadığını sor. İnsanlar, arabalar, herhangi bir ses. Takdir edersin ki her ayrıntı kesinlikle çok önemli.”

Biraz daha Lehçe konuşuldu. Başlar tereddütle iki yana sallandı. Jerzty de Leszek de gülümsediler. Sonra Leszek başını kuvvetlice salladı, Lehçe bir şeyler daha söyledi ve omuzlarını silkti.

“Dinliyorum,” dedi Annika Carlsson. *Dikkatli ol Çengel,* diye düşündü kendi kendine. *Bäckström gibi davranmaya başladın ve havalı olmak istiyorsan bunu yapmamalısın.*

“Bir kedi görmüş,” dedi Jerzty mutlu bir şekilde gülümseyerek.

Küçük bir tekir kedi. Onu sıklıkla görüyor ve her ne kadar tasma olmasa da yakınlarda bir yerlerde yaşıyor olduğunu düşünüyorlardı. Hatta bir defasında ona süt bile vermişlerdi.

Ancak ne bir insan ne de bir araba sesi vardı. Karanlık ve sessizdi, yağmur çiseliyordu. Hiçbir yerden televizyon ya da radyo sesi gelmiyordu ve hiçbir pencerede ışık yoktu. Köpek havlaması bile yoktu. Sadece dışarıda tekir bir kedi. Hepsi bu kadardı.

13

Dedektif Komiser Lars Alm altmış yaşındaydı ve yaklaşık on yıldır Solna polisinin suç biriminde çalışıyordu. Burada çalışmaya başlamadan önceki yıllarda önce Stockholm'de, Kungsholmen Polis Genel Merkezi'nin eski şiddet suçları biriminde çalışmış, sonra şehir merkezini kapsayan soruşturma birimine geçmişti. Buradan da Solna'ya taşınmıştı. Boşanıp yeniden evlenmişti ve Karolinska Enstitüsü'nde hemşire olarak çalışan yeni karısının, Solna merkezinde güzel bir dairesi vardı. Alm, iş yerine yürüyerek iki dakikada ulaşabiliyordu. Bu yüzden de kar ya da gökten kurbağa yağıyor olması onun için önemli değildi.

Solna Polis Teşkilatı'na geçmesinin önemli bir nedeni buydu ancak bunun yanında başka nedenleri de vardı. Alm yorulmuştu. Stockholm'deki şiddet suçları biriminde geçirdiği yıllar onu yıpratmıştı. Solna'nın biraz daha rahat olacağını düşünmüştü. Hafta sonu gece hayatının hareketliliği sonucunda, istisnasız her pazartesi sabahı masasına yığılan dosyalardan kurtulabilecekti nihayet. Ancak bu konudaki umutları boşa çıkmıştı. Aslında erken emekliye ayrılmayı çok isterdi ancak rakamlara bakınca altmış beş yaşına gelinceye kadar dayanmaya karar vermişti. Hemşire maaşı çok fazla değildi ve her ikisi de yaşlandıklarında açlıktan ölmek istemiyorlardı.

Elinden geldiğince işlerini ayarlamaya çalışmıştı. Şiddet suçları biriminden, gözetleme biriminden, uyuşturucu ve hırsızlık birimlerinden uzak durmuştu. Adi suçlar, sıradan insanları etkileyen haneye tecavüz ve araç soygunları, hafif taciz vakaları,

kavgalar gibi hafif suçlara ilişkin vakalarda çalışmıştı. Kişisel olarak kendisini gayet başarılı buluyordu ve kendinden beklenen vaka rakamlarına dikkat ederdi. Kendi durumundakiler için ortalama vaka sayısı aralığında kalmaya çalışmıştı.

12 Mayıs Pazartesi günü, Batı Bölgesi bir kasırgaya tutulmuştu. Henüz kimliği belirlenemeyen iki kişi, Bromma Havalimanı'nda bir güvenlik minibüsünü soymuştu. Korumalardan birini vurup öldürmüşlerdi ve neredeyse Lars'ın ortağını da öldüreceklerdi. Nitelikli soygun, cinayet ve cinayete teşebbüs. Olaydan sadece birkaç saat sonra adalet bakanı tüm televizyon haberlerindeydi. Yeni patronları polis şefi Anna Holt rahat bir nefes almaya bile fırsat bulamamış, işe başlamasından bir ay sonra bu olay gerçekleşmişti.

Alm ilk dalgayı atlatmıştı. Her ne kadar suç biriminin yöneticisi Şef Başkomiser Toivonen, diğer birimlerden çok sayıda memuru görevlendirdiyse de Alm'i dışarıda bırakmıştı. Fakat perşembe sabahı o da olayların içine sürüklenmek zorunda kalmıştı. Toivonen Alm'in ofisine dalmış ve herkesin üzerine düşeni yapması gerektiğini açıklamıştı.

"Räsundavägen'da biri, yaşlı bir sarhoşu döverek öldürmüş," dedi Toivonen. "Bu normal bir polis memurunun öğle yemeğine kadar çözebileceği türden bir vaka ancak başımızdaki şu belalı iş nedeniyle bunu Bäckström'e vermek zorunda kalacağım."

"Bu konuda benden ne bekliyorsun peki?" dedi Alm. Konunun tartışmaya açık olmadığını anlamıştı.

"O küçük, şişko kâbusun hiçbir şeyi gözden kaçırmamasını sağla," dedi Toivonen hızla odadan çıkmadan önce.

Durum işte böyleydi. On yıldan fazla bir ara verdikten sonra Alm'in başında bir başka cinayet vakası vardı ve Evert Bäckström'ün kim olduğunu gayet iyi bildiğinden, kendisini zor günlerin beklediğinin farkındaydı.

Alm, Bäckström'ü çok eski zamanlardan tanıyordu. Seksenlerin sonuna doğru ikisi de Stockholm'deki eski şiddet suçları bölümünün cinayet masasında çalışmışlardı. Birkaç yıl sonra Bäckström aniden Ulusal Suç Birimi'nin cinayet masasında bir iş bulmuştu. Tamamen anlaşılmaz bir durumdu. Ulusal Suç Birimi'nde üst düzeyde birisi felç geçirmiş ya da Stockholm'deki suç biriminin yöneticisinden rüşvet almış olmalıydı. Alm ve tüm aklı başında meslektaşları, feribotla Åland'a gidip yirmi dört saat boyunca kutlama yapmışlardı. İntikam, on beş yıl sonra tüm gücüyle karşısına çıkmıştı.

En çok yardıma ihtiyaç duyduğu anda Annika Carlsson'la konuşmuştu. O, bir kadındı ve genel olarak oldukça yetenekliydi. Annika'ya birlikte kurbanın bir profilini çıkarmalarını, sosyal yaşantısının nasıl olduğunu ve ölmeden önceki saatlerde neler yaptığını araştırmalarını önermişti. Ofisinde oturduğu ve Bäckström'ü kesinlikle gerekli olmadıkça görmediği sürece hiç sorun yoktu.

“Harika bir öneriye benziyor,” dedi Annika Carlsson başıyla onaylayarak. “Peki nasıl biri? Bäckström hakkındaki klasik hikâyeleri duymuştum ancak onunla bu sabaha kadar hiç tanışmamıştım. Tanışma da sayılmaz aslında, olay yerine bakmaya geldiğinde karşılaştık sadece.”

“Onunla tam olarak tanışmış olsaydın mutlaka hatırlardın,” dedi Alm iç çekerek.

“Herkesin söylediği kadar manyak mı? Bu hikâyelerin pek çoğu şehir efsanesi olmalı.”

“Daha kötü,” dedi Alm. “Çok daha kötü. Ne zaman televizyonu açıp bir polis memurunun vurulduğunu duysam, Tanrı'ya onun Bäckström olması için dua ediyorum. Şayet böyle bir acıya katlanacaksak düzgün polis memurları yerine, neden Bäckström'le başlamıyoruz ki? Ama dualarım hiç kabul olmuyor,” dedi Alm başını iki yana sallayarak. “O şişko, aptal herif kesin ölümsüz. İblisle bir tür anlaşma yapmış olmalı. Geri kalanımız da gü-

nahlarımızın bedeli olarak onunla yaşamak zorundayız. Onu hak etmek için ne yapmış olabiliriz, bir türlü anlayamıyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Annika Carlsson düşünceli bir şekilde başını sallayarak. *Bu iş eğlenceli olacak. İş o noktaya varırsa onu garağa sürükleyip kollarını kırabilirim sanırım,* diye geçirdi içinden.

Alm, cinayet kurbanı Karl Danielsson’un profilini çıkarma işine hızla başlamıştı. Kurbanı tanıyan insanlar onun beklenmedik ölüm haberine ilişkin söylentileri duyar duymaz haber hızla yayılmış ve insanlar polisle irtibata geçmeye başlamıştı. Polis yardım hattı nihayet işe yaramış, ihbarlar akın etmişti ve Alm, ilk günün akşamında evine gittiğinde durumu kontrol altına aldığını biliyordu.

Kurbanın arkadaş çevresindeki on kişinin isimleri ve ayrıntılı bilgileri elindeydi. Bu kişilerin hepsi erkekti ve Alm emin olmamakla birlikte hepsinin, öldürülen “arkadaşları” ve “yoldaşları”yla aynı ilgi alanını paylaşıyor oldukları izlenimine kapılmıştı. Pek çoğuyla telefonda konuşmuştu. Onlardan kurbanın henüz polisle iletişime geçmemiş olan diğer bazı arkadaşlarının isimlerini almış ve bunlardan da birkaçıyla görüşmüştü bile. Alm o akşam saat yedide, karısıyla birlikte lahana yaprağı dolması ve kırmızı yabanmersini sosundan oluşan akşam yemeğini yemek üzere evine yürürken Dedektif Başkomiser Evert Bäckström’le hiçbir şekilde muhatap olmak zorunda kalmadığı için olabildiğince mutluydu.

Bäckström iyi bir vatandaş olup geberip gitse bu soruşturmayla ilgili endişelenecek hiçbir şey kalmaz, diye düşündü Alm.

Bäckström, tüm sabahı meslektaşlarının hâlihazırda akıl almayacak şekilde berbat etmekte olduğu cinayet soruşturmasını bir düzene oturtmaya çalışmakla geçirmişti. Ayrıca kendisini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu çünkü hassas burun delikleri, hâlâ taze pişmiş peynirli ve tereyağlı çöreğin o harika kokusunu alabiliyordu.

Şu lanet olası kilo avcuları kendi işlerine baksınlar, diye düşündü Bäckström. İçkiyle birlikte mideye indirmedeğin sürece normal bir insan gibi yiyebilirsin. Sonra biraz ara verirsin, diyet yaparsın ve damarlarını bir güzel temizlersin, tekrar başa dönersin.

Saat daha on biri biraz geçiyordu ki midesi o tanıdık ve keyifli hisle guruldayarak ona biraz daha yemek yemesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Bu yüzden kendi gözlemleri ve kararlarıyla tamamen uyumlu, dengeli bir öğle yemeği yemek için personel kantinine indi.

Önce salata barında durup kendisine rendelenmiş havuç, birkaç parça salatalık ve domatesten oluşan bir tabak hazırladı. Geyik ve tavşan etlerine yanaşmamıştı ve ilk denediğinde gerçek bir yiyecek gibi hissettiren kurtçuklardan da kantinde yoktu. Bäckström çeşitli yağ ve sos şişelerini kokladı, sonunda kararını verdi. *En iyisi Rhode Island sosu olacak,* diye geçirdi içinden. Daha önceki deneyimlerinden bunun yenilebilir bir şey olduğunu biliyordu, hatta eskiden kendi ev yapımı bol peynirli ve mayonezli hamburgerlerinin üzerine dökmek için satın alırdı.

Tezgâhın başına geçtiğinde günün yemeği (kızarmış patates, kornişon turşu ve krema soslu biftek), günün makarnası (domuz eti ve çiğ yumurta beyazıyla carbonara soslu makarna) ve günün balığı (haşlanmış patates ve kornişonla birlikte mayonezli kızarmış pisi balığı) arasında karar verebilmek için bir hayli zaman harcadı. Sonunda güçlü ve kararlı kişiliği üstün gelmiş ve balığı seçmişti. *Oysaki çoğunlukla ibneler, lezbiyenler ve coşkulu Hristiyan takımı balığı tercih eder. Yine de denemeye değer,* diye düşündü Bäckström, aniden sakin ve huzurlu hissederek.

Geriye sadece içecek kararını vermek kalıyordu: su, meyve suyu, soda veya düşük alkollü bira. Sergilemiş olduğu kararlılığın basit ve bariz bir karşılığı olarak küçük bardak düşük alkollü bira tercih etti. *Zaten tadı o kadar iğrenç ki muhtemelen sağlıklıdır,* diye geçirdi içinden.

On beş dakika sonra yemeğini bitirmişti. Artık sıra kahve ve yanında küçük bir bademli kek eşliğinde zaferini kutlama şansını değerlendirmeye gelmişti, belki bir de çikolataya batırılmış şu küçük yeşil badem ezmeli keklerden de bir tane.

Düşün Bäckström, düşün, diye geçirdi içinden ve neredeyse sabırlı bir dinginlikle badem ezmeli keki geri koyup küçük tabağında sadece bir parça bademli kek bıraktı. Kahvesini aldı ve bu kanaatkâr yemeğini huzur ve sükûnet içinde yiyebilmek için uzak bir köşede oturdu.

15

Bäckström bir saat sonra soruşturma ekibiyle ikinci toplantısını yapmıştı; kendini odaklanmış, dengeli ve nihayet durumu tamamen kontrol altına almış hissediyordu. Hatta Dedektif Komiser Lars Alm'e kurban ve onun trajik bir şekilde boşa geçmiş hayatının son saatlerini nasıl geçirdiğine dair bulduklarını anlatarak toplantıyı başlatmasını söylerken kan basıncında yükselme bile hissetmemişti.

“Belki sen başlamak istersin Lars?” dedi Bäckström adama dostça gülümseyerek. Stockholm'deki suç biriminin yaşlı, üniformalı polis memuru. *Böyle bir adamın nasıl olup da polis memuru olduğu benim bile çözemediğim bir gizem*, diye geçirdi içinden Bäckström.

Dedektif Komiser Lars Alm, kurbanın en genç komşularından biri olan Seppo Laurén'le görüşmüştü. Adam, Hasselstigen 1 numaradaki evinde annesiyle birlikte yaşıyordu. Alm'in ona bu şerefi bahşetmesinin nedeni, Laurén'in bundan on yıl önce saldırganlık suçlamasıyla altmış gün ücret kesintisiyle cezalandırılmış olmasıydı. Råsunda Stadyumu'ndaki bir maçın ardından Solna merkezindeki metro istasyonunda karşı takımı destekleyen bir taraftarı döven toplam yedi AIK taraftarından biriydi. Polis kayıtlarında sadece bu olayda yer almıştı ve yedi kişinin içinde en hafif cezayı alan da oydu. Ancak aynı zamanda binada, bir şiddet suçundan ceza almış tek kişiydi ve kurbanın da komşusuydu.

“Sen mi, ben mi?” diye sormuştu Annika Carlsson, Alm’e başıyla işaret ederek.

“Onunla ben konuşurum,” dedi Alm.

“Teşekkürler Lars.”

Alm, görüşmeyi bitirip Laurén’in yanından ayrılırken, *erkek bedeninin içinde bir çocuk*, diye içinden geçirmişti. Kendisinden en az on santim daha uzun ve en az on kilo daha ağırdı. Geniş omuzları ve uzun, ince kolları vardı. Sürekli olarak alnına düşen ve sol eliyle arkaya ittiği uzun, sarı saçları; çocuksu, mavi gözlerindeki naif bakışları; hantal bedeni ve garip duruşu haricinde yetişkin bir adamdı. *Yetişkin bir erkeğin bedeninde bir çocuk, ne kadar da zavallı bir hal*, diye düşündü Alm.

Karl Danielsson 14 Mayıs Çarşamba öğleden sonra saat dörtte, Solna’daki Hasselstigen 1 numaradaki dairesine dönmüştü. Tak-siden inmiş, ücreti ödemiş ve koridorda yirmi dokuz yaşındaki Seppo Laurén’le karşılaşmıştı.

Genç yaşına rağmen devletten emekli maaşı alan Laurén o sıralarda yalnız yaşıyordu. Normalde birlikte oturduğu annesi felç geçirmişti ve bir süredir bir nekahat evinde kalıyordu. Danielsson, Laurén’e banka ve diğer bazı işlerini halletmek için şehre indiğini söylemişti. Sonra da ona birkaç yüz kronluk banknot vermiş ve gidip kendisi için yiyecek bir şeyler almasını rica etmişti çünkü kendisi o akşam Solvalla’ya gidecekti ve alışveriş yapmaya vakti yoktu. Domuz pirzolası, iyisinden iki paket soslu kahverengi fasulye, birkaç şişe tonik, kola ve soda. Hepsi bu kadardı ve paranın üstü genç adamda kalabilirdi.

Laurén, Danielsson için bu tür işleri yıllardır yapıyordu. Yerel marketten döndüğünde Danielsson, bir başka taksiye biniyor ve keyifli görünüyordu. “Valla ve büyük paralar vaktinin geldiği”ne dair bir şeyler söylemişti.

“O sırada saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Alm.

“Evet,” dedi Laurén başıyla onaylayarak. “Tam olarak hatırlıyorum hem de. Saatile çok sık bakarım.” Sözlerini desteklemek için sol kolunu kaldırmıştı.

“Saat kaçtı peki?” dedi Alm, dostça gülümseyerek.

“Saat beşi yirmi geçiyordu,” dedi Laurén.

“Ondan sonra ne yaptın?” diye sordu Alm.

“Yiyecek poşetini kapısına astım, sonra evime gidip bilgisayar oyunları oynadım. Bunu sıklıkla yaparım,” diye açıkladı.

“Tüm bunlar, aldığımız diğer bilgilerle tamamen uyumlu,” dedi Alm notlarını karıştırırken. “Danielsson, Solvalla’daki öğleden sonra altıda başlayan ilk V65 yarışına bahis oynamış. Oraya taksiyle gitmek on beş dakikadan fazla sürmez. Yarış başlamadan önce kuponunu yatırmak için bolca vakti olmuştur.”

“Bir dakika, bir dakika,” diye araya girdi Bäckström. “Anladığım kadarıyla bu Laurén hafiften kaçık bir tip.”

“Öğrenme gücüğü var,” dedi Alm. “Ancak saatleri anlayabiliyor. Kontrol ettim.”

“Devam et,” dedi Bäckström homurtuyla. *Tam bir dâhiler buluşması*, diye geçirdi içinden. *Bizimkinin ilk tanığı kendisi gibi bir manyak ve her ikisi de saati söyleyebiliyor.*

Danielsson ilk yarışta altı numaralı at olan Instant Justice’e, kırk katı verecek olan sürpriz ata beş yüz kron koymuştu. Adli ekip, bu yarışın kazanan kuponunu adamın masasının çekmecesinde bulmuştu.

“Bundan kesin olarak emin miyiz?” dedi Bäckström. *Şerefsiz herif kuponu pekâlâ birisinden almış ya da çalmış olabilir.*

Alm’e göre kesindi, Danielsson’un eski bir arkadaşıyla konuşmuştu ve adam, Danielsson’un kendisini aradığını söylemişti. Danielsson’a Instant Justice’le ilgili tüyoyu veren kendisiydi.

Gunnar Gustafsson, eskiden Valla'da binici ve eğitmendi fakat artık emekliydi. Danielsson'u ilkokul yıllarından beri tanıyordu.

"Anlaşılan Gustafsson, Solvalla'da bir efsaneymiş," dedi Alm. "Yarıştan anlayan meslektaşlarının söylediklerine göre Jokey Gunnar olarak tanınıyormuş ve asla tüyo vermediği biliniyormuş. Dolayısıyla Danielsson'un yakın arkadaşı olduğu bilgisi muhtemelen doğru. Danielsson, Solna ve Sundbyberg'deki eski çocukluk arkadaşları arasında Muhasebeci Kalle olarak biliniyormuş."

"Her neyse," diye devam etti Alm notlarına işaret koyarken. "Gustafsson, Solvalla'da birkaç arkadaşıyla birlikte otururken Danielsson'un yanlarına geldiğini ve gayet keyifli görüldüğünü söyledi. Saat altı buçuk civarıymış. Gustafsson kendilerine katılmasını teklif etmiş ancak Danielsson reddetmiş. Eve dönüyormuş. Eski bir okul arkadaşını daha sonrası için akşam yemeğine davet etmiş. Söz konusu arkadaşın da kutlama yapmak için iyi bir sebebi varmış çünkü Danielsson'la bahsi paylaştan kişiymiş."

"Peki onun adı neymiş?" dedi Bäckström. "Yani Danielsson'un yemeğe davet ettiği arkadaşının?"

"Onu ikimiz de tanıyoruz," dedi Alm. "Solna'da Danielsson'la aynı okula gitmiş. Altmış sekiz yaşında, yani Danielsson'la aynı yaşta. Seninle onu tanıdığımızda Stockholm'deki eski şiddet suçları biriminin izleme ekibinde çalışıyordu. Roland Stålhammar. Roly Stoly, Demir Adam ya da kısaca Stolly. Malum, sevdiğimiz şeylere pek çok isim veririz."

Hadi bakalım, diye geçirdi içinden Bäckström. *Artık paslanmış bir Demir Adam, Roland "Stolly" Stålhammar, suçüstü yakalandın işte,* diye düşündü Bäckström.

"Pekâlâ o halde," dedi. Koltuğunda geriye yaslandı, ellerini midesinin üstünde birleştirdi ve tatminkâr bir şekilde gülümsedi. "İçimden bir ses, bu davanın sonuçlandığını söylüyor," dedi. "Genç meslektaşlarımız için açıklar mısın lütfen. Onlara eski

meslektaşımız Roland Stålhammar'dan bahset," diye devam etti sevimli bir şekilde, Alm'e başıyla işaret ederek.

Alm pek gönüllü görünmese de onlara açıkladı.

"Roland Stålhammar, eski şiddet suçları biriminin efsane figürlerinden biriydi. Birimin izleme ekibinde çalışıyordu. Ülkedeki her bir zorbayı tanıyordu, yıllar içerisinde yüzlercesini kodese tıkmış olmasına rağmen onlar bile kendisine hayrandılar. 1999 yılında, o dönemde yaşça büyük olan memurlara sağlanan erken emeklilik avantajından faydalanarak emekli oldu."

"Pekâlâ," dedi Alm bir nedenle iç çekerek. "Başka ne anlatabilirim? Solna'da doğup büyüdü. Spora düşküncü. Önceleri katılımcı, daha sonra da koç olarak. Dışa dönük, dinamik, insanlarla anlaşmakta güçlük çekmeyen biri. İş bitirici diyebilirsiniz."

"Ama hepsi bu kadar değil herhalde," diye araya girdi Bäckström yüzünde sinsî bir ifadeyle. "Tüm bunlardan çok daha fazlası vardı, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Alm sert bir şekilde başıyla onaylayarak. "Stålhammar eskiden boksördü. Zamanında İsveç'in en iyilerindendi. Altmışlarda birkaç yıl üst üste İsveç ağır sıklet şampiyonu olmuştu. Bir keresinde Djurgården'de, eski bir sirk binasındaki bir yardım etkinliği için Ingemar Johansson'la karşılaşmıştı. Ingemar Johansson – ya da bilinen adıyla Ingo," diye açıkladı Alm, nedense Felicia Pettersson'a doğru bakıp başını sallayarak.

"O kadar düzgün bir herif olarak tarif ediyorsun ki gözlerim yaşaracak neredeyse," dedi Bäckström. "Senin tarifini dinleyince bir doksan boyunda, yüz kilo kas ve kemikten oluşan, tüm polis teşkilatının en asabisi Roly Stoly'yi güçlkle tanıyorum. Hepimizden çok fazla defa şiddet içeren davranış nedeniyle şikâyet edilmişti."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Alm. "Ancak durum o kadar da basit değildi. Stålhammar iyi işler de yapmıştı. Pek çok genci başlarını belaya sokmaktan kurtarmıştı. Yanılmıyorsam,

aramızda mesai saatleri dışında şartlı tahliye memuru olmaya gönüllü olan tek kişinin oydu.”

“Sünger gibi içmediği zamanlarda çünkü en iyi yaptığı şey buydu,” dedi Bäckström, kan basıncının yükseldiğini hissederek. “Ve yine de görünüşe bakılırsa...”

“Belki de bu konuyu biraz inceleyebilirim,” dedi yirmi yedi yaşındaki çavuş Jan O. Stigson dikkatli bir el hareketiyle. “Elimizdeki vaka ışığında yani.”

“Sen de mi eski bir boksörsün Stigson?” diye sordu Bäckström. Artık ciddi ciddi öfkelenmeye başlamıştı.

Modern zamanların devriye polisi. Saçları kazılı, eksik zekâlı bir vücut geliştirmeci bir nedenle devriye arabalarından alınıp bir cinayet soruşturmasına yardıma gönderilmiş. Böyle bir şey sadece Toivonen gibi aptal bir Finlandiyalı soytarının aklına gelirdi, diye düşündü Bäckström. Ayrıca görünüşe bakılırsa şerefsiz herif Dalarnalıydı. Konuşurken bir kraker paketi gibi ses çıkarıyordu. Dizlerinin etrafına eşarp bağlamış folklorcu bir ahmak bir cinayet davasının içine dalmış gibiydi. Tanrı aşkına, İsveç polisine neler oluyor böyle, diye geçirdi içinden.

“Devam et,” dedi Annika Carlsson kararlı bir şekilde başını sallayarak. “Böylece Bäckström ve Lars’ın eski bir arkadaşları hakkındaki tartışmalarını dinlemek zorunda kalmayız. Çünkü hiçbirimizin bunları dinlemek istediğini sanmıyorum.”

Kendini ne zannediyor bu, diye düşündü Bäckström kadına ters ters bakarak. Toplantıdan sonra onunla saygı ve otorite hakkında bir konuşma yapacağım.

“Dün komşularla görüşme esnasında bir hayli bilgi topladık,” dedi çavuş Stigson. “Sanırım bazı ayrıntılar Alm’in bize eski meslektaşımız Roland Stålhammar hakkında az önce anlattıklarıyla yakından alakalı.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. “Ne bekliyoruz? Sır falan mı yoksa?”

“Stina Holmberg. Yetmiş sekiz yaşında. Dul,” dedi Stigson Bäckström’e doğru dönüp başıyla işaret ederek. “Hasselstigen 1 numarada, zemin katta oturuyor. Tatlı bir yaşlı hanım. Emekli bir öğretmen, oldukça dikkatli ve akli başında görünüyor ve ayrıca kulakları da gayet iyi duyuyor. Dairesi, Danielsson’un dairesinin tam altında ve duvarlar çok ince olduğundan soruşturmaya ekleyebileceğimiz çok ilginç bilgilere sahip.”

Stigson anlattıklarını başıyla da vurguladı ve Bäckström’e baktı.

Ah, Tanrı aşkına, bunlar gerçek olamaz, diye düşündü Bäckström. Bu lanet olası folklorcunun şu tanıkla, Laurén’le bir bağlantısı olmalı. Soyadları farklı olduğuna göre belki de üvey kardeşirler.

“Hâlâ bekliyorum,” dedi Bäckström ellerini çaresizce açarak.

14 Mayıs Çarşamba akşamı, Danielsson’un dairesinde bir tür parti verilmiş. Bayan Holmberg’e göre akşam dokuzda yüksek seslerle, kahkaha ve bağırımlarla başlamış, yaklaşık bir saat sonra ciddi bir gürültüye dönüşmüş. Bayan Holmberg, Danielsson ve konuğunun en yüksek sesle Evert Taube dinlediklerini ve şarkılara eşlik ettiklerini duymuş.

“‘Stoker’s Waltz’, ‘The Brig Bluebird of Hull’, ‘Fritiof and Carmencita’ ve çok daha fazlası,” diye açıklamıştı Bayan Holmberg.

Böyle bir şey ilk kez olmuyordu ancak Danielsson’dan biraz çekindiği için komşularından birinden, en üst katta yaşayan Britt-Marie Andersson adlı kendisinden daha genç kadından yardım istemişti.

“Şu Danielsson biraz yaramaz olabiliyordu,” diye açıkladı Bayan Holmberg. “Yeni ölmüş biri hakkında böyle konuşmak hoş değil ama tüm gününü içki içerek geçiren iri yarı, kaba bir adamdı.

Bir keresinde ön kapıdan girmeme yardım etmeye çalıştığını hatırlıyorum da o kadar sarhoştur ki yere yuvarlandı ve neredeyse bana çarpıp tüm alışveriş torbalarımı düşürecekti.”

“Yani genç arkadaşınız Britt-Marie Andersson’u arayıp yardım istediniz, öyle mi?” diyerek teyit etti çavuş Stigson. Görüşmeyi tek başına yürütüp kaydetmişti ve şimdi metin kaydını okuyordu.

“Evet, çok akıllı başında bir kızdır. Ayrıca Danielsson gibi adamlara, rahatsızlık verdiklerini söylemekten çekinmez. Ondan daha önce de yardım istemiştin.”

“Bunun üzerine Bayan Andersson’un ne yaptığını biliyor musunuz?” diye sordu Stigson.

“Bu arada kendisi artık bekâr. Boşanmış ya da kocası ölmüş de olabilir. Tam olarak bilmiyorum aslında. Ancak sanırım aşağıya inip onunla konuştu. Çünkü kısa bir süre sonra ortalık sakin ve sessizdi.”

“Bunun ne zaman olduğunu biliyor musunuz, Bayan Holmberg? Yani ortalık ne zaman sakinleşti?”

“Yaklaşık olarak gece on buçuk civarı olmalı. Hatırladığım kadarıyla.”

“Sonrasında ne yaptınız onunla Bayan Holmberg?”

“Yatmaya gittim,” dedi Bayan Holmberg. “İyi de yapmışım. Kapıdan dışarı çıksam ben de öldüresiye dövülecekmişim demek ki.”

“Peki şu genç komşu? Kadının yardım istediği? O neler söylüyor?” diye sordu Bäckström.

“Britt-Marie Andersson. Bir içim su,” dedi çavuş Stigson mutlu bir tebessümle.

“‘Bir içim su’ derken?” dedi Bäckström.

“Ne kadın ama,” dedi Stigson derin bir iç çekerek. “Ne kadın ama. Sarışın hem de gerçek sarışın. Orası kesin. Ne vücut ama. Ne göğüs... Bir içim su... Dolly Parton da kimmiş diyebilirim yani,” diye açıkladı Stigson yüzünde mutlu bir gülümsemeyle.

“Ve aynı zamanda konuşabiliyor mu?” diye sordu Bäckström.

“Ah, evet,” dedi Stigson başıyla onaylayarak. “Çok hoştu. İyi ki yanıma ses kayıt cihazı almışım çünkü o vücutla...”

“Tanrı aşkına!” diye araya girdi Annika Carlsson. “Kadının ne söylediğini anlat bize.”

Dansçı çocuk dikkatli olsa iyi olur, diye düşündü Bäckström. Carlsson’un gözünde o meşhur bakış var ve birazdan seni parçalayacak küçük Stigson...

“Evet, tabii,” dedi Stigson, aniden yanakları kızararak. Gergin bir şekilde kâğıtlarını karıştırdı ve tekrar okumaya başladı.

“Aşağıda tanık Britt-Marie Andersson’dan alınan bilgilerin özeti yer almaktadır,” diye okudu.

“Çarşamba akşamı saat yaklaşık saat onda Bayan Holmberg, Bayan Andersson’u arayıp komşuları Danielsson’la ilgili yardım istedi. Bayan Andersson alt kata inip Danielsson’un zilini çaldı. Danielsson kapıyı açtığı anda bariz bir şekilde sarhoştı. Bayan Andersson ona gürültüyü kesmelerini, aksi halde polis çağıracağını söyledi. Danielsson özür diledi ve dairesinin kapısını kapattı. Bayan Andersson birkaç dakika kapının dışında bekledi, içeriyi dinledi fakat gramofon kapatılınca asansöre binip kendi dairesinin bulunduğu kata döndü. Yaklaşık on beş dakika sonra Danielsson, Bayan Andersson’u sabit hattın aradı. Ona bağır-maya ve onunla saygısızca konuşmaya başladı. Ona, kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmamasını söyledi. Sonra da telefonu kapattı. Bayan Andersson’a göre bu olay olduğunda saat gecenin on buçuğuydu.”

“Olay akışına uyuyor gibi,” diye araya girdi Alm. “Aramaların ilk listesi bu toplantıdan az önce elime geçti. Kurbanın telefonundan yapılan arama listelerine göre –henüz komşularınki elime geçmedi– o akşam saat 22.27’de kendi hattından bir arama yapmış. Diğer bir deyişle on buçuktan hemen önce. Andersson’la olan görüşmenin kayıtlarına bakabilir miyim?”

“İşte burada,” dedi Stigson, Alm’e A4 kâğıdını uzatırken.

“Evet,” dedi Alm, kâğıda baktıktan sonra başıyla onaylayarak. “Andersson’un ev telefonu numarası. Hatta Danielsson’un yaptığı son arama.”

Çünkü adam sonrasında eski kahramanımız Roly Stålhammar tarafından öldürülmüş ve soyuldu, diye düşündü Bäckström keyfini gizlemekte güçlük çekerek.

“Beni rahatsız eden başka bir şey var. Unutmadan şimdi söylesem iyi olacak,” dedi Alm ve bir nedenle Bäckström’e baktı.

“Evet, muhtemelen iyi olur,” dedi Bäckström dostça gülümseyerek.

“Stålhammar’la ilgili ayrıntılara baktığımda onun Sundbyberg’de, Järnväggsgatan’da oturduğunu gördüm. Burası Polonyalı herifin yağmurluğu ve diğer malzemeleri bulduğu Ekensbergsgatan’dan sadece birkaç yüz metre uzaklıkta. Yol üzerinde denilebilir. Şayet Hasselstigen’deki evden Järnväggsgatan’a en kısa yoldan gitmek istersen, Ekensbergsgatan’da hemen hemen Polonyalının kıyafetleri bulduğu noktadan geçersin.”

“Bak sen şu işe,” dedi Bäckström sinsi bir tebessümle. “Genç bir polisin bunu fark edebileceğini kim düşünebilirdi?”

“Stigson,” diye devam etti. “Şu kadın, Andersson? Danielsson’un konuğunun kim olduğunu görememiş mi? Tabii sormayı unutmadıysan.”

“Hayır. Tabii ki sordum,” dedi Stigson, gergin bir şekilde Dedektif Komiser Annika Carlsson’a bakarak. “Elbette sordum. Hayır. Adamın kim olduğunu görmemiş. Ancak Danielsson’la konuştuğunda oturma odasından birinin seslerini duymuş. İçeriye girmediği için kim olduğunu görmemiş tabii ki.”

“Benim aklıma başka bir şey geldi,” dedi Bäckström nedense Alm’e bakarak.

“Nedir?”

“Anlatmaya başladığında Danielsson’un eski arkadaşlarının çoğunun, adamın öldürüldüğünü duyar duymaz polisle irtibata geçtiğini söyledin.”

“Evet.”

“Ama Roland Stålhammar geçmedi, değil mi?”

“Hayır,” dedi Alm. “Henüz irtibata geçmedi.”

“Tüm arkadaşları arasında asıl onun araması gerekmez miydi? Eski bir polis memuru ve ölmeden hemen önce kurbanla kavga eden kişi olması nedeniyle falan,” diye açıkladı Bäckström bariz bir tatmin duygusuyla.

“Evet, bu beni de rahatsız etti, şayet merak ediyorsan,” dedi Alm. “Danielsson’un öldürüldüğünü bildiğini ve o akşam onun yanında olanın kendisi olduğunu varsayarsak tabii. Çünkü Jokey Gunnar ne derse desin, konuğun o olduğundan tam olarak emin olamayız. Ancak doğruysa elbette beni de fazlasıyla rahatsız eder.”

“Hımm,” dedi Bäckström düşünceli bir şekilde başını sallayarak. *Çember daralıyor, diye düşündü. Acaba kendimi küçük bir parça badem ezmeli kek ve kremalı kahveyle ödüllendirecek kadar vaktim var mı?*

“Kısa bir ara verip bacaklarımızı biraz açmaya ne dersiniz?” dedi saate bakarak. “On beş dakika diyelim mi?” *Muhtemelen saygı ve otorite hakkında konuşmak için uygun bir zaman değildir,* diye düşündü Bäckström, Carlsson kısık gözlerle odadan hızla çıkarken.

Kimse itiraz etmedi.

16

Peki o halde, diye düşündü Bäckström, o ve meslektaşları tekrar yerlerini almaya başladığında. Şimdi tek yapmamız gereken, işleri toparlamak. Fazla heyecanlanmadan ve aceleye getirmeden.

“Nadja,” dedi Bäckström, nezaketle Nadja Högberg’e doğru başıyla işaret ederek. “Kurbanımızla ilgili başka bir şey buldun mu?”

Nadja Högberg’e göre bilgilerin çoğu tamamdı. Danielsson’un eski şirketi hariç. Onu da hafta sonu incelemeyi planlıyordu. Ancak görünüşe bakılırsa bir de henüz bulamadığı bir banka kasası vardı. Anahtarlar, Handelsbanken’in Stockholm’deki Valhallavägen şubesindeki bir kasaya uyuyordu, bu kısmı kesindi. Sorun, bankaya göre Danielsson’un ya da şirketinin o şubede kiralık kasasının olmamasıydı. Kasanın numarası, anahtarlardan net olarak belli olmuyordu ve sırf o şubede yüzlerce kasa olduğundan durum görüldüğü kadar basit değildi.

“Bu konuda hâlâ bankayla cebelleşiyorum,” dedi Nadja Högberg. “Ama bu işi çözeceğiz.”

Nadja Högberg’in hallettiği başka bir husus da adli tıp ekibinin Danielsson’un dairesinde bulunduğu slip ve fatura tomarlarıydı.

“Bunlardan bir sürü var,” dedi Nadja. “Solvalla’dan toplam değeri yarım milyonu geçen kazanmış kupon; taksi faturaları, restoran faturaları ve ofis mobilyasından şehrin güneyindeki Flemingsberg’de bulunan eski bir depodaki tablolar kadar pek

çok diğerk şeyin irsalıyesi. Fatura ve irsalıyelerin değeri bir milyonun üzerinde ve hepsi de son birkaç aya ait.”

“Şerefsiz herif atlar konusunda tam bir şeytan olmalı,” dedi Bäckström. Anlatılanların yarısını dinlemişti. *Birkaç ayda yarım milyon*, diye geçirdi içinden.

“Buna bir an için bile inanmadım,” dedi Nadja başını iki yana sallayarak. “Atlar üzerine bahis, sıfır sonuçlu bir oyundur. Şanslıysan ve atlar hakkında bir şeyler biliyorsan uzun vadede ancak kâr ve zararı eşitlersin. Sadece kazanan kuponları satın alıyordu o kadar. Bu kadar basit yani. Ancak belki sadece birkaçı kendisine aitti diyebilirim. Kuponları hiçbir geliri olmadığı halde nasıl Mercedes aldığını vergi dairesine açıklaması gereken birilerine satıyordu. Aynı durum faturalar için de geçerli. Bunları işleri için vergi indirimine konu masraflar olarak gösterecek kişilere satıyordu. Muhtemelen aktif olarak muhasebeci ve denetçi olduğu dönemlerden gelen bağlantıları vardı ancak bunlar özel yetenek gerektiren işler değil.”

Diğerk ayyaşlar gibi boş şişeleri biriktirmekten iyidir, diye düşündü Bäckström.

“Özür dilerim,” dedi Alm cep telefonu çalmaya başladığında mahcup bir şekilde. “Alm,” dedi ve yerine oturup, Bäckström ona giderek artan bir öfkeyle bakarken birkaç dakika karşı tarafı dinledi.

“Pardon,” dedi Alm konuşma sona erdiğinde.

“Sorun değil,” dedi Bäckström. “Seni rahatsız etmeyelim. Eminim çok önemlidir.”

“Arayan Niemi’ydi,” dedi Alm. “Ara verdiğimizde fırsattan istifade onu aramıştım. Roly Stålhammar konusunda bilgilendirmek için.”

“Stålhammar’ın parmak izleri sistemde kayıtlı mı?” diye sordu Bäckström. “Neden bunu bize daha önce söylemedin?”

“Hayır,” dedi Alm başını iki yana sallayarak. “Stålhammar’ın parmak izleri resmî olarak dosyada değil ancak yıllar önce

Stockholm'de işlenen bir cinayetle ilgili olarak Niemi'ye parmak izi vermiş. Stålhammar ve ortağı –ismi Brännström değil miydi?– Pipersgatan'da, polis merkezi binasının neredeyse bitişiğinde yaşayan bir eski esrarkeşi görmeye gitmişler. Evde kimse yokmuş ancak hazır oraya gitmişken fırsattan istifade adamın dairesine girmişler. Brännström dairede garip bir koku olduğunu hissetmiş ve oturma odasındaki eski bir yataklı kanepenin altını kaldırmış. Kiracıyı orada bulmuşlar. Adam kafatasında bir buz kıracağı saplanmış bir halde kanepesinin altına sıkıştırılmış. Adli tıp ekibi olay yerine vardığında da Roly ve Brännström, parmak izlerinin soruşturmadan elenmesi için parmak izi örneği vermek zorunda kalmışlar.”

“Yani bunu yapanın onlar olduğunu düşünmedin, öyle mi?” dedi Bäckström sırtarak. “Hatırladığım kadarıyla Brännström kayak yapmaya ve kış sporlarına meraklıydı.” *Bir salak daha,* diye geçirdi içinden. *O ve Stålhammar iyi bir ekip olmuş olmalı. Kılavuzu karga olanın...*

“Temmuz ayıydı,” dedi Alm. “Kurban bir haftadır orada yatıyordu, müsaade edersen...”

“Ne demek, elbette,” dedi Bäckström.

“Konuya dönecek olursak,” dedi Alm. “Niemi, Stålhammar’ın parmak izlerini Danielsson’un dairesindeki bardaklar, şişeler ve mutfak eşyalarındakilerle karşılaştırdığını söylemek için aramış.”

“Ve?” dedi Bäckström.

“Şey,” dedi Alm. “İzler Stålhammar’a ait.”

“İnanabiliyor musun?” dedi Bäckström. “Bu kadar iyi, düzgün bir adam üstelik.”

“Tamam, şöyle yapıyoruz,” dedi Bäckström biraz düşündükten sonra. Ona göre sadece otuz saniye düşünmüş olması, kendisini eskisi gibi hissettiğini gösteriyordu.

“Annika,” dedi Carlsson’a doğru başıyla işaret ederek. “Stålhammar konusunda elimizde olanlarla ilgili olarak savcıyla

görüş. Onu hemen gidip alıp hafta sonundan önce içeri tıksak çok iyi olacak. Pazartesi sabahı onunla konuşmaya başlarız. Hücrede tek bir damla alkol almadan geçirilen üç gün genellikle ayyaşlar üzerinde çok işe yarar.”

“Halledeceğim,” dedi Annika Carlsson dudak bükmeden.

“Nadja, Danielsson’un banka kasasının numarasını aramaya devam et. Muhtemelen eski faturalar ve onun gibi ıvır zıvırla doludur. O konuyu da savcıyla hallet ki sonra herhangi bir saçmalıkla uğraşmak zorunda kalmayalım.”

“Kurbanın eski arkadaşları,” diye devam etti Bäckström, Alm’e dönerek. “Onların fotoğraflarını bul ve komşularla bir kez daha görüşüp birkaç görgü tanığı daha bulup bulamayacağımıza bakalım. Tercihen Stålhammar’ı civarda ayağında terlik, ellerinde temizlik eldiveni ve üzerinde kan lekeli yağmurlukla dolanırken görmüş birileri.”

“On bir tanesini buldum bile,” dedi Alm dosyasından plastik bir zarf çıkararak. “Hepsinin ehliyet ve pasaport fotoğrafları. Adres listesi de var elimde. Diğerlerini sonra tamamlayabiliriz ancak Stålhammar’ın fotoğrafı zaten elimizde.”

“Mükemmel,” dedi Bäckström. “Bu durumda işe elindeki fotoğrafları ödünç alarak başlayacağım sanırım,” diye ekledi nedenini açıklamaksızın. “Şu andan itibaren son hız ilerliyoruz Alm. Stålhammar, birinci önceliğimiz. Anlaştık mı?”

Alm başıyla onaylayıp omuz silkmekle yetindi. *Bütün ezikler gibi*, diye düşündü Bäckström.

“Sen benimle geliyorsun,” dedi tombul parmağını çavuş Stigson’a yönelterek. “Stålhammar’ın evinin önünden geçip piç herifin neler yaptığına bakacağız gizlice. Evet, sanırım şimdilik hepsi bu kadar.”

“Peki ya ben?” dedi Felicia Pettersson kendisini işaret ederek.

“Evet, sen,” dedi Bäckström vurgulayarak. “Şu gazete dağıtıcısını bir araştır. Neydi adı... Soot Akofeli? Onunla ilgili olarak doğru gelmeyen bir şeyler var.”

“Ama onun Stålhammar’la ne ilgisi olabilir ki?” dedi Felicia, Bäckström’e meraklı bir ifadeyle bakarak.

“Güzel soru,” dedi Bäckström kapıya yönelirken. “Üzerinde düşünmeye değer, Felicia,” diye devam etti. *Bu da küçük, güzel esmerimizi biraz meşgul eder,* diye geçirdi içinden. *Akofeli’nin ellerindeki cinayetle ne ilgisi olabilirdi? En ufak bir ilgisi bile yok bana sorarsan,* diye düşündü.

“Bize bir araba bul Stigson,” dedi Bäckström, Annika Carlsson’un hassas kulaklarından uzaklaştıkları anda.

“Hallettim bile,” dedi Stigson. “Stålhammar’ın adresini de aldım. Järnvägsgatan, numara...”

“Sonra,” diye sözünü kesti. “Şu kadını, Andersson’u ara ve Hasselstigen’e gidip gidemeyeceğimizi sor.”

“Tabii ki patron,” dedi Stigson. “Ona Stålhammar’ın fotoğraflarını göstermeyi mi düşünüyorsun?”

“Önce onun göğüslerine bir bakarım diye düşünüyorum,” dedi Bäckström. Yine eskisi gibi hissetmeye başlamıştı. *Her şeyin bir zamanı var, Stålhammar’ın fotoğrafları da dâhil,* diye geçirdi içinden.

“Göğüsler,” dedi Stigson iç çekip tıraşlı kafasını iki yana sallayarak. “Yemin ederim patron. Karpuz gibiler. Büyük birer karpuz gibi.”

Tanrı aşkına, diye geçirdi içinden Bäckström kadın kapıyı açar açmaz. Britt-Marie Andersson, kocakarının tekiydi. *En az altmış yaşında olmalı*, diye düşündü. Oysa kendisi daha hayatının baharındaydı, sonbahara kadar daha elli beş bile değildi.

Sarı gür saçlar, porselen mavisi gözler, kırmızı dudaklar, porselen gibi beyaz dişler, güneşte bronzlaşmış bir ten, dizlerinin bir hayli üzerinde çiçekli bir elbise, cömert bir göğüs dekoltesi – ve bu göğüslerle yüzüstü yatması mümkün olamazdı. *Ne kötü talih*, diye düşündü Bäckström. *En az altmış yaşında ve bu yüzden de Bäckström salamını tatma şansını daha milenyumun başında kaçırmış olmalı*.

Görüntüyü tamamlamak üzere etrafta koşup havlayan bir de köpeği vardı. Çay fincanında boğulabilecek kadar küçük şu Meksika karafatmalarından biriydi köpek. İsmi de görüntüsüne uygundu: Minik Şeker.

“Gel bakalım,” dedi sefil yaratığı nazikçe kucaklayıp burundan öperken.

“Minik Şeker, erkek ziyaretçileri geldiğinde anneciğini hep kıskanır,” diye açıkladı Bayan Andersson göz kırpıp o kırmızı dudaklarla tebessüm ederek.

O halde dikkat et de onunla ve bizim küçük Stigson’la üçlü yapmak zorunda kalma, diye geçirdi içinden Bäckström. Bu tür fikirleri zihninde canlandırma şansını hiçbir zaman kaçırmazdı.

Daha sonra bu saçmalığa bir an önce son verip buradan uzaklaşmak için çabucak Danielsson'un arkadaşlarının fotoğraflarını çıkardı. Ev sahibeleri alçak, pembe, pelüş koltuğa oturmuş, konuklarını da karşısındaki çiçekli kanepeye yönlendirmişti. Bu esnada Minik Şeker, nihayet sahibi acıyıp onu kucağına alana kadar ortalıkta koşup havlamaya devam etmişti.

Folklorcu mutluluktan uçuyordu. *Ters pedofili*, diye geçirdi içinden Bäckström. Kart Andersson, ayyaş Danielsson'un arkadaşlarının fotoğraflarına yakından bakmak için masanın üzerine doğru eğildiğinde küçük Stigson'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Pek çoğunu tanıdım," dedi Bayan Andersson. Yerinde dikleşti ve birkaç derin nefes aldı, sonra da konuklarına geniş bir tebessümle baktı. "Danielsson'un eski arkadaşları. Burada yaşadığım yıllar boyunca sürekli olarak gelip giderlerdi ve hiçbirisini ayık olarak gördüğümü sanmıyorum. Şu eski bir polis memuru değil miydi?" diye sordu uzun, kırmızı tırnağını Roland Stålhammar'ın pasaport fotoğrafının üzerine koyarken.

"Doğru," dedi Bäckström. "Emekli polis."

"Danielsson'un dairesinde tüm o gürültünün koptuğu, öldürülmesinden önceki akşam evdeki kişi oydu sanırım."

"Neden böyle söylediniz Bayan Andersson?" diye sordu Bäckström.

"Minik Şeker'i yürüyüşe çıkarırken onu gördüm," dedi Bayan Andersson. "Räsundavägen'den aşağıya yürüyordu. Saat sekiz civarıydı. Danielsson'u ziyarete geliyordu muhtemelen."

"Ama onu Danielsson'un dairesinde görmediniz, öyle mi?" diye sordu Bäckström. Aynı anda Stigson'a da sinsi bir bakış atmıştı.

"Hayır, içeride kim olduğunu hiç görmedim," dedi Bayan Andersson. "Ancak şu Roly'yi –sanırım adı buydu– kim bilir kaç kez Danielsson'un dairesine girip çıkarken görmüşümdür."

"Başka kimleri gördünüz?" dedi Bäckström fotoğraf yığınına işaret ederek.

“Şu aslında benim eski kayınbiraderim olur, Halvar Söderman,” dedi Bayan Andersson, eski bir araba satıcısı olan yetmiş bir yaşındaki Halvar “Halfy” Söderman’ın fotoğrafını göstererek. “Onun ağabeyiyle evliydim. Per Söderman, Per A. Söderman,” diye açıkladı A harfine vurgu yaparak.

“Küçük kardeşinden tamamen farklı bir insandı, kardeşi gerçekten işe yaramazın tekidir. Bundan emin olabilirsiniz ancak kocam maalesef on yıl önce öldü.”

Muhtemelen bu ağır sıklet göğüslerle üstüne çullanınca ölmüştür, diye düşündü Bäckström. Britt-Marie Andersson’un dikkat çekici derecede iri göğüslerine son bir defa göz attı, kadına yardımı için teşekkür etti, kalkmaya gönülsüz Stigson’u ayaklandırdı ve kadına veda etti. Stigson, Bäckström’e sanki kalbini parçalamış gibi baktı, tüm kurallara aykırı olmasına rağmen öne doğru eğilerek ayrılmadan ihtiyar Andersson’a kocaman sarıldı.

“Ne kadın ama!” dedi Jan O. Stigson iç çekerek direksiyon başına geçerken. Sonra da Stålhammar’ın yaşadığı yere gizlice bir göz atabilmek için Järnvägsgatan’a doğru yola çıktılar.

“Ninen olacak kadar yaşlı olduğu hiç dikkatini çekmedi mi?” diye sordu Bäckström.

“Belki annem olacak kadar,” diye düzeltti Stigson. “Düşünsene Bäckström. Şöyle bir vücudu olan bir annen olsa...”

“Belli ki annene çok düşkünsün,” dedi Bäckström sinsice. *Daha küçükken onu taciz eden anne,* diye geçirdi içinden.

“Herkes değil midir?” dedi çavuş Stigson. “Yani herkes annesini sever, öyle değil mi?”

Kesinlikle bir aile içi taciz kurbanı. Zavallı herif, diye düşündü Bäckström. Ancak onu başıyla onaylamakla yetindi.

18

Bäckström, her şeyi kitabına uygun olarak yerine getirmişti. Önce Stigson'a Stålhammar'ın yaşadığı bölgede birkaç tur attırdı. Heriften bir iz yoktu.

Sonra adamın oturduğu apartmanın içine girdiler ve posta deliğinden dairenin içini dinlediler. Hiç ses yoktu.

Sonra Bäckström, Stålhammar'ı sabit hattından aradı. Dairenin içinde telefonun çalma sesini duydular ancak kimse telefona cevap vermedi.

Sonra cep numarasını aradı.

"Roly," dedi Stålhammar homurtuyla ancak Bäckström cevap vermedi. "Alo, alo," diye tekrarladı Stålhammar. Sonra Bäckström aramayı sonlandırdı.

"Bence kesin kaçtı," dedi Bäckström, Stigson'a bakarak. O esnada Stålhammar'ın bitişik komşusu kapıyı açmış, onlara bakıyordu. Asabi görünümlü yaşlı bir adamdı. *Yetmiş yaşlarında olmalı*, diye geçirdi içinden Bäckström.

Normalde olaylar kitaba göre aktığında böyle şeyler sıklıkla olmazdı ancak doğal olarak Bäckström ortaya çıkan durumu hemen toparlayıvermişti.

"Roly'nin nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu nazik bir şekilde. "Kendisi eski bir arkadaşımız olur, onunla bir şey konuşacaktık."

"Evet, bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok," dedi ters bir şekilde yaşlı adam, Bäckström'ün Hawaii gömleği ve Stigson'un dazlak kafasına bakarak.

Ancak onlara söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve hemen buradan gitmezlerse polisi çağıracaktı.

Merkeze dönerlerken arabada Bäckström, Stigson'a yapılacak her şeyi açıklamıştı. Ona izleme ekibiyle görüşüp Stålhammar'ın adresini takibe almalarını ve ortaya çıkarsa derhal Annika Carlsson'u bilgilendirmelerini söylemesi gerektiğini anlattı. Daha sonra Stålhammar'ın cep telefonu numarasını telefon takip ekibine verecek ve arama yaptığı anda Stålhammar'ın en yakınında olduğu baz istasyonunu tespit etmelerini isteyecekti.

“Benim yaptığım aramayı kaydettin mi?” diye sordu Bäckström.

“On dört kırk beşte aradın ve yirmi saniye sürdü,” dedi Stigson. “Merak etme patron,” diye devam etti başıyla onaylayarak.

Garajda arabadan indiğinde Annika Carlsson'la karşılaştı. Carlsson, Stigson'a kötü bir bakış attı ve Bäckström'e kendisiyle özel konuşmak istediğini söyledi.

“Senin için ne yapabilirim Annika?” dedi Bäckström kibar bir tebessümle.

“Savcıyla konuştum. Davayı Tove'a veriyorlar. Kadın çok iyidir.”

Demek sen de o işlerden anlıyorsun, diye geçirdi içinden. Ancak bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmek pek de akıllıca olmazdı. *Hafta sonuna kafamı kırdırarak başlamak istemem,* diye düşündü.

“Hafta sonu işlere benim mi göz kulak olmamı istersin yoksa sen mi yaparsın?” diye devam etti Carlsson.

“Sen yapabilirsen çok iyi olur. Son görevimde işler biraz çığı-rından çıkmıştı. Sonuna doğru çok fazla mesai yapmak zorunda kalmıştım ve –işler kızışırsa buralarda olabilmek istediğimden– hafta sonu dinlensem iyi olacak,” diye yalan söyledi Bäckström.

Carlsson'a göre bu hiç sorun değildi.

Bäckström, temel ihtiyaçlarını toparlayıp çıkmadan önce ofisine uğradığında Niemi aniden kapıdan kafasını uzattı. Aklında bir şeyler var gibiydi.

“Oturabilir miyim?” dedi Niemi. Ancak bu arada zaten oturmuş olduğu için Bäckström başıyla onaylamak zorunda kaldı.

“Senin için ne yapabilirim peki?” dedi Bäckström. *Şerefsiz Lapon*, diye geçirdi içinden.

Niemi’ye göre onun yapabileceği fazla bir şey yoktu. Mesele daha çok onun Bäckström için neler yapabileceğiyle ilgiliydi.

“İyi niyetli bir tavsiye,” dedi Niemi.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström.

“Bence Roly Stålhammar konusunu biraz daha düşünmelisin,” dedi Niemi. “Danielsson gibi birini devirmek için tencere kapağına ihtiyaç duyacak türden biri değildir o. Ayrıca onlar arkadaşlıklar. Bu iş için hiç uygun gibi gelmiyor bana.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström mutlu bir tebessümle. “Yanlışsam düzelt ama önce Danielsson ve Stålhammar oturup kafaları çekiyorlar, gece yaklaşık on çeyreğe kadar eğleniyorlar. Sonra komşu geliyor ve onlara gürültüyü kesmelerini söylüyor. Bundan kısa bir süre sonra da Danielsson dövülerek öldürülüyor. Ancak Stålhammar tarafından değil çünkü o, o saatte çoktan evine gidip güzellik uykusuna yatmış oluyor. Onun yerine bilinmeyen bir saldırgan neredeyse hemen aniden ortaya çıkıyor. Görülmüyor, duyulmuyor ve arkasında en ufak bir delil bırakmıyor. Çünkü sen de Hernandez de ondan en ufak bir iz bile bulamıyorsunuz. Danielsson’u öldüresiye döven o olmasına rağmen üstelik. Doğru anlamış mıyım?”

“Kulağa garip geldiğinin farkındayım,” dedi Niemi, “ancak...”

“Doğru anlamış mıyım?” diye tekrarladı Bäckström, Niemi’ye ters ters bakarak.

“Evet çünkü Roly’nin bir arkadaşına böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. Bu nedenle aynen böyle olmuş olmalı. Kulağa nasıl gelirse gelsin.”

“Pekâlâ, ben de buna inanmıyorum,” dedi Bäckström. “Şimdi bana müsaade eder misin?”

Niemi omuzlarını silkti, ona iyi tatiller diledi ve odadan çıktı. Bäckström ise sertçe başıyla selam vermekle yetindi. Sonra yeni işyeri olan bu tımarhaneden çıkıp evine kadar yürüdü.

19

Bir saat sonra Bäckström sıcak yuvasındaki mutfak masasında oturuyordu ve yeni hayatına bir düzen vermek için yorgunluktan ter içinde kalmış bir vaziyette eline kâğıt ve kalem aldı.

Hadi bakalım, diye düşündü tükenmez kalemin ucunu diliyle ıslatarak. İlk iki gün diyetle geçti. En ince ayrıntısına kadar tamamen temiz beslenme; sadece sebze, su ve diğer sağlıklı gıdalar. Sonra iki gün için daha dengeli bir diyet programı ve şayet yapması gerekenleri yerine getirdiyse –kendi yöntemine göre– pazar günü itibariyle gerçek hayatına dönebilirdi. *Harika, bunu başarabilirim*, diye geçirdi içinden.

Ancak cuma günü bir aydınlanma yaşadığı için geri dönüşü daha da erken olmuştu.

Önce duşa girmiş, sonra da kendisini dikkatli bir şekilde kurulamıştı. Sabahlığını giyip kanepede oturmuş, doktorun kendisine verdiği filmi izlemişti. Tamamını. Sonra eşofmanlarını giymiş, Kungsholmen'in öbür ucuna kadar yürümüş, eve dönüp kapıdan içeri girer girmez düşük alkollü üç birayı yuvarlamıştı. İşe yaramamıştı. Canı hâlâ alkol çekiyordu.

Böyle durumlarda hiçbir seçeneği yoktu. Bir kahverengi bir mavi hap almış, dayak yemiş bir fok balığı gibi devrilmiş ve saat on civarında, uykuyla uykusuzluk arasında ilahî bir aydınlanma yaşamıştı.

Yatak odası karanlık ve her nasılsa pusluydu. Aniden beyaz kıyafetler içinde, uzun boylu, ince, sakalları göbeğine kadar gelen yaşlı bir adam yatağına yaklaşmış, damarlı elini omzuna koymuş ve onunla konuşmuştu.

“Oğlum,” dedi adam. “Oğlum, beni dinliyor musun?”

Oğlum mu? Ne demek istiyorsun, diye düşündü Bäckström beyaz sakallı, zayıf, yaşlı adamı görünce şaşkınlıkla. Maria bölge polisinde çavuş olan ve yaşlı, deli annesine göre Bäckström’ün varlık sebebi olan o kırmızı suratlı ayyaşa hiç benzemiyordu.

Ulu Tanrım, diye düşündü Bäckström aniden neler olup bittiğini kavradığında. “Ulu Tanrım!”

“Oğlum,” diye tekrarladı sakallı adam. “Söylediklerimi duyuyor musun?”

“Dinliyorum, baba,” dedi Bäckström.

“Yaşamakta olduğun hayat artık bir bütün değil, parçalanmış bir hayat,” dedi yaşlı adam gürleyerek. “Yanlış yolda ilerliyorsun oğlum, yanlış melekleri dinliyorsun.”

“Özür dilerim, baba,” dedi Bäckström yaşlı adama kaçamak bakarak.

“Doğru yola dön oğlum,” dedi yaşlı adam, tekrar omzuna dokunarak. “Doğru yolu bulduğundan emin ol. Tekrar bir bütün ol.”

“Söz veriyorum, baba,” dedi Bäckström yatakta oturarak. Artık tamamen uyanıktı.

Aldığı mesaj oldukça açıktı. Bir kez daha duş almış; üzerine pantolon, temiz bir gömlek ve ceket giymişti. Sokağa adım attığında, bakışlarını yuvarlak başının üzerindeki uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne çevirmiş, Tanrı’sına ve İsa’ya şükretmişti.

“Çok teşekkür ederim, baba,” dedi Bäckström. İki dakika sonra en sevdiği mahalle barında, her zamanki masasında oturuyordu.

“Nerelerdeydin, Bäckström?” dedi barın arkasındaki kadın. Finlandiyalıydı ve sıklıkla –daha iyi bir seçeneği olmadığından– Bäckström’ün yatağına girip çıkardı.

“Cinayet davası,” dedi Bäckström erkeksi bir ses tonuyla. “Bütün hafta üzerinde çalıştım fakat sonunda taşları yerine oturttum.”

“*Vojne, vojne.*² İyi ki varsın Bäckström. Görünüşe göre küçük bir ödülü hak ettin,” dedi kadın anaç bir tebessümle.

“Orası kesin,” dedi Bäckström. Sonra da yemekten önce büyük boy bira siparişi verdi.

Yemekte kırmızı pancar, patates graten ve tütsülenmiş salam yedi. İşini garantiye almak için de bunların yanına bir de ciğer sote ve kızarmış yumurta ekledi. Sonra da hafta sonunu geleneksel bir şekilde kutlamaya devam etti. Pazartesi sabahı taksiyle işe gidinceye kadar çatlak doktorun verdiği filmi çöp tenekesine atmıştı bile. Ayrıca zaten kendisiyle filmde uyuyan o adam arasında benzerlik görebilmek için çok dikkatli bakmak gerekiyordu.

“Yanlış melekler,” dedi Bäckström kahkahayla gülerek.

“Pardon?” dedi taksi şoförü ona şaşkınlıkla bakarak.

“Solna Polis Merkezi. Bugün ulaşırsak iyi olur,” dedi tekrar Bäckström’lüğüne dönerek.

2 Savaş, savaş. (yay. n.)

Bäckström ofisine ulaştığında masasında cep telefonu takip ekibinden gelmiş bir not buldu. Bäckström'ün cuma öğleden sonra Stålhammar'a yaptığı arama, Öresund'un diğer tarafındaki bir baz istasyonundan Kopenhag merkezinden aktarılmıştı.

"Biliyordum," diye gürledi Bäckström, Annika Carlsson'u cep telefonundan ararken.

"Günaydın Bäckström," dedi Carlsson.

"Boş ver şimdi," diye karşılık verdi Bäckström en kibar haliyle. "Görünüşe bakılırsa Stålhammar şerefsizi Kopenhag'da."

"Artık değil," dedi Annika Carlsson. "Az önce danışmadan aradılar. Anlaşılan aşağıda oturuyor ve bizimle konuşmak istiyor."

On dakika sonra Bäckström, Carlsson ve Stålhammar suç biriminin sorgu odalarından birinde oturuyorlardı. Kıyafetleri ve genel görüntüsüne bakılırsa Stålhammar, hareketli bir hafta sonu geçirmişe benziyordu. Yüzünde üç günlük sakal ve üzerinde terli, kirli kıyafetler ve içki kokusu vardı. Ancak bunların dışında aynı Stålhammar'dı. İri yarı, sert bakışlı bir adamdı ve kaslı vücudunda bir gram yağ yoktu.

"Bu korkunç bir olay Bäckström," dedi Stålhammar sağ parmağıyla gözünün köşesini ovarak. "Ne tür bir şerefsiz Kalle'yi öldürebilir?"

"Bu soruyla ilgili olarak bize yardımcı olabileceğini düşünüyorduk biz de," dedi Bäckström. "Günlerdir seni arıyoruz."

“Perşembe sabahı Malmö’ye gitmiştim,” dedi Stålhammar. “Doğru anladıysam olay o zaman olmuş, değil mi?”

“Malmö’de ne yapıyordun?” diye sordu Bäckström. *Burada soruları ben sorarım*, diye geçirdi içinden.

“Orada eski bir sevgilim var. Müthiş bir kadındır. Kalle’yle birlikte, çarşamba günü yarış için oynadığımız kuponla kazandık ve aniden cebime on bin kron girince hiç de zor bir karar olmadı. Trenle gittim. Uçaklara katlanamıyorum. Fazlasıyla sıkışık geliyor. O koltuklara sığabilmek için bacaksız bir Japon olmak gerek. Aynı sebepten dolayı tramvay da kullanmıyorum. Neyse, sabah trenini yakaladım ve öğle yemeğinden önce oradaydım.”

“Kadının bir adı var mı?” diye sordu Bäckström.

“Kimin?” diye sordu Stålhammar, şaşkınlıkla Annika Carlsson’a bakarak.

“Malmö’deki eski sevgilin,” diye açıklık getirdi Bäckström.

“Tabii ki var,” dedi Stålhammar. “Marja Olsson. Staffansgvägen 4 numarada oturuyor. Telefon rehberinde var. Oradaki hastanede kadrolu hemşire olarak çalışıyor. Bana inanmıyorsan onu arayabilirsin.”

“Sonra ne yaptın?” diye sordu Bäckström.

“Cuma gününe kadar evden çıkmadık. O zaman da doğru düzgün bir öğle yemeği yemek için Kopenhag’a gittik. Tüm gün ve gecenin yarısına kadar oradaydık.”

“Sonra?”

“Sonra geri döndük, sabahın erken saatlerinde. Malmö’ye yani. Marja’nın evine. Sonra da her zamanki şeyleri yaptık. Dükkânlar kapanmadan önce dışarı çıkıp yiyecek aldık. Sonra da kaldığımız yerden devam ettik.”

“Yine seviştiniz?”

“Tabii ki,” dedi Stålhammar iç çekerek. “Kadının harika bir vücudu var ve benim de keyfim yerindeydi. Sanırım pazar akşamına kadar yataktan çıkmadık. Ta ki Flash beni cep telefonumdan arayıp olanları anlatana kadar.”

“Flash?”

“Björn Johansson. Okuldan eski bir arkadaşımız. Onu tanıyor olmalısın. Buralarda çok iyi tanınır. Eski bir Solnalı. Eskiden Sundbyberg’de ‘Flash’ isimli bir elektrikçi dükkânı işletirdi ancak şimdi işleri oğlu devraldı. Bana olanları anlattı. Malmö’de kalmanın doğru olmayacağını hissettim ve Kalle’yi öldüren şerefsizi bulmanız için size yardımcı olmak üzere gece trenine atlayıp geldim.”

“Ne kadar iyisin Roland,” dedi Bäckström. *Anlaşılan bizim Roly onca içkinin arasında biraz düşünmeye vakit bulmuş ve direnmeye karar vermiş,* diye geçirdi içinden.

“Ne demek, tabii ki yardımcı olacağım. İşte buradayım.”

Stålhammar’ın ani bir kararla Kopenhag’a gittiği perşembe sabahından Solna Polis Merkezi’nde ortaya çıktığı pazartesi sabahına kadar neler yaptığını öğrenmeleri iki saatlerini almıştı. Sonra öğle yemeği için ara vermişlerdi.

Bäckström bu işin yorucu olacağını anladığından kendini tıka basa doyurmak zorunda kalmıştı. Köfte, patates püresi, kremalı sos, bu sefer bademli ve badem ezmeli kek. Annika Carlsson hızlıca bir makarna salatası yiyip soda içtikten sonra Alm ve diğerlerinin Roland Stålhammar’ın Malmö ve Kopenhag ziyaretleri hakkında verdiği bilgilerin doğruluğunu kontrol etmeye başladıklarından emin olmak için işinin başına dönmüştü. Stålhammar ise sadece Annika’nın kendisi için kafeteryadan getirdiği bir sandviç ve bir fincan kahveyle yetinmişti.

Sonuca yaklaşıyoruz, diye düşündü Bäckström, tekrar yerlerine oturduklarında. Stålhammar’ın terlemeye başlaması umut vericiydi ve kahve fincanını dudaklarına götürürken iki elini birden kullanmak zorunda kalmıştı.

“Geçen hafta çarşamba günü, yani 14 Mayıs’ta Solvalla’daydın,” dedi Bäckström. “Bu konuda bize ne anlatabilirsin?”

Oraya öğleden sonra saat dört civarında ısınma turlarını izlemek için gitmiş, sonra geri dönüp bir süre eski arkadaşını dinlemişti.

“Isınma turları mı?” diye sordu Annika Carlsson. Öğle yemeğinden önce fazla konuşmamıştı.

Stålhammar açıklık getirdi. Atların yarıştan önce ısınmaları için piste çıkarılmasından bahsediyordu.

“Egzersiz yapmak gibi, bilirsin işte. Yarışmadan önce ısınmak,” diye açıkladı Stålhammar.

Bir saat kadar sonra oraya Kalle Danielsson gelmişti. Gunnar Gustafsson’la konuşmuşlar ve o da bir gün önce kendilerine verdiği tüyonun hâlâ geçerli olduğunu söylemişti. Instant Justice ilk ısınma turları esnasında mükemmeldi. Eski yarası tamamen iyileşmiş gibiydi.

“Gunnar’a göre tamamen yeni bir at gibiydi,” dedi Stålhammar. “Artık eskisi gibi aceleci değildi ancak hâlâ aynı efsanevi fiziğe sahipti. Bana sorarsan kahrolası bir tren gibiydi, Bäckström.”

“Valla’da birbirinizi nasıl buldunuz?” diye sordu Annika Carlsson. “Nerede buluşacağınızı önceden kararlaştırmış mıydınız?”

“Beni cep telefonumdan aramış olmalı,” dedi Stålhammar başını iki yana sallayarak. “En azından öyle olduğunu sanıyorum.”

“Yani Kalle’nin cep telefonu vardı, öyle mi?” dedi Annika.

“Bugünlerde herkesin yok mu?” dedi Stålhammar ona şaşkınlıkla bakarak.

“Sende numarası var mı? Cep numarası yani.” dedi Bäckström.

“Sanmıyorum,” dedi Stålhammar başını iki yana sallayarak. “Neden olsun ki? Onu hep evden arardım ya da onunla dışarıda bir yerlerde karşılaştık. Evde değilse telesekreterine not bırakırdım. Sonra o beni geri arardı. Her neyse, benim cep telefonu numaram vardı onda.”

“Bir dakika Roland,” diye üsteledi Bäckström. “Sende Danielsson’un cep numarası olmalı.” *Bu işte bir gariplik var,* diye düşündü.

“Hayır,” dedi Stålhammar. “Beni dinlemiyor musun?” Bäckström’e kızgınlıkla baktı.

“Danielsson’u hiç cep telefonuyla gördün mü?” diye sordu Carlsson. “Emin misin?” Bu işte bir gariplik olduğunu düşündü o da.

“Şimdi sen söyleyince dikkat ettim de yoo, hayır. Onu hiç cep telefonuyla görmedim,” dedi Stålhammar.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Bäckström. Meslektaşıyla göz göze geldikten sonra konuyu değiştirmeye karar verdi.

“O konuya sonra döneriz,” dedi Bäckström. “Eee... Sen ve Danielsson yüklü bir para kazandınız, öyle mi?”

O ve Danielsson küllerinden doğan Instant Justice’e ortaklaşa beş yüz kron yatırmışlardı ve yarış başladıktan iki dakika sonra yirmi bin kron zenginleşmişlerdi.

“Peki sonra?” diye sordu Bäckström.

“Kalle kuponu nakde çevirdi,” dedi Stålhammar, “ve sonra da akşam yemeği için taksiyle evine gitti. Yemek için onun evinde buluşacağımız için bana mantıklı gelmişti. Böylece yoldan çıkmazsın. Yetmiş yaşına yaklaştığında, nasıl biri olduğun hakkında biraz fikrin oluyor,” diye açıkladı.

“Doğru kararmış da,” diye devam etti Stålhammar, “çünkü bir sonraki yarışın bitiminde ben sıfırı tüketmiştim. Kalle’nin evine yürüyerek dönmek için bir arkadaştan yüz kron borç almak zorunda kalmıştım. Saat neredeyse sekiz olmuştu ve şayet geç akşam yemeğinden bahsetmiyorsak gecenin bir yarısında yemek yemek pek sağlıklı olmaz.”

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Bir adı var mı?” diye sordu.

“Kimin?” dedi Stålhammar, şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. “Kalle?”

“Yüz kron borç aldığın adamın?”

“Flash,” dedi Stålhammar. “Bunu daha önce söyledim sanıyordum. Öğle yemeğinden önce bunu konuşmadık mı?”

“Danielsson’un evine taksiyle gittin? Hasselstigen 1 numaraya, öyle mi?” diye sordu Bäckström. Britt-Marie Andersson’un ifadesi hâlâ aklıdaydı.

“Doğru,” dedi Stålhammar başıyla da onaylayarak.

“Bundan kesinlikle emin misin?” dedi Bäckström.

“Şey, tabii ki hayır. Şimdi düşününce aklıma geldi. Yüz kron Iraklı paragöz taksiciye az gelince beni Råsundavägen’de arabadan indirdi. Tabii dünyanın sonu değildi, ne de olsa Kalle’nin evine sadece birkaç yüz metre kalmıştı. Son kısmı yürüyerek gitmek zorunda kalmıştım yani.”

“Fiş aldın mı?”

“Alacaktım,” dedi Stålhammar. “Tüm faturalarımı Kalle’ye verirdim. Onları beyaz eşya işiyle uğraşan eski bir arkadaşına satardı. Ancak şerefsiz herif basıp gitti.”

“Sen de yolun kalan kısmını yürüdün?” diye açıklık getirdi Bäckström. *Bizim ihtiyar ayyaş o kadar da aptal değil*, diye geçirdi içinden.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Bäckström.

Önce parayı bölüşmüşlerdi. Üç aşağı beş yukarı. Stålhammar on bin kron kâğıt para ve üç yüz bozukluk olmak üzere on bin üç yüz kron almıştı ancak Danielsson’un hiç bozuk parası olmadığından kalan onluğu ona bırakmıştı.

“Eski bir arkadaşım, dünyanın sonu değil ya,” dedi Stålhammar omuz silkerek.

Sonra yemek yemiş, içki içmiş ve konuşmuşlardı. Saat sekiz buçuk civarında domuz pirzolası ve kahverengi fasulye yemeye, birkaç şişe bira içmeye başlamışlardı. Yemekler bittiğinde Kalle kendisine bir votka tonik hazırlamış, Stålhammar votkasını sade tercih etmişti. Biraz daha muhabbet etmişlerdi. Her ikisinin

de keyfi yerindeydi ve Kalle, eski Evert Taube albümlerinden çalmıştı.

“Bu işleri biliyordu, o adam...” dedi Stålhammar içtenlikle. “Lanet olsun, Evert göçüp gittikten sonra bu ülkede doğru düzgün şarkı yazılmadı.”

“Ne kadar süre müzik dinlediniz?” diye sordu Annika Carlsson.

“Uzunca bir süre,” dedi Stålhammar ona şaşkınlıkla bakarak. “Eski vinyl plaklardandı, uzunçalar, sanırım birkaç kez üst üste çaldık. ‘Old Highland Rover, Aberdeen’den bir tekne, San Pedro’da durdu ve benzin aldı,” diye şarkıyı söyledi Stålhammar sessizce. “Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun, Carlsson? Sözleri hâlâ güzel, rahat bir çift ayakkabı gibi,” dedi.

“Ne kadar süre şarkı söylediniz?” diye sordu Bäckström.

“Kocakarının biri zili çalıp bağırıp söylenmeye başlayana kadar. Oturma odasında durup Evert’i dinliyordum, o yüzden kadını görmedim ama bağırımlarını duydum haliyle.”

“Saat kaçtı o sırada?” diye üsteledi Bäckström.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Stålhammar geniş omuzlarını silkerek. “Ama eve gidip Marja’yı aradığımda saatin kaç olduğunu biliyorum çünkü önce saatime bakmıştım. Ne de olsa insanları gecenin bir yarısında aramak istemezsin.”

“O zaman saat kaçtı peki?”

“Yanlış hatırlamıyorsam on bir buçuktu,” dedi Stålhammar. “Biraz son dakika olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama bir kere kafaya koymuştum. Bu yüzden de cesaretimi toplayıp onu aradım. Aslında kutlamaya evde başlamıştım. Dolapta biraz içki kalmıştı ve sanırım güneye gitme fikri de içerken aklıma geldi.”

“Danielsson’un evinden saat kaçta ayrıldın o halde?” dedi Bäckström. *O son kısmı nasıl kontrol edeceğiz,* diye geçirdi içinden.

“Kocakarı bağırıp çağırmaya başladığı anda artık eve gidip biraz uyumanın zamanı olduğunu anlamıştım. Bu yüzden Kalle’ye hoşça kal deyip evin yolunu tuttum. Yolda birkaç yanlış sapmayla

birlikte on dakikadan fazla sürmemiştir,” dedi Stålhammar gülümseyip başını iki yana sallayarak. “Partinin tadı biraz kaçmıştı diyebilirim. Ayrıca Kalle kafayı bulmuş ve bize bağırarak yaşlı cadıyı aramıştı. Ben ayrılırken telefonda kadınla tartışıyordu.”

“Sen ayrıldığın esnada Danielsson telefonda komşusuna bağırıyordu, öyle mi?” diyerek tekrarladı Bäckström.

“Kesinlikle. Bu yüzden de eve gidip biraz kafayı dinlemenin zamanı gelmişti,” dedi Stålhammar. “Tanrım, ne kadar sinir bozucu bir iş,” diye devam etti yine gözlerini ovarak.

“Ben evde uzanmış Marja’yla ilgili hayallere dalarken çatlak şerefsizin biri Kalle’nin evine girip onu öldüresiye dövmüş.”

“Birinin evine girdiğini nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Bäckström.

“Flash öyle söyledi,” dedi Stålhammar, önce Bäckström’e sonra da Carlsson’a şaşkın bir ifadeyle bakarken. “Onun duyduğu kadarıyla Kalle’nin dairesinin kapısı menteşelerinden sökülmüş. Şerefsizin biri içeri girmiş ve onu soymuş. Uyurken döverek öldürmüş.”

“Sen ayrıldığında,” dedi Bäckström konuyu değiştirmek için, “Kalle’nin kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlıyor musun?”

“Her zaman kilitlerdi. Kalle dikkatli bir adamdı,” dedi Stålhammar. “Tereddüt ettiğimden değil ama kesinlikle eminim kilitlemiştir. Bu konuda onunla dalga geçerdim hep. Kapıyı her zaman üzerinden kilitlemesi konusunda yani. Ben evdeyken asla güvenlik kilidini kullanmam.”

“Birinden mi korkuyordu?” diye sordu Bäckström. “Yani şayet sürekli olarak kapısını kilitliyorsa?”

“Sanırım kimsenin evine girip eşyalarını çalmasını istemiyordu. Ne de olsa bazı değerli eşyaları vardı.”

“Ne gibi?” diye sordu Bäckström. Eve gitmişti ve orada gördüğü gösterişli ıvır zıvırdan başka bir şey değildi. *Hadi bakalım*, diye düşündü.

“Şey,” dedi Stålhammar, bir şeyler bulmak için kendisini zorluyor gibiydi. “Eski plak koleksiyonu oldukça değerli olmalı. Ve sahip olduğu şu masa da değerliydi.”

“Yatak odasındaki mi?” dedi Bäckström. *Böyle bir şeyi kim taşıyabilir ki? Ve Stålhammar gibi birisi nasıl polis oldu acaba,* diye düşündü.

“Evet, o,” dedi Stålhammar başıyla onaylayarak. “Antikalar. Kalle’de bu tarz birkaç parça vardı. Orijinal eski halılar ve pek çok eski, güzel eşya.”

“Söylediklerinle ilgili birkaç sorun var,” dedi Bäckström. “Onu bulduğumuzda kapı kilitli değildi ve zorla girildiğine dair hiçbir işaret yoktu. Kapıyı içeriden anahtarla ya da çengelle kilitlemek mümkün. Ancak dışarıdan sadece anahtarla kilitlenebiliyor. Meslektaşlarımız ulaştığında kapı ardına kadar açıktı ancak üzerinde hiçbir zorlama izi yoktu. Adli ekip, saldırganın çıkarken kapıyı arkasından çekip kapattığını ancak oturma odasındaki balkon kapısı aralık olduğundan ön kapının cereyan yüzünden tekrar açılmış olduğunu düşünüyor. Bunu nasıl açıklarsın?”

“Açıklamak mı?” dedi Stålhammar şaşırarak. “Şayet adli ekip öyle söylüyorsa doğru olmalı. Bu konuda ne düşündüğümü bana sorma. Ben eski bir dedektifim. Adli tıp uzmanı değilim. Niemi veya onun adamlarından birine sor.”

“Meslektaşlarım ve ben başka bir fikir üzerinde çalışıyoruz,” dedi Bäckström, Annika Carlsson’a doğru başıyla işaret ederek. “Kalle Danielsson’un tanıdığı ve güvendiği birisi olduğu için saldırganı içeri aldığını düşünüyoruz.” *Bir düşün bakalım,* diye geçirdi içinden.

“Yanlış iz üzerindesiniz Bäckström,” dedi Stålhammar başını iki yana sallayarak. “Eski arkadaşlarımızın hangisinin Kalle’yi öldürmek için bir nedeni olabilir ki?”

“Senin hiçbir fikrin yok mu?” dedi Bäckström. “Ben ve meslektaşım Carlsson, bize bir fikir verebilirsin diye umuyorduk.”

“Şey, eski arkadaşlarımızdan aklıma gelen tek isim Manhattan olabilir. Bizim eski ekipten yani. Kalle’ye karşı kin besleyen bir tek o vardı.”

“Manhattan mı? New York’taki Manhattan gibi mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Stålhammar. “Şu viski ve likörden oluşan iğrenç kokteyl olan Manhattan gibi. Viskinin içine likör doldurmak gibi bir fikir kimin aklına gelir? Bu, kanuna aykırı olmalı.”

“Manhattan,” diye tekrarladı Bäckström.

“Manne Hannson,” diyerek açıkladı Stålhammar. “Arkadaşları arasında Manhattan olarak bilinir. Çalıştığı dönemde eski Carlton’da barmendi. Biraz içki içtiğinde kötü kalpli bir şerefsiz olabiliyordu. Kalle’nin önerisiyle bir şirkete biraz para yatırdı ve paralar battı. Bu yüzden de pek mutlu değildi.”

“Manne Hannson,” diye tekrarladı Bäckström. “Onu nerede bulabiliriz peki?”

“Korkarım bu çok da kolay olmaz,” dedi Roland Stålhammar gülümseyerek. “En iyi ihtimalle Solna mezarlığındadır. Anlaşılan oğlu, maliyeti düşürmek için küllerini mezarlığa savurmuş.”

“Peki ne zaman oldu bu?” dedi Bäckström. *Tüm bunları hak etmek için ne yaptım*, diye geçirdi içinden.

“Çok uzun zaman önce,” dedi Stålhammar. “Bana sorarsan rahat bir on yıl olmuştur.”

“Merak ettiğim bir şey var Roland,” dedi Annika Carlsson. “Eskiden bizden biriydin, dolayısıyla telefon kayıtlarının kontrolü meselesini benim kadar bilirsin.”

“Hâlâ birkaç eski numara biliyorum,” diye onayladı Stålhammar kendinden emin bir ifadeyle.

“Kalle Danielsson’un yanından ayrıldığında telefonda komşusuyla kavga ediyordu. O aramayı kontrol ettik. Aramayı on otuzdan hemen önce yapmış. Sonra eve yürüdüğünü ve bunun

on dakika kadar sürdüğünü söyledin. Yani eve yaklaşık olarak on bire yirmi kala ulaşmış olmalısın.”

“Mantıklı,” dedi Stålhammar başıyla onaylayarak.

“Sonra saat on bir otuz civarında Malmö'deki arkadaşını aradığını söyledin.”

“Evet, ondan eminim. Çünkü aramadan önce saate bakmıştım. Söylediğim gibi, çok geç bir saatte aramak istememiştim.”

“Peki ondan önce ne yaptın? Eve on bire yirmi kala ulaştın ve aramayı on bir otuzda yaptın. Arada elli dakika var. Neredeyse bir saat. O arada ne yapıyordun?”

“Söyledim ya,” dedi Stålhammar gözlerinde şaşkınlık ifadesiyle.

“Herhalde unutmuş olmalıyım,” dedi Annika Carlsson. “Hafızamı tazeler misin lütfen?”

“Dolapta birkaç yudum içki kalmıştı ve kutlamak için içmeye başladım. Sonra Marja'yı aradım. Ve şey... herhalde orada oturmuş içerken kan dolaşımım hareketlenmeye başlamış olmalı,” dedi Stålhammar çarpık bir gülümsemeyle.

“Elli dakika?” diye tekrarladı Annika Carlsson. Bäckström'e kısa bir bakış attı.

“Bir hayli büyük bir yudum olmalı,” dedi Bäckström.

“Böyle yapma, Bäckström,” dedi Stålhammar. “Herhalde öylece oturup bir şeyler düşünmüşümdür.”

“Konuyu değiştirelim,” dedi Bäckström. “Kalle Danielsson'un evrak çantası gibi bir şeyi olduğunu hatırlıyor musun? Şu havalı olanlardan – deri, pirinç kilitleri olan?”

“Evet, vardı,” dedi Stålhammar başıyla onaylayarak. “Açık kahverengi deri. Tam bir müdür çantası. Çantayı son olarak ona yemeğe gittiğimde, öldürülmesinden önceki akşam gördüm. Kesinlikle gördüm.”

“Kesinlikle gördün, öyle mi?” dedi Bäckström. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Televizyonun üzerine koymuştu,” dedi Stålhammar. “Yemek yediğimiz odada. Evrak çantası koymak için çok garip bir yer. Tamam, bende o tür bir çanta yok ama olsaydı da televizyonun üzerine koymazdım. Neden sordun?”

“Çanta kayıp,” dedi Bäckström.

“Ah,” dedi Stålhammar. “Ben ayrılırken oradaydı. Hâlâ televizyonun üzerindeydi.”

“Ertesi sabah oraya gittiğimizde yoktu,” dedi Bäckström. “Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?”

“Hadi ama Bäckström, kes artık şunu!” dedi Stålhammar çukurlarına kaçmış gözleriyle ona bakarak.

“Bence biraz ara verelim,” dedi Bäckström meslektaşına başıyla işaret ederek.

“Bana uyar,” dedi Stålhammar. “Eve gidip bir duş alırım ben de.”

“Bize birkaç dakika izin ver Roland,” dedi Annika Carlsson dostça bir tebessümle. “Seni buradan çıkarmadan önce savcıyla bir görüşmemiz gerek.”

“Tamam,” dedi Roland Stålhammar, omuzlarını silkerek.

Bir saat sonra başsavcı Tove Karlgren, eski Dedektif Komiser Roland Stålhammar’ın gözaltında kalmasına karar vermişti. Bäckström ve Carlsson ona ısrar etmişler, o da uzun söylenmelerden sonra sonunda kabul etmişti. Stålhammar’ın Karl Danielsson’u döverek öldürdükten sonra evine dönerken kıyafetlerden kurtulmak için bolca zamanı olmuştu. Stålhammar’ın aleyhine görünen pek çok husus ve hâlâ üzerinde çalışılması gereken noktalar vardı. Bu nedenle doğal olarak cinayet zanlısıydı ve soruşturma ekibi onun kendilerine anlattığı hususları kontrol edip dairesini ararken Stålhammar’ın parmaklıklar arkasında kalması soruşturmaya dâhil olan herkes için en iyisi olacaktı.

Mesai bitiminde tam Bäckström çıkmaya hazırlanırken Peter Niemi aramıştı. Kanlı kıyafetlerle ilgili olarak Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'nın ilk sonuçları az önce Niemi'nin faksına ulaşmıştı.

“Danielsson'un kanı,” dedi Bäckström, sorudan çok beyan olarak.

“Evet, bu konuda şüphe yok,” dedi Niemi.

Ancak hem Niemi'ye hem de laboratuvara göre Danielsson'un kendi kanının dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir doku, ne bir saç ne de parmak izi. DNA örneği bulmaları ihtimali vardı ancak bu iş için daha fazla zamana ihtiyaç vardı.

Kimin umurunda, diye düşündü Bäckström taksi çağırırken.

Ertesi gün, salı günkü öğle yemeğinden sonra soruşturma ekibi üçüncü toplantısını yapmış ve iki adli tıp uzmanı dâhil herkes toplantıda yerini almıştı. Tam toplantı başlamak üzereyken Solna'daki suç biriminin yöneticisi Şef Başkomiser Toivonen odaya girmişti. Odanın arka tarafındaki bir sandalyeye otururken diğerlerine başıyla selam verdi.

Bir tanesi adam gibi bir polis memuru olmak üzere dokuz kişi, diye düşündü Bäckström. Kendisi dışında bir safkan Finlandiyalı, bir aptal Lapon –o da Finlandiyalı sayılır–, bir Şilili, bir Rus, bir zenci, bir erkek düşmanı, bir geri zekâlı folklorcu ve doğuştan zihinsel özürlü sevgili Lars “Muhafız” Alm. *Bu polis teşkilatı nereye gidiyor böyle?*

“Tamam,” dedi Bäckström. “Hadi başlayalım. “Stålhammar’ın dairesindeki araştırma nasıl gidiyor?” Niemi’ye teşvik eder şekilde başıyla işaret etti.

Niemi’ye göre bitmek üzereydi. Özetlemek gerekirse Stålhammar’ı suçlayabilecekleri bir şey bulamamışlardı. Ne kaynağı belirsiz nakit para, ne kan lekeli olan pantolon ne de üzerinde çekiç izi olan bir evrak çantası.

Her şeyi saklayıp arkasını toplamış olmalıydı. *Muhtemelen parayı bir kayanın altına falan saklamıştır,* diye düşündü Bäckström. *Onun gibi bir salaktan tam da böyle bir şey beklenir.*

“Bulduklarımız da aslında Roly’nin anlattıklarını destekliyor,” dedi Niemi.

“Ne gibi?” diye sordu Bäckström. *Kimin aklına gelirdi? Zanimıza artık Roly diye hitap ediyoruz öyle mi*, diye geçirdi içinden.

Yatak odasındaki yatağın üzerinde, Stålhammar'ın Malmö ve Kopenhag'a yaptığı seyahatlerin kanıtlarını bulmuşlardı. İçinde temiz ve kirli olarak karışık kıyafetlerin bulunduğu kısmen boşaltılmış bir spor çantası, kişisel bakım malzemelerinin olduğu bir çanta ve yarısı boş bir şişe Gammeldansk³ vardı. Yani Stålhammar gibi birinin Malmö ve Kopenhag'a yaptığı kısa geziden sonra eve getirmesi beklenen her zamanki malzemeler.

“Ayrıca bir tomar fatura,” dedi Niemi. “Malmö'ye ve Kopenhag'a gidiş dönüş biletleri. Malmö ve Kopenhag'da beş farklı bardan alınan faturalar. Bir düzine kadar taksi fişi ve diğer çeşitli fişler. Toplamda yaklaşık dokuz bin İsveç kronu tutarında. Bize verdiği tarihler de büyük ölçüde uyuyor.”

“Tümünü eve döner dönmez fatura tüccarı sevgili dostu Karl Danielsson'a vermek üzere toplamıştı,” dedi Bäckström sırtarak. *Nasıl bu kadar salak olabiliyorlar*, diye geçirdi içinden.

“Kendisinin söylediğine göre evet,” diye araya girdi Alm. “Bu konuda onunla konuştum ve o böyle olduğunu iddia ediyor. Ancak ne demek istediğini anlıyorum Bäckström.”

“Onunla konuştuktan sonra ne yaptın?” dedi Bäckström.

“Malmö'deki birlikte olduğu kadınla konuştum. Telefon görüşmesi yaptım. Aynı şeyi ona da sordum. Bana hemen kendisinin de bunu fark ettiğini ve Kopenhag'dayken ona sordüğünü söyledi. Stålhammar neden durup dururken eski faturaları toplamaya başlamıştı? Kadına, Stockholm'de eski bir arkadaşı olduğunu ve faturaları ona vereceğini söylemiş.”

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Bäckström, keyifle tebessüm ederek. “Roly Stoly kendisini fatura toplamaya kaptırıyor ve bu arada kız arkadaşı da bu faturaları ne yapacağını merak ediyor.

3 Alkollü bir Danimarka içkisi. (yay. n.)

Çünkü muhtemelen faturaları eski işverenlerine vermek için toplamıyor.”

“Söylediğim gibi,” dedi Alm. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Bäckström. *Kollarımı sıvayıp Roly Stålhammar’a girişmeye başlamadan önce,* diye geçirdi içinden.

“Zamanlamasıyla ilgili mesele. Malmö’deki Marja Olsson’u aramadan önce evde oturup düşündüğünü söylediği şu elli dakikalık süre. Aramayı kesinlikle yapmış. Akşam on biri yirmi beş dakika geçe, evindeki sabit numarasından Marja Olsson’un sabit hattını aramış.”

“Bu durumda derin düşünceler için geriye kırk beş dakikası kalıyor,” diye tamamladı Bäckström. “Bu konuda ne sonuca vardınız?”

“Önce, Hasselstigen 1 numaradan kıyafetlerin bulunduğu Ekensbergsgatan’a uğrayarak Stålhammar’ın evinin olduğu Järnvägsatan’a bir test yürüyüşü yaptım. En az on beş dakika sürüyor. Şayet koşmazsan tabii.”

“Geriye kaldı otuz dakika,” dedi Bäckström. “Danielsson’un kafatasını parçalamaya, parasını çalmaya ve temiz kıyafetler giymeye yeter de artar bile. Eve dönerken yağmurluktan, terliklerden ve temizlik eldivenlerinden kurtulmaya da.”

“Doğru,” diyerek onayladı Alm. “Sorun, komşusu; şayet adam doğru söylüyorsa o halde zamanlama oturmuyor.”

Biliyordum, diye düşündü Bäckström. Efsanevi Roly’yi ne pahasına olursa olsun kurtarmaya yönelik grup çalışması başlamıştı.

Komşunun adı Paul Englund’du. Yetmiş üç yaşındaydı ve Stockholm’deki Denizcilik Tarihi Müzesi’nden emekli bir bekçiydi. Bäckström ve Stigson’u polisi aramakla tehdit eden komşuydu. Englund’un *Expressen* gazetesinde fotoğrafçı olarak çalışan oğlu, önceki akşam babasını aramış ve kapı komşusunun cinayet şüp-

hesiyle gözaltına alındığını söylemişti. Katilin dairesinden birkaç “Evim güzel evim” fotoğrafı çekebilmek için komşunun, babasına evinin yedek anahtarlarını verip vermediğini öğrenmek istiyordu.

Baba Englund, oğlunun bu konudaki tüm umutlarını yıkmıştı. Kendisinde anahtar yoktu. Stålhammar, gürültücü bir alkolik ve bir insanın sahip olabileceği en kötü komşuydu. Onunla aynı binayı paylaşmadığı her bir dakikadan keyif alıyordu ve ertesi sabah erken saatlerde Solna Polis Merkezi’ni arayarak Danielsson’un öldürüldüğü akşam Stålhammar’a ilişkin gözlemlerini paylaşmıştı. Artık nihayet ondan tamamen kurtulacağını düşünmüştü ancak şayet anlatmayı planladıklarının sonuçlarını bilseydi büyük ihtimalle sessiz kalmayı tercih ederdi.

“Ne dedi peki?” diye sordu Bäckström.

“Stålhammar’ı çarşamba akşamı saat yaklaşık olarak on bire çeyrek kala oturdukları binanın kapısında gördüğünü. Gördüğü kişinin Stålhammar olduğu konusunda emin ancak onu pek fazla sevmediği ve genellikle onunla konuşmaktan kaçındığı için kendisi içeri girmeden önce birkaç dakika beklemiş.”

“Peki,” dedi Bäckström. “Nasıl bu kadar emin olabiliyormuş ve gece yarısı kendisinin dışarıda ne işi varmış? Saatin on bire çeyrek kala olduğundan nasıl eminmiş? Ve kendisi ayık mıymış?” diye devam etti. “Muhtemelen her zamanki hikâyesidir. Günleri karıştırmıştır. Ya da zamanı bir saat kadar şaşırmıştır. Veya gördüğü tamamen başka birisidir. Ne bileyim, kendisini önemli hissetmek ya da Stålhammar’ın başını belaya sokmak için tüm bunları uydurmuştur.”

“O kadar da ileri gitmeyelim Bäckström,” dedi Alm büyük bir keyifle. “Şayet bu tanık doğru söylüyorsa Stålhammar’ın Danielsson’u öldürmüş olması pek mümkün değil. En azından o akşam saat on otuzdan hemen sonra olaylar bizim tahmin ettiğimiz gibi seyretmemiştir.”

“Olay akışına gelince,” diye devam etti Alm. “Her akşam TV4’te, saat on otuzda hava durumuyla biten akşam haberlerinin ardından Englund, köpeğini dışarı çıkarıyor. Her zaman aynı yolu yürüyor ve köpeğiyle birlikte bu yürüyüşü yaklaşık on beş dakika sürüyor. Ancak o akşam durum farklı oluyor çünkü sağa, Esplanade’ye dönmek üzereyken üniformalı bir polis memuru onu durduruyor ve neredeyse kovarak geldiği yöne dönmesini sağlıyor. O da geri dönüyor. Ancak ağırdan alıyor çünkü neler olduğunu merak ediyor. Hiçbir şey olmayınca Järnvägsgatan’da tekrar durup birkaç dakika ortalığı dinliyor ve sonra evine doğru yürümeye devam ediyor. Kendi oturduğu blokun bitişiğine ulaştığında Stålhammar’ın binadan içeri girdiğini görüyor.”

“Peki üniformalı meslektaşlarımızın orada ne işi varmış?” diye sordu Bäckström.

“Yolun yüz metre aşağısındaki bir kata baskın düzenlemeyi planladıklarından Esplanade’yi kordon altına almışlar. Birkaç gün önce Bromma’daki ateş açma ve silahlı soyguna karıştığından şüphelenilen bir şahsa ilişkin bir ihbar almışlar.”

“Zamanlama,” dedi Bäckström. “Bu durumun zamanlamayla ilişkisi nedir?”

“Öncelikle, 14 Mayıs akşamı on otuzdan sonra olmuş olmalı. Başka türlü olma ihtimali yok. Baskın o sırada başladı ve üniformalı meslektaşlarımız bölgeyi kapatmaya çalıştı.”

“Yarım saat orada dikilip köpeğiyle oyalanmış olabilir,” dedi Bäckström. “Öyle yapmadığından nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

“Hiçbir zaman kesinlikle emin olamayız,” dedi Alm. “Sadece adamın söylediklerini biliyorum ve iki saat oturup onu bu konuda sorguladım.”

“Peki başka ne söylüyor?” dedi Bäckström. “Bilsek iyi olur.” *Mümkünse Noel’den önce,* diye geçirdi içinden.

“Birkaç dakika beklediğini ve sonra eve gittiğini, Stålhammar’ın kapıdan girişini gördüğünü ve onunla konuşmak zorunda kal-

mamak için birkaç dakika bekledikten sonra kendisinin de içeri girerek asansörle kendi katına çıktığını. Kapıdan içeri girer girmez oğlunu aramış. Kendi cep telefonundan oğlunun cep telefonuna yapmış aramayı. Sadece meraktan aramış ve babası aradığında oğlu Esplanade'deymiş çünkü gazeteye olanlarla ilgili bir ihbar gelmiş."

"Bu sabah kontrol ettiğimiz telefon kayıtlarına göre o sırada saat on bire on vardı," diye tamamladı sözlerini Alm.

"Yani diyorsun ki," dedi Bäckström, meslektaşına öfkeyle bakarak, "ihtiyar herifin evinde sabit hat yokmuş."

"Evet," dedi Alm, "ve ne düşündüğünü biliyorum, Bäckström. Ben sadece adamın bana anlattıklarını söylüyorum."

"İnsan merak etmeden duramıyor, neden cep telefonundan aramış?" dedi Bäckström. "Onun gibi gıcık bir ihtiyar herif neden cep telefonunu kullanmış ki?"

"Çünkü evine girdiği esnada telefon elindeymiş. Öyle söyledi," dedi Alm.

"Üzgünüm Bäckström," diye devam etti Alm sesinde en ufak bir üzüntü belirtisi olmaksızın. "Hemen hemen her şey Demir Adam'ın söylediklerini destekliyor. Danielsson'un dairesinden on otuzda ayrıldığını ve doğrudan evine gittiğini, saat on bire çeyrek kala evinde olduğunu."

Bäckström ara vermelerini önermişti. Adli tıp uzmanları ayrılmak zorundaydı. Üzerinde çalışmaları gereken önemli işleri vardı. Toivonen de aradan istifade ederek ayrılmıştı. Nedense geldiği zamankinden çok daha keyifli görünüyordu. Hatta ayrılırken Bäckström'e başıyla selam bile vermişti.

"Tebrikler Bäckström," dedi Toivonen. "Eski haline döndüğünü görmek güzel."

On beş dakika sonra soruşturma ekibi tekrar toplandığında, *bir manyak tanık daha*, diye geçirdi içinden Bäckström. En kötü ihtimalle Stålhammar'ın o gece Karl Danielsson'u öldürmek ve soymak için Hasselstigen'e geri döndüğü anlamına geliyordu bu. Tam da Demir Adam gibi birinden beklenecek bir hareketti. Järnvärgsgatan'da oturup düşünceler içinde son birkaç damla içkisini içtikten sonra alkolün etkisiyle yirmi bin kronun, on binin iki katı olduğu aklına gelmişti. Bunun üzerine Danielsson'un evine geri dönmüş ve eğlenceye devam etmelerini önermişti. Üzerine yağmurluk, terlik ve temizlik eldivenlerini geçirip Danielsson'u kendi tencere kapağıyla vurarak öldürmüştü. *Pekâlâ böyle olmuş olabilir*, diye düşündü Bäckström.

“Düşüncelerinizi alayım?” dedi Bäckström odadaki diğer beş kişiye bakarak. Ona göre beş akıl hastasıydı. Bir Rus, bir küçük zenci, bir erkek düşmanı, bir geri zekâlı folklorcu ve bir Muhafız. *Yönetici olmanın laneti*, diye geçirdi içinden.

“Ben kendi adıma konuşmam gerekirse Stålhammar'ı serbest bırakmaya pek hazır değilim,” dedi Annika Carlsson patronuna teşvik edici bir şekilde gülümseyerek.

Bunu söylemek de bir lezbiyene düştü, diye düşündü Bäckström.

“Dinliyorum,” dedi.

“Stålhammar ayrıldıktan hemen sonra Danielsson'un daire-sinde birinin ortaya çıkması biraz garip değil mi?” dedi Carlsson, Alm'e bakarak.

“Belki de durup onun gitmesini beklemiştir,” dedi Alm. “Kurbanıyla yalnız kalabilmek için.”

“Ve Danielsson onu içeri aldı, öyle mi?” diye üsteledi Dedektif Komiser Carlsson. “Ki bu da kesinlikle onun, Danielsson’un bir diğer eski dostu olduğu anlamına gelir. Bu arada onların tümünü inceleyebildik mi?” diye sordu Alm’e doğru başıyla işaret ederek.

“Hâlâ çalışıyoruz,” dedi Alm huzursuzlukla omuz silkerek.

“Bäckström ve Annika’yla aynı fikirde olma eğilimindeyim,” dedi Nadja Högberg. “Benim gibi eski Sovyetler Birliği’nde yetiştiyseniz tesadüflere inanmazsınız ve elimizde Danielsson’un dairesini izleyen birilerinin olduğuna dair hiçbir şey yok. Ayrıca tanığımıza da pek güvenmiyorum. Gördüğü kişinin Stålhammar olduğundan nasıl bu kadar emin olabilir? Bu kadar nefret ettiği bir adam. Görmek istediğini görmüş olabileceği ihtimalini göz ardı edebilir miyiz? Ve saat on birden hemen sonra oğlunu aramış olmasının da vakamızla hiçbir ilgisi yok. Sadece Esplanade’de gördüğü polislerin nedenini merak etmiş olabilir. Belki de bir şeyler döndüğüne dair oğluna tüyo vermek istedi sadece. Yani oğlunun bir gazetede fotoğrafçı olarak çalıştığı düşünülürse. Şayet evine girmişse neden oğlunu cep telefonundan aradı? Bunu unutmamalıyız. Bu tanık bana pek sağlam gelmiyor.”

Bir lezbiyen artı bir Rus, diye düşündü Bäckström. Gerçi bir Rus için fazlasıyla zeki.

“Bu konuda daha fazla ilerleme kaydedebileceğimizi sanmıyorum. En azından şimdi,” dedi Bäckström. “Başka bir şey var mıydı?”

“Danielsson’un diğer eski dostlarından bahsedebiliriz sanırım,” dedi Alm. “Merak ediyordun ya,” dedi Annika’ya başıyla işaret ederek.

“Pekâlâ, onlar hakkında ne biliyoruz?” dedi Bäckström.

Alm’e göre on kişilik “Solna Gençleri”ydiler. Solna ve Sundbyberg’de yetişmiş, okumuş ve çalışmışlardı. Danielsson’la aynı yaşta, hatta

belki biraz daha yaşlıydılar ve yaşlarına bakılırsa pek tipik birer katil sayılmazlardı.

“Altmış yaşın üzerinde katillerin çok da alışıldık olmadığını unutmayalım,” dedi Alm. “Ve bu durum, ayyaş adı verilen kişilerin öldürülmesi için de geçerli.”

“Eee, bu noktada Stålhammar’la ilgili hiçbir problem yok,” dedi Bäckström.

“Kabul,” dedi Alm. “Tamamen istatistiksel ve kriminolojik açıdan en uygun kişi olarak görünüyor.”

Korkak, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Ben bir polis memuruyum,” dedi. “İstatistikçi ya da kriminolog değil.”

“Yaşlı adamlar, yalnızlar, çok fazla içiyorlar; eşleri onları terk etmiş, çocukları onlarla asla iletişim kurmuyor; bazılarının suç kayıtları var, çoğunlukla alkollü araç kullanma ya da sarhoşluk ve kavgaya karışmaktan. Ancak içlerinden birisi bir barda olay çıkarmış ve olay gerçekleştiğinde yetmiş yaşının üzerinde olmasına rağmen adam yaralamadan suçlu bulunmuş.” Alm iç geçirdi. Yüksek sesle düşünüyor gibiydi.

“Gerçek bir ateş parçası,” dedi Bäckström. “Adı neymiş peki bu herifin?”

“Halvar Söderman. Bu sonbaharda yetmiş iki olmuş. Olay kendi yaşadığı bölgede meydana gelmiş ve görünüşe bakılırsa barın sahibiyle bir hafta önce orada yediği bir yemek hakkında kavgaya tutuşmuş. Kendisini zehirlemeye çalıştıklarını iddia etmiş. Söderman eski bir araba satıcısıdır ve Halfy olarak tanınır. Bar sahibi de bir Yugoslav. Söderman’dan yirmi yaş küçük ancak anlaşılan Söderman’ın, herifin çenesini kırmasına engel olmamış bu. Burada, merkezdeki eski meslektaşlarımıza göre Halfy Söderman, Solnalı içiciler arasında efsanevi bir figür. Eskiden çok iş değiştirmiş; araba satmış, nakliyat şirketi kurmuş, beyaz eşya işine girmiş ve başka pek çok iş yapmış. Birkaç kez sabıka kayıtlarında yer almış. Yolsuzluktan adam yaralamaya pek çok

konuda suçlu bulunmuş. Kayıtlara baktım, son elli yıldır dosyalarımızda yer alıyor. Yıllar içinde beş kez hapis yatmış. En uzun altmışların ortalarında adam yaralama, ağır yolsuzluk, alkollü araç kullanma ve diğer başka konulardan suçlu bulunduğunda iki buçuk yıl. Ancak son yirmi beş yıldır oldukça sakinleşmiş. Belli ki yaşla birlikte olgunlaşmış. Yugoslav'la olan mesele hariç."

"İşte, görüyor musun?" dedi Bäckström, yüzünde sevecen bir ifadeyle. "Halfy gibi birinin eline tencere kapağı verirsen muhtemelen kendi isyan ekibini kuracaktır. Sadece meraktan soruyorum: 14 Mayıs Çarşamba akşamı için şahidi var mı?"

"Olduğunu söylüyor," dedi Alm. "Onunla sadece telefonda konuştum ancak mazereti olduğunu söylüyor."

"Neymiş peki?" diye sordu Annika Carlsson merakla.

"Anlatmak istemedi," dedi Alm. "Bana cehenneme gitmemi söyledi ve telefonu kapattı."

"Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyoruz?" dedi Bäckström sırtarak.

"Onu görmeye gitmeyi ve resmî olarak sorgulamayı düşünüyorum," dedi Alm fazla bir heyecan belirtisi göstermeden.

"Ne zaman gideceğini haber ver, ben de geleceğim," dedi Annika Carlsson kaşlarını çatarak.

Zavallı Halfy, diye düşündü.

"Başka bir şey?" diye sordu Bäckström konuyu değiştirmiş olmak için.

"Çoğunun şahidi var," dedi Alm. "Gunnar Gustaffson ve Björn Johansson ya da arkadaşları arasındaki isimleriyle Jokey Gunnar ve Flash mesela. Saat on bire kadar Valla'daki bir restoranda oturuyorlarmış. Sonra üçüncü bir arkadaşlarının evine gitmişler ve poker oynamışlar. Arkadaşları Spånga'nın dışında bir villada oturuyor."

"Adı var mı?" dedi Bäckström. "Spånga'da oturan şu arkadaşlarının?"

“Jonte Ågren. Bällsta Jonte olarak biliniyor. Eski bir metal işçisi. Anlaşılan Bälsta Nehri kıyısında küçük bir iş yeri var. Yetmiş yaşında. Sabıka kaydı yok ancak çok tanınan bir kabadayı. Gençken çıplak elleriyle boru parçaları döşeyip metal kaplayan adamlardan biriymiş. Ekibin hâlâ evli olan birkaç üyesinden biri ancak poker oynadıkları akşam karısı evde yokmuş anlaşılan. Nynäshamn’daki kız kardeşini ziyarete gitmiş. Bana sorarsan geçmişteki tecrübelerinden bir şeyler öğrenmiş olmalı.”

“Peki diğerleri?” dedi Bäckström. İstemese de ilgisini çekmeye başlamıştı muhabbet.

“Mario Grimaldi, altmış beş yaşında,” dedi Alm. “İtalyan bir göçmen. Buraya altmışlarda Södertälje’deki Saab fabrikasında çalışırken gelmiş. Sonunda araba satıcısı Halfy Söderman ve onun yine bir araba satıcısı olan, kendinden on yaş büyük ağabeyiyle çok iyi arkadaş olmuş. Gerçi ağabey on yıl önce ölmüş, bu yüzden onu listeye eklememize gerek yok. Ancak Mario hâlâ hayatta. Birkaç yıl sonra Saab’dan ayrılmış ve bir pizza lokantası açmış. Duyduğuma göre hâlâ Solna’da ve Sundbyberg’de birkaç pizzacı dükkânı var ancak bu doğruysa adı hiçbir resmi belgede geçmiyor.”

“Peki lakabı var mı?” diye sordu Bäckström.

“Anlaşılan arkadaşları ona ‘Baba’ diyorlar,” dedi Alm başını çaresizlikle iki yana sallayarak. “Henüz ona ulaşamadım ama onu bulacağız.”

“Görüyorsunuz, değil mi?” dedi Bäckström neşeyle. “Dişlerimizi geçirebileceğimiz çok sayıda gri panter var ve kişisel fikrimi sorarsanız ben hâlâ eski meslektaşımız Stålhammar konusunda ısrar ediyorum. Başka?” diye ekledi saate bakarak.

“Danielsson’un kasasını buldum,” dedi Nadja. “Kolay olmadı ama buldum.”

“Aferin,” dedi Bäckström. *Zeki bir tip. Tipik bir Rus. Şu alçak Ruslar, olağanüstü zeki olabiliyorlar.*

“Kasanın anahtarını masana bıraktım,” dedi Nadja.

“Mükemmel,” dedi Bäckström. Şehre yapacağı küçük bir gezi ve güzel bir bira onu bekliyordu.

23

Bäckström'ün masasının üzerinde bir banka kasası anahtarı, savcının kararının bir kopyası ve Nadja'nın yazmış olduğu bir not duruyordu. Notta, kasanın açılmasıyla ilgili ayrıntılar konusunda yardımcı olacak kadın banka çalışanının ismi ve telefon numarası yazılıydı.

Tüm ihtiyacı olan da buydu ancak Bäckström, yaradılış icabı şüpheli bir tip olduğundan çıkarken Nadja'nın odasının önünden geçmişti.

“Nasıl başardığını söyle bana Nadja,” dedi Bäckström.

Nadja'ya göre özel bir şey yapması gerekmemiştir. Önce Stockholm'de, Valhallavägen ile Erik Dahlbergsgatan'ın köşesindeki Handelsbanken şubesinde kiralık kasası bulunan müşterilerin bir listesine ulaşmıştı. Çoğunluğu özel müşterilerdi ve Nadja şimdilik onları ve yaklaşık yüz tane organizasyonu göz ardı etmeyi tercih etmişti. Özel şirketler, ticaret şirketleri, sınırlı ortaklıklar, limitet şirketler. Birkaç dernek arasından en büyük grup olan limitet şirketlerle başlamıştı.

Daha sonra kurullarda ya da yönetimde yer alan veya hisse sahibi olan kişilere –çeşitli şirketlerle herhangi bir bağlantısı olan kişilere– ilişkin ayrıntıları ayıklamıştı. Karl Danielsson'dan hiçbir iz yoktu.

“Ancak Mario Grimaldi ve Roland Stålhammar'ın yönetim kurulunda olduğu, Seppo Laurén'in –biliyorsun ya, Danielsson'un Hasselstigen'deki genç komşusu– müdür olduğu bir limitet şir-

ket buldum ki bu durum pek de hoşuma gitmedi,” dedi Nadja Högberg başını iki yana sallayarak.

“Evet, herif geri zekâlı, yani şu Laurén.”

“Muhtemelen,” dedi Nadja. “Alm öyle olduğunu iddia etti ve ben onunla şahsen tanışmadım ancak yasal olarak ehliyetsiz ilan edilmemiş ve hiç iflas etmemiş. Dolayısıyla müdür olmasının önünde resmî bir engel yok. Tahminimce Danielsson için önemli olan da buydu.”

“Harika,” dedi Bäckström. *Lanet olsun, bu Rus’un güvenlik polisinin başına geçmesi gerekir, diye düşündü. Belki oradaki ihtiyarları biraz hareketlendirir.*

“Küçük bir şahıs şirketi. Son on yıldır falan aktif değil, yani hiçbir faaliyeti yok. Herhangi bir varlığı da görünmüyor. Adı, Yazar Kulübesi Ltd. Kuruluş sözleşmesine göre özel kişilere ve şirketlere yazım hizmeti sağlıyor. Reklam broşürlerinden doğum günü konuşmalarına kadar her konuda. İşi kuran iki kadın da bir reklam şirketinde sekreter olarak çalışıyormuş ve muhtemelen bu işten biraz ekstra para kazanabileceklerini düşünmüşler. Anlaşılan hiçbir zaman yeterli müşteri kitlesine ulaşamamışlar ve bu yüzden şirket birkaç yıl sonra o zamanlar Dedektif Komiser olan Roland Stålhammar’a satılmış.”

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Bäckström sesine de yansıyan alaycı bir ifadeyle.

“Bana sorarsan Danielsson, Stålhammar ve Grimaldi’yi paravan olarak kullanıyordu. Stålhammar hakkında duyduklarımda en ufak bir gerçeklik payı varsa adamın bu konuyla ilgili herhangi bir fikri olmasından şüphe ederim.”

“Peki Danielsson şirketi ne için kullanıyordu? Yani Yazar Kulübesi’ni.”

“Ben de onu merak ediyorum,” dedi Nadja. “Çünkü herhangi bir faaliyeti varmış gibi görünmüyor. Ancak diğer yandan bir kiralık banka kasası var.”

“Bankayı aradım,” diye devam etti Nadja, “ve gönülsüzce de olsa müşteri dosyalarını biraz karıştırdıktan sonra Karl Danielsson’a şirketin kiralık kasasına ulaşma izni veren eski bir vekâletname buldular. Görünüşe bakılırsa kasayı son olarak öldürüldüğü gün ziyaret etmiş: 14 Mayıs Çarşamba. Ondan bir önceki seferse geçen yıl aralık ayının ortası.

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Bäckström. “Kasada ne varmış?”

“Olabilecek en küçük kasa,” dedi Nadja. “Otuz altı santim uzunluğunda, yirmi yedi santim genişliğinde ve yaklaşık sekiz santim derinliğinde. Yani çok fazla bir şey olamaz içinde. Sen ne düşünüyorsun?”

“Danielsson’un nasıl biri olduğunu düşünürsek bazı bahis kuponları ve eski faturalardır diye tahmin ediyorum,” dedi Bäckström. “Sence Nadja?”

“Belki de bir külçe altın,” dedi Nadja geniş bir tebessümle.

“Onu nereden bulacak ki?” dedi Bäckström, başını iki yana sallayarak.

“Rusya’da, hayır hayır... Sovyetler Birliği’nde ben çocukken ve hayat çoğu zaman sefil ve sıkıcı, sıklıkla da berbatken ihtiyar babam beni neşelendirirdi. ‘Asla unutma Nadja, gökkuşağının sonunda, içi altınla dolu bir küp vardır,’ derdi.”

“Eski bir Rus atasözü,” dedi Bäckström.

“Kesinlikle değil,” dedi Nadja kahkahayla gülerek. “O yıllarda böyle bir atasözünü dillendirdiğinde kendini KGB’de bulurdun. Ancak istersen seninle küçük bir iddiaya girebiliriz, bir şişe votkasına...” dedi tebessümle.

“O halde ben fatura ve bahis kuponları diyorum,” dedi Bäckström. “Sen ne diyorsun?”

“Bir küp altın,” dedi. Aniden melankolik bir ifadeye bürünmüştü. “O kadar küçük bir banka kasasına sığacağından değil ama umut, biz Rusların en son vazgeçtiği şeydir.”

Lanet olası çok zeki, diye düşündü Bäckström. Ama tüm Ruslar kadar da çılgın.

Sonra Annika Carlsson'dan arabayı kullanmasını istedi. *Kim Dalarnalı bir enest kurbanının oturup yaşlı şişko bir sarışın konusunda düşünüp homurdanmasını dinlemek ister ki,* diye düşündü Bäckström. Carlsson en azından araba kullanırken sesini çıkarmıyordu ve Solna Polis Merkezi'nden ayrılmalarından sadece on beş dakika sonra arabayı bankanın önüne park etmişti.

Kadın memur son derece yardımseverdi. Kimliklerine çabucak baktıktan sonra onlarla birlikte kasa dairesine gitti, kendi anahtarını ve Bäckström'ün anahtarını kullanarak kiralık kasayı açtı ve küçük metal tepsiyi çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Gitmeden sana bir şey soracağım," dedi Bäckström kadını durdururken gülümseyerek. "Danielsson bir hafta kadar önce kasayı görmeye geldi. Sanırım ona yardımcı olan sendin. O ziyaretle ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Kadın cevap vermeden önce tereddütle başını iki yana salladı.

"Bankacı gizliliği kurallarına tabiyiz," dedi özür dilercesine.

"Bu durumda bir cinayet için burada olduğumuzu ve o bahsettiğin bankacı gizliliği kurallarının geçerli olmadığını da biliyorsundur," dedi Bäckström.

"Biliyorum," dedi. "Şey, ziyareti hatırlıyorum."

"Neden?"

"Her ne kadar buraya çok sık gelmese de dikkat çekici tipte bir müşteriydi," dedi kadın. "Her zaman ağırbaşlı, biraz abartılı hareketleri vardı ve içki kokardı. Bir defasında buraya gelip gittikten sonra arkasından güldüğümüzü hatırlıyorum. Mali suçlar biriminin şubemizi ne zaman ziyaret edeceğini merak etmiştik."

"Yanında bir evrak çantası olup olmadığını hatırlıyor musun? Açık kahverengi deriden, pirinç aksamalı bir çanta?" diye sordu Annika Carlsson.

“Evet, hatırlıyorum. Her zaman yanında getirirdi. Geçen hafta kasasından bir şeyler almaya geldiğinde bile yanındaydı.”

“Neden böyle söyledin?” diye sordu Annika Carlsson. “Yani kasasından bir şeyler almaya geldi dedin?”

“Ben kasayı getirirken çantasını açtı. İçi tamamen boştu, yani bir defter ve birkaç kalem haricinde.”

“Teşekkürler,” dedi Bäckström.

“Bunlar ne olacak?” diye sordu Annika Carlsson, banka memuru yanlarından ayrıldığında bir çift plastik eldiveni sallayarak.

“Ne? Üzerinde zaten banka personelinin parmak izlerinin olduğu küçük bir kutunun içine bakmak için mi?” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Hiç gereği yok. O konuyu Niemi ve arkadaşlarına bırakacağız.” *Bahis kuponları ve eski faturalar*, diye geçirdi içinden.

“Tamamdır Annika,” diye devam etti kutuyu elinde tartarken sırtarak. “Küçük bir bahse var mısın?”

“En fazla yüz kronuna, daha fazlası olmaz,” dedi Annika Carlsson. “Genellikle bahse girmem. Tamam, bence bahis kuponları ve faturalar. Sence Bäckström?”

“Bir küp altın. Biliyorsun Annika, her gökkuşağının sonunda bir küp altın vardır,” dedi ve kutuyu açtı.

Kahretsin, diye düşündü gözleri kafası kadar büyürken. *Neden buraya yalnız gelmedim ki? Ömrümün sonuna kadar yan gelip yattım.*

“Medyum musun sen, Bäckström?” dedi Annika Carlsson kocaman açılmış gözlerle ona bakarak.

Yaklaşık altı ay önce Ulusal Suç Birimi Başkanı Lars Martin Johansson, meslektaşlarından Anna Holt'u arayıp akşam yemeğine davet etmişti.

“Güzel olur,” demişti Anna Holt şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. *Birbirimizi on yıldan fazladır tanımamıza rağmen bu bir ilk, diye düşünmüştü. Acaba bu sefer ne istiyor?* Geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki Johansson'un yaptığı her şeyde bir sebep ve neredeyse her zaman da gizli bir amaç vardı.

“Ne zaman yapalım?” dedi Anna Holt.

“Mümkünse bu gece,” dedi Johansson. “En geç yarın.”

“Bu gece uyar aslında,” dedi Holt. *Acaba bu sefer ne istiyor benden, diye geçirdi içinden. Her zamankinden daha fazla bir şey olmalı.*

“Harika,” dedi Johansson. “Saat yedide buluşuruz. Seni götürmeyi düşündüğüm mekânın adresini sana e-postayla bildiririm. Taksi tut ve makbuz al, sana geri ödeyeyim.”

“Merak etme,” dedi Holt. “Bir sorum olacak ama. Meraktan soruyorum: Bu sefer ne istiyorsun benden?”

“Anna, Anna...” dedi Johansson iç çekerek. “Patronunla bir akşam yemeği yemeni istiyorum. Umarım güzel vakit geçirirsin. Soruna gelince: Hayır, senden bir iyilik istemeyeceğim. Ama sana bir sır vermeyi düşünüyorum ve bu benden başka kimseyle ilgili değil. Bu yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Endişelenmedim,” dedi Holt. “Seni görmek güzel olacak.” *İyi bir satış elemanı olurmuş,* diye geçirdi içinden telefonu kapatır kapatmaz.

Taksiye binip onunla buluşmaya giderken, *acaba gerçekten ne istiyor,* diye düşündü. Her ne kadar Johansson aksini iddia etse de meselenin kendisiyle ilgili bir sır vermesinden başka bir şey olduğu fikrini zihninden atamıyordu. Johansson pek öyle sır verecek bir tip değildi. Özellikle kendisiyle ilgiliyse tüm sırları kendisine saklamakla hiçbir sorunu yoktu.

Altı ay kadar önce başkalarının bulamadığı herhangi bir şeyler bulup bulamayacaklarını görmek için ona ve çok sayıda meslektaşına gizlice Palme soruşturması sonuçlarını inceletmişti.

Materyal miktarının çok fazla olduğu ve tüm projenin daha başlangıçta iptal edilmesi gerektiği düşünülürse ancak mucize olarak kabul edilebilecek bir şey olmuştu: Daha önce bilinmeyen iki şüpheli keşfetmişlerdi. Biri cinayeti planlamış, diğeri silahı çekmişti. Cinayetin planlayıcısı yıllar önce ölmüştü ancak silahı ateşleyen hâlâ hayattaydı. Büyük ihtimalle saklanıyor olduğundan nerede olduğu bilinmiyordu. Ancak gerçekte olup bitenlere ilişkin ortaya aniden bir fikir çıkmıştı.

İki şüphelinin aleyhinde çok sayıda ayrıntıya ulaşmışlardı. Şüphelerini destekleyecek görgü tanıkları ve teknik delil bile bulmuşlardı. Sonunda da hâlâ hayatta olan şüphelinin yerini tespit etmişlerdi. Onu tutuklamaya hazırlandıkları esnada adamın başına esrarengiz bir kaza gelmişti. Mallorca’nın kuzeyinde, botuyla birlikte havaya uçmuştu. Holt ve meslektaşlarının yaptığı tüm çalışmalar, onunla birlikte suyun derinliklerine gömülmüştü. Anna Holt’un, meslektaşlarının ve patronunun yaşadığı gerçek dünyada Başbakan’ın öldürülmesi soruşturması konusu artık kapanmıştı.

Şayet Johansson’un konuşmak istediği konu buysa bu sırrı zaten başkalarıyla paylaşmıştı bile. Artık gerçek olarak kabul

ettikleri ancak hiçbir zaman kanıtlayacak delilleri olmayan bir fikirdi bu. Ve eğer yanılıyorlarsa da bunu asla hiç kimsenin bilmesine izin veremezlerdi.

Kendiyle ilgili bir sırrını açıklayacakmış öyle mi? Hadi oradan, diye düşündü Anna Holt, restoranın önünde taksiden inerken.

Johansson'un oturduğu bölgedeki bir restoranda buluşmuşlardı. Södermalm'deki evinden sadece birkaç blok ötedeki küçük bir İtalyan lokantasıydı. Yemekler mükemmel, şarap daha da mükemmeldi ve Johansson çok sevecendi. Çalışanlar Johansson'a kral, Holt'a da onun kraliyet refakatçisi muamelesi yapmışlardı.

Onlara önceden söylemiş olmalı, diye düşündü Holt. Sadece meslektaş olduklarını, onun âşığı olmadığını belirtmiş olmalıydı.

"Sen buraya gelmeden evvel, birlikte çalıştığımızı onlara söyledim," dedi Johansson gülümseyerek. "Yani o küçük kafalarında birtakım fikirlere kapılmadılar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Holt adamın gülümsemesine karşılık vererek. *Her ayrıntıyı düşünen bir adam,* diye geçirdi içinden.

"Evet, bu çok garip değil mi, Holt?" dedi Johansson. "Her ayrıntıyı düşünmemem yani."

"Aslında biraz ürkütücü," dedi Holt. "Ancak şu anda harika vakit geçiriyorum," diye ekledi. *Ayrıca bu söylediğin de her zaman doğru değil,* diye düşündü.

"Bir gezgin ve kâhin," dedi Johansson başıyla onaylayarak. "Ama biliyorsun, bu her zaman için doğru değil. Bazen hata yaptığım oluyor."

"Bana söyleyeceğin sır bu muydu?"

"Kesinlikle hayır," dedi Johansson hakarete uğramış gibi bakarak. "Sana böyle bir şey söylemeyi aklımın ucundan bile geçirmem. Tüm o Kuzey İsveçli itibarım yerle bir olur sonra." Johansson yine gülümsedi ve kadehini kaldırdı.

“Çok eğlencelisin Lars. Yani bu ruh halindeyken. Ama artık meraktan öleceğim...”

“Ayrılıyorum,” diyerek sözünü kesti Johansson. “Bir hafta içinde ayrılıyorum. Derhâl işleme konmak üzere bildirimimi içeri verdim.”

“Umarım bir şey olmamıştır?” dedi Holt. *Şimdi neyin peşinde*, diye geçirdi içinden. *Ne söylüyor bu?*

Johansson’un söylediğine göre hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey olmamıştı ve kendisi de hiçbir şeyin peşinde değildi. Sadece yeni bir şeyler keşfetmişti. Tamamen kişisel bir içgörüydü.

“Ben görevimi tamamladım,” dedi Johansson. “Aslında on sekiz ay daha çalışmam gerekiyordu ancak kırk yılı aşkın bir süredir üzerime düşeni yaptığım için artık polis memuru hayatımın sonuna geldim ve sadece zaman öldürmek için oyalanmamın bir anlamı yok.”

“Karımla konuştum,” diye devam etti. “O da bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyor. Hükümetle ve Ulusal Polis Teşkilatı’nın başkanıyla konuştum. Kalan zamanımı tamamlamam için beni ikna etmeye çalıştılar. Onlara bana olan güvenleri için teşekkür ettim ama nazikçe reddettim. Ayrıca çok sayıda başka iş ve projeyi de geri çevirdim.”

“İşyerinde ne zaman söylemeyi düşünüyordun?” diye sordu Holt.

“Perşembe günü kabine toplantısından sonra kamuoyuna açıklanacak.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Lahana yetiştireceğim ve zarafetle yaşlanacağım,” dedi Johansson düşünceli bir şekilde başını sallayarak.

“Bunu bana neden söylüyorsun? Yani işte herkesten önce neden bana?”

“Çünkü aynı zamanda sana bir şey soracağım,” dedi Johansson. *Biliyordum*, diye düşündü Holt. *Biliyordum*.

“Şu anki ifadene bakılırsa sana garanti vermekle başlamalıyım sanırım. Seni buraya evlenme teklif etmek için çağırmadım. Kesinlikle hayır. Bu arada meslektaşın Jan Lewin nasıl?”

“İyi,” dedi Holt. “Sevgili karın Pia nasıl?”

“En kıymetlimi mi diyorsun?” dedi Johansson aniden ciddileşerek. “Pırlanta gibi.”

“Soruna geçelim o halde,” dedi Holt. “Bir sorun vardı?”

“Ah, evet ya,” dedi Johansson. “Bugünlerde kafamda bir kısa devre var sanki çünkü konuyu değiştirir değiştirmez...”

“Bir an için ciddi ol Lars. Ciddi olmayı dene.”

“Batı Bölgesi Polis Şefi olmak ister misin?” dedi Johansson.

Batı Bölgesi Polis Şefi mi? Zaten bir işi vardı. Mutlu olduğu bir iş hem de. Sevdığı meslektaşları ki bir tanesiyle bir ay önce yeni bir ilişkiye başlamıştı. *Aslında bu, iş değişikliklerinin tek nedenidir*, diye düşündü Holt. Ofis ilişkileri aşka zarar veriyordu. Aslında başka şeylere de zarar veriyordu.

Maaş ayda yirmi bin kron daha fazlaydı. Yeni işyeri evine yürüme mesafesindeydi. İyi yönetilen bir polis bölgesiydi, ülkenin en iyilerinden biriydi. Yaşayabileceği zorluk, bazıları ülkenin en zekilerinden olmak üzere yüzlerce polise liderlik etme şansı olabilirdi. Ancak tüm bunlar bir tarafa, Johansson’un bu iş için özellikle onu seçmesinin tek bir nedeni vardı.

“Sadece tek bir nedenle bunu sana teklif ediyorum,” dedi Johansson. “Tek bir neden,” dedi işaret parmağını kaldırarak.

“Neymiş bu neden?”

“Sen en iyisisin,” dedi Johansson. “Bu kadar basit.”

“Bir sorum olacak,” dedi Holt. “Gerçekten böyle bir teklifi yapacak konumda mısınız? Bu tür konulara Stockholm’de üst düzeydekiler karar vermiyor mu?”

“Bugünlerde hükümet karar veriyor,” dedi Johansson. “Ulusal Polis Kurulu’yla ve bu durumda bir de Stockholm’deki polis görevlileriyle iş birliği halinde. Stockholm Bölge Emniyet Müdürü

seni arayacak bu arada. Şimdi bana söyleyeceklerinden tamamen bağımsız olarak. Düşün bunu.”

“Söz veriyorum,” dedi Holt. İyi olduğunu biliyordu, kadın meslektaşlarının pek çoğundan farklı olarak gerektiğinde bunu söylemekten çekinmiyordu. Ama en iyisi olmak konusuna gelince... Bir de bunu Johansson’dan duymak? *Yıllar boyunca onunla ne kadar didiştığimi düşününce bu biraz fazla geldi*, diye geçirdi içinden.

“Güzel,” dedi Johansson gülümseyerek. “Bu konuda yeterince konuştuk. Buraya hoş vakit geçirmeye geldik. Daha fazla iş konuşmayalım. Keyfe devam. Sıradaki konuyu sen seç Anna.”

“Söylesene,” dedi Holt. “Neden aniden polis memurluğunu bırakmaya karar verdin?”

“Dediğim gibi,” dedi Johansson neşesinden bir şey kaybetmeden. “Eğlence zamanı. Artık iş konuşmak yok. Ama istersen sana neden polis olduğumu anlatabilirim. Yani her şeyin nasıl başladığını.”

“Neden polis oldun?” *Hiç değişmiyor*, diye düşündü Holt.

“Çünkü bir şeyleri çözmeyi seviyorum,” dedi Johansson. “Her zaman için büyük tutkum olmuştur. Bu ve Pia tabii ki. Bu dünyadaki zamanını yarıladıktan sonra hayatının kadını bulmanın açıklanamaz mutluluğu.”

Ve artık Başbakanı kimin öldürdüğünü bildiğinden, bir şeyleri çözenin senin için bir eğlencesi kalmadı, diye düşündü Holt. *Böylece geriye sadece karın kaldı çünkü ne de olsa onu hâlâ seviyorsun.*

25

Bir hafta sonra Stockholm Bölge Emniyet Müdürü onu aramış ve öğle yemeğine davet etmek istemişti. Mümkün olan en kısa zamanda.

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Anna Holt. Çünkü ikisi de aynı kadın polis grubu kurulundaydılar, birbirlerini sever ve saygı duyarlardı ve hayır demesi için hiçbir neden yoktu.

“Ne zaman istersin?” diye sordu Holt.

“Haftaya cuma sana uyar mı?” diye sordu bölge emniyet müdürü. “Tüm o meraklı heriflerle uğraşmamak için benim ofisimde yeriz diye düşündüm.”

“Harika bir fikir,” dedi Holt.

Neyse ki Johansson’a zerre kadar benzemeyen biridir, diye düşündü telefonu kapatırken.

Ertesi hafta cuma günü kendisine aynı soru sorulmuştu.

“Batı Bölgesi Polis Şefi olmak ister misin? Evet dersen çok memnun olurum.”

“Evet,” dedi Holt başıyla da onaylayarak. “Memnuniyetle.”

“Anlaştık o halde,” dedi emniyet müdürü. Hiç şaşırmışa benzemiyordu.

Anna Holt’un ataması ocak ayı başında açıklanmıştı ve 3 Mart’ta yeni işine başlamıştı. Bürokrasinin çarkları yavaş dönüyordu ancak bu sefer her zamankinden hızlı olmuştu.

Seçtiği iş düşünülürse yeni işindeki rahatlığı beklediğinden bir hayli uzun sürmüştü. Batı Bölgesi Polis Şefi olarak geçirdiği altı haftadan sonra bölge emniyet müdürü onu tekrar aramıştı.

“Buluşmamız gerek, Anna,” dedi kadın. “Mümkünse hemen. Senden bir iyilik isteyeceğim.”

Acaba neden neredeyse Johansson gibi konuştuğunu düşünüyorum, diye geçirdi içinden.

Birkaç saat sonra bölge emniyet müdürünün ofisinde otururken, “Benden bir iyilik mi isteyecektin?” dedi Anna Holt.

“Evet,” dedi kadın. Kendisini söyleyeceklerine hazırlar gibi bir hali vardı.

“Söylesene artık,” dedi Anna Holt.

“Evert Bäckström,” dedi emniyet müdürü.

“Evert Bäckström,” diye tekrarladı Anna Holt şaşkınlığını gizlemeye çalışmaksızın. “Hâlâ Stockholm polisi eşya takip bölümünde çalışmakta olan Evert Bäckström’den mi bahsediyoruz? Şu meşhur Evert Bäckström?”

“Korkarım evet,” dedi emniyet müdürü gülümseyerek. En azından gülümsemek için bir hayli çaba sarf etmişti.

“Batı Bölgesi’nde boş bir başkomiser kadron var. Oraya Bäckström’ü atamak istiyorum,” diye açıkladı.

“Birbirimizi tanıdığımızı düşündüğümünden ve sana saygı duyduğumdan...”

“Saygımız karşılıklı, bunu biliyorsun,” diye araya girdi emniyet müdürü.

“... bunun için çok iyi sebeplerin olduğunu tahmin ediyorum.”

“Anlatacağım,” dedi emniyet müdürü samimiyetle. “Bir bilsen... Önce olayın uygulama tarafını halledelim. Onu bu kadroya şimdilik geçici görevle atamayı düşünüyorum. Yani herhangi bir resmî problemle uğraşmak zorunda kalmayacağız ve iş yürümezse elimiz kolumuz bağlı olmayacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Bir dakika,” dedi Holt ellerini karşısındakini durdurmak amacıyla havaya kaldırarak. “Herhangi bir adım atmadan önce senin argümanlarını dinlemek isterim.” *Bir aya yakındır bu işi yapıyorum*, diye geçirdi içinden. *Ve aniden Bäckström tepeden kollarıma iniyor. Gökten düşen bir melek gibi ya da orta yaşlı, kanadı kırık ve oldukça tombul bir bebek melek gibi.*

“Dinlemeye dayanabilirsen pek çok argümanım var,” dedi polis müdürü tekrar cesur bir adım atmaya hazırlanarak. “Katlanabilecek misin?”

“Evet, elbette. Dinliyorum,” dedi Holt.

Öncelikle Bäckström kıdemli bir mevkideydi. En üst düzey amiri kışına tekmeyi basıp onu Stockholm’deki bu basit işe transfer etmeden önce Ulusal Suç Birimi’nin kendi cinayet masasında başkomiserdi.

“Zihnimde hiçbir zaman tam olarak netleştiremediğim nedenlerle,” dedi emniyet müdürü. “Kötü bir dedektif değil ne de olsa. Çok sayıda ciddi suçu çözmüştü.”

“Hımm,” dedi onunla daha önce çalışmış olan Holt. “Bir fil sürüsü gibi çalışır ve yoluna çıkan her şeyi darmadağın eder. Ortalık sakinleşince de genellikle meslektaşları bir iki ilginç tespit yapar. İş yapış tarzı haricinde söylediklerine katılabilirim. Ne zaman Bäckström ortalıkta olsa işler en azından halloluyormuş gibi görünüyor.”

“Evet, adamda bitmek bilmez bir enerji var sanki,” dedi bölge emniyet müdürü derin bir iç çekerek.

“Evet, yaşam tarzına ve görüntüsüne bakıldığında anlaşılır gibi değil bu,” dedi Holt onu onaylayarak.

“Eşya takip birimindeki şu anki pozisyonu çok talihsiz bir seçim. Patronlarından hiçbirinin ona karşı somut bir problemi yok aslında. Ancak çok fazla dedikodu var. Ona yardım etmek adına yeterli çaba gösterilmediğine inanıyorum şahsen. Hiç ilgisini çekmeyen bir iş verildi kendisine. Bäckström, ken-

disine adil bir şekilde davranılmadığını hissediyor. Maalesef bu düşüncesinde haklılık payı var ve Polis Memurları Derneği sürekli olarak ensemde. Ayrıca çok iyi referansları var. Hatta mükemmel referanslar.”

Patronların senden kurtulmak istediğinde alabileceğin türden referanslar, diye düşündü Holt. Başka nasıl olabilir, diye geçirdi içinden. Ancak sadece başıyla onaylamakla yetindi.

“Anna,” dedi bölge emniyet müdürü tekrar iç çekerek. “Onunla baş edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Şayet altından kalkamazsan onu geri çekeceğime söz veriyorum. Hatta belki sepetlerim onu. Gerçi bu durumda sendika başıma bela olur.”

“Hâlâ dinliyorum,” dedi Holt.

“Son altı aydır ortalıkta dolanıp Palme cinayetiyle ilgili gizli bir komploju ortaya çıkardığını söylüyor. Ben de aptallık edip bu konuda bir rapor sunmasına izin verdim. Seni temin ederim Anna...”

“Biliyorum,” dedi Anna Holt. “Kendisinden bizzat duydum.”

“Bariz saçmalık, özellikle komploju dâhil olduğunu söylediği kişilerden birinin aniden beni arayıp ona yardım etmemi istediği düşünülürse. Bäckström’e yani. Parlamentonun kıdemli bir üyesi. Bäckström’ün pek çok kez resmî kötü muameleye maruz kaldığını düşünüyor.”

“Bäckström’e uğraşacağı başka bir şey vermek istiyorsun, öyle mi?” dedi Holt.

“Kesinlikle,” dedi bölge emniyet müdürü. “Zaten aklında sadece ciddi şiddet suçları var gibi görünüyor. Batı Bölgesi’nde de elimizde bunlardan bolca var.”

“Tamam,” dedi Anna Holt. “Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağıma söz veriyorum ancak bir karar vermeden önce onun en yakın amiri olacak kişiyle konuşup bu konuda ne düşündüğünü öğrenmem gerek. Ona bu kadarını borçluyum.”

“Elbette, Anna,” dedi emniyet müdürü. “Sadece bilmeni isterim ki bu işin olması için dua edeceğim.”

“Bäckström mu?” dedi Batı Bölgesi Suç Birimi’nin yöneticisi Şef Başkomiser Toivonen. “Evert Bäckström’den mı bahsediyoruz? Onun benim altımda çalışmasından?”

“Evet,” dedi Holt. *Toivonen*, diye düşündü. *Stockholm polisinde bir efsane. Asla geri adım atmayan, asla gırgırla vakit kaybetmeyen ve her zaman ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyen bir efsane.*

“Evet,” diye tekrarladı Holt. “Bu konuda tereddüt edersen bunu anlayabilirim.”

“Tamam,” dedi Toivonen omuzlarını silkerek. “Bäckström’le bir sorunum yok. Problem yaratmaya başlarsa asıl sorunu olan kişi kendisi olur.”

“Tamam mı?” diye tekrarladı Holt. *Ne diyor bu*, diye geçirdi içinden.

“Kesinlikle tamam,” dedi Toivonen başıyla da onaylayarak. “Ne zaman geliyor?”

Nihayet, diye düşündü Toivonen, patronunun yanından ayrılırken. Yirmi beş yılını almıştı ama işte sonunda şimdi zamanı gelmişti. Tam da geçmişte yaşadıkları yüzünden hesaplaşabileceklerine dair umudunu kaybetmek üzereydi. *Bekle bakalım seni lanet olası şişko piç*, diye geçirdi içinden. Öfkesinin hedefi yeni iş arkadaşı, Dedektif Başkomiser Evert Bäckström’dü.

Toivonen, patronu Anna Holt’a doğruyu söylememişti. Yirmi beş yıldan uzun bir zaman önce henüz genç bir polis memuru adayırken –o günlerdeki ve Toivoen’in jenerasyonunun hâlâ kullandığı adıyla bir “tilki”yken– Stockholm’deki şiddet suçları biriminde üç ay çalışma deneyimi olmuştu. Amiri de Dedektif Başkomiser Evert Bäckström’dü.

Bäckström, “lanet olası tilki”ye dedektiflik işleriyle ilgili bir şeyler öğretmek yerine onu kişisel kölesi yapmıştı. Toivonen’in

gurur duyduğu geçmişine rağmen –Kareliyalı çiftçi ve savaşçı bir aileden geliyordu– Bäckström ona sanki Rus bir köleymiş gibi davranmıştı. Onu masasındaki dağınıklığı toparlaması, çöpünü boşaltması, kahve yapması, çörek alması, kendisini işle pek ilgisi olmayan gizemli görevler için polis arabasıyla şehirde dolaştırması, her acıktığında durup sosisli sandviç ve püre alması için kullanmıştı. Üstelik bunların parasını da o kısıtlı stajyer polis maaşıyla kendisi ödüyordu. Çünkü Bäckström her zaman cüzdanını ofiste unutuyordu. Bir keresinde bir büyükelçinin korunmasına yardımcı olmak üzere görevlendirildiklerinde Bäckström ona ayakkabılarını bile boyattırmış, elçilikteki güvenlik görevlilerine onu, “Lanet olası stajyerim, bilirsiniz işte, Finlandiyalı bir embesil,” diye tanıtmıştı.

Toivonen serbest stilde ve grekoromende çok defa İsveç güreş şampiyonu olmuştu ve elini cebinden bile çıkarmadan Bäckström’ün vücudundaki bütün kemikleri kırabilirdi. Bu fikir sıklıkla aklına gelirdi de ancak bir polis memuru –amiri gibi biri değil, doğru düzgün bir polis memuru– olmaya karar verdiğinden dişlerini sıkmış ve bu isteğini bastırmıştı. Çok eski zamanlardan beri ekmeğine daha uzun dayanması için ağaç kabuğu katan Karelyalı bir çiftçi ve savaşçı aileden geliyordu. Yirmi beş yıl sonra durumu çok daha parlak görünüyordu. Oldukça parlak.

O gece Toivonen hayatının en güzel rüyasını görmüştü. Önce o şişko piçi bir sopayla güzelce yumuşatıp daha sonra arkadan saldırıp adamın başını koltuk altına almış ve aktif güreştiği yıllarda diskalifiye nedeni olacak başka birkaç hareket denemişti. Artık Bäckström ısındığına göre peş peşe uçan tekmeler savurmuştu. Sonunda da onun şişko boynunu sıkarak işini tamamlamıştı. İşte yirmi beş yıl sonra mor-mavi bir suratla yerde hareketsiz uzanırken küçük şişko elleri de sağa sola sarkmıştı, bu arada Toivonen büyük bir tatmin duygusuyla nefes nefese kalmış bir halde elleriyle Bäckström’ün boynunu biraz daha sıkı kavriyordu.

Solna Polis Merkezi'ne gelmeden birkaç yıl önce Başkomiser Evert Bäckström, Ulusal Suç Birimi'ndeki doğal yaşam alanından Stockholm polisinin eşya takip bürosuna sürülmüştü. Ya da bir diğer adıyla kayıp eşya mağazasıydı ve Bäckström dâhil tüm polis memurları burayı çalıntı bisikletlerin, kayıp cüzdanların ve asi ruhlu polislerin son istirahatgâhı olarak adlandırıyorlardı.

Bäckström, şeytani komplolara kurban gitmişti. Eski patronu mayalı ringa balığı yiyen, lanet olası Lapon, gizli sosyalist Lars Martin Johansson, Bäckström'ün giderek artan organize suçlara karşı verdiği başarılı mücadeleye tahammül edememişti. Onun yerine kendi elleriyle dokuduğu ilmeği Bäckström'ün boynuna geçirip ayağının altındaki tabureyi de bizzat itmişti.

Kayıp eşya bürosundaki iş bariz olarak bir cezalandırma şekliydi. Bunu takip eden iki yıl boyunca Bäckström çalıntı bisikletleri, ortadan kaybolan bir hafriyat makinesini, uzak bir takımadanın etrafında bir yerlerde batmış bir yatı, çevreye zararlı çeşitli çöp ve varillerce pisliği aramak zorunda kalmıştı. Bu iş en güçlü bir adamı bile yıkabilirdi ancak Bäckström bir şekilde dayanmıştı. Dezavantajı avantaja çevirmişti. Tanınmış bir sanat taciri olan eski bir bağlantısını arayıp ondan iyi bir tüyo almış, elli milyon değerinde bir çalıntı tabloyu bulmuş ve miskin patronları için övgülerini ondan çalarken kendisi de ufak bir maddi kazanç sağlamıştı.

Önceki yılın sonbaharında aynı muhbir, ona Başbakan Olof Palme'yi öldüren kişiye ilişkin ilginç bir bilgi vermişti

ve o da bir an bile tereddüt etmemişti. Çok kısa zaman içinde hem cinayet silahını hem de dört asil vatandaşın komplosunu ortaya çıkarmıştı. Hepsi de şüphe götürmez bir şekilde cinayetle yakından bağlantılıydı. Tümünün yıllar öncesine dayanan ortak geçmişleri vardı. Altmışlarda hepsi birlikte Stockholm Üniversitesi'nde hukuk okurken boş zamanlarını çeşitli sapkın suç faaliyetleriyle geçirmişlerdi. Diğer başka şeylerin yanı sıra, "Şerefsizler Çetesi" adını verdikleri bir gizli örgütleri de vardı.

Bäckström, ekibin savcılık makamının eski direktörü ve hâlihazırda da Hristiyan Demokratların parlamentodaki temsilcisi olan üyesini sorgulama noktasına geldiğinde izini sürmekte olduğu karanlık güçler hemen misillemeye geçmiş ve onu yıkmaya çalışmışlardı. Hayatını güçlülere yalakalıkla geçirmiş olan can düşmanı Lars Martin Johansson, onu polis devletinin kendi profesyonel katillerinden oluşan Ulusal Acil Müdahale Ekibi'ne yollamıştı. Orada Bäckström'den kurtulmak için ellerinden geleni yapmışlar, bir seferinde kafasına şok bombası atmışlardı. Amaçlarında başarısızlığa uğrayınca onu bir akıl hastanesine kapatmışlardı.

Ancak Bäckström tekrar ayaklarının üzerinde durmuş, geri dönüp karşı taarruza geçmişti. Polis Memurları Birliği'ni kendi tarafına çekmiş, ayrıca medya içindeki bazı etkili güçler ile ismini açıklamadığı ve vermekte olduğu temel adalet mücadelesine gizliden gizliye sempati besleyen bir veya iki nüfuzlu figürü de yanına almıştı. Yalnız bir insan nadiren güçlü olurdu, bu acı bir gerçektir ancak Bäckström birden fazla olayda başka herkesten güçlü olduğunu göstermişti.

Sadece birkaç ay sonra işine dönmüştü. Yeni çöp yığınlarıyla uğraşıyor olsa da bu defa hak ettiğini düşündüğü insanlar için ek çalışmalar yapıyordu. Başbakan cinayetinin nihayet çözülmesine ilişkin tüm düşünceleri şimdilik bir kenara bırakmıştı. Bäckström'ün zaferinin kuşkusuz ki bir bedeli olmuştu ancak

güçlü bir hafızası vardı ve eninde sonunda tüm biriken alacaklarını tahsil edecekti.

Görünüşe göre düşmanları da geri adım atıyor gibiydiler. Lapon şerefsiz Johansson, derhâl yürürlüğe konmak üzere aniden istifa etmişti ki bugünlerde birileri kovulduğunda böyle adlandırılıyordu. Bir ay önce de Stockholm polisinden insan kaynakları yöneticisi onu aramış ve kendisine Batı Bölgesi Suç Birimi'nde başkomiserlik görevi teklif etmişti. Artık bir kez daha polis teşkilatının tam donanımlı bir parçasıydı. Polis bilgisayarlarında saklanan tüm bilgilere ulaşabilecek, başı belaya giren bir iki arkadaşına yardım etme şansı olacaktı. Artık pislik varilleriyle, kayıp cüzdanlarla değil; karısının kafasını kesen, dadıyı delik deşik eden veya komşunun küçük yaştaki kızına saldıran sıradan suçlularla uğraşacaktı.

“Söz veriyorum bunu düşüneceğim,” dedi Bäckström, insan kaynakları müdürüne ciddiyetle başını sallayarak.

“Düşünsen iyi olur Bäckström,” dedi insan kaynakları müdürü gergin bir şekilde kâğıtlarını karıştırarak. “Fazla uzun sürmesin. Biliyorsun, sana ihtiyaçları var. Toivonen –yeni patronun olacak– seni mümkün olduğu kadar çabuk istiyor.”

Toivonen, diye düşündü Bäckström. *Şu Finlandiyalı soytarı*. Yirmi beş yıl önce bazı ince numaralar öğrettiği “kahrolası tilki”si. *Bundan iyisi olamazdı*, diye içinden geçirdi.

Bäckström'ün bir şiddet suçları dedektifi olarak Batı Bölgesi Birimi'ndeki yeni işine 12 Mayıs Pazartesi günü başlaması planlanmıştı. Yeni ataması o tarihte yürürlüğe girecekti. Ancak Bäckström hâlâ eski Bäckström olduğundan, biraz izin kullanarak başlamak istemişti. Batı Bölgesi'ni aramış ve onlara malesef o gün gelemeyeceğini söylemişti. Bir önceki görevinden kalan, çevreye zararlı madde atılmasıyla ilgili bir konu o gün mahkemeye götürülüyordu ve Bäckström'ün orada olup ifade vermesi gerekiyordu.

Ertesi gün de mümkün değildi. Stockholm polis doktorlarına muayene olması gerekiyordu. Tüm gün sürmesi beklenen kapsamlı bir kontrol olacaktı. Bu yüzden, yeni işyerine çarşamba gününden önce gitmesi mümkün değildi. Sonra çarşambadan bir gün önce –modern zaman Doktor Mengele’si⁴ sayılabilecek bir doktordan– neredeyse ölümüne neden olacak haberi almıştı ve 14 Mayıs Çarşamba günü sendeleyerek Solna Polis Merkezi’ne geldiğinde kalbinde ölümcül bir sorun vardı.

Şimdi, aradan sadece bir hafta geçmişti ve yine eski haline dönmüştü.

Bäckström geri döndü, her zamanki gibi, diye geçirdi içinden. Bunu İngilizce olarak düşünmüştü çünkü elbette akıcı bir şekilde İngilizce konuşabiliyordu. Ne de olsa diğer her şeyin yanı sıra zeki ve düzenli bir televizyon izleyicisiydi.

12 Mayıs günü Anna’nın yeni işindeki balayı kesinlikle sona ermişti ve bunun Bäckström’le hiçbir ilgisi yoktu.

O sabah iki hırsız, Bromma Havalimanı’nın VIP girişinin kapılarından ayrılmakta olan bir güvenlik aracının yolunu kesip soymuşlardı. Suçlular alacaklarını almış, ayrılmak üzerelerken iki koruma görevlisinden biri uzaktan kumandayı kullanarak para çuvalının içindeki boya kapsülünü patlatmıştı. Bundan sonra her şey kontrolden çıkmıştı. Hırsızlar U dönüşü yapmış, kaçmaya çalışan birinci korumayı öldürmüşlerdi. Hırsızlardan biri arabadan atlayıp otomatik silahla birkaç kez ateş etmiş, korumalardan birini öldürmüş, diğerini ağır yaralamıştı. Sonra da olay yerinden uzaklaşmış, olay yerinden yaklaşık bir kilometre ötede aracı ve para çuvalını bırakmışlardı. Daha sonra iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı.

4 Josef Mengele, II. Dünya Savaşı sırasında Auschwitz’deki Nazi toplama kampında gaz odasına gönderilecek kişilerin seçiminden sorumlu ekibin bir üyesi olan ve aynı zamanda mahkûmlar üzerinde ölümcül deneyler yapan bir SS Subay Doktoru. (ç. n.)

Bu, Holt'un kâbusunun daha başlangıcıydı. Aynı gece Finlandiyalı ünlü bir dolandırıcı, kız arkadaşının Bergshamra'daki dairesinden çıkışta arabasıyla uzaklaşmak üzereyken vurulmuştu. Nereye gittiği veya neden gittiği bilinmiyordu ancak elinde içinde temiz iç çamaşırından bir diş fırçasına, bir 10 mm'lik tabancaya ve sustalı çakıya kadar her şeyin olduğu küçük bir bavul vardı. Ona sormak için artık çok geçti. Başından iki el ateş edilmişti ve kesinlikle ölmüştü.

Bromma baskıncılarının soruşturmasını yönetmekte olan Toivonen, bu türden tesadüflere inanmayı bırakalı çok olmuştu. Burada bir bağlantı vardı ve ertesi gün adli tıp uzmanları bunu teyit etmişlerdi. Son cinayet kurbanının her iki bileğinde kırmızı boya lekeleri bulunmuştu. Boya, yıkayarak temizlenmesi zor olan ve kimyasal bileşimi, son molekülüne kadar güvenlik şirketinin patlayıcı kapsüllerinde kullandığıyla uyumluydu. Ayrıca şayet adam baskında yer aldıysa boya lekelerinin yeri de doğrudu: eldivenleriyle siyah ceketinin kollarının arası.

Birisi onların arkasını toplamış olmalı, diye düşündü Toivonen.

İki gün sonra Bäckström'ün "ayyaş cinayeti" işlendiğinde Anna Holt neredeyse rahatladığını hissetmişti. *Nihayet normal bir vaka,* diye düşündü. *Hatta göklerden gelen bir armağan.* Ancak yakın bir gelecekte bu konudaki fikrini değiştirmesi için iyi bir sebebi olacaktı.

Önce meslektaşına sonra da kiralık kasaya bakarak, “Şimdi ne yapacağız?” diye homurdandı Bäckström.

“Arkamızı sağlama aldığımızdan emin olmak için derhal üstlerimizden birini aramalıyız,” dedi Annika Carlsson. “Buraya gelip mühürlemeleri...”

“Kapat şu lanet olası kutuyu!” dedi Bäckström. Bu rezil manzaraya daha fazla bakamayacaktı. Hayatında ilk defa Ali Baba’nın hazine odasına girmişti ve bunda da yanında hayal gücünden yoksun bir lezbiyeni almıştı. Ayrıca cep telefonu da çekmiyordu.

“Böyle bir kasa odasının duvarları oldukça kalın olmalı,” dedi Annika Carlsson. “İstersen dışarı çıkıp arayabilirim,” diye ekledi cep telefonunu çıkararak.

“Şöyle yapacağız,” dedi Bäckström kısa, kalın parmağını ona doğrultarak. “Sen burada durup hiçbir şey yapmayacaksın ve içeri giren olursa onu vuracaksın. Ve Tanrı aşkına, sakın şu lanet kutuyu kaybetme.”

Sonra bankaya dönüp Toivonen’i aramıştı. Durumu ona açıklamış ve emirlerini sormuştu. *Arkamı kollamak için bunu yapmalıyım*, diye düşündü. Şu dünyada adalet olsaydı şimdi Rio’ya doğru yola çıkmış olması gerekirdi.

“Yanında kim var?” diye sordu Toivonen. Sesi pek de heyecanlanmış gibi gelmiyordu.

“Çengel, Annika Carlsson.”

“Yanında Çengel var,” diye tekrarladı Toivonen. “Ne miktarda bir paradan bahsediyoruz burada?”

“Milyonlarca kron olmalı,” dedi Bäckström inleyerek.

“Ve Çengeli yanında götürdün?”

“Evet,” dedi Bäckström. *Lanet olsun, sesi gerçekten garip geliyor,* diye geçirdi içinden. *Sarhoş olamaz, değil mi? Yani günün bu saatinde?*

“Tamam o halde. Bankadan üzerinde yazı olmayan bir kâğıt poşet isteyin, kahrolası kasayı alıp derhal buraya gelin. Niemi’yle konuşurum, gerisini o halleder.” *Çengel,* diye düşündü Toivonen. Bu kadarı çok fazlaydı.

“Ama kendimizi güvenceye almalıyız,” dedi Bäckström. “Demek istediğim...”

“Yaptın zaten,” diye araya girdi Toivonen. “Çengel, son nefesine kadar kurallara sadıktır, eski bir trafik polisi kadar esnek ve de son derece dürüştür. Sakın aklına bir şeyler getirme yoksa eline kelepçelerini geçirir.”

Bäckström, telefonu kapatır kapatmaz banka yetkilisinden bir kâğıt poşet aldı. Kasa için bir fiş imzaladı. Arabaya kadar kendisi taşıdı ve Solna Polis Merkezi’ne gidene kadar da kucağında tuttu. Annika Carlsson hiç konuşmadan arabayı kullandı.

Toivonen de telefonu kapatır kapatmaz koridora çıkıp en yakın bulduğu ve güvendiği meslektaşlarını ofisine çağırdıktan sonra arkalarından kapıyı kapattı.

Sonra olan biteni ana hatlarıyla anlatıp geleneksel bir şekilde en önemli kısmı sonuna sakladı.

“Sizce bizim şişko piç meslektaşlarımızdan kimi yanında götürmüştür?” dedi Toivonen. O kadar keyifliydi ki yerinde zor duruyordu.

Odadakiler tereddütle başlarını iki yana salladılar.

“Çengel, Annika Carlsson,” dedi Toivonen, ağzı kulaklarında.

“Zavallı piç,” dedi Peter Niemi başını iki yana sallayarak. “Kendisine zarar vermemesi için beylik tabancasını elinden almamız gerekecek.”

On beş dakika sonra Bäckström, içinde para bulunan kâğıt poşeti Niemi’nin masasına bizzat bırakmıştı. Annika Carlsson sadakatle garajdan Niemi’nin ofisine kadar onun yanında kalmıştı. Kahrolası lezbiyen onu korkutmaya mı çalışıyordu? Kadın aniden vücut geliştirmeci gibi yürümeye başlamıştı. O sırada Annika Carlsson’un düzgün vücudunun her zerresinden nefret etmekte olan Bäckström’ün aklından bunlar geçiyordu.

“Sence burada ne kadar para vardır Bäckström? Milyonlar falan mı?” diye sordu Niemi masum bir yüz ifadesiyle.

“Ben de sen bize söyleyebilirsin diye düşünmüştüm,” dedi Bäckström. *Sayı saymayı bilen bir şerefsiz bul ve bu lanet olası kutu için bana bir makbuz ver,* diye geçirdi içinden. *Buradan bir an önce gitmeliyim. Bu binadan çıkmalıyım. Sert bir içkiye ihtiyacım var,* diye düşündü.

İki saat sonra mahallesindeki bir barda oturmuş, ikinci sert içkisini ve ikinci büyük birasını bitirmişti. Henüz hiçbir işe yaramamıştı ve Niemi onu arayıp haberi verdiğiğinde canı daha da sıkılmıştı.

“İki milyon, dokuz yüz bin kron,” dedi Niemi. “Her biri yüz bin değerinde yirmi dokuz deste.” Niemi’nin sesi, önünde duran rapordan okuyormuş gibi ilgisizdi. “Parmak izi veya başka bir delil yok ancak dikkatli davranıp paraya dokunurken eldiven takmış olmalı. Her neyse, tebrikler.”

“Ne?” dedi Bäckström. *Kahrolası Lapon şimdi de benimle dalga geçiyor,* diye düşündü.

“Tüm bu parayı bulduğun için. Belki de Danielsson sıradan bir ayyaş değildi,” diye tamamladı sözlerini Niemi. “Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı?”

“Alo? Alo? Sesin gelmiyor,” dedi Bäckström telefonu kapatıp bir içki daha ısmarlarken.

“Büyük olsun.”

“*Vojne, vojne*, Bäckström,” dedi Finlandiyalı barmen, gülümseyip anaç bir şekilde başını sallarken.

Soruşturma ekibi yine toplanacaktı. O sabah saat sekiz için toplantı bilgisi verilmişti. Toivonen yeni gelişen durumlar hakkında bilgilendirilmek istemişti. Bäckström zamanında orada olabilmek için gecenin bir yarısında kalkmak zorunda kalmıştı. Şiddetli bir baş ağrısıyla taksiye binmiş; biraz daha sıvı bir şeyler, bir paket boğaz pastili ve iki tane daha baş ağrısı ilacı almak için yolunu değiştirmişti. Danielsson'un öldürülmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. *Şu lanet olası lezbiyen olmasaydı şimdi Copacabana'da bir plajda elimde bira, kucagımda fıstık gibi bir kızla oturuyor olacaktım,* diye geçirdi içinden.

Takside otururken savcı aramış ve ona toplantı esnasında "Roland Stålhammar ile ilgili ikna edici, yeni bir delil ortaya çıkmazsa" öğle yemeğinden sonra onu serbest bırakmayı düşündüğünü söylemişti.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Bäckström. "Beni rahatsız eden tek şey şu ki çıktığı zaman buralardan gitmesini sağlayacak yüklü miktarda parası olabilir."

"Stålhammar gibi adamlar genellikle kendilerini gizleyemezler," diye karşılık verdi savcı. "Şayet Tayland'a giderlerse ki genellikle oraya giderler, bir ay kadar sonra kendi rızalarıyla tekrar memlekete dönerler."

"Bilemem," dedi Bäckström. "Stålhammar gibileriyle pek takılmam. Öyle diyorsanız... Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

“Sanırım hepsi bu kadar. Bu arada bana kalırsa sen ve meslektaşların şu ana kadar iyi iş çıkardınız,” dedi savcı rahatlatıcı bir tonla.

Polis işlerinden ne anlarsın ki seni gergin kaltak, diye düşündü Bäckström telefonu kapatırken.

Toivonen saat tam sekizde odaya girdi ve bir önceki seferin aksine keyfi gayet yerindeydi.

“İşler nasıl gidiyor Bäckström?” dedi omzuna vurarak. “Başlamak için sabırsızlanıyor gibisin, umarım rahat bir gece geçirmişsindir.”

Lanet olası tilki, diye içinden geçirdi Bäckström.

“Belki de sen başlamak istersin Nadja?” dedi Bäckström başıyla ona doğru işaret ederek. Sadece üç milyon kaybetmekle kalmamış, bir de Rus’a bir şişe votka kaptırmıştı. *Bundan nasıl sıyrılacağım,* diye geçirdi içinden.

Nadja Högberg, yirmi yıl önce Yazar Kulübesi Ltd.’yi kuran iki kadınla konuşmuştu. Kadınların ilk yaptığı işlerden biri Stockholm, Valhallavägen’de şirket için bir banka kasası kiralamak olmuştu.

“Her ikisi de yakındaki reklam ajansında çalışıyordu,” diye açıkladı Nadja, “bu nedenle de pratik bir çözümdü bu. Olayın bütün amacı bir miktar ekstra para kazanmaktı.”

Ancak bu girişimleri pek iyi sonuçlanmamıştı. Başlangıçtan itibaren yeterli müşterileri olmamıştı ve reklam şirketindeki patronları yaptıklarını öğrendiğinde bu işe karşı çıkmışlardı. Ya ajanstaki işlerinden istifa edecek ya da şirketten ayrılacaklardı.

O esnada ortaklaşa koymuş oldukları anapara –elli bin kron– büyük ölçüde erimişti. Muhasebe işleriyle ilgilenen adamla, Karl Danielsson’la konuşmuş ve ondan yardım istemişlerdi. Danielsson onlara yardımcı olmuş, şirketlerini bir kron karşılığında eski

müşterilerinden birine satmıştı. Kadınlar alıcıyla hiç karşılaşmamışlardı ve adını bile bilmiyorlardı. Danielsson tüm belgeleri hazırlamıştı. Onun ofisinde buluşmuşlar ve imzalarını atmışlardı. Bir kronluk ücreti de almamışlardı. Hepsi bu kadardı.

“Ama anlaşılan Danielsson ücreti ödemeyi teklif etmişti,” dedi Nadja. “Bir kronu çıkarıp masasına koymuştu.”

“Kibar bir jest,” dedi Bäckström. “Başka bir şey var mı, Nadja?”

“Çok daha fazlası,” dedi Nadja. “Kiralık banka kasasındaki 2,9 milyon bir kenara, sanırım kurbanımız konusunda tamamen yanlış bilgilere sahibiz,” dedi.

“Bir kenara derken?” dedi Bäckström. *2,9 milyonla şu anda Rio’da olabilirdim,* diye geçirdi içinden.

“Diğer şirketi olan Karl Danielsson Holding’den bahsediyorum. Bu paradan çok daha fazlası var gibi görünüyor,” dedi Nadja Högberg.

“Ayyaş herifte daha fazlası da mı varmış yani? Ne kadar fazlası?” dedi Bäckström merakla.

“Oraya geliyordum ben de,” dedi Nadja. “İlk önce öldürüldüğü gün kiralık kasadan ne kadar para almış olabileceğiyle ilgili bir şeyler söyleyeceğim.

“Kasa, en küçük model. Otuz altı santim uzunluğunda, yirmi yedi santim genişliğinde ve yaklaşık sekiz santim derinliğinde. 7.776 santimetreküp ya da yaklaşık sekiz litrelik bir alanı var. Yüz bin kronluk desteler halinde bin kronluk banknotlarla doldurmak isterseniz yaklaşık sekiz milyon kronun sığabileceği kadar yer var yani.”

“Sekiz milyon... Bak sen şu minik şerefsiz,” dedi Bäckström. *Lanet olsun! Bu müthiş bir şey,* diye geçirdi içinden.

“Şayet euro cinsinden olsaydı, en büyükleri beş yüz euro’luk banknotlar olmak üzere –ki bizim bin kronluk banknotlarımızın neredeyse beş katı değerinde olmasına rağmen onlardan ebat

olarak çok daha küçüktür– yaklaşık elli milyon alacak kadar yer demekti bu,” dedi Nadja alaycı bir ifadeyle. “Ve eğer dolar olsaydı da en büyüğü beş binlik banknotlar olmak üzere –bilirsiniz, şu ön kısmında Başkan Madison’un olduğu banknotlardan, sanırım onlara ‘Madison’ diyorlar– o zaman da Danielsson’un kiralık kasasında yaklaşık yarım milyar değerinde İsveç kronu olacaktı,” dedi geniş bir gülümsemeyle.

“Bizimle dalga geçiyorsun Nadja,” dedi Alm başını iki yana sallayarak. “Peki banka soyguncularımızın yanlarında götürdüğü şu torbalar? Onları nasıl açıklıyorsun?”

“Danielsson dünyanın en zengin ayyaşı olmalı,” dedi Bäckström. *Öyle midir acaba*, diye geçirdi içinden.

“Düşük değerli banknotlar,” dedi Nadja. “Muhtemelen ortalama olarak yüzlükler. Kasayı yüz kronluk banknotlarla dolduracak olursanız bir milyon kron alır. Yirmilerle dolduracak olursanız da üç yüz bini bulur.”

“Yani şerefsiz herifin kiralık kasasında yarım milyar kron olmuş olabilirdi öyle mi?” dedi Bäckström. Elinde olmaksızın hayrete düşmüştü.

“Böyle olduğunu hiç sanmam,” dedi Nadja başını iki yana sallayarak. “Bana kalırsa orada en fazla sekiz milyon vardı. Senin soruna gelince Bäckström, onun dünyanın en zengin ayyaşı olduğunu da sanmıyorum. Ancak diğer yandan dünyanın en zengin adamlarının çoğunun ayyaş olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu da demek oluyor ki geçen hafta beş milyon kron gibi bir miktar almış kasadan,” dedi Annika Carlsson. *Dairesine götürmüş*, diye geçirdi içinden. *Oturma odasında, televizyonun üstüne koyduğu bir çantada*.

“Bir evrak çantası ya da en yaygın modeliyle bir bond çantadan bahsediyorsak ve –gördüğüm tarife bakılırsa– elimizde böyle bir çanta var, o halde binlik banknotlar halinde beş milyon kron alacak yer yoktur,” dedi Nadja. “Tüm bu hesaplamalar yalnızca

tahminlere dayanıyor elbette. Ancak dinlemek isterseniz şöyle bir hesap yaptım ben.”

“Dinlemekten memnun olurum,” dedi Toivonen keyifli bir gülümsemeyle.

“Pekâlâ, her şeyden önce bir miktar para çekmek için bankaya gitmiş olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Nadja. “Belli ki kasadan bir şeyler almış, yazılı bir not veya başka bir şey ancak ben para aldığını düşünüyorum.”

“Ayrıca, bin kronluk banknotlardan, yüz bin kron değerinde, tıpkı banka kasasında bulduklarımız gibi destelerden bahsediyoruz burada. Ve yine tahminimce paraları en yaygın evrak çantası modelinin ebatlarına uyan bir çantaya koymuştu.”

“Peki kaç kron ediyordu?” dedi Toivonen bir nedenle Bäckström’e bakıp sırtarak.

“En fazla üç milyon,” dedi Nadja. “Ancak öyle bile olsa bu paraları oldukça dikkatli bir şekilde yerleştirmek gerekiyordu. Bu nedenle benim tahminim, bundan daha az bir miktardı. Belki birkaç milyon,” dedi omuz silkerek. “Ancak tahmin edebileceğiniz gibi tüm bunlar yalnızca spekülasyon.”

“Niemi’nin yeni bir araba alıp almadığını kontrol eden oldu mu?” dedi Stigson diğerlerine bakıp sırtarak.

“Dikkatli ol dostum,” dedi Toivonen ona ters ters bakarak. “Danielsson’un işinden bahsetmiştin Nadja. Orada ne kadar parası vardı peki?”

“Yıllık hesaplara göre yaklaşık yirmi milyon değerinde vergilendirilebilir öz sermaye,” dedi Nadja. “Bir limitet şirketi olduğunu ve izin verilen en küçük hisseli sermaye miktarının yüz kron olduğunu hatırlamakta fayda var. Danielsson genel müdür, yönetim kurulu başkanı ve tek sahip. Diğer kurul üyesi Mario Grimaldi ve atanmış üye de Roland Stålhammar.”

“Kimin aklına gelirdi?” dedi Toivonen çarpık bir gülümsemeyle. “Peki bu paranın ne kadarı hayalî?”

“On milyon buldum,” dedi Nadja. “Şirketin SE Bank ve Carnegie'deki kiralık kasalarında hisse senedi, tahvil ve diğer değerli kâğıtlar cinsinden. Diğer on milyon yabancı hesaplarda olmalı ancak adamlara sorabilmek için savcının izni gerektiğinden soramadım. Bu nedenle bilemiyorum. Bu yıllık kayıtlar, kanuna titizlikle uyularak hazırlanmış görünüyor. Hayır, gerçek sorun başka bir şey.”

“Nedir peki?” diye sordu Toivonen.

“Muhasebesi. Muhasebe kayıtlarına ulaşamadık. On yıldır bu kayıtları tutuyor olması gerek, ancak hiçbir belge bulamadık,” dedi Nadja omuz silkerek.

“Neredeyse davayı mali suçlar birimine iletmemiz gerekecek gibi görünüyor,” dedi Toivonen.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Nadja. “Başka bir şey yapacak vaktimin kalmasını istiyorsan bunu yapmak zorundayız.”

“Tamam o halde, öyle yapacağız. Bana bir özet hazırla, hemen organize edeyim,” dedi Toivonen. “Bir sorum daha var. Danielsson tüm bu paraları kazanmaya ne zaman başlamış?”

“Son altı ya da yedi yıldır,” dedi Nadja. “Ondan önce şirketi pek de gurur duyacağı bir durumda değilmiş. Ancak altı yedi yıl önce işler giderek daha da iyileşmeye başlamış. Her yıl farklı yatırımlardan, hisselerden, tahvillerden, primlerden ve diğer kaynaklardan birkaç milyon kazanmış; faizler ve faizlerin faizleri sayesinde varlıkları en azından borsadaki yükselişe eş değer şekilde değerlenmiş.”

“İlginç,” dedi Toivonen ayağa kalkarken. “Anlaşılan Danielsson pek de bildiğiniz sıradan bir ayyaş değilmiş,” dedi. Bir nedenle tebessüm ederek Bäckström'ün olduğu tarafa doğru başını salladı.

“Elimizde başka bir şey var mı?” dedi Bäckström, Toivonen’in bıraktığı boşluğa dik dik bakarak.

“Benden bakmamı istediğin konu vardı patron,” dedi Felicia Pettersson nazikçe elini kaldırarak. “Şu gazeteci çocukla ilgili garip bir şeylerin olduğu düşüncesi. Hani şu cesedi bulan, Septimus Akofeli. Sanırım ne olduğunu buldum, yani garip şeyin. Telefon listesini inceledim ve konuştuğumuzda bize anlattıklarıyla fazlasıyla çelişen bir şey buldum.”

Kimin aklına gelirdi, diye düşündü Bäckström. Banyoya gidip birkaç litre soğuk su içmek, üstüne de birkaç tane ağrı kesici ve naneli küçük boğaz pastillerinden almak istiyordu. Belki de bu tımarhaneden çıkıp evine, buzdolabı ve erzak dolaplarının yine eski standartlarıyla dolu olduğu sıcak yuvasına gidebilirdi.

“Akofeli’de kontrollü telefonlardan vardı,” dedi Felicia Pettersson. “Abonenin kim olduğunun bilinmediği numaralardan. Danielsson’un cesedinin bulunduğu 15 Mayıs Perşembe günü toplamda on arama yapmış. İlki sabah altıyı altı geçe yaptığı 911 araması. O konuşma yaklaşık üç dakika sürmüştü – net olarak söylemek gerekirse 192 saniye,” dedi elindeki sayfayı başıyla işaret ederek. “Onun hemen arkasından, altıyı dokuz dakika geçe bir başka kontrollü telefona ait bir numarayı aradı. Bu arama on beş saniye sonra, telesekreter devreye girdiğinde sona erdi. Sonra aynı numarayı bir kez daha aradı ve bu arama da on beş saniye sonra sona erdi. Bir dakika aradan sonra aynı numarayı üçüncü kez aradı. O arama beş saniye sonra, daha kesin olarak

söylemek gerekirse altıyı on bir dakika geçe sonlandı. İlginç olan da işte bu.”

“Neden?” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Bunu ilginç kılan nedir?”

“İlk devriyemiz Hasselstigen 1’e o sırada girmişti. Bana göre Akofeli birinin geldiğini duydu, aramayı sonlandırdı ve telefonunu kenara kaldırdı.”

Akşamdan kalma birinin olabileceği kadar dinç görünmeye çalışarak, “Peki ya diğer aramalar?” diye sordu Bäckström.

“Saat dokuz gibi geç kalacağını söylemek üzere işyerini aramış,” dedi Pettersson. Bir nedenle Annika Carlsson’a bakmıştı.

“Aramadan önce benden izin istedi,” diyerek başıyla onayladı Carlsson.

“Bir sonraki araması da işyerineydi. Hasselstigen’den ayrılmadan hemen önce aradı.”

İlk arama polis, ardından üç kez kahrolası bir kontrollü telefon, sonra iki kez işyeri. Bir artı üç artı iki... evet, kaç ediyordu be, diye düşündü ipin ucunu çoktan kaçırmış olan Bäckström.

“Yedinci arama öğle yemeğinden hemen sonra yapılmış,” diye devam etti Felicia Pettersson. “Tam olarak söylemek gerekirse saat 12.31’de. Çalıştığı kurye firmasının bir müşterisini aradı. Bir paketi teslim alması gerekiyormuş ancak elindeki kapı numarası yanlışmış.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Bäckström.

“Çünkü müşteri öğle yemeğine gitmiş. Telefona cevap vermemiş. Sonra Akofeli sekizinci aramayı doğru kapı numarasını bulabilmeleri için kurye firmasına yapmış.”

“Onlarla konuştun mu?” dedi Bäckström. “Bunu neden yaptın? Mantıklı mıydı?” *Ah şu salak gençler,* diye geçirdi içinden.

“Sanırım,” dedi Felicia başıyla onaylayarak. “Ama ona daha geleceğim.”

Ne diyor bu küçük fıstık, diye düşündü Bäckström. *Saygı ve otoriteye dair küçük bir konuşma yapmamız gerekecek.*

“Dokuzuncu aramasını o akşam saat yedi gibi işini bitirince yapmış. Onuncu ve son arama da bundan dört saat sonra yapılmış. O akşam on biri çeyrek geçe. Her iki arama da sabah ulaşmaya çalıştığı kontrollü numaraya yapılmış. Cevap alamayınca iki arama da yedi saniye sonra sona ermiş. Bu da sahibinin telefonu kapatmış olduğu anlamına geliyor. Yani o gün yaptığı toplam on aramadan beşi aynı kontrollü hatta yapıldı ve hattın kime ait olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok.”

“Bu, yaşadıklarını anlatmak için bir arkadaşını arıyor olmasından başka bir anlama gelmeyebilir de,” dedi Bäckström. Ses tonu, aksi ruh halini yansıtıyordu. “Herkes bu kontrollü telefonlardan kullanmak ister, öyle değil mi? Yani olayın bütün amacı budur: takip edilememek.”

“Evet, biliyorum. Bende de kontrollü telefon var. Aslında oldukça pratik,” dedi Felicia zerre kadar rahatsız olmamış bir şekilde Bäckström’e bakarak.

“Tamam,” dedi Bäckström, Annika Carlsson’un gözlerinin kısılmaya başladığını görünce sesini biraz yumuşatmaya çalışarak. “Kusura bakma Felicia ama tüm bunlarla ilgili sana garip gelen şeyin ne olduğunu hâlâ anlamış değilim.”

“Çünkü ortadan kayboldu,” dedi Felicia Pettersson. “Septimus Akofeli ortadan kayboldu.”

“Kayıp mı oldu?” dedi Bäckström. *Ne söylüyor bu*, diye geçirdi içinden.

“Kayboldu,” diye devam etti Felicia başıyla da onaylayarak. “Muhtemelen cumadan beri kayıp. O sabah her zamanki gibi gazeteleri dağıtmış ancak gün boyunca çalıştığı kurye firmasına gitmemiş. Bu ilk defa olmuş ve bir yıldan fazladır orada çalışıyor. Cep telefonu da cuma gününden beri kapalı. Cep telefonundan yaptığı son arama –perşembe gecesi on biri çeyrek geçe– sahibi bilinmeyen kontrollü hatta yaptığı arama. O zamandan beri de telefonu kapalı.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström teşvik etmek için başıyla onaylayarak. *Demek ki evrak çantasını kara herif yürüttü,* diye geçirdi içinden.

“Cuma günü işyerinden onu defalarca aramışlar,” diye devam etti Felicia. “Pazartesi işe gelmeyince meslektaşlarından biri evine gidip –Rinkeby’deki Fornbyvägen Caddesi üzerinde– zilini çalmış ancak kapıyı açan olmamış. Arkadaşı da bunun üzerine apartmandan çıkıp pencereden içeriye bakmış. Zemin katta, tek odalı bir dairede yaşıyor. Perdeler tamamen kapalı değilmiş. Çalışma arkadaşına göre daire boş görünüyormuş. Yani kapıyı açmamak için saklanmıyorduyorsa evde değildi. O günün ilerleyen saatlerinde kurye firmasının yöneticisi kayıp ihbarında bulundu ve Akofeli bizim bölgemizde yaşadığı için rapor bize geldi. Onunla ilgili inceleme yaparken rapor elime geçti ve işyerini de o zaman aradım.

“Önceki soruna cevaben patron,” diye tamamladı konuşmasını Felicia Pettersson. Bäckström’e yüzünde kendinden emin bir ifadeyle bakıyordu.

“Bu hiç iyi değil,” dedi Bäckström, başını iki yana sallayarak. “Onu... Akofeli’yi bulmaya çalışmalıyız. Sen ilgilenir misin Annika?”

“Felicia ve ben ilgilenebiliriz,” dedi Annika Carlsson başıyla onaylayarak.

“Güzel,” dedi Bäckström hızla ayaklanarak. “Beni bilgilendirin.”

“Bir şey daha,” dedi yarı yolda durup meslektaşlarının üzerinde gezdirdiği bakışlarını Felicia Pettersson’da sabitleyerek.

“Şu kontörlü hatta yapılan aramalar mevzusu ve herifin ortadan kaybolması kesinlikle iyiye işaret değil. Bu işin aslını öğrenmeliyiz ve Felicia, bunu bulman iyi oldu. Ama yine de beni rahatsız eden konu bu değil,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak.

“Akofeli’yle ilgili olarak beni rahatsız eden başka bir şey var,” diye devam etti.

“Ne gibi?” diye sordu Annika Carlsson.

“Bilmiyorum,” dedi Bäckström. “Hâlâ üzerinde çalışıyorum,” dedi başını sallayıp baş ağrısına rağmen gülümseyerek. *Bu onları biraz oyalar,* diye düşündü koridora çıkarken. O anda onu rahatsız eden tek şey büyük –çok büyük– boy bir Çek birasının yokluğuydu aslında.

Kara derili Akofeli gibi adamlar onu kolay kolay rahatsız etmezdi. *Beyni olan herkesin bunu anlayabilmesi gerekir,* diye geçirdi içinden. *Onun gibi insanların hepsi aynı şeyin peşindedir ve eminim evrak çantasını alan oydu. Niemi veya Hernandez değilse tabii. Burnu sümüklü küçük çocuklar bile Stålhammar olmadığını anlayabilir. Muhtemelen o, kurbanın cüzdanından aşırıldığı az miktarla bile mutlu olmuştur.*

Stålhammar, Danielsson’u döverek öldürdü. Cüzdanındakileri yürüttü ve sendeleye sendeleye Järnvägsgatan’daki evine gitti. İçinde milyonlar olan evrak çantasını gözden kaçırdı.

Akofeli cesedi buldu. Danielsson’un dairesinde bir tur attı. Çantayı buldu. Bir yere sakladı. Daha sonra sakın bir ortamda açtı. Aniden milyoner olduğunu fark etti. Ve Tahiti’ye uçtu. Hepsi bu kadar. Ve şayet o değilse muhtemelen Niemi ve onun Şilili küçük dostu. Tamamdır, artık bir şeyler yemenin zamanı geldi, diye düşündü.

Yeşil Kurye firmasının ofisi Kungsholmen'da, Alströmergatan Sokağı'ndaydı. Annika Carlsson ve Felicia Pettersson oraya giderken arabada yeni gelişmeleri tartıştılar. Doğru düzgün polis memurları için başka türlü sarip, hatta neredeyse görevi ihmal sayılırdı zaten.

"Tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun Felicia?" dedi Annika Carlsson.

"Umarım yanılıyorumdur," dedi Felicia, "ancak maalesef en muhtemel senaryo, Akofeli'nin 911'i aramadan önce evrak çantasını çalmış ve yakınlarda bir yerlere saklamış olması. Ne de olsa Danielsson'u görür görmez aradığı konusunda sadece onun anlattığı kadarını biliyoruz."

"Evet, korkarım öyle oldu. En azından imkânsız görünmüyor."

"Ki bu da muhtemelen Akofeli'nin artık ülkeden ayrılmış olduğu anlamına geliyor," dedi Felicia.

"Savcıyla konuştum," dedi Annika Carlsson. "Kuryecilerle işimizi halleder etmez Akofeli'nin dairesine gidebiliriz."

"Evinin anahtarlarını temin etmemiz gerek," dedi Felicia Pettersson.

"Emlak yönetimi şirketiyle görüştüm," dedi Annika Carlsson tebessüm ederek. "Beni ne sanıyorsun sen?"

"Seni sevdiğim tarzda bir insan sanıyorum," dedi Felicia. "Takılıyorum sadece."

Yeşil Kurye firmasının ofisi zemin kattaydı ve kapının üzerinde tabelası, kaldırımın üzerinde sıralanmış bisikletler vardı.

“Buraya tekerlekli sandalyeyle gelsen araba yolundan ilerlemek zorunda kalırsın,” dedi Annika Carlsson kaşlarını çatarak.

İngilizce olarak, “*Sakin ol bebeğim,*” dedi Felicia Pettersson kocaman gülümseyerek. “Belki sonunda o işle de ilgileniriz, ne dersin?”

“Konuşma işini sen yürüt,” dedi Carlsson. “Bu ipucunu sen yakaladın ne de olsa.”

Önce Akofeli’nin patronu Jens Johansson’la konuştular. Standart bir İsveç bilgisayar dâhisi gibi görünen ve Akofeli’den oldukça yaşlı olduğunu düşündükleri Johansson onlara, “Bana Jensa diyebilirsiniz, burada çalışan herkes öyle diyor,” demişti. Her şeyden önemlisi, adam endişeli görünüyordu. Kalın camlı gözlüklerine rağmen endişesi gözlerinden okunuyordu.

“Bu, Bay Yedi’nin yapacağı türden bir şey değil,” dedi. “Yani Septimus’un. Ona ‘Yedi’ diyoruz çünkü adının Latincedeki karşılığı bu,” diye açıkladı. Söylediklerini vurgulamak için aynı zamanda başını sallıyordu. “On sekiz ay önce burada çalışmaya başladığından beri tek bir gün bile işini aksatmadı.”

“Nasıl bir insandır?” diye sordu Annika Carlsson beş dakika önce verdiği söze rağmen.

“Harikadır,” dedi patronu. “Mükemmel bir bisikletçidir, son derece formdadır. Her zaman işe mutlulukla gider, yollar kış rallisinde gibi olsa bile. Dürüştür, düzgün biridir, müşterilere karşı naziktir. Enerji doludur. Çevreye önem verir, bu bizim için önemlidir. Bu konuya çok dikkat ederiz. Burada çalışan herkes çevreyi önemser.”

“Peki sence ne olmuştur?” diye sordu Felicia Pettersson. *Burada soruları ben sorarım,* diye geçirdi içinden.

“Şu lanet olası cinayetle ilgili bir şeyler olmuş olmalı. Belki de görmemesi gereken bir şey gördü. En kötü ihtimalle birileri

onun ayakaltından çekilmesini istemiştir. Yani buralarda konuşulan bu en azından.”

“Perşembe günü buraya geldiğinde endişeli görünüyor muydu?”

“Hayır. Bu konuda konuşmak istemedi. Herkes ona sorup duruyordu tabii ki. Yani düşününce insan kaç kez cinayete kurban gitmiş birinin cesediyle karşılaşabilir ki? En azından benim başıma hiç gelmedi,” dedi Jensa, heyecanlı bir şekilde gözlük camlarını temizlerken. “Ya da burada çalışan veya benim tanıdığım hiç kimsenin. Sonra da ortadan kayboldu. Fazlasıyla garip bir tesadüf. Yani zamanlama açısından.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Felicia. “Buradaki en yakın arkadaşı kimdi?”

“Hukukçu,” dedi Jensa. “Nisse Bunck. Hukuk öğrencisi. Babası çok ünlü bir avukatmış sanırım. Kendisi şu an burada, bodrum katta oturmuş yarış bisikletini parlatıyor. Yarışlara katılır kendisi. Gerçi bana sorarsanız bir Giro, bir Touran sayılmaz ama...” dedi Jensa sesini alçaltarak. “Onunla konuşmak ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” dedi Felicia. “Bisikletinden biraz uzaklaşıp bize zaman ayırabilirse.”

Hukukçu, gözlükleri ve diğer özellikleriyle patronuna dikkat çekecek derecede benziyordu. Uzun, kaslı bacakları haricinde pek de profesyonel yarışçı gibi görünmüyordu.

“Tabii ki sordum,” dedi Hukukçu. “Ceza hukuku benim alanım. Mezun olur olmaz bu alanda çalışmaya başlayacağım. Kendi şirketimi kurup ceza davası avukatlığı yapacağım,” diye açıkladı Hukukçu.

“Ne dedi peki?” diye sordu Felicia Pattersson.

“Bu konuda konuşmak istemediğini söyledi,” dedi Hukukçu. “Bunu anlayabiliyorum. Pek hoş bir durum değildi muhakkak. Perşembe günü eve gider gitmez internete girip baktım – tam

bir katliam olmuşa benziyor. Yani gazete haberinde bir baltadan bahsetmişler.”

“Ama siz ikiniz, onun yaşadıkları hakkında konuşmadınız, öyle mi?” diye tekrarladı Annika Carlsson.

“Denedim,” dedi Hukukçu. “Bay Yedi konuşmak istemedi. Tamam, tamam. Yapılacak işleri vardı. Sürekli yeni işler geliyor. Burada pek de fazla elemanımız yok aslında, bilirsiniz işte.”

“Hepsi bu kadar mıydı?” dedi Annika Carlsson başıyla ona doğru işaret ederek.

“Evet, sanırım.”

“Başka bir şey söylemedi mi? Sormadı mı?”

“Şimdi siz söyleyince aklıma geldi,” dedi Hukukçu. “Bir soru sordu aslında. Ben eve gitmeden hemen önceydi. Biraz garip bir soruydu ancak burada herkes bana sorular sorar sürekli.”

“Nasıl yani? Yasal konular hakkında bir soru mu?” dedi Felicia.

“Evet,” dedi Hukukçu başıyla onaylayarak. “Sonu gelmez bedava danışmanlıklar. Çoğunluğu aile hukuku hakkında. Kız arkadaşım beni sokağa atarsa ve adım kira sözleşmesinde yoksa ne olur? Parasını birlikte ödediğimiz buzdolabı ne olacak? Bu tür şeyler. Her ne kadar onlara benim alanımın ceza hukuku olduğunu söylesem de...”

“Garip soru neydi?” diye hatırlattı Felicia.

“Nefsi müdafaa hakkı konusunda bir şey sordu,” diye karşılık verdi Hukukçu. “İsveç’te birisi sana saldırdığında ve sen kendini korumaya çalıştığında ne olur? Ne kadar ileri gidebilirsin?”

“Sen ne dedin peki?”

“Önce ona bunun çok garip bir soru olduğunu söyledim. Sonra yanlış gazete falan götürdüğü için ihtiyarın ona saldırmış ve Yedi’nin de bu yüzden adamı döverek öldürmüş olup olmadığını sordum. Bazen bazı müşteriler biraz ileri gidebiliyorlar. Ancak öyle bir şey olmamıştı. Yedi bana bu tür bir durum olmadığını söyledi. Böyle bir şey değildi. Asla,” dedi Hukukçu.

“Tam olarak ne söylediğini kelime kelime hatırlıyor musun?” diye üsteledi Felicia.

“Ne kadar ileri gitme hakkın var? Mesela birisi seni öldürmeye çalıştı, bu durum sana onu öldürme hakkını tanımı?’ Bu kadar.”

“Peki sen ne cevap verdin?” dedi Annika Carlsson.

“Evet. Ve hayır. Sizin bunu bilmeniz gerekir, öyle değil mi? Saldırının yarattığı tehlikeye karşılık güç kullanma hakkı. Ayrıca karşınızdakini silahsız kılmak için kullanacağınız ekstra güç. Bunun dışında bir şey yapmayı aklına bile getirmemesini söyledim ona. Mesela saldıran kişi yere düştükten sonra ona fazladan tekme atmak gibi.”

“Yedi’nin bu soruları kendi adına soruyor olduğu izlenimine kapıldın mı? Yani kendisinin bir saldırının kurbanı olmuş olabileceği,” diye sordu Annika Carlsson.

“Dalga mı geçiyorsunuz?” dedi Hukukçu. “Yedi, Somali’de büyüdü. Bir saldırı kurbanı mı? İnternete bir bakın. Gezegemimize hoş geldiniz, memure hanım.”

“Yani burada, İsveç’te demek istiyorum,” diye açıklık getirdi Annika Carlsson. “İsveç’te bir saldırıya uğramış mı?”

“Evet, ona bunu sordum,” dedi Hukukçu. “Daha önce de söylediğim gibi, kesin bir şekilde inkâr etti. Yedi gibi birisinin uğraşmak zorunda kaldığı tüm o ırkçılar hariç tabii ki. Bana kalırsa o gerzekleri kuzey mağaralarına geri yollamak gerek.”

“Başkası adına soruyor olabileceği izlenimine kapıldın mı?” diye sordu Felicia Pettersson.

“Aslında sormadım,” dedi Hukukçu. “O sabah yaşadıklarını düşününce sanırım bunları sorması o kadar da garip değildi. Yani kendi adına soruyor olması pek de garip olmazdı, öyle değil mi?”

“Hayır, kesinlikle hayır,” dedi Felicia gülümseyerek.

Daha sonra iki polis oradan ayrıldılar. Jensa, onlara sokağa kadar eşlik etti ve böylece Annika Carlsson'un eline Solna Polis Merkezi'ndeki ününe yakışır bir davranışta bulunması için beklemediği bir fırsat sunmuş oldu.

"Çevreyi önemsemekten bahsetmişken," dedi Carlsson, "biri tekerlekli sandalyeyle kaldırımından geçmek istese ne olacak sence?"

"Halledildi, halledildi, halledeceğim o işi," dedi Jensa her iki elini teslimiyetçi bir şekilde havaya kaldırırken.

"Güzel," dedi Annika Carlsson. "Buraya bir dahaki gelişimizde çözülmüş olacağını umuyorum."

"Peki, nefsi müdafaa ile ilgili sorular sormasını nasıl yorumlamalıyız?" dedi Felicia. "İşler karışıyor dedektif komiser. Genç bir meslektaşını aydınlatmanın zamanıdır artık."

"Danielsson'un, Akofeli onu bulmadan önceki akşam ölmüş olduğu açık," dedi Annika Carlsson.

Felicia başıyla onaylayarak ona katıldı: "Adli tabip."

"Sadece o değil," dedi Annika Carlsson. "Saat yedide oradaydım ve o sırada henüz Niemi ve Chico gelmemişti. Bu yüzden ben de fırsattan istifade ona dokundum."

"Cık cık," yaptı Felicia geniş bir gülümsemeyle. "Parmakla kontrol etmek yok. Eğitimdeyken adli tıp hocam hep böyle söylerdi."

"Unutmuş olmalıyım," dedi Annika Carlsson. "Her neyse, elimde eldiven vardı."

"Ve?"

"Kaskatıydı," dedi Annika Carlsson. "Bu nedenle adli tıpçı arkadaşlarımıza hiçbir itirazım yok. Bu sefer onlarla tam bir fikir birliği içindeyiz."

"Tamam o halde," dedi Felicia. "Rinkeby'ye gitmeden önce bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Solna alışveriş merkezinde güzel bir suşi barı var."

“Anlaştık,” dedi Annika Carlsson. Aklında başka şeyler vardı o sırada. *Tüm bunlar ne anlama geliyor,* diye geçirdi içinden. *Bu iş giderek daha da garip hale geliyor.*

Meslektaşları büyük ihtimalle kafası kesilmiş tavuklar gibi oradan oraya koştururken Bäckström, Solna'nın merkezinde mütevazı bir restorana uğramıştı. Krema soslu, mantarlı domuz pırzolası ve patates kroket yiyip bira içmişti. Bir taraftan kapıyı gözetlerken birkaç küçük kokteyl bile içmişti. Toivonen ve Niemi'nin mesai saatleri içinde gizlice içki içmek isteyecekleri şüphe götürmezdi ve bir-iki Finlandiyalı şerefsize yakalanmak istemezdi.

Bir fincan kahve ve küçük bir Napolyon kekinden sonra bir süre meditasyon yapıp düşüncelere dalmasının ardından polis merkezine dönmüştü. Hem zihinsel hem de bedensel olarak güçlenmiş bir şekilde garaja gidip sevgili dostu garaj görevlisiyle görüşmüştü.

"Gezici kabinde biraz ayaklarını dinlendirmek istiyorsun sanırım?" dedi garaj görevlisi.

"Şayet müsaitse," dedi Bäckström.

"Geç hadi. Uyuşturucu ekibi bütün gece bir iş için dışarıdaydı, yani şimdi evlerinde horul horul uyuyorlar."

"Beni birkaç saat sonra uyandır," dedi Bäckström. "Son yirmi dört saattir çok koşturdum, artık biraz dinlensem iyi olacak."

İki saat sonra odasında oturuyordu. Kafasının içi cam gibi berak, dili jilet gibi keskindi ve bundan ilk nasibini alan, Roland Stålhammar'ı serbest bıraktığını haber vermek için arayan savcı olmuştu.

Durum daha da karışmıştı. Savcıya göre Danielsson, hiç de öyle sıradan bir ayyaş değildi. Bu, onun için en hafif tanımlama olurdu herhalde. Savcı, onun parasının onda biri kendisinde olsa bile çok memnun olacağını söyledi.

Aynı durum, Stålhammar için de geçerliydi. O da sıradan bir ayyaş gibi görünmüyordu. Aynı zamanda Bäckström'ün eski bir meslektaşındı ve kurbanla ilgili ortaya çıkan yeni gerçekler ışığında saldırıyı yapmaya iten güdünün ve saldırgan profilinin, iki tamamen sıradan ayyaş arasındaki basit bir kavgada olması beklenenden farklı olduğunu düşünmek kesinlikle mantıklıydı.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Sana kesinlikle katılıyorum. Stålhammar gibi ayyaşlar hakkında ne düşünürsek düşünelim, ayyaşların büyük bir çoğunluğunun birini öldüresiye dövmeyeceğini veya öldüresiye dövülmeyeceklerini aklımızdan çıkarmamamız gerek. Aslında birini öldüresiye döven ayyaşlar ile öldüresiye dövülen ayyaşların sayısı aynıdır.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi savcı şüpheyle.

“Stålhammar'ın sıradan bir ayyaş olmadığını,” dedi Bäckström. *Hadi bakalım, al sana gerçek bir IQ testi,* diye düşündü telefonu kapatırken.

Sonra bir kalem ve kâğıt alıp sonraki iki saat davanın tüm ana ve yan unsurlarını listeledi. Son olarak da meslektaşlarının yapması gerekenlerin bir listesini çıkardı. *Şimdiye kadar okumayı öğrenmiş olduklarını varsayıyorum,* diye geçirdi içinden saate bakarak. *Beş olmuş bile, artık eve gitme zamanı,* diye düşündü ancak düşünceleri kapısının tıklatılmasıyla bölündü.

“Girin,” dedi Bäckström homurdanarak.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Nadja Högberg. “Biliyorum eve gitme vakti –en azından, öyle sanıyorum– ama çıkmadan önce sana bunu vermek istedim,” dedi. Görüntüsüne bakılırsa içinde büyükçe bir şişe bulunan bir plastik torbayı uzattı. *Votka,* diye düşündü Bäckström. Etiketine bakarak Rus

olduğunu anladığı, adını bilmediği ve okuyamadığı bir markanın bir litrelik şişesiydi.

“Bu şerefi neye borçluyum peki?” dedi Bäckström keyifli bir ifadeyle. “Gel, otur. Kapıyı da kapat ki milletin diline düşmeyelim.”

“Küçük iddiamız,” dedi Nadja. “O konuda kendimi suçlu hissediyorum.”

“Benim sana bir şişe borçlu olduğumu sanıyordum. Aslında eve giderken bir yere uğrayıp sana bir şişe votka almayı düşünüyordum,” diye yalan söyledi Bäckström. “Suçlu hissetmek mi? Niye böyle söyledin ki?”

“Seninle iddiaya girmeden önce bile Danielsson’un çok fazla parası olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım,” dedi Nadja. “İşlerini araştırıyordum ve bu yüzden de bir külçe altın fikri öyle aniden ortaya çıkmadı. Bu yüzden asıl ben sana borçluyum. Yani sen bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Belki bir kadeh içki?” dedi Bäckström başıyla işaret ederek. Şimdi çok daha memnun görünüyordu. “İşyerinde olaylar ve sıkıntılarla dolu yoğun bir günün ardından.” *Kahrolası Ruslar, çok zekiler,* diye geçirdi içinden. *Şu cadaloz, burada oturmuş soğukkanlı görünüyor, beni bahiste nasıl oyuna getireceğini planlıyordu daha önce. Sonra birden duygusallaştı. Bir gün sonra vicdanı onu doğru yola yöneltti ve doğru olanı yapmaya karar verdi demek.*

“Peki, belki küçük bir kadeh olabilir,” dedi Nadja. “Bu arada, bulabileceğin en iyi votkadır bu. Stolichnaya, Kubanskaya veya Moskovskaya’dan daha iyidir. Markanın adı Standard ve İsveç’te bulunmaz. Ailem buraya her ziyarete geldiğinde birkaç şişe getirir.”

“Tadının nasıl olduğunu tecrübe etmek ilginç olacak,” dedi işin uzmanı Bäckström. Masasının çekmecesinden iki kadeh ve bir paket naneli pastili çıkarmıştı bile. “Hadi bakalım, kadehler

ve sonrası için küçük bir şey,” diye açıkladı naneli pastilleri işaret ederek.

“Buzdolabında kornişon turşum var,” dedi Nadja naneli pastillere tereddütle bakarak. “Bence gidip onları getireyim.”

Anlaşılan sadece turşu yoktu buzdolabında. Nadja geri döndüğünde elinde bir ekşi maya ekmeği, füme sosis ve tütsülenmiş jambon vardı.

Muhtemelen tüm o yaşadıkları dünya savaşları yüzünden, diye düşündü Bäckström. *Gerçek bir Rus, her zaman kıtlık ihtimaline karşı kenarda erzak bulundurur.*

“Şerefine Nadja,” dedi Bäckström büyük bir parça sosisi ısırıp kadehini havaya kaldırırken.

“*Na zdorovie,*”⁵ dedi Nadja altın dişleriyle gülümseyerek. Sonra da boynunu geriye attı ve votkayı anında kafasına dikti.

Bir kadeh daha güçlü Rus votkasını ve bir bütün turşu, yarım sosisi mideye indirdikten on beş dakika sonra, *lanet olsun,* diye düşündü Bäckström. *Bu Rus piçleri ne kadar da bonkörler. Küçük bir çaba sarf edip güvenlerini kazanmak yetiyor.*

“Bundan daha iyisi olabilir mi Nadja?” dedi Bäckström üçüncü kadehlerini doldururken. “Tek eksiklerimiz bir balalayka ve masanın üzerinde zıplayan birkaç Kazak.”

“Böylesi güzel,” dedi Nadja. “Kazakları memnuniyetle es geçebilirim ama bir balalayka güzel olabilirdi.”

“Bana kendinden bahsetsene Nadja,” dedi Bäckström. “Buraya nasıl geldin? Yani kuzeyin ucundaki İsveç Krallığı’nın göbeğine.” *Ne kadar iyi kalpli,* diye düşündü. Ayrıca hayatında bu kadar güzel bir votka içmemişti. *Bundan bir kasa bulmalıyım,* diye geçirdi içinden.

5 Rusça “sağlığına” anlamına gelen bir kelime. (yay. n.)

“Dinlemek istediğinden emin misin?” dedi Nadja.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. Koltuğunda geriye yaslandı ve en sıcak gülümsemesiyle baktı.

Nadja anlatmaya başladı. Nadjesta Ivanova’nın dağılan Sovyetler Birliği’nden nasıl ayrıldığını, İsveç’e nasıl geldiğini ve Nadja Högberg olduğunu ve nasıl son on yıldır Batı Bölgesi Suç Birimi’nde sivil dedektif olarak çalıştığını anlattı.

Bunlar sadece yüzeysel bilgilerdi. Üniversiteden mezun olduktan sonra nükleer enerji sektöründe risk analisti olarak çalışmıştı ve Baltık bölgesindeki çeşitli nükleer santrallerde görev yapmıştı.

İlk kez 1989’daki özgürleştirmeden iki yıl sonra, 1991 yılında memleketinden ayrılmak üzere izin almak için başvurmuştu. O esnada Baltık kıyılarından çok da uzakta olmayan Litvanya’da bir nükleer santralde çalışıyordu. Bir hafta sonra patronu onu yanına çağırması ve bin kilometre kuzeyde, Murmansk’taki bir başka nükleer enerji istasyonuna transfer edildiğini bildirmişti. Az sayıda eşyasını toplaması için birkaç sessiz adam ona yardım etmişti. Onu yeni işyerine kadar götürmüş ve iki gün süren yolculuk boyunca yanından ayrılmamışlardı.

İki yıl sonra izin almaya gerek bile duymamıştı. Bazı “bağlantılarının” yardımıyla sınırı geçip Finlandiya’ya ulaşmıştı. Burada yeni bağlantılarıyla buluşmuş, ertesi sabah İsveç’te kırsal bir yerlerdeki bir evde uyanmıştı.

“1993 sonbaharıydı,” dedi Nadja buruk bir tebessümle. “Orada yeni ev sahiplerimle konuşarak altı hafta geçirdim. Hayatımda ilk defa bana bu kadar iyi bakılmıştı ve bir yıl sonra, İsveççe öğrenir öğrenmez İsveç vatandaşı oldum, kendi evime ve işime kavuştum.”

Askerî istihbarat. İyi adamlardır, güvenlik polisindeki salaklar gibi değildirler, diye geçirdi içinden Bäckström kalbi vatanseverlik duygusuyla dolarak.

“Ne iş yapıyordun?” dedi Bäckström.

“Unuttum,” dedi Nadja. “Sonra farklı bir işe geçtim ve İsveç polisi için çevirmenlik yaptım. 1995 yılıydı hatırladığım kadarıyla.”

Güvenlik polisi, diye düşündü Bäckström. Rusların, kendilerine doğru davranıldığında çoğunlukla ne kadar iyi insanlar olduğunu asla anlayamayan kaba herifler.

“Peki ya Högberg?” diye sordu Bäckström merakla.

“O tamamen farklı bir hikâye,” dedi Nadja tekrar gülümseyerek. “İnternette tanıştık, sonra ondan boşandım. Benim için biraz fazla Rus kalıyordu, anlatabiliyor muyum?” dedi kadehini kaldırarak. “Şerefe o halde.”

“*Na zdorovie,*” dedi Bäckström. *Ne kadar da samimi.*

Dedektif Komiser Lars Alm ve çavuş Jan O. Stigson, günün büyük bir kısmını Danielsson'un eski arkadaşlarıyla konuşarak geçirmişlerdi: Halvar "Halfy" Söderman ve Mario "Baba" Grimaldi. Alm, Söderman'ın şu restoran sahibiyle neler yaptığı konusunu araştırmak için Annika Carlsson'un kendisiyle geleceğini ummuştı ancak bazı daha önemli konular ortaya çıktığından Stigson'la yetinmek zorunda kalmıştı.

Görüşmelere, Solna'daki Gamla Caddesi'nde bulunan futbol stadyumunun arkasında ve olay yerinden sadece birkaç yüz metre uzaktaki Vintergatan Sokağı'nda oturan Halvar Söderman'la başlamışlardı. Önce onu telefonla aramışlardı. Cevap alamayınca dairesine gidip kapıyı çalmışlardı. Birkaç kez ısrarla çalmalarının ardından aniden kapıyı Stigson'un kafasına geçirecekmiş gibi hışımla açmıştı. Alm böyle durumları daha önce de görmüş ve tehlikeyi önceden sezmişti. Kapıdaki gözetleme deliğinin arkasında birinin olduğunu görür görmez Stigson'u kenara itmiş, kapının kolunu kavramış ve sertçe itmişti. Söderman dairesinin merdiven boşluğuna doğru savrulmuştu ve bu onun çok canını sıkılmıştı.

"Hay aksi," dedi Alm. "Çok kötü düşebilirdin."

"Ne istiyorsunuz lanet olası salaklar?" diye bağırdı Söderman.

"Polis," dedi Alm. "Seninle konuşmak istiyoruz. Bunu burada yapabiliriz ya da seni merkeze götürebiliriz. Hatta bizi kızdırmaya devam edersen konuşmadan önce seni deliğe de tıkabiliriz."

Söderman o kadar aptal değildi. Onlara öfkeli bir bakış atmakla yetindi ve iki dakika sonra onun küçük yemek salonunda masada oturuyorlardı.

“Seni tanıyorum, öyle değil mi?” dedi Alm’e bakarak. “Stockholm’de şiddet suçlarında çalışmıyor musun?”

“Eskiden çalışıyordum,” dedi Alm. “Artık burada, Solna’da çalışıyorum.”

“Ah, sen Roly’nin eski bir arkadaşı olmalısın,” dedi Söderman. “Onu içeri tıkan şu salaklarla konuşamaz mısın?”

“Bir saat önce serbest bırakıldı,” dedi Alm ayrıntılara girmeden.

“Öyle mi? Gerçekten mi?” dedi sırtıtarak. “Size bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Teşekkürler, almayalım,” dedi Alm. “Fazla kalmayacağız.”

“Ama çabucak bir fincan kahve içebilirsiniz, öyle değil mi? Endonezya’nın Cava Adası’ndan ismini alan Cava kahvesi hazırlıyorum. Makine dolu ve çalışmaya hazır.”

“Kahve iyi olabilir,” dedi Alm.

“Peki ya sen?” dedi Söderman, Stigson’a doğru başıyla işaret ederek. “Sanırım sen muz seversin?”

“Kahve iyi olur,” dedi Stigson.

“Sen geçeli ne kadar oldu?” dedi Söderman, Alm’e bakarak.

“Geçmek?” dedi Alm. “Ne demek istiyorsun?”

“Alman kurdundan şempanzeye,” dedi Söderman.

“Bir süre önce,” dedi Alm.

Söderman en iyi fincan takımlarını çıkardı. Şeker, süt, krema, hatta belki isteyen olabilir diye likör bile getirdi. Evde her zaman biraz bulundururdu. Maalesef hiç konyak kalmamıştı ama dolabında biraz muz likörü vardı.

“Olur da hanım misafirim gelirse diye,” diye açıkladı. “Ama maymun isterse,” diye devam etti Stigson’un olduğu yöne doğru başıyla işaret ederek. “Efendisine uyarsa benim için sakıncası yok.”

“Sade kahve benim için yeterli,” dedi Alm. “Maymun da kahvesini sade alır.”

“Evet, bugünlerde etrafta ne kadar çok siyahi var.” Söderman iç geçirdi. “Geçen gün alışveriş yapmak için Solna merkeze giderken onları sayarak oyaladım kendimi. Kaç tane gördüm biliyor musun? Yani dört yüz metrelik kısa yürüyüşte?”

“Yirmi yedi,” dedi Alm.

“Hayır,” dedi Söderman kahve doldururken iç çekerek. “Yüze ulaştığımda saymayı bıraktım.”

“İlk zenci gördüğümde kaç yaşımdaydım biliyor musunuz?” diye devam etti konuşmasına.

“Hayır,” dedi Alm.

“Ben otuz altı doğumluyum. İlk zencimi gördüğümde on yedi yaşında falandım. 1953 yılıydı. Eski Solna merkezinde, Lorry’nin dışında. Biliyorsunuz şu bar var ya. O yılın başlarında yeni açılmıştı. Sokak partisi gibi bir şeydi. Herkes herifin yanına gidip sırtını sıvazlayıp onunla İngilizce konuşmak istemişti – lanet olası, garip bir dil şu İngilizce. İnsanlar ona Louis Armstrong’u tanıyıp tanımadığını sormak istemişlerdi. Benim de yanımda Sivan adında bir hatun vardı. Sivan Frisk. Çok girişken bir tipti, anlatabiliyor muyum? Onu oradan uzaklaştırana kadar kadın azmıştı bile çoktan.”

“Başka bir dönemdi,” dedi Alm ifadesiz bir şekilde.

“Fark da bu işte, öyle değil mi?” dedi Söderman iç geçirerek. “Bir tamam, iki denge sağlar. Özellikle böyle bir yerde yetiştiysen, eski, işçi sınıfı bölgesinde. Benim jenerasyonumun tüm Solnalı çocukları gibi. Ama üç çok fazla. Bir iyidir, iki de iyidir ama üç çok fazla.”

“Tamamen farklı bir konu,” dedi Alm.

“Geçen hafta çarşamba akşamı ne yaptığımı mı bilmek istiyorsunuz?” diye araya girdi Söderman. “Lanet olası manyak herifin Kalle’yi döverek öldürdüğü akşam.”

“Evet,” dedi Alm. “Ne yapıyordun o akşam?”

“Sizinkilere anlattım zaten,” dedi Söderman. “Polis merkezinden lanet olası bir ahmak beni aradı, bu konuyla ilgili soru yağmuruna tuttu. Bir gün önce, dün müydü? Hatırlamıyorum.”

“Ona ne söyledin?” diye sordu Alm arayanın kendisi olduğunu söylemeden.

“Ona o akşam için şahidim olduğunu anlatmaya çalıştım ancak o dinlemek istemedi. Ben de ona cehenneme gitmesini söyledim ve telefonu kapattım.”

“Bana söyle o halde,” dedi Alm. “Sana tanıklık edebilecek kişilerin isimlerini ver.”

“Tabii, bunu yapabilirim,” dedi Söderman. “Ama yapmayacağım.”

“Neden?”

“İki hafta önce kötü durumda olan eski bir dostumu ziyaret etmek için Sundsvall’a uçmam gerekiyordu. Prostat kanseri oldu ve durumu hiç iyi görünmüyor. Uçağın kapısında, uçağa binmek üzere beklerken bankodaki kız kimliğimi görmek istediğini söyledi. Bu arada belirteyim gayet ayık ve kendimdeydim, yani öyle sandığınız gibi bir durum yoktu.

“Ona biletimi verdim ama o vazgeçmedi. Kimliğimi görmek istedi. Ona açıkladım, lanet olası kimliğim yoktu. Sizin herifler on yıl önce ehliyetimi elimden aldılar. Pasaportum evde, çekmedeydi. Her neyse, Sundsvall’a giderken kim yanına pasaport alır ki? Fakat sakinliğimi korumaya çalıştım. Yetmiş yıldır tam bir İsveç vatandaşı olduğumu açıkladım. İsveç’te olduğum ve olay çıkarmadığım sürece kimliğimi göstermek zorunda olmadığımı anlattım. En azından bir İsveç havayolu uçağıyla iç hat uçuşunda Sundsvall’a giderken. Zahmet edip bakarsanız, anayasada bu hak var. Ama lanet olsun ki şunun gibi iki kişi geldi,” dedi Stigson’un bulunduğu yönü başıyla işaret ederek. “Ve Sundsvall’a gidemedim.”

“Ne yazık,” dedi Alm, başını iki yana sallayarak. “Şu teröristler her şeyimizi mahvettiler.”

“Saçmalık,” dedi Halvar Söderman. “Lanet olası Usame bin Ladin’le ne benzerliğim var benim?”

“Pek yok,” dedi Alm hafif bir tebessümle. “Ancak...”

“İşte o zaman karar verdim,” diye sözünü kesti Söderman. “O aptal heriflere bunun karşılığını vereceğim. Şayet sen ve meslektaşlarının elinde Kalle Danielsson’u döverek öldürenin ben olduğuma dair en ufak bir delil olsaydı burada karşımda oturup benim şahidimi konuşmazdınız. Elinizde bir şey olsaydı şimdi suç biriminde oturuyor olurdum. İlk defa da olmazdı bu ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz.”

“Onun döverek öldürüldüğünü nereden biliyorsun?” dedi Alm. “Birini öldürmenin başka yolları da vardır.”

“Duyduğuma göre birisi bir tencere kapağını almış ve onunla kafasına vurmuş,” dedi Söderman.

“Bunu kimden duydu?” diye sordu Alm.

“Sana bir tavsiyede bulunayım,” dedi Söderman. “Tüm hayatım boyunca burada yaşadım ben. Burada yaşadığım süre içinde de haftada yedi gün Valla’daki, Räsunda’daki ve buradaki tüm barlarda takıldım. Polislere araba sattım, beyaz eşya ve televizyon setleri sattım. Karıları onları sokağa attığında veya yeni bir hatun bulduklarında eşyalarını taşıdım. Onlara her zaman indirim yaptım. Sence Solna Polis Merkezi’nde kaç polisi tanıyorumdur?”

“Çok fazla olmalı,” dedi Alm.

“O halde korkarım daha ileri gidemeyeceğiz. Kalle’yi döverek öldüren ben değilim. Bunu neden yapayım ki? Kalle’nin kötü zamanları olmuştu ancak hangimizin olmadı ki? Eğer onu öldürmek isteseydim lanet olası bir tencere kapağına ihtiyaç duymazdım. Her neyse, şahidim var ancak size söylemek zorunda olmadığımı göre, söylemek istemiyorum. Fakat sen ve adamların pasaportumu göstermek zorunda kalmadan Sundsvall’a

uabilmem için gerekli ayarlamaları yaparsanız geri gelebilirsiniz. Ancak o zaman makul insanlar gibi konuşabiliriz.”

Söderman geri adım atmamıştı. Alm yarım saat daha orada oturduğu halde ilerleme kaydedememişlerdi. Grimaldi’yi görmek üzere arabada giderlerken sessizliği bozan Stigson oldu.

“Bu, bir kamu görevlisine hakarettir,” dedi Stigson. “Birine maymun demek.”

“Şempanze,” dedi Alm iç çekerek. “Maymun diyen bendim.”

“Evet ama biz meslektaşız,” dedi Stigson ona şaşkınlıkla bakarak. “Bu tamamen farklı.”

“Sa modelini değiştirmeyi hiç düşündün mü?” dedi Alm bir nedenle.

“O ihtiyar herifi hücreye kapatıp kolunu bükmemiz gerekirdi,” dedi Stigson. Belli ki Alm’i dinlemiyordu.

“Gerçekten böyle düşünüyorsan, işini değiştirmeni öneririm,” dedi Alm.

Grimaldi, Söderman’ın tam tersi bir tavır sergilemişti. Görüşme için gün kararlaştırmak üzere aradıklarında telefona cevap verdi. İkinci alışlarında kapıyı açtı, ellerini sıktı ve onları temiz ve düzenli evine davet etti.

Oturma odasındaki üç parçalı koltuk takımında kendilerine bir yer seçip oturdular. Grimaldi köklerine sadık kalarak onlara soda, limonata, İtalyan kahvesi ve bir aperitif ikram etmeyi önerdi. Ya da bir kadeh kırmızı şarap? Öğle yemeği için bir şişe açmıştı ve çoğu hâlâ duruyordu, yani kendisine zahmet olmayacaktı.

“Teşekkürler, ama fazla kalmayacağız,” dedi Alm.

Geçen hafta arşamba akşamı yakın arkadaşı Karl Danielsson, Grimaldi’nin evinden sadece bir kilometre ötedeki kendi evinde öldürölürken Grimaldi ne yapıyordu?

“Hatırlamıyorum,” dedi Grimaldi. “Tahmin yürütmem gerekirse evdeydim sanırım. Bugünlerde zamanımın çoğunu evde geçiriyorum.”

“Hatırlamıyorsun?” diye tekrarladı Alm.

“İzin ver açıklayayım,” dedi Grimaldi.

Bir yıl önce kendisine Alzheimer başlangıcı teşhisi konmuştu. O zamandan beri de hastalığın ilerlemesini yavaşlatmak için ilaç kullanıyordu. Aldığı ilaçlara rağmen kısa dönem hafızası son birkaç ayda önemli ölçüde kötüleşmişti. Doktoruyla konuşmak isterlerse Solna’daki sağlık merkezini arayabilirlerdi. Doktorunun ismini unutmuştu. Ancak reçete ve haplar evde, banyo dolabındaydı ve isterlerse bakabilirlerdi.

“Günlük gibi not tutmayı düşünmedin mi hiç?” dedi Alm.

Hiç aklına gelmemişti. Birileri ona önerdiyse de mutlaka onu da unutmuştu. Orada oturup elinde kalem ve kâğıtla ne yapacağını düşünürdü.

“Ve günlerini nasıl geçirdiğini bilecek bir yakının yok, öyle mi?” dedi Alm.

“İyi ki de yok,” dedi Grimaldi tebessüm ederek. “Neyse ki bu hayatta yapayalnızım. Kim sevdiği birilerini böyle bir duruma maruz bırakmak ister ki?”

Bundan fazla ileri gidememişlerdi. Çıkmadan önce banyo dolabına bakıp ilaçlar üzerindeki ismi ve reçeteden doktorun ismini not ettiler.

“Ne Baba ama,” dedi Stigson, polis merkezine dönerlerken arabada. “İhtiyarın fiziksel görüntüsünde hiçbir sorun yok. New York’taki şu mafya babasının adı neydi? Hani aynı numarayı çeken, delirmiş gibi davranan? Adı her neyse?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Alm.

Annika Carlsson ve Felicia Pettersson, Akofeli'nin dairesine ulaştıklarında Niemi ve Hernandez de oradaydı.

“Gelin, gelin. Biz bitirdik sayılır,” dedi Niemi. “Seni bir saat önce cep telefonundan aradım fakat kapalıydı. Bizi Toivonen gönderdi. Cinayet soruşturmasında önemli bir tanığın ortadan kaybolmasından hiç hoşlanmaz. Ya da yaşlandıkça insani yönü öne çıkıyor ve bu onu endişelendiriyor.”

“Cep telefonlarımızı kapatmıştık,” dedi Annika. “Felicia ve ben sessiz sakin bir ortamda konuşmak istedik.”

“Bilirsin işte, kadınsal muhabbetler,” dedi Felicia bakışlarını Chico Hernandez'e yönelterek.

“Sanırım benim hakkımda,” dedi Chico belli belirsiz bir omuz silkmeye.

“Bütün polis merkezinin en tatlı memuru hakkında,” dedi Felicia iç geçirerek. “Kız kardeşin Magda hakkında. Bu arada bonen de güzelmış. Süpermarketin şarküteri bölümünden mi aşırıydın?”

Sözü geçen “bone” beyaz plastikten yapılma, tek kullanımlık bir boneydi. Olay yerini kendi saç teli ve kepekleriyle bozmak istemeyen sorumluluk sahibi her adli memurun takması zorunlu olan bir başlıktı. Bu başlık, her koşulda takılmalıydı. İster biriyle tanışabileceğini hayal ederek bir bara gitmiş ol ister adli tıp memurlarıyla ilgili son derece popüler bir televizyon programına katılmış ol. Bunun senin dış görüntün ya da beklentilerinle hiç-

bir alakası yoktu. O gece eve yalnız dönsen ya da her zamanki izleyici kitlesinin yarısını kaybetsen de.

“Asıl olay bone değil,” dedi Chico, Akofeli’nin buzdolabının içini incelerken.

Ev tek bir oda ve mutfaktan oluşuyordu. Bir köşe masası, küçük bir koridor; klozet, banyo küveti, duş teknesi, çamaşır makinesi ve kurutucuyu içine alan beklenmedik ölçüde büyük bir banyosu vardı. Az eşyalı, temiz bir evdi.

Ortalama bir tek odalı öğrenci dairesinden çok az daha geniş tek odalı dairede Ikea’dan alınmış çizgili bir yatak örtüsünün örtülü olduğu, düzgün bir şekilde yapılmış bir yatak, bir gardırop, küçük bir kanepa, bir televizyon ve DVD oynatıcısı; çoğunlukla üniversite ders notlarıyla birkaç düzine kitap, DVD ve CD’lerle dolu bir kitaplık, bir egzersiz aleti, bir halter, bir çift el halteri ve birçok ağırlık plakası vardı. Ancak Akofeli’nin Afrika kökenini hatırlatan tek bir eşya dahi –halı, deri, dokuma, heykel, mask veya başka süslemeler– yoktu. Duvarlarda hiçbir poster veya fotoğraf da yoktu.

Mutfakta, iki sandalyeli bir masa vardı. Mutfak masasının altında, yerde bir bilgisayar yazıcısı olmasına rağmen dizüstü veya masaüstü bir bilgisayar yoktu. Muhtemelen mutfak masasında ders çalışıyordu ve dairesinin zemin katta olduğu düşünülürse evde olmadığı zamanlarda bilgisayarı masanın üzerinde bırakmak aptalca olurdu. Bahçeye bakan pencere ile masa aynı hizadaydı. Tek sorun bilgisayarın orada olmamasıydı.

Evrak çantasından da iz yoktu. Ya da Akofeli’nin cep telefonundan. Birinin bir yeri aceleyle terk etmesi durumunda genellikle yanına aldığı daha pek çok şey de kayıptı. Kıyafetler, ayakkabılar, dairenin anahtarları, para, kimlik ve kredi kartları. Bu teoriyi bozan tek unsur pasaportunun hâlâ orada olmasıydı.

“Gardırobunda, ayakkabı rafının arkasına sıkıştırılmıştı,” dedi Niemi. “Belli ki buraya saklamış, dolayısıyla onun için önemli olmalı.”

“Kendi isteğiyle mi ortadan kaybolduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Annika Carlsson.

“Kanıtların çoğu bu ihtimali destekliyor,” dedi Peter Niemi. “Ona herhangi bir şey olduysa da burada olmadı. Öyle olduysa şayet Chico’nun bonesini yerim,” diye ekledi geniş bir tebessümle.

“Peki ya pasaport? Ve bilgisayarı?”

“Pasaport beni de rahatsız ediyor,” dedi Niemi başıyla söylediklerini vurgulayarak. “Tabii ki başka bir pasaportu da olabilir –eski Somali pasaportunun hâlâ geçerli olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek– ancak şayet Avrupa’ya gidiyorsa İsveç pasaportu ağırlığınca altın değerindedir. Bilgisayar beni o kadar da endişelendirmiyor. Muhtemelen bir dizüstü bilgisayardı ve onu kolayca yanında götürmüş olabilir.”

Annika Carlsson ile birlikte daireden ayrılırlarken, “Magda’ya selam söyle,” dedi Felicia gözlerini Chico’ya dikerek. “Şehirde kızlarla bir gece eğlencesine gelmek isteyip istemeyeceğini sor.”

Chico, ona orta parmağını göstermekle yetindi.

“Sanırım Chico biraz kalın kafalı,” dedi Felicia dönüş yolunda arabada otururlarken. “En basit esprileri bile anlamıyor gibi. Ona asıldığımı anlamadı. Eminim lezbiyen olduğumu ve kız kardeşinin peşinde olduğumu düşünüyordur.”

“Çoğu herif öyledir,” dedi Annika Carlsson gülümseyerek. “Hatta sadece herifler de değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin işte, öyle biraz geç anlarlar. Radarları kapalıdır, yanlış şeyler yapıp yanlış laflar ederler. Çok gereksiz.”

“Hey, bu dünya şampiyonu kim peki? Aynı adamdan bahsediyor olabilir miyiz?” dedi Felicia.

“Aklından kimin geçtiğini biliyorum,” dedi Annika Carlsson sırtarak.

“Bence senden biraz korkuyor,” dedi Felicia. “Muhtemelen göstermeye çalıştığı kadar sert değil.”

“Fark ettin mi?”

“Ona bakmanla birlikte anında dikleşiyor, zavallı şişko.”

“Patronundan bahsediyorsun, unutma,” dedi Annika.

“Evet, buna şükretmesi gerek,” dedi Felicia kahkahayla gülerek. “Yoksa daha başka acı gerçekleri de duymak zorunda kalırdı.”

Niemi merkeze döndüğünde Bäckström eve gitmişti bile. Bu yüzden o da Toivonen’e gidip ona kısa bir özet verdi.

“Yani pasaportunu buldunuz,” dedi Toivonen. “Fakat cep telefonu, bilgisayar ve diğer şeyler kayıp. Doğru anlamış mıyım?”

“Evet,” dedi Niemi. “Ve Danielsson’a ait olabilecek hiçbir şey yok.”

“Peki ya gazete taşıdığı çantası? Ya da gazete dağıtırken kullandığı gazete arabası ya da her kullanıyorsa. Herif her gün yüzlerce gazete taşıyor. Onları kolunun altında taşıdığını sanmıyorum.”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Niemi sırtarak. “O türden bir çanta ya da araba yoktu dairenin içinde. Ya da evin kilerinde; kilere de baktık, tamamen boştu. Kendisine ait bisikleti yokmuş anlaşılan. Ama şimdi sen bahsedince hatırladım, Hasselstigen’de kendisiyle konuşurken gazetelerini taşımak için askılı bir omuz çantası vardı ve evde onu bulamadık. Sanırım ayrılırken onu bir tür valiz gibi kullandı. Herifin fazla bir eşyası yok gibiydi.”

“Daha büyük, tekerlekli bir çanta ya da alışveriş arabası tarzı bir şey yoktu, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Niemi başını iki yana sallayarak.

“Peki, yanına ne aldı bu herif?” dedi Toivonen. “Gerçekten güneşe gidiyorsa yani?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Niemi.

Bäckström işten eve döndüğünde saat akşamın sekizi olmuştu. Morali çok iyiydi ve yanında en iyisinden yarım litre Rus votkası getirmişti. Şişenin diğer yarısını Nadja'yla birlikte onun ofisinde, sadece şişenin dibinde bulunabilecek gerçeği ararken içmişlerdi.

Araştırma devam ediyor, diye düşündü Bäckström. İlk iş olarak mutfağa gidip kendisine büyükçe bir kadeh hazırlamış, daha sonra buzdolabından açık renkli bir bira türü olan bir Pilsner birası çıkarıp kendisine bol ciğer ezmesi, turşu ve mayonezle bir sandviç hazırlamıştı. Bir tepsiye yerleştirdiği nevaleleri televizyonun karşısındaki sehpaoya koydu. *Rus'a işe birkaç Pilsner birası getirmesini söyleyeyim,* diye düşündü.

Daha sonra tüm kıyafetlerini çıkardı, duş aldı, deodorant sıkıp dişlerini fırçaladı. Dişlerini fırçalarken sıklıkla annesini düşünürdü. Bu sefer de öyle olmuştu ve nedenini hiçbir zaman anlayamıyordu. *Her neyse,* diye geçirdi içinden sakince. Gidip kanepeye yerleşti, televizyonda haberleri açtı ve basit yemeğini yerken son yirmi dört saatte gerçekleşen tüm yerel ve yabancı dehşet hikâyelerini izledi.

Sonra uyuyakalmış olmalıydı çünkü uyandığında saat sabahın ikisiydi ve birisi kapı zilini çalıyordu.

Lanet olası komşu olmalı, diye geçirdi içinden. Geçen hafta kandırarak sattığı tüm o içkileri bitirmiş olmalıydı. Adama ne söyleyeceğini biliyordu. Ondan daha fazla içki satın almayı

aklından çıkarmalıydı ve Rus votkasına dokunursa kendisini ölmüş bilmeliydi.

Gelen, meslektaşı Annika Carlsson'du. Giyinip kuşanmış ve belli ki tamamen uyanık vaziyetteydi.

“Seni uyandırdıysam özür dilerim Bäckström,” dedi. “Ancak cep telefonun kapalı ve işyerinde ev numaran kayıtlı değil, bu yüzden ben de riski alıp gelmeye karar verdim.”

“Sorun değil,” dedi Bäckström. “Ben de kalkmak üzereydim zaten. Genellikle sabah erken saatlerde koşuya çıkarım.” *Ama herhalde buraya telefon numaramı almaya gelmedin, öyle değil mi,* diye geçirdi içinden.

“Merak ediyor olmalısın...”

“Bir şey söyleme,” dedi Bäckström elini kaldırıp sözünü keserek.

“O kadar da aptal değilim,” diye ekledi. “Müsaadenle gidip üzerime bir şeyler giyineyim.”

Axel Stenberg on yedi yaşındaydı. 1.85 boyunda, güçlü, yapılı ve sağlıklıydı. Pek çok yetişkin erkekten daha güçlü ve yaşı kaç olursa olsun pek çok kişiden daha çevikti. Kendisini yetiştirmeyecek kadar tembel olmakla birlikte futbol, buz hokeyi, jimnastik ve yüzme alanlarında okulunun en iyisi olan bir spor dâhisiydi. Tüm bu becerileri doğuştan gelmeydi. O ve spor öğretmeninin arasında karışık bir ilişki vardı. Harika fiziksel özellikleri ve doğuştan gelen yeteneklerini neden kullanmıyordu ki?

Axel'in dalgalı sarı saçları, mavi gözleri, beyaz dişleri vardı ve her an gülümsemeye hazırdı. İlkokuldayken bile tüm kızlar onun kız arkadaşı olmak isterlerdi ve bu durum her zaman da böyle devam etmişti. Beden eğitimi öğretmeni dışındaki tüm öğretmenleriyle ilişkisi basit ve kötüydü. Nasıl olur da derslerini önemsemezdi? Çünkü asla yeteneksiz değildi.

Hanna Brodin on yedi yaşındaydı. 1.75 boyunda, güzel, düzgün ve fit görünümlü bir kızdı. Uzun, siyah saçları, kahverengi gözleri, beyaz dişleri ve geniş bir gülümsemesi vardı. İlkokuldan beri sınıfının en başarılı öğrencisi olduğu için öğretmenleriyle ilişkisi basit ve mükemmeldi. Oğlanlar da ilkokuldan beri ve mümkün olabilecek her şekilde onun erkek arkadaşı olmayı istemiş olsalar bile.

En yakın zamanda ona bu taleple yaklaşan da Axel olmuştu ve Hanna'nın annesi yeni iş arkadaşlarıyla bir konferansa gittiğinde ikisi, Hanna'nın evinde yalnız kalmışlardı. Axel, kendisinden beklenen hamlelerde bulunmuştu ancak Hanna, giriştikleri bu

oyunun kurallarına onun kadar hâkim olduğundan Axel'in her hamlesine hiçbir sorun yaşamadan engel olabilmmişti.

Ve ikisi birbirlerinden aynı derecede hoşlandığından oyunları oldukça uzun sürmüştü.

“Gece yüzmesine ne dersin?” dedi Axel. “Yılın ilk gece yüzmesi.”

“Biraz soğuk olmaz mı?” dedi Anna. “Ayrıca mayom nerede bilmiyorum. Annemle henüz tam olarak yerleşemedik de.”

“Çıplak yüzmekten bahsediyorum,” dedi Axel gülümseyerek.

“Şey, bunu kaçırmak istemem,” dedi Hanna gülümsemesine karşılık vererek. “Ama eğer çok soğuksa yalnız yüzersin.”

Sonra Axel onu en sevdiği, daha doğrusu o ve arkadaşlarının en sevdiği yüzme alanına götürmüştü. Evden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Doğrudan Ulvsundasjön sularına bağlanan, geniş bir kayalık alandı. Gözlerden uzak ve gizli, güneşli günler için mükemmel bu alanda, birbirleriyle yakınlaşmak isteyenler için de bolca çalılığın olduğu yumuşak oyuklar vardı. Kayaların altındaki su dört metre derinliğinde olduğundan dalış için de idealdi.

Axel sözünü tutmuştu. Üzerindeki tüm kıyafetleri çıkarıp kayalardan suya dalmıştı.

Hanna onu izlemek için kayalara oturmuştu. Gece yarısı olmasına rağmen görebileceği kadar parlak bir hava vardı ve ayrıntıları kendisi zihninde canlandırabiliyordu.

Eminim bunu daha önce de yapmıştır, diye düşündü Hanna. Gördükleri çok hoşuna gitmişti. Ah erkekler, diye geçirdi içinden. Bazen fazla öngörülebilir oluyorlar.

Axel bunu daha önce pek çok defa yapmıştı ve her seferinde aynı noktadan atlamıştı. Suyun iki metre yukarısında geniş, uygun bir boşluk vardı. Birkaç hızlı adım, sert bir sıçrama, vücut gergin, avuçlar birbirine bakacak şekilde eller birleşip kollar ileriye uzanmış bir şekilde atlayıp yüzeyde sadece küçük,

belli belirsiz bir dalgalanmanın ardından suyun içinde kayboldu. Sonra her iki bacağıyla sert bir şekilde iterek sırtını yay gibi kıvrırdı, kollarını gerdi ve işte suya mükemmel dalış ve yüzeye çıkışını böylece tamamlamış olurdu.

Ancak bu kez öyle olmamıştı çünkü aniden eli bir şeye dokunmuştu. Yumuşak, geniş bir kumaş parçasına veya belki de muşambaya sarılı, suyun dibinde sallanıp sürüklenen, karanlıkta görünmeyen bir şeye. Axel ellerini kullandı. Yüzeyine dokunup elleriyle hissetti, bir sap buldu, sonra bir tane daha, aşağıya doğru uzandı, bir tekerlek ve bir tane daha...

Bir golf çantası, diye düşündü. Aslında diş hekimi olan ancak kendisine kalsa tüm gününü golf oynamakla geçirmeyi tercih eden bir amcası vardı. Yeğenini top toplayıcısı olarak kullanır ve on sekizinci delikten sonra ona bira teklif eder, ayrılırlarken birkaç yüz kron verip göz kırpar, kız kardeşine söylememesini tembihlerdi. Ayrıca parayı okul kitapları ya da aslında başka her türlü kitap gibi saçma şeylere harcayarak ziyan etmemesini söylerdi.

Axel sözünü her zaman tutmuştu. Dünyada çok sayıda kız vardı. Eğlenceli ve maliyetli bir şeyler yapmak isteyecek olursan paranın yetmesinin mümkün olmayacağı kadar çok kız. *Nasıl bir aptal suyun içine golf çantası atar ki,* diye düşündü. Amcasının golf çantası, hepsi bir araya geldiğinde ikinci el bir araba parası edecek kadar değeri olan golf sopalarıyla doluydu.

Ne yapıyor bu, diye düşündü Hanna huzursuz bir şekilde. *En azından birkaç dakikadır suyun içinde olmalı,* diye geçirdi içinden. Tam üstündekini çıkarmak üzere ayağa kalkmıştı ki Axel suyun yüzüne çıkıp ona el salladı.

“Neyle oynuyorsun öyle?” dedi Hanna kızgınlıkla.

“Aptalın biri buraya bir golf çantası atmış,” dedi Axel. “Bekle, sana göstereceğim,” diyerek tekrar yüzeyin altında gözden kayboldu.

Çanta dibe saplanmış ya da bir yere sıkışmış durumda değildi. Yirmi metreye kadar düz kayalıktan başka bir şey olmadığına göre nasıl sıkışabilirdi ki? Sapları tuttu ve yukarı doğru çekti, suyun aniden sığlaştığı noktaya gelene kadar on metre boyunca yüzerek çantayı da yüzeyin altında yüzmeye bıraktı. Bunu yaparken hava almak için başını su üstüne çıkarmaya gerek duymamıştı. Daha sonra Hanna onun çantayı karaya çıkarmasına yardım etti.

“Ne demek bir golf çantası?” dedi Hanna. “Daha çok gazete dağıtıcılarının sabah gazetelerini dağıtırken kullandığı çekme arabalarına benziyor.”

Lanet olsun, diye düşündü Axel.

“Tebrikler Axel,” dedi Hanna gülümseyerek. “An itibariyle sırlıslık olmuş iki yüz adet *Dagens Nyheter* kopyasına sahipsin.”

Lanet olsun, diye düşündü Axel yine. İçinde biriken onca enerjiye karşılık tüm akşam seks yapmamış, sadece birkaç imayla yetinmek zorunda kalmıştı ve şimdi de kendisini aptal durumuna düşürmüştü. *Ne yapacağım şimdi bununla,* diye geçirdi içinden. *Şöyle bir kontrol eder, daha sonra da bir yerlere kadar sürükleyip çalıların arasına atarım.*

Önce kumaş kapağı kaldırarak çantayı açtı. İçindeki her ne ise tüm çantanın içini doldurmuştu ve siyah plastikle kaplanmıştı. Önce elleriyle yokladı. Sert ve yuvarlaktı –kesinlikle golf sopası veya gazete değildi. Sonra içinde ne olduğunu görmek için plastiği yırtarak açtı.

“Ödül verirler mi acaba?” diye sordu Hanna kayanın üzerine çökerken. *Bu biraz çocukça oldu,* diye geçirdi içinden.

“Hasiktir!” diye çılgılık attı Axel çantanın yanından sıçrayarak uzaklaşırken. Çaresizlik içinde ellerini havaya savuruyordu “Siktir, siktir, siktir!” diye bağırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Anna. Artık iyiden iyiye huzursuz olmaya başlamıştı. “Oscar alıştırması falan mı yapıyorsun?”

“Kahretsin!” dedi Axel. “Çantanın içinde bir ceset var.” Sonra kıyafetlerini almak üzere koştu. *Bir de cırılçıplağım*, diye geçirdi içinden.

“Ne yapacağız şimdi?” dedi Axel hâlâ kıyıda duran çantayı başıyla işaret ederek. Emin olmak için tekrar bakmaya hiç niyeti yoktu ve yapılabilecek en kolay şey kaçıp gitmektir. En azından artık çıplak değildi. Ancak o kadar çok üşümüştü ki titriyordu. Aniden tüm kışı buzlu suyun içinde geçirmiş gibi görünmeye başlayan aleti de cabası.

“Hadi gidelim,” dedi Axel. “Hadi hemen gidelim,” diye tekrarladı.

“Delirdin mi?” dedi Hanna. “Polisleri çağırmalıyız. Eminim bunu sen de anlayabiliyorsundur.”

Sonra, on yedi yaşındaki Hanna Brodin cep telefonundan 112 acil yardımı aradı ve polise ulaştı. Herhangi bir sorun olmamıştı çünkü kendisi gibi insanların suyun içinde bir ceset buldukları bilgisini vermek için aradıkları zaman konuştukları gibi konuşmuştu.

“Kıyıya yakın yerde, suyun üzerinde yüzüyor mu?” diye sordu kadın acil yardım operatörü. *Zavallı kız*, diye geçirdi içinden. Suyun içindeki cesetler hiçbir zaman hoş görünmezdi, bunu kendi deneyiminden biliyordu.

“Bir çantanın içinde,” dedi Hanna.

“Suyun içinde bir çantada?” diye açıklık getirdi operatör. *Neden bahsediyor bu*, diye düşündü.

“Suyun içindeydi, çanta yani. Ama erkek arkadaşım yüzmek için daldığında buldu onu. Sonra kıyıya çektik ve içine baktık. O baktı. Ben değil.”

“Her şey yoluna girecek,” dedi operatör. “Sen ve erkek arkadaşın, olduğunuz yerde kalın. Çantanın yanına gitmeyin, telefonu

da kapatma. Size yardım etmeleri için oraya bir devriye arabası göndereceğim. Onlar oraya gelene kadar seninle konuşabilirim.”

“Teşekkürler,” dedi Hanna.

Erkek arkadaşım, diye düşündü Axel. Aletine olanlara ve soğuktan titriyor olmasına rağmen anlaşılan durum tamamen umutsuz değildi.

Olay yerine giden ilk ekip, Batı Bölgesi'nden bir devriye arabasıydı ve içinde Komiser Holm ile çavuş Hernandez vardı. Ne Hanna'ya ne de Axel'e ellerini havaya kaldırmaları, bacaklarını ayırmaları söylenmişti, hatta üzerleri bile aranmamıştı. Holm, el fenerini onlara doğru tutmuş, sevecen bir tavırla başıyla selam verip kendini tanıtmıştı.

“Adım Carsten Holm,” dedi. “Bu da meslektaşım Magda Hernandez.”

Daha sonra Holm çantanın yanına gitmiş, feneri üzerine tutmuş ve Hernandez'e başıyla işaret edip telsizini çıkarmıştı.

Hernandez, Hanna ve Axel'i oradan uzaklaştırmış, arabanın bagajından battaniye çıkarıp vermiş ve arka koltukta oturmalarını söylemişti.

“Burada ısınırsınız,” dedi Magda gülümseyerek. “Bu iş birazdan bitecek ve sizi evlerinize götüreceğim.”

Tanrım, ne polis ama, diye geçirdi içinden Axel. *Şimdiye kadar gördüğüm ilk on bir puanlık kadın.*

Annika Carlsson arabayı kullanırken durumu özetledi: On yedi yaşında iki çocuk, bir kız ve bir erkek. Solna'da, Ulvsundasjön kıyısının üzerindeki tepede, Jungfrudansen'de yaşıyorlar. Gece yaklaşık olarak on bir buçuk gibi yüzmeye gitmişler. Evleri yüzmeye gittikleri noktadan sadece birkaç yüz metre ötede.

“Anlaşılan kız arkadaşı kayalarda oturup izlerken oğlan kendi başına dalmış. Çocuğun anlattığına göre neredeyse dalar dalmaz büyük bir çantaya değmiş eli,” dedi Annika Carlsson. “Sonra çantayı yüzeye kadar sürükleyip kıyıya çıkarmış. Çantanın içine baktığında bir ceset olduğunu fark etmiş.”

“Peki cesedin Akofeli olduğunu nereden biliyoruz?” dedi Bäckström. *Gecenin bir yarısında, zifiri karanlıkta çantanın içindeki bir kara derili,* diye geçirdi içinden. *Akofeli olduğunu nasıl söyleyebiliyorlar? Buralar zenci kaynıyor,* diye düşündü.

“Holm ve Hernandez olay yerine giden ilk ekipti,” diye açıkladı Annika Carlsson. “Holm, Akofeli olduğundan çok emin. Çantayı da tanıdığını söylüyor. Akofeli'nin gazete dağıtırken kullandığı çantanın aynısı. Büyük, tekerlekli olanlardan.”

“Holm ve Hernandez. Bir haftada ikinci kez. Bu pek hoşuma gitmedi,” dedi Bäckström homurdanarak. “Acaba devriye arabasıyla gezen bir çift seri katille mi karşı karşıyayız diye düşünmüyor değilim.”

“O kadar kötü bir durum olduğunu sanmam. Gerçi ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Annika Carlsson gülümseyerek. “Her iki olay yeri de yolları üzerinde ve bunu kendileri

organize etmiyorlar. Bu ay geceleri çarşambadan perşembeye kadar çalışıyorlar.”

“Gündüz gözüyle bulamazlar mıydı sanki cesetleri?” diye mırıldandı Bäckström. “En azından bulduğun cesedi görebilirsin.”

“Seni uyandırdığım için özür dilerim,” dedi Annika Carlsson. “Ancak senin bu olayda başından beri işin içinde olmanın iyi olacağını düşündüm.”

“Çok düşüncelisin, Annika,” dedi Bäckström. *Ve böylelikle nasıl yaşadığımı görme şansın oldu. Her ihtimale karşı,* diye geçirdi içinden.

“Ama zaten koşuya çıkmak için kalkmak üzereydin,” dedi. “Aslında biraz şaşırdım.”

“Şaşırdın mı?”

“Evinin bu kadar güzel olmasına. Güzel mobilyalar, tertipli ve düzenli. Temiz.”

“Evimin güzel ve düzenli olmasını severim,” diye yalan söyledi Bäckström. *Vojne, vojne,* diye geçirdi içinden. Görünüşe bakılırsa yatağının tozlarını alması gerekecekti.

“Tanıdığım yalnız yaşayan erkek polislerin pek çoğu ahır gibi evlerde yaşıyorlar,” dedi Annika Carlsson.

“Pis herifler,” dedi Bäckström öfkeli bir ifadeyle. *Şükretmelisin,* diye düşündü kendi kendine. *Bir anda ortaya çıkıp milletin kız arkadaşlarıyla sevişen senin gibi birinin arkasını kim toplar ki?*

“Gizli yetenekleri olan bir adamsın Bäckström,” dedi Annika Carlsson ona gülümseyerek.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. Carlsson, Karlberg Kanalı'nın üzerindeki köprüyü geçip kıyıdan Ulvsundasjön'e doğru devam etmişti. Gölün kıyısı boyunca devam eden patika üzerinde birkaç kilometre gitmiş olmalıydılar. Buradan dik, rüzgârlı bir tepeye ulaştılar. Etrafta polis kordonları, araçlar ve projektörler vardı. Gece yarısı olmasına rağmen meraklılar çoktan yerlerini almışlardı.

“Buraya kadar,” dedi Annika Carlsson acil durum kontrol merkezinin gönderdiği diğer ekibe katılmak için arabadan inerlerken.

“Diğer tarafla aynı uzaklık mı?” diye sordu Bäckström. “Huvudsta’dan gelirken yani?”

“Evet,” dedi Annika Carlsson başıyla da onaylayarak. “Ne düşündüğünü anlıyorum.”

Çakıl yollar, tepeler, yürüyerek gelinecek kilometreler – *failin arabası vardı muhakkak*, diye düşündü Bäckström. *İçinde ceset olan bir çantayı sürükleyerek getirebileceği bir yer değil.*

Bäckström işe cesedi inceleyerek başlamıştı. Yürüttüğü cinayet soruşturmasının tam ortasında tamamen alakasız, başka bir zencinin ortaya çıkmış olmadığına ikna olunca, *tamamdır*, diye geçirdi içinden. *Doğru zenci*, diye düşündü. Bäckström'ün onu Danielsson'un dairesinin önünde yere oturmuş vaziyette gördüğü zamanki halinden çok daha sefil görünüyordu.

Sonra biraz uzakta, elleri ceplerinde, ayakta dikilen Toivonen'i fark etti. Ona kafasını oyalayacak bir şeyler vermek niyetiyle yanına yürüdü.

"Ne düşünüyorsun Toivonen?" dedi Bäckström. "Cinayet? İntihar? Kaza?"

"Çok boş konuşuyorsun Bäckström. Bir kez olsun işe yarar bir şeyler yapmaya çalış. Herifin buraya nasıl geldiğini anlat," dedi Toivonen önce Bäckström'e sonra da içinde cesedin olduğu çantaya bakarak.

"Bence yanlış yoldasın Toivonen," dedi Bäckström dostça bir tebessümle. "Eminim zavallı kurbanımızın herhangi bir karışık işe, hatta belki bir suça bulaşmış olduğunu düşünmüyorsunuzdur?"

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Toivonen başıyla kıyıdaki çantayı işaret ederek.

"Bu görüntüyü destekleyecek hiçbir şey yok," dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. "Tüm deliller zenci Akofeli'nin düzgün, çalışkan bir genç adam olduğuna işaret ediyor. Asıl işi bisikletli kuryelikti. Etkileyici özelliklerine rağmen biraz ekstra para ka-

zanabilmek için gece yarısı gazete dağıtımı yapıyordu. İnsanın aklına neredeyse yardımsever eğilimleri olduğu bile geliyor.”

“Akofeli istediği her şeyi yapabilirdi,” diye devam etti sözlerine. “Yirmi, otuz yıl daha yaşasaydı eminim etrafta dolaşmak için kendi motosikletini alabilecek duruma bile gelebilirdi.”

“Eğer yüzmek istemiyorsan sana çeneni kapatmanı öneririm Bäckström,” dedi Toivonen. “Genç bir adam öldürüldü ve sen burada durmuş onun arkasından saçma sapan konuşuyorsun.”

“Tamam, görmemiz gereken her şeyi gördük,” dedi Bäckström on beş dakika sonra Annika Carlsson’a. “Beni eve bırakmaya ne dersin?”

“Elbette Bäckström. Koşuya çıkmak için sabırsızlandığını anlayabiliyorum.”

Sıcak yuvasına dönerlerken yolda bu son gelişme hakkında konuşmuşlardı.

“Niemi ve Hernandez’i yolla, herifin dairesine bir kez daha baksınlar,” dedi Bäckström. “Bu sefer doğru düzgün yapmalarını söyle.”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Carlsson. “Kendi gazete çantasının içinde bulunduğu düşünülürse demek istiyorsun değil mi?”

“Zekisin Annika,” dedi Bäckström sırtarak. “Tekerlekli çantayı kurye ofisine çekerek götürdüğünü sanmıyorum. Arada eve gidip bırakmış olmalı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Annika Carlsson. “Gazete dağıtım işini genellikle saat altı civarında bitiriyordu ve saat dokuzda da kurye olarak çalışmaya başlıyordu. Arada bir saat kadar uyumaya vakti bile kalıyordu.”

Bäckström’ün kapısına geldiklerinde arabayı durdururken, “Beni bir fincan kahve içmeye davet etmeyecek misin?” dedi Annika. “Ayrıca seninle konuşmak istediğim bir şey de var.”

EJDERHA KATİLİ

“Tabii ki,” dedi Bäckström. *Kadınlar senin için çıldırıyor,* diye geçirdi içinden. *Annika Carlsson gibi adı çıkmış bir lezbiyen bile şansını deniyor.*

Bäckström mutfakta yeni aldığı İtalyan espresso makinesiyle uğraşırken Annika Carlsson daireyi dolaşmak için izin istemişti.

“Kendini evinde hisset,” dedi Bäckström. Ne de olsa korkacak hiçbir şeyi yoktu. Hafta sonu Finlandiyalı kadın barmen arkadaşı tatil gününü onun dairesinde sarışın bir hortum gibi eserek temizlik yapmakla geçirmişti.

“Sana rehberlik edeyim,” dedi Bäckström.

Önce ona yeni fayans döşettiği banyosunu; buhar banyosu seçeneği olan duş kabinini, radyosunu ve sular vücudundan aşağıya süzülüp bedenini ve ruhunu tazelerken oturup düşünebilme imkânı sağlayan küçük katlanabilir tabure özellikli yeni duş teknesini gösterdi.

“Suyun basıncını şuradaki panelden programlıyorsun,” dedi paneli göstererek.

“Fena değil,” dedi Annika Carlsson gözlerinde neredeyse kıskanç bir ifadeyle.

Sonra da son olarak hafta sonunda evini temizlemesi karşılığında sarışın hortuma yatağında ödeme yaptığı küçük atölyesine, kutsallar kutsalına götürdü onu.

“Bu bir Hästens yatak, öyle değil mi?” diye sordu Annika Carlsson. “Bir servet değerinde,” dedi emin olmak için yatağı eliyle yoklayarak.

Beş dakika sonra Bäckström'ün salonunda oturmuş, taze çekilmiş kahve çekirdeğinden yapılmış kapuçinolarını içip İtalya'ya özgü bir tür kurabiye olan biscotti yiyorlardı. "Evini çok güzel düzenlemişsin Bäckström," dedi Annika Carlsson iç çekerek. "Bu sehpa çok pahalı olmalı," dedi elini siyah sehpanın üzerinde gezdirirken. "Mermer, değil mi?"

"Kolmården'dan," dedi Bäckström.

"Fakat bir polis maaşıyla tüm bunları almaya gücün nasıl yetiyor?" dedi Annika Carlsson. "Hästens'ten bir yatak, bir plazma televizyon –hatta iki tane–, deri bir kanep ve Bang&Olufsen marka müzik seti. Zeminde güzel halılar ve bir de şu saatin var. Gerçek Rolex, değil mi? Büyük bir mirasa mı kondun, yoksa piyango mu kazandın?"

"Paranın kıymetini bilince böyle oluyor işte," dedi Bäckström – aylık maaşının yanındaki diğer gelir kaynaklarından bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Hele ki Annika Carlsson'a. "Benimle konuşmak istediğin bir şey vardı?" diye araya girdi konuyu değiştirmek için.

"Evet, aslında söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum," dedi Annika Carlsson sıcak bir gülümsemeyle ona bakarak. "Bilirsin işte, bazı şeyleri konuşmak zordur."

"Dinliyorum," dedi Bäckström en erkeksi tebessümüyle.

"Sadece seni dinleyerek senin de şu tükenmiş, önyargılı polis memurlarından biri olduğun izlenimine kapılmak çok kolay. Bilirsin işte, maalesef pek çoğumuzun bu işi yaparken vardığı sondur bu."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Bäckström. Uygulayacağı taktikleri şimdiden belirlemişti bile.

"Ancak bu kadar basit olamaz," dedi Annika Carlsson başını heyecanla iki yana sallayarak. "Seni çalışırken gördüm. Karşılaştığım en profesyonel dedektifsin. Tüm o kabalıklarının yanı sıra... Mesela şu Akofeli meselesi. Daha en başta onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu fark eden bir tek sen oldun içimizde. Ve banka kasa odasındaki kiralık kasayı açtığında

neredeyse kâhin olduğun hissine kapıldım. Ailende böyle bir şeyler var mı Bäckström?”

“Dürüst olmam gerekirse belki biraz anne tarafımda,” diye yalan söyledi. *Her hâlükârda annem, Södermalm'deki en kafası karışık moruktu,* diye geçirdi içinden.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Annika Carlsson başıyla da onaylayarak. “Öyle düşünmüştüm.”

“Ama Tanrı'ya olan inancım da oldukça güçlüdür,” dedi Bäckström iç çekerek. “Özel bir şey değil, bilirsin işte, sadece küçüklüğümden beri içimde taşıdığım basit, çocukça bir inanç.”

“Biliyordum, Bäckström,” dedi Annika Carlsson, ev sahibi ve aynı zamanda patronu olan adama coşkuyla bakarken. “Biliyordum. Seni güçlü kılan da bu. İçindeki bu sarsılmaz güç.”

“Ama ne demek istediğini anlıyorum Annika,” dedi Bäckström. Elini neredeyse onu susturmak amaçlı bir hareket yapar gibi havaya kaldırmıştı. “Yani benim dünyaya bakışımdan bahsettiğinde ne demek istediğini. Maalesef bu işi yaparken hepimizin bir noktada tükenmişlik hissettiği doğru. Bende de etkisini göstermeye başladı. Bu yüzden bazen ve maalesef sıklıkla düşünmeden konuştuğum oluyor.”

“Yüzeyin ardını görebildiğim için çok mutluyum,” dedi Annika Carlsson hüzünlü bir ifadeyle.

“Madem hassas konulara girdik,” dedi Bäckström, “seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

“Dinliyorum,” dedi Annika.

“Bence genç Stigson'a karşı bu kadar sert olmamalısın.”

“Evet ama o kadın hakkında nasıl konuştuğunu sen de duydun – kadının göğüsleri hakkında,” dedi Annika Carlsson açıklık getirmek için kendi göğüslerini işaret ederek.

“Biliyorum,” dedi Bäckström. “Tam bir cinsiyetçilik. Polis teşkilatında karşılaştığım en kötü örneklerden biri. Ancak üzülerek belirtiyorum ki bunun muhtemelen bir açıklaması var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Korkarım meslektaşımız Stigson aile içi tacize maruz kalmış. Maalesef küçük yaşlarda.”

“Aman Tanrım,” dedi Annika gözlerini kocaman açıp Bäckström’e bakarak. “Seninle konuştuğu bir şey mi bu?”

“Hayır,” dedi Bäckström. “Bilirsin, böyle konuları pek fazla konuşmak istemezler. Ancak tüm bariz işaretleri tanıdım ve Danielsson’un komşusu, şu Andersson hakkındaki konuşmalarını duyduktan sonra da onu taciz edenin annesi olduğundan emin oldum. Stigson’un annesi bizim şu tanık, Bayan Andersson’un kopyası çıkarsa hiç şaşırmam.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Annika Carlsson.

“Bekleyeceğiz,” dedi Bäckström. “Bunu aklımızda tutacağız, uyanık ve yardıma hazır olacağız fakat bekleyeceğiz.”

Nereden çıkıyor bunlar, diye düşündü Bäckström konuğunun arkasından kapıyı kapatırken. Her biri diğerinden çatlak bu kadınların.

Hemen hemen Bäckström'ün meslektaşı Annika Carlsson'a veda ettiği sıralarda Hanna ve Axel, birbirlerinde teselli bulmuş ve sonunda kendilerini Hanna'nın yatağına atmışlardı.

Axel, kızın içine girer girmez boşalmıştı. İlk kez yapıyor olduğundan ya da Hanna'nın sekiz puanlık olmasından değildi. Axel hayatının o aşamasını daha on üç yaşındayken aşmıştı. Durum bundan daha karmaşıktı. Hanna'yla ilk kez birlikte olmasına rağmen son birkaç saattir zihni tamamen Magda Hernandez adındaki kadın polisle meşguldü. Hayatında gördüğü ilk on üzerinden on bir puanlık kadındı.

Bir girişimde daha bulunabilmek için kendini toparlamaya çalışmıştı ancak bedeni Hanna'ya yakınken zihninin Magda Hernandez'le meşgul olması, buz gibi suyun yarattığı etkiyi tekrar yaşamasına sebep olmuştu.

"Anlamıyorum," dedi Axel. "Daha önce hiç böyle olmamıştı." O an tek istediği, gözyaşlarına boğulup oradan kaçmaktı.

"Önemli değil," dedi Hanna parmaklarını onun çıplak, terli sırtında gezdirirken. "Hâlâ şokun etkisinde olmalısın." *Zavalılık*, diye geçirdi içinden. Onun için de ilk değildi. "Biliyor musun?" diye devam etti sözlerine. "Hadi şimdi uyuyalım ve diğer işi sabaha bırakalım. Dünyanın sonu değil ya." *Acaba bu sözler ona kaç kez söylenmiştir*, diye düşündü.

Axel uyuyor numarası yapmış ve Hanna uykuya dalar dalmaz yataktan kalkıp üzerini giyerek ön kapıdan çıkmıştı.

Belki de böylesi daha iyi oldu, diye düşündü Hanna kapının kapandığını duyduğunda. Hayat Axel'li veya Axel'siz devam edecekti ve birkaç saat sonra okulunu düşünmesi gerekecekti.

Uykuya dalmadan önce, *Magda'yı aramayı unutmamalıyım,* diye geçirdi içinden Hanna. *Benden yapmamı istediği kısa bilgilendirme hakkında konuşmak için.*

Karl Danielsson'un öldürülmesinden sekiz gün sonra, perşembe sabahı Lars "Sneaker"⁶ Dolmader, Şef Başkomiser Toivonen'e ulaşarak bir ihbarda bulundu.

Sneaker, polis merkezine bizzat gitmişti. "Eski dostu Toivonen"den başkasıyla konuşmayı reddetmişti. Bromma'daki silahlı soyguna ilişkin bir ihbarda bulunacaktı ve tüm polis teşkilatı içinde güvendiği tek kişi Toivonen'di.

Sneaker düşüşe geçmiş bir bağımlı olarak hayatının son on yılında geçimini muhbirlikle sağlıyordu. Tüm Batı Bölgesi'nde, Sneaker'ın birden fazla kez ele vermediği tek bir suçlu yoktu. Bu nedenle de uzun zaman önce Toivonen dışında hiç kimseyle muhatap olmama kararı almış olması onun için bir şanstı.

Son günlerde kendi suçlarından para kazanamayacak kadar yorgun düşmüştü. Maaşı genellikle aldığı gün bitiyordu ve ertesi güne çıkabilmek için başkalarını ele vermek zorundaydı. Yeni ve her zaman işe yarar ihbarlarda bulunuyordu ve bunların bazıları iddia ettiği kadar işe yarar olduğundan da Toivonen'in güvenini kazanmıştı.

"Çok neşeli görünüyorsun Sneaker," dedi Toivonen. Tüm bedeni bir Brüksel halısı gibi dövmelerle kaplıydı. *Otuz üç yaşında ve hâlâ hayatta olması küçük bir mucize*, diye geçirdi içinden.

"Ağırlıklarımдан kurtuldum," dedi Sneaker. "Son bir yıldır falan sadece sigara içiyorum ve tabii ki içki. Ancak yıllardır

6 İngilizcede "ispiyoncu" anlamında da kullanılan bir kelime. (yay. n.)

bedenime soktuğum tüm o boktan şeyleri düşününce bunlar sağlıklı sınıfına girer.”

“Öyle mi?” dedi çoğunlukla et, meyve ve sebze tüketmeyi tercih eden Toivonen. O, Niemi ve diğer Finlandiyalı süvari çocuklarla birlikte dışarıya çıkıp kökenlerinin hakkını verdikleri zamanlarda tabii. *Gerçi uzun süredir çıkmıyoruz*, diye geçirdi içinden.

“Kısa keseceğim,” dedi Sneaker başını ciddi bir şekilde sallarken. “Bromma’daki şu soygunu biliyordur. Geçen hafta pazartesi günü şu iki güvenlikçiyi vurmuşlardı hani?”

“Duydum, evet,” dedi Toivonen buruk bir tebessümle.

“O akşam birisi Bergshamra’da Kari Viirtanen’i öldürdü. Çılgın Kari – ya da bilinen adıyla Tokarev. Bilirsin, şu Rus silahı Tokarev; sürekli olarak kullandığı, on milimetrelik otomatik tabanca.”

“Sevdiğimiz şeylere pek çok isim takarız,” dedi Toivonen.

“Her neyse,” dedi Sneaker. “Viirtanen’in öldürülmesiyle Bromma’daki soygun arasında bir bağlantı var.”

“Onu da duydum,” dedi Toivonen gülümseyerek. “Hadi ama Sneaker. Bana verebileceğin yeni bir şey yok mu?”

“Tamam, olay şu,” diye devam etti Sneaker. “Viirtanen, Bromma’daki soygunun bir parçasıydı. Güvenlik şirketindeki herifler, çantanın içindeki boya kapsüllerini patlatınca bu delirdi. Şoföre geri dönmesini söyledi ve sonra da güvenlikçileri vurdu. Daha sonra o ve şoför, araba ile parayı bırakıp kaçtılar. Kırmızıya boyanmış paraların hayatlarını mahvetmesini istemediler. Ağır toplar, yani soygunun arkasındaki herifler Tokarev’e öfkelen-diler ve aynı akşam ondan kurtuldular. Muhtemelen şimdiye kadar şoför de ona katılmıştır. Ayrıca yerinde olsam dün gece Ulvsundasjön’den çıkardığınız o zenci herife de bir bakardım.”

“Bunlar eski haberler Sneaker,” dedi Toivonen saatine bakarak. *Muhtemelen Akofeli’nin kim olduğundan haberi bile yoktur*, diye geçirdi içinden.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Sneaker. “Ancak asıl konuya şimdi geliyorum.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Toivonen iç çekerek.

“Hasselstigen’de oturan şu yaşlı muhasebeciyi biliyor musun? Danielsson’du adı, Karl Danielsson. Hani şu geçen çarşamba tencere kapağıyla hakladıkları... Onun öldürülmesiyle Bromma’daki soygun da bağlantılı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” dedi Toivonen. “Sen Danielsson’u nereden tanıyorsun ki?”

“Onunla Valla’da tanışmıştım,” dedi Sneaker. “Roly Stålhammar’la takılırdı. Stolly’yi bilirsin. Senin eski meslektaşın.”

“Yani onu tanıyorsun, öyle mi?” dedi Toivonen.

“Ne sandın?” dedi Sneaker gülerek. “Beni ilk tutuklattığında on dört yaşındaydım. Şehrin göbeğinde, Karlavägen’de iş üstündeydim. Aniden bir araba durdu ve içinden kocaman bir adam indi. On dört yaşındaki Sneaker’ı kulağından tuttu ve arabanın içine tıktı. On dakika sonra Stockholm’de, suç biriminde oturuyor ve sosyal hizmetlerden yaşlı bir cadının gelip beni almasını bekliyordum. Lanet olsun, o esnada Östermalm’de kapıları kilitli olmayan bir araba beni bekliyordu. Gerçi zulamı kaybetmişim ama araba, benim gibi birinin işlerini yoluna koymasına kolaylıkla yetebilirdi.”

“Yani Roly Stålhammar’ı hatırlıyorsun, öyle mi?” dedi Toivonen.

“Karşılaştığım en düzgün polislerden biriydi. Delikanlıyken beni birkaç kez boksa bile götürmüştü. Ancak o işi de elime yüzüme bulaştırdım,” dedi omuz silkerek.

“Yani Stålhammar ve Danielsson’la Solvalla’da görüştün öyle mi?” dedi Toivonen.

“Doğru,” diye karşılık verdi Sneaker. “Geçen hafta çarşamba. Saat altı civarında. Danielsson’un kendisine ait tencere kapağı sayesinde üçüncü türle yakınlaşmasından birkaç saat önce. Stolly bana berbat görüldüğümü söyledi. O kadar kötü

görünüyormuşum ki beni eski okul arkadaşıyla tanıştırmayı bile istememiş. İşte o arkadaş Danielsson'du tabii. Ama yine de o sözleri söylerken bile gözleri parıldıyordu. Stolly ve Danielsson çok keyifli görünüyordular ve Danielsson bana elini uzatıp kendini tanıtmıştı."

"Kalle Danielsson," dedi yaşlı adam. "Gün içerisinde birkaç kadeh yuvarladığı çok belliydi. İçkiyi bırakmış olsam sırf onun nefesini solumaktan bile oracığa devrilebilirdim. Adamın sisteminde bol miktarda alkol vardı."

"Peki sen ne dedin?"

"Sneaker," diye karşılık verdi. "Başka ne diyecektim ki? Benim yerimde olsan sen ne derdin?"

"Affedersin, saçma bir soruydu," dedi Toivonen. "Ama tüm bunların güvenlik kamyonetine yönelik silahlı saldırıyla ne ilgisi var? Danielsson'la soygun arasındaki bağlantı nedir?"

"Soygunun arkasındaki herifler. Tokarev ve şoförü kas-tetmiyorum. Ağır toplardan bahsediyorum. İş berbat ettikleri için Tokarev ve sürücüyü haklayan adamlardan. Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, kim olabilecekleri hakkında hepimizin bazı fikirleri olduğunu söyleyebilirim," dedi Toivonen. "Seni dinliyorum."

"Farshad İbrahim," dedi Sneaker.

Tamam, diye düşündü Toivonen.

"Manyak kardeşi Afsan İbrahim."

O da tamam, diye düşündü Toivonen.

"Ve bir de onların lanet olası, işe yaramaz kuzeni. Şu iri yarı şerefsiz herif, Hassan Talib," dedi Sneaker.

"Farshad İbrahim, Afsan İbrahim, Hassan Talib," diye tekrarladı.

Toivonen, *üçte üç,* diye geçirdi içinden.

"Soygunun arkasında onların olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Bazı söylentiler var," dedi Sneaker. "Duymaya hazırsan tabii," diye açıkladı elini kulağının arkasına koyarak.

Söylentiler var, diye düşündü Toivonen. Aynı konuşmaları o da duymuştu ve kendisi de bunlardan birkaç sonuç çıkarabilirdi.

“Danielsson’un nasıl bağlantılı olduğunu hâlâ anlayamadım,” dedi.

“O ve Farshad birbirlerini tanıyorlardı,” dedi Sneaker.

“Şansını zorluyorsun Sneaker. Sana bunu düşündüren nedir?” diye sordu Toivonen. *Ne anlatıyor bu serseri*, diye geçirdi içinden.

“O konuya geliyorum,” dedi Sneaker. “Roly ve arkadaşı Danielsson veda ettikten sonra, yani biz Valla’da karşılaştıktan sonra birdenbire onu o gün içerisinde daha önce görmüş olduğumu hatırladım. Öğle yemeği zamanıydı. Råsundavägen’e doğru geliyordum. Gidip bir pizza yemeyi düşünmüştüm. Yolun otuz metre aşağısında kimi gördüm dersin? Hasselstigen’in köşesinde yaşlı bir herifle konuşuyordu. Benim bulunduğum yere yirmi metre uzaklıktaydı.”

“Dinliyorum.”

“Farshad İbrahim,” dedi Sneaker.

“Ve onu tanıyorsun öyle mi?”

“Onu tanıyor muyum? Onunla aynı hapishanede yatmıştık. On yıl önce aynı koridoru paylaştık. Bana inanmıyorsan bilgisayarından kontrol edebilirsin. Farshad İbrahim’in ta kendisi. Şu hayatta o heriften daha berbat bir şerefsiz yoktur.”

“Peki ne yaptın?”

“Topuklarımın üzerinde geriye döndüm,” dedi Sneaker. “Farshad sırf kendini garantiye alabilmek için adam öldürebilecek tipte bir heriftir ve şayet her zamanki pis işlerinden birinin peşinde idiyse sırf canım bir dilim pizza istedi diye onun işine bulaşmış olmak istemedim.”

“Adamın konuştuğu kişinin Kalle Danielsson olduğundan emin misin?”

“Yüzde yüz yirmi eminim,” dedi Sneaker başıyla da onaylayarak. “Yüzde yüz yirmi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye üsteledi Toivonen.

“Ben bu şekilde para kazanıyorum,” dedi Sneaker.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Toivonen. *Şayet bu doğruysa Bäckström'den nasıl kaçacağım,* diye geçirdi içinden.

“Bin krona ne dersin?” dedi Sneaker.

“Yirmiye ne dersin?”

“Ortada buluşalım,” dedi Sneaker.

“Yani iki yüz,” dedi Toivonen.

“Öyle diyorsan,” dedi Sneaker omuz silkerek.

Toivonen, Sneaker'la gizli görüşmesini yaparken Bäckström, Septimus Akofeli'nin öldürülmesi üzerine soruşturma ekibiyle ekstra bir toplantı yapıyordu.

Her zaman olduğu gibi toplantıyı Niemi başlatmıştı. O, cesedi adli tıp enstitüsüne götürürken Chico Hernandez de diğer bir meslektaşını alarak inceleme yapmak üzere Akofeli'nin dairesine gitmişti.

“Boğulmuş,” dedi Niemi. “Ölüm sebebi bu. Bunun haricinde cesette herhangi bir yaralanma yok. Bu arada, tamamıyla çıplaktı. Boynunun arkasından atılmış bir düğümle boğulmuş, düğümün izleri boynunda hâlâ duruyor. Bana sorarsan bu olay olduğunda bilinci açıktı ve hazırlıksız yakalanmıştı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Annika Carlsson.

“Parmaklarında izler var. Bir düğümü çözmeye çalışırken oluşabilecek türden izler. Mesela tırnakları çok kısa olmasına rağmen birkaçı kırılmıştı.”

“Sence ne tür bir ipti?” dedi Bäckström.

“İp konusuna gelince –tabii ipi bulamadık henüz– oldukça dar bir ip olduğu anlaşılıyor. Sağlam bir ayakkabı bağcığından bir çamaşır ipine, belki de standart bir elektrik kablosuna, hatta bir perde kordonuna kadar her şey olabilir. Bana sorarsanız ince bir elektrik kablosu derim.”

“Neden?” diye sordu Annika Carlsson.

“Çünkü en ideali o olurdu,” dedi Niemi çarpık bir gülümsemeyle. “Sıkması en kolay olanı. İyice sıkıp düğümlersin ve o şekilde kalır. Başka bir şey yapılması gerekmez.”

“Yani bir profesyonelin işi diyorsun?” dedi Alm.

“Bilmiyorum,” dedi Niemi geniş omuzlarını silkerek. “Ama pek sanmıyorum. Bu ülkede kaç tane profesyonel adam boğucu vardır ki? Sadece komandolar ve özel kuvvetler, bir de Balkanları birbirine katan Yugoslavlar. En azından kendileri öyle olduğunu iddia ediyorlar yani. Ancak burada kendilerini kontrol ediyor gibiler.

“Saldırgan, son derece güçlü kuvvetli biri. Akofeli’den daha uzun, en azından bu kadarını söyleyebilirim,” dedi Niemi.

“Tıpkı Danielsson’u öldüren kişi gibi,” dedi Bäckström.

“Evet, aynı şey benim de aklıma geldi,” dedi Niemi.

“Ölüm ne zaman gerçekleşmiş?” diye sordu Bäckström.

“Ortadan kaybolduğu gün olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Niemi. “Yani 16 Mayıs Cuma günü; sabah, öğleden sonra veya akşam saatlerinde.”

“Neden böyle söyledin?” diye sordu Bäckström.

“Ceset üzerinde bunu gösteren bir delil yok aslında. Ancak son zamanlarda genellikle böyle oluyor. Cep telefonlarını kullanmadıklarında, işe gitmediklerinde, banka kartlarını kullanmadıklarında, yani günlük rutinleri bozulduğunda bir şeyler olmuş demektir. Neredeyse her zaman bu şekilde seyrediyor,” dedi Niemi sözlerini başıyla da onaylayarak.

Demek şu bizim Finlandiyalı şerefsiz o kadar da aptal değil, diye geçirdi içinden Bäckström. Kendisi de otuz yıldır aynı yaklaşımı kullanıyordu.

“Ceset iyi durumda,” diye devam etti Niemi. “Boğulmuş, üzerindeki kıyafetler çıkarılmış; cansız beden bükülerek siyah plastiğe sarılıp sıradan bir ambalaj bandıyla bantlanmış. Sonra da gazete taşıma çantasına tikiştirilmiş. Plastik, üç tane normal siyah çöp poşetinden oluşuyor. Ambalaj bandı yaklaşık beş

santim genişliğinde, sıradan bir tür. Sanırım olay bir anda olup bitmiş. Ölüm sertliği başlamadan önce. Çantaya ayrıca ağırlık bağlanmış. Her biri beş kilodan toplam yirmi kilo olacak şekilde dört halter ağırlığı aynı ambalaj bandıyla çantaya bağlanmış. Akofeli yaklaşık elli kilo, ağırlıklar yirmi, çanta on kilo olduğuna göre –tam ağırlığı kurduğunda anlaşılacaktır– toplam seksen kilo civarında bir ağırlıktan bahsediyoruz.”

“Araba,” dedi Alm. “Ceset olay yerinden bulunduğu yere arabayla taşınmış.”

“Başka türlü de pek mümkün görünmüyor,” diyerek onayladı Niemi. “Geçen gün *Journal of Forensic Science* dergisinde ilginç bir makale okudum. Kurbanlarını açık alanlara atan saldırganlarla ilgiliydi. Herhangi birinin bir cesedi yetmiş beş metreden daha uzun bir mesafe sürüklemesi pek rastlanan bir durum değilmiş.”

“Peki ya çekçek veya el arabası varsa?” diye sordu Bäckström.

“O zaman da en fazla yüz metre,” dedi Niemi. “Daha uzun mesafelerde el arabası ve ceset genellikle bir araçla taşınıyor.”

“Peki ya olay yeri?”

“Akofeli’nin 17 Fornbyvägen’deki dairesini mi kastediyorsun?” dedi Niemi, Hernandez’e kısa bir bakış atarak.

“Bu sabah oraya tekrar gittik,” dedi Hernandez. “Bu sefer de bir şey bulamadık ancak öldürülme şekli düşünülünce herhangi bir kanıt bulamamış olsak da olay yerinin orası olma ihtimali yüksek. Ayrıca öyle olduğuna işaret eden bazı durumlar var.”

“Ne gibi?” diye sordu Alm.

“Çok büyük olasılıkla kurbanı ait olan gazete arabası ve kullanılan ağırlıklar. Onların da kurbanı ait olduğundan eminiz. Evinde şu egzersiz aletlerinden bir halter ve birkaç el halteri var. Ancak enteresan bir şekilde haltere takılan ağırlık plakalarından sadece birkaç tane vardı.”

Bäckström başını salladı.

“Bak sen şu işe.”

“Yani dairede sadece birkaç ağırlık kalmış,” diye açıklık getirdi Hernandez.

“Mesafe,” dedi Bäckström.

“Kurbanın evi ile cesedin bulunduğu yerin arası yaklaşık on kilometre ve hemen hemen tüm bu mesafe boyunca yol arabayla gidilebilecek durumda. Kıyının ucundaki kayalara kadar. Şu tepenin üstündeki kayalar yani. Oradan sonra kıyıya kadar bir çakıl yol var. On üç metrelik bir yükseklik.”

“Ama oraya kadar arabayla girmek yasak,” dedi Annika Carlsson.

“Polis memuru, park işletmesi ya da otoyol çalışanı değilsen. Veya yol işçisi. Ancak Kungsholmen’a doğru güneydoğudan geliyorsan neredeyse cesedin bulunduğu yere kadar arabayla girebilirsin. Yokuş yukarı yüz metrelik bir yürüyüş hariç,” dedi Hernandez söylediklerini vurgulamak için omuz silkerek.

“Peki tekerlek izi buldunuz mu hiç? Cesedin bulunduğu noktanın yukarılarında,” diye sordu Annika Carlsson.

“Bolca,” dedi Chico gülümseyerek. “Bu yüzden de henüz bu konuda işe yarar bir şey yok elimizde.

“Chico,” dedi Bäckström, “benim gibi bir yaşlı bunağa anlat bakalım sence ne olmuş olabilir?”

Al bakalım seni kasıntı tango dansçısı, diye geçirdi içinden.

Bu arada meslektaşı Annika Carlsson onu destekler şekilde başıyla onaylamıştı.

Hernandez şaşkınlığını gizlemekte zorlandı.

“Neler olduğuna dair düşüncemi mi söylememi istiyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bäckström teşvik edici bir tebessümle. *Her zamanki gibi aptallar. Hep tekrarlamak zorundadırlar zaten.*

“Pekâlâ,” dedi Hernandez. “Bunun sadece benim fikrim olduğunu baştan belirteyim. Olayların nasıl başladığı konusunda Peter’le hemfikirim. Kurban hiç beklemediği bir anda arkadan saldırıya uğrayarak boğuldu; üzerindeki kıyafetleri çıkarıldı,

ceset ikiye katlandı – bedeni zayıf ve formda olduğu için bacaklarını bükmeden avuç içlerini yere değdirebilecek esneklikte olduğuna eminim. Ceset ikiye katlandığında saldırgan ambalaj bandını bileklerinden, sırtından, omuzlarından dolaştırarak onu sabitledi. Bandı bedenine doladıktan sonra da başladığı yerde, bileklerinin etrafında kopardı.

“Sonra ceset, plastik poşetlerden kesilerek oluşturulmuş bir ambalaja sarıldı ve sonra aynı ambalaj bandıyla birkaç kez daha sarmalandı. Sonra bu paket çocuğun gazete çantasına sokuldu. Oldukça uzun bir çekçekli çantaydı, iki tekerleği ve dikdörtgen metal bir çerçeveye bir araya getirilmiş iki sapı vardı. Ön tarafta kalın bir kumaştan yapılma genişçe bir torbası vardı. Biraz kalın, branda gibi su geçirmez bir kumaş. Ayrıca torbanın üzerine, kapanıp açılmasına yardımcı olmak üzere bağcık ya da bantlar dikilmiş. Üstünde aynı malzemeden yapılma, bir başka bantla tutturulmuş bir kapak var.”

“Peki tüm bunlar ne kadar sürmüştü olabilir?” dedi Bäckström. Adamın boğulmasıyla çantanın içine tıklılması arasında geçen süreyi soruyordu.

“Yeterince güçlü ve çeviksen, ihtiyacın olan her şey elinin altındaysa yarım saatten uzun sürmez,” dedi Chico. “İki veya daha fazla kişiyle on beş dakika içinde yapılabilir.”

“Birden fazla saldırgan olabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi Alm.

“Bu ihtimali göz ardı edemeyiz,” dedi Hernandez omuzlarını silkerek. “Bir kişi yeterli olur ama iki kişiyle iki katı çabuk olur. Bundan daha fazlasında işler karışabilir ancak evet, birden daha fazla saldırgan olabilir.”

Bunu Muhafız haricinde herkes kolayca anlayabilirdi, diye düşündü Bäckström, Alm’e ters ters bakarak.

“Peki sonra?” diye sordu.

“Önce çekçekle daireden çıkarıldı. Muhtemelen asansörle zemin kata indirildi. Oradan sokaktaki en yakın park yerine

kadar on metrelik bir mesafe var. Çekçekle birlikte arabaya binip gittiler. Toplamda bir saat kadar bir süre içinde. Ancak bu tür bir seyahatin neredeyse her zaman gece yapılabileceği ve Akofeli'nin muhtemelen sabah öldürülmüş olduğu düşünülürse –her türlü yaşam belirtisi sabahtan itibaren ortadan kalkmıştı, öyle değil mi?– bu durumda büyük ihtimalle onu göle atmadan önce havanın kararmasını beklediler. Onu öldürdüler, sarıp gitmeye hazır hale getirdiler. Sonra çekçekli çantayı arabaya koydular ve gittiler. Sonrasında ya havanın kararmasını beklediler ya da daha sonra geri dönüp onu aldılar. Ancak onu gereğinden daha uzun bir süre dairesinde bırakmak isteyeceklerini sanmam.”

“Peki onu ne zaman Ulvsundasjön’e attılar? Ertesi gece falan mı?”

Bäckström önce başını iki yana sallamakta olan Hernandez’e, sonra da kafasını bile çevirmeyen Niemi’ye meraklı gözlerle baktı.

“Söylemesi zor,” dedi Niemi. “Ceset o kadar mükemmel bir şekilde paketlenmişti ki bunu bilmek imkânsız. Cuma günü atılmış olabilir ancak sonrasında olmuş olma ihtimali de var. Bu arada bu sabahtan itibaren dalgıçlarımız gölün yatağını inceliyorlar. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar.”

“Başka?” diye sordu Bäckström.

“Şimdilik bir şey yok,” dedi Niemi başını iki yana sallayarak. “Herhangi bir şey bulursak seni bilgilendiririz. Ya da bulamazsak,” diye ekledi belli belirsiz bir tebessümle.

“Tamamdır,” dedi Bäckström. Canı fena halde kahve ve bisküvi çekiyordu. “O halde kapı kapı dolaşarak sorgulamaları tekrarlıyoruz ancak bu kez listenin başında Akofeli var. Hasselstigen 1 numaradaki bina ve Akofeli'nin Fornbyvägen'deki dairesi. Akofeli'ye ve onun Danielsson'la bağlantısına dair, ayrıca olaylarla ilgisi olabilecek başka her şey. Yeterince adamımız var mı?”

“Tensta'daki yerel polis Fornbyvägen için yardımcı olabileceğini bildirdi,” dedi Annika Carlsson. “Ne de olsa onların

bölgesi ve orada yaşayan insanlarla iyi ilişkileri var. Görünüşe bakılırsa Hasselstigen'le kendimiz ilgilenmek zorundayız. Ben halledebilirim diye düşünüyorum.”

“Güzel,” dedi Bäckström.

Stigson'a beklemesini söyledi ve yalnız kaldıkları anda kolunu dostça sıvazlayarak önceki akşam Carlsson'un hatırlattığı klasik Bäckström hareketini yaptı.

“Hadi bakalım, Oedipus,” dedi Bäckström. “Bu sefer sarılmak yok, tamam mı?”

“Şeyi mi kastediyorsun...” dedi Stigson ellerini göğsünün üzerine kapatarak.

“Kavunları olan,” diye teyit etti Bäckström.

“O konuda Çengel'le konuştuk,” dedi Stigson yanakları kızarak.

“Mükemmel,” dedi Bäckström. “Sadece merakımdan soruyorum, annene çok mu benziyor?”

“Kim? Çengel mi?”

“Tanık Andersson,” dedi Bäckström. “Kimi kastettiğimi biliyorsun. Hani şu koca memeli.”

“Hiç de değil,” dedi Stigson. “Annem oldukça incedir aslında.”

Ne kadar da tipik bir cevap, diye düşündü Bäckström. *En kesin işaret: inkâr.*

Tensta ve Rinkeby'deki yerel polisler, tarihleri boyunca kaynaklarının önemli bir kısmını bölgede yaşayan insanlarla iyi ilişkileri sürdürmeye adanmışlardı. Bölge sakinlerinin yüzde doksanı, dünyanın her bir sıkıntılı köşesinden gelen göçmenlerdi. Büyük çoğunluğu düşünmelerine, hatta yaşamalarına bile izin verilmeyen ülkelerden göç etmiş mültecilerdi. Dolayısıyla iyi ilişkilerin kurulması kolay olmamıştı ve yerel polis çalışanlarının yüzde doksanının sıradan İsveçliler olduğu gerçeği de durumu pek kolaylaştırmamıştı. Bu polislerin kökleri ya nesillerdir İsveç'e dayanıyor ya da ikinci veya üçüncü kuşak göçmenlerden oluşuyordu. İsveç toplumuna adapte olmuş ve İsveç topraklarına çoktan kök salmışlardı.

Suçla mücadele gündemi bir anda yarıda kesilmişti. Buralarda tüm sıradan polis işleri bir kenara bırakılmıştı. Polis daha çok insanlar arasında iletişim kurmak, ilişkiler yaratmak ve güven ortamı oluşturmayı kendine görev edinmişti. İnsanların birbirleriyle konuşmalarını sağlamak gibi oldukça basit gündemlerle uğraşıyordu.

"Bu işi hallederiz," dedi yerel polisinin lideri konuyu Annika Carlsson'la konuştuğunda. "İlişkilerimiz iyidir."

Sonra o ve meslektaşları iki gün boyunca Akofeli'nin komşularıyla görüşmüşlerdi. Toplamda yüz kişi. Dairesinin bulunduğu Fornbyvägen'den en yakındaki metro istasyonuna kadar tüm yol boyunca onun fotoğrafının olduğu afişler asmışlardı. Geniş bir alan içerisinde lobilere, duvarlara, elektrik direklerine ve ilan

panolarına asılmıştı afişler. Hem Rinkeby'de hem de Tensta'da meydanlarda mobil polis merkezleri bile kurmuşlardı. Haftanın özel konuğuysa cinayet kurbanı Septimus Akofeli idi.

Hiç kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Konuşan birkaç kişi sadece başlarını iki yana sallamakla yetinmişlerdi. Çoğu kendilerine söyleneni anlamamıştı bile.

Hasselstigen 1 numarada kapı kapı yapılan görüşmeler nispeten daha iyi geçmişti. Pettersson ve Stigson, Annika Carlsson'un önderliğinde ve Solna'dan birkaç üniformalı polisin desteğiyle binada oturan herkesle konuşmuştu. İki istisna haricinde hiç kimse Akofeli'yi tanımamıştı. Hiç kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Pek çoğunun aklında soru işaretleri vardı, çoğu endişeliydi. Artık bu binada yaşamaya cesaret edebilirler miydi?

İlk istisna yetmiş sekiz yaşındaki dul Stina Holmberg'di.

Stina Holmberg sabahları erken kalkardı. Bu durumun yaşından kaynaklanıyor olduğuna inanıyordu. Yaşlandıkça daha az uykuya ihtiyaç duyuyordu insan. Ölüme yaklaştıkça zamanın daha fazlasını uyanık geçirmek istiyordu. Akofeli'yi son bir yıldır değişik zamanlarda binaya girip çıkarken görmüştü. Sabahları beş buçuk ile altı arasında. Ani kar yağışı veya metro sorunları gibi olağanüstü durumlar hariç.

Hatta bir keresinde onunla konuşmuştu bile. Komşusu Danielsson'un öldürüldüğü günün ertesiydi.

"*Svenska Dagbladet*'imin hâlâ teslim edilmemiş olması nedeniyle konuşmuştuk," diye açıkladı Bayan Holmberg.

Bir hafta önce Bayan Holmberg, *Dagens Nyheter*'i bırakıp *Svenska Dagbladet* almaya başlamıştı ve kendisine yeni gazetesinin takip eden haftanın ilk pazartesi gününden itibaren iletileceği vadedilmişti. İlk günler *Dagens Nyheter* bırakılmaya devam edilmişti. Cuma günü gazeteci çocuğu yakalayıp onunla yüz yüze konuşabilmek için erkenden kalkmıştı. Aslında her iki

gazetenin de abonelik birimini arayabilirdi ancak telefonu tuşlu olmadığından ilgili birimlere bir türlü ulaşamamış ve sonunda da uğraşmaktan vazgeçmişti.

Akofeli ona yardımcı olacağına söz vermişti ancak kendisi de biraz gergin görünüyordu. Onlarla bizzat konuşacağını söylemişti. Sonra da ona *Svenska Dagbladet*'in "elinde fazladan bulunan" bir kopyasını vermiş ancak bunun nasıl olduğu konusunda ayrıntıya girmemişti.

"Artık istediğim gazetenin iletilmesinde hiçbir sorun yok," diyerek sözlerini tamamladı Bayan Holmberg.

Gerçi hafta sonu boyunca eline gazetesi geçmemiştir ancak belli ki ters giden bir şeyler vardı çünkü komşuları da gazetelerini alamamışlardı. Fakat son birkaç gündür her şey yolundaydı. Tek eleştirisi yeni gazeteci çocuğun, kendisinin konuşmuş olduğu çocuktan yarım saat geç geliyor olmasıydı.

"İyi birine benziyordu," dedi Bayan Holmberg başını iki yana sallayarak. "Yani şu koyu tenli delikanlı. Daha önce söylediğim gibi, biraz gergindi ancak böyle bir işte kim gergin olmaz ki? Çok kibar ve yardımseverdi. Onun Danielsson'a zarar vermiş olabileceğini düşünemiyorum," diye ekledi.

"Neden böyle söylediniz Bayan Holmberg?" diye sordu Stigson. "Yani komşunuza zarar vermiş olabileceğini."

Akofeli'nin öldürüldüğünü bilmiyor olmalı, diye geçirdi içinden.

"Yoksa onu neden arayasınız ki? Bunu bir çocuk bile anlar," dedi Bayan Holmberg dostça bir ses tonuyla, Stigson'un kolunu sıvazlayarak.

Diğer istisna da yirmi dokuz yaşındaki Seppo Laurén'di.

"Gazeteleri getiren çocuk. Hammarby taraftarı," dedi Seppo, Akofeli'nin fotoğrafını polis çavuşu Stigson'a geri uzatırken.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Stigson. *Zavallı ahmak,* diye geçirdi içinden. *Tamamen normal gibi görünse de tam bir geri zekâlı.*

“Üzerimde AIK formam vardı,” dedi Seppo.

“Üzerinde AIK forman mı vardı?”

“Bilgisayar oyunu oynuyordum. Futbol oyunu. Bu yüzden de formamı giymiştim.”

“Peki gazeteci çocukla nasıl karşılaştın?” dedi Stigson.

“Yiyecek bir şeyler almak için benzin istasyonuna gidiyordum. Bütün gece orası açıktır.”

“Ve gazeteci çocukla karşılaştın, öyle mi?”

“Evet, ama gazete gelmiyor bana. Gazete okumam.”

“Onunla binanın içinde mi karşılaştın?”

“Evet,” dedi Seppo başıyla onaylayarak. “Komşuma gazete geliyor.”

“Hammary taraftarı olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Stigson.

“AIK taraftarı olup olmadığımı sordu. Tişörtümü görmüştü.”

“Sen de AIK taraftarı olduğunu söyledin.”

“Ona hangi takımı tuttuğunu sordum.”

“Peki o ne dedi?”

“Hammarby’yi tuttuğunu,” dedi Seppo, Stigson’a şaşkınlıkla bakarak. “Öyle söylediğini söylemiştim. Hammarby.”

“Onunla tek konuşman bu muydu?”

“Evet.”

“Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Seppo başını iki yana sallayarak. “Ama kar yoktu. Kış değildi.”

“Bundan emin misin?”

“Öyle olsaydı üzerime ceket giymiş olurdum. Kış günü dışarıya üzerinde sadece bir futbol formasıyla çıkamazsın, öyle değil mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Stigson. “Elbette çıkamazsın.”

“Hayır, yoksa gribe yakalanırsın,” diye tamamladı Seppo.

“Ama bu konuşmanın ne zaman olduğunu daha kesin olarak hatırlamıyorsun, öyle mi? Onunla ne zaman konuştuğunu?”

“Çok yakın zamanda olmalı çünkü annem şimdi hastanede. O evde olduğu zaman fazla bilgisayar oyunu oynamama izin vermiyor. Ve evde her zaman yiyecek bir şeyler oluyor.”

“Anlıyorum,” dedi Stigson. “Hakkında ne düşündün peki? Gazeteci çocuk hakkında?”

“Kibar biriydi,” dedi Seppo.

Binadan konuştukları son kişi Bayan Andersson olmuştu. Annika Carlsson, Stigson’un yanına bir refakatçi vermişti ve Felicia Pettersson bir adım daha ileri gitmiş, bu kez daha kapıyı çalmadan önce soruları kendisinin soracağını belirtmişti.

Bayan Andersson Akofeli’yi tanımadı. Onu daha önce hiç görmemişti ki genellikle geç kalktığı düşünülürse bu pek de beklenmedik bir durum sayılmazdı.

“En erken sekizde kalkıyorum,” dedi Britt-Marie Andersson gülümseyerek. “Genellikle bir fincan kahve içip bir süre sessizce gazetemi okuyorum, sonra Minik Şeker’i sabah yürüyüşüne çıkarıyorum.

“Burada olan şey çok korkunç. İnsan neler olup bittiğini ve artık burada yaşamaya cesaret edip edemeyeceğini düşünmeye başlıyor,” dedi Bayan Andersson.

Komşusu Karl Danielsson’un gazeteci çocuk Akofeli ile “bir işler çeviriyor” olabileceği fikrini imkânsız olarak görüyordu.

“Danielsson’u çok iyi tanıdığımdan değil –kesinlikle öyle olduğunu söyleyemem, birbirimizle birkaç kez karşılaşmamız yetti de arttı bile– ancak öldürülmüş olduğu ortaya çıkan o genç adamla herhangi bir alakasının olması kesinlikle ihtimal dâhilinde değil.”

“Neden böyle söylüyorsunuz Bayan Andersson?” diye sordu Felicia Pettersson.

“Çünkü Danielsson ırkçıydı,” dedi Bayan Andersson. “Bunu anlamak için onu çok iyi tanımanıza gerek bile yoktu.”

Kadının anlattıklarına ekleyecek daha fazla bir şeyi yoktu ve bu sefer sarılma da olmamıştı. Görgü tanıkları elini uzatıp hafifçe ona doğru eğilerek genişçe gülümsediğinde Felicia Pettersson, meslektaşı Stigson’a ikaz niteliğinde bir bakış atmıştı.

“Yardımlarınız için çok teşekkürler Bayan Andersson,” dedi Stigson kadının elini sıkarak. “Tekrar teşekkürler.”

Uslu çocuk, diye düşündü Felicia oradan ayrılırlarken.

Meslektaşlarının çoğu kapı kapı gezerken Dedektif Komiser Alm odasında oturmuş aniden bir cinayet davasında ortaya çıkan gri panterler⁷ hakkında endişeleniyordu. Derin düşüncelere dalmıştı ve güvenlik için odasının kapısı kapalıydı.

Alışılmadık bir şekilde bir kalem ile kâğıt çıkarmış ve saldırganların Danielsson'un çocukluk arkadaşları olduğu teorisinden hareketle olayların akışına dair varsayımları not almaya başlamıştı. Her ne kadar profil çıkarma ve güdü analizi gibi saçmalıklardan hiç hoşlanmasa da Danielsson'un arkadaşlarından bir, iki veya daha fazlasının saldırgan olabileceğini varsayıyordu.

Söderman ve Grimaldi'yle yaptığı görüşmelerin sonuçları hiç tatmin edici değildi. Söderman sorularını yanıtlamayı kesinlikle reddetmişti, Grimaldi ise ne yaptığını hatırlamıyordu. Pratik olarak kanıtlanamayacak türden bir tıbbi rahatsızlığı gerekçe göstermişti. En azından Alm tarafından kanıtlanamayacak olan bir rahatsızlığı.

Grimaldi'yi tanıyan eski meslektaşlarından biriyle konuşmuş, karşılığında geniş bir gülümseme ve bir göz kırpmayla karşılaşmıştı.

“Onu birkaç hafta önce karımı Frösunda'daki yeni pizzacıya götürdüğümde gördüm. Herkes mekânın ona ait olduğunu söylüyor ancak resmî belgelerin hiçbirinde adı yok. İştahıyla ilgili herhangi bir sorun yok gibiydi, bilmem anlatabildim mi?”

7 Kendisini genç, sosyal ve aktif gören yaşlı ve genellikle varlıklı kimse. (ç. n.)

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alm.

“Yani orada bir sarışınla el ele oturuyordu ve kadın onun yarı yaşındaydı desem abartmış sayılmam.”

İsveç’i bizler inşa ettik, diye düşündü Alm. Hükümeti bombalamakla tehdit eden şu yaşlı kanunsuzlar öyle söylemiyorlar mıydı? Bunu yapabilirsen suç istatistikleri ne derse desin muhtemelen eski bir arkadaşını öldüresiye dövebilirsin de.

İşleri karıştıran Akofeli’nin öldürülmesiydi, bu yüzden de kalem ve kâğıda ihtiyaç duymuştu.

Danielsson’un eski arkadaşlarından biri onu öldürene kadar dövdü. İçinde para olan çantayı aldı. Zayıf mazeretiyle Roly Stålhammar bile bu ihtimalin dışında bırakılamazdı. Tek şahidi kendisinden nefret eden ve gerçeği bilse şüphe götürmez şekilde tam tersi yönde ifade verebilecek olan bir komşuydu. Gürültücü bir komşudan kurtulmak için her şeyi yapardı.

Birden fazla saldırgan olması ihtimali de göz ardı edilemezdi. Kalle Danielsson’un Grimaldi için yasa dışı bankacılık yaptığı ihtimali mesela. Ona karşı dürüst davranmamıştı belki de. Bu yüzden de Grimaldi ve dostu Halfy Söderman onu ziyaret etmiş, döverek öldürmüş ve tüm paranın içinde olduğu çantayı almışlardı.

Akofeli olmasaydı...

Akofeli Danielsson’u öldürülmüş olarak buldu. Danielsson’u döverek öldüren eski arkadaşları, içinde para olan çantayı unuttular. Bunu fark ettiklerinde geri döndüler, Akofeli’nin çantayı almış olduğunu anladılar, onun evine gittiler, onu öldürüp cesedini Ulvsundasjön’e attılar.

Dalga mı geçiyorsun, diye geçirdi içinden kendi kendine. Sonra son varsayımının üzerine kalın siyah bir çizgi çekti.

Akofeli, Danielsson’u öldürüp içinde para olan çantayı aldı. Danielsson’un eski arkadaşları bunu öğrendiler ve Akofeli’ye gidip onu öldürdüler, çantayı geri aldılar ve cesedi attılar.

Neden, diye düşündü Alm. Akofeli neden Danielsson'u öldürsün? Ve Danielsson'un eski arkadaşları, onu Akofeli'nin öldürdüğünü nasıl anladılar?

Durum giderek daha da karmaşık bir hal alıyor, diye düşündü iç geçirerek ve kâğıdın üzerine bir kalın siyah çizgi daha çekti.

Sonra evine, sevgili karısına gitti. Sarımsaklı tereyağlı kuzu pirzola, salata ve haşlanmış patates yediler. Hafta sonunun yaklaşmasını, en azından perşembe günü olmasını bir şişe şarapla sessizce kutladılar.

Sıradan neferleri Hasselstigen ve Rinkeby’de kafası kesilmiş tavuklar gibi koştururken Bäckström zamanını unvanına layık tek meslektaş olan matematik ve fizik doktoru Nadja Högberg’le birlikte daha az çaba gerektiren zihinsel faaliyetlerle geçiriyordu. Kendisi gibi Nadja da iyi votka uzmanıydı. *Etrafının ahmaklarla çevrili olduğu bir dünyada, konuşmaya değer bir arkadaş, üstelik de bir kadın,* diye geçirdi içinden.

Bäckström besleyici ve dengeli bir yemeğin ardından polis merkezine döndüğünde Nadja kapısını tıkladı ve içeri girip Danielsson’un cep ajandasının içeriğini konuşabilmek için izin istemişti. Orijinali plastik bir delil poşetindeydi fakat zamandan kazanmak için Bäckström’e ajandanın içindeki bilgileri tarih sırasına dizilmiş şekilde içeren bir bilgisayar çıktısı vermişti.

“Notları oldukça kısa ve şifreli,” diye özetledi Nadja. “Bu yıl 1 Ocak’tan 14 Mayıs’a kadar geçen sürede –toplam on dokuz buçuk hafta– 131 farklı not tutmuş. Ortalama günde birden daha az.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström, Nadja’nın kendisine verdiği kâğıtları bırakırken. Ellerini midesinde birleştirerek koltuğunda geriye yaslandı. *Bu kadının kafası çalışıyor,* diye geçirdi içinden.

“İlk not yılın ilk günü, yılbaşında, yani 1 Ocak Salı günü yazılmış ve şöyle: ‘Bizim çocuklarla erkek erkeğe akşam yemeği, Mario.’ Görünüşe bakılırsa biraz erken bir akşam yemeği. Ajandaya göre öğleden sonra ikide.”

“Belki de işlerini şansa bırakmak istememişlerdir,” dedi Bäckström sırtarak.

“Ondan olmalı. Belli ki pek hevesliymişler,” diyerek onu onayladı Nadja. “Sondan bir önceki not, öldüğü günden, 14 Mayıs. ‘14.30, Banka,’ diye yazılmış. Bu ayrıca tüm bu süre zarfında bankaya gitmekten bahsettiği tek not.”

“Çektiği miktarların büyüklüğünü düşünürsek muhtemelen her gün gitmesine gerek kalmıyordur,” dedi Bäckström.

“En sık geçen ifade,” diye devam etti Nadja, “otuz yedi kez yazılmış. Ocak ve mayıs arası hemen hemen her çarşamba ve pazar günü ‘Solvalla’ veya ‘Valla’ ya da ‘yarışlar’ yazmış. Hepsinin aynı anlama geldiğini düşünüyorum: Solvalla Hipodromu’na gidip at yarışı oynamış ve oraya neredeyse her yarış olduğunda gitmiş. Ajandadaki son not, yine öldüğü günden: ‘17.00, Valla.’ Gelecekteki günler, haftalar ya da aylara hiçbir not düşmemiş. Görünüşe bakılırsa günü gününe yaşamış.”

“Solvalla haricinde bir hipodromdan bahsetmiyor mu?” *Gerçi zaten bildiklerimizi destekliyor bu,* diye geçirdi içinden.

“En azından notlarında yok,” dedi Nadja başını iki yana sallayarak.

“Zaten kim sırf birkaç bahis kuponu almak için buradan Jägersro’ya gitmeye gerek duyar ki?” dedi Bäckström.

“Çeşitli konularda altmış dört not girilmiş. Bir tanesi söylediğim gibi banka ziyareti, iki doktor randevusu ve buna benzer birkaç not daha. Diğerlerinin neredeyse tamamı eski arkadaşlarının isimleri. Roly, Gunnar, Jonte, Mario, Halfy gibi. Bir seferinde bir, iki veya daha fazlasından haftada birkaç kez bahsetmiş.”

“Geniş bir sosyal hayat,” dedi Bäckström kahkahayla gülererek. “Peki bizim için ilginç bir şey var mı?”

“Bizim için ilginç bir şey var mı?” diye tekrarladı Bäckström.

“Sanırım,” dedi Nadja. “Toplamda otuz not.”

İşte yine o bakış, diye düşündü Bäckström. Bu Rus'un çok keskin bir zekâsı var.

“Hâlâ dinliyorum.”

“Beşi her ayın sonunda yazılmış. Günler değişiklik gösterse de her zaman ayın son haftası ve her seferinde aynı not: ‘R 10.000’.”

“Senin yorumun nedir?”

“Adı veya soyadı ‘R’ ile başlayan birisi, her ay Danielsson’dan on bin kron alıyor.”

“Bir sevgili,” dedi Bäckström aniden Danielsson’un dairesinde buldukları prezervatif ve Viagra’yı hatırlayarak. *Gerçi bazılarımız sevişmek için para ödemek zorunda kalmıyor,* diye geçirdi içinden kendisini kastederek. Ki bu hiç de doğru değildi.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Nadja gülümseyerek. “Bunun yanı sıra, bence ‘R’ kadının adının baş harfı.”

“Ama kim olduğuna dair bir fikrin yok öyle mi?” dedi Bäckström.

“Üzerinde çalışıyorum. Daha yeni başladım,” dedi Nadja. Hâlâ gülümsüyordu.

“Tamam,” dedi Bäckström mutlulukla sırtarak. *Kadının adını bugün ilerleyen saatlerde öğreneceğiz diyebilirim,* diye geçirdi içinden.

“Bir de 4 Nisan’da düşülmüş bir not var: ‘SL 20.000’.”

“SL,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Şayet Stockholm Yerel Ulaşım Müdürlüğü’nden⁸ aylık yirmi bin kronluk bilet alıyorsa tüm arkadaşlarına ve hatta komşularına yetecek kadar bilet almış olmalı.”

“Adının ve soyadının baş harfleri SL olan birisi, 8 Şubat Cuma günü yirmi bin kronluk bir ödeme aldı. Bunun da üzerinde çalışıyorum,” dedi Nadja.

8 Orjinal ismi “Stockholm Local Transport” olan işletmenin başharflerine gönderme yapılıyor. (yay. n.)

Birilerinin iş yapıyor olduğunu duymak ne güzel, diye düşündü Bäckström. Kendisi neredeyse iki haftadır aşırı iş yükü altındaydı.

“Ancak asıl bundan sonra iş ilginç bir hal alıyor,” dedi Nadja. “Bana sorarsan *gerçekten* ilginç, Bäckström.”

“*Gerçekten* ilginç?”

“Hemen hemen haftada bir, yani ayda dört ya da altı kez bu süreç boyunca toplam yirmi dört kez, üç kısaltma görülüyor: ‘HA’, ‘AFS’ ve ‘Fİ’; hep büyük harflerle. Hemen hemen benzer düzende görülüyorlar ve her zaman da arkasından bir sayı geliyor. Her kısaltmayı daima aynı rakam izliyor: ‘HA 5’, ‘AFS 20’ ve ‘Fİ 50’. Bu sıralama tek bir istisnayla tekrarlıyor. Bir seferinde ‘Fİ’nin ardından 100 ve sonra da ‘B’ harfi ile ünlem işareti yer alıyor: ‘Fİ 100 B!’”

“Yorumun nedir?” dedi Bäckström oturduğu yerden kendisine verilen bilgisayar çıktılarına bakarken. Bir yandan da sağ eliyle yuvarlak kafasını kaşıyordu.

“Sanırım ‘HA’, ‘AFS’ ve ‘Fİ’, birilerinin isimlerinin baş harfleri,” dedi Nadja. “Ve bence beş, on, yirmi, elli ve yüz de ödenen para miktarlarına işaret ediyor. Diğer bir deyişle basit bir tür kod.”

“Pekâlâ, görünüşe bakılırsa sevgili ihtiyar Danielsson bir hayli ucuzcuymuş,” dedi Bäckström sırtarak. *Ben bile bir beşlikle veya yirmi veya elli kronluk banknotla oynayabilirdim,* diye geçirdi içinden. *Hatta alışkanlığa dönüşmediği sürece yüzlükle bile.* Dönüşmüş gibi de görünmüyordu. Ajandaya göre sadece bir kez olmuştu.

“Sanmıyorum,” dedi Nadja başını iki yana sallayarak. “Bence bu rakamların katları.”

“Katları mı?” dedi Bäckström. *Na zdorovie? Nyet? Da? Ne demek istiyor bu,* diye geçirdi içinden.

“Baş harflere bakalım; elli alan Fİ kişisi, beş alan HA’nın on katını alıyor. Yüz kron –diğer bir deyişle yirmi kat– aldığı tek bir durum hariç.”

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Çok açık,” dedi. “Ve her seferinde yirmi alan şu AFS kişisi, HA’nın dört katını ancak Fİ’nin aldığıнын yarısını alıyor.”

“Fİ’nin yüz aldığı sefer hariç, yüzde kırk,” diye düzeltti Nadja.

“Kesinlikle, kesinlikle, ben de tam onu söyleyecektim. Peki ya şu ‘Bea’? Bu ödemelerin hepsinin ardından ‘Bea’ yazılmış,” dedi Bäckström kendisine verilen listeyi işaret ederek. “Örneğin, ‘Fİ 50, Bea’ ya da ‘HA 5, Bea.’ Bu nedir sence?”

“Bence bu bir tür ödeme kodu,” dedi Nadja. “Danielsson gibi adamlar sıklıkla bu tür kısaltmalar kullanırlar. Mesela ‘pd’, para alındı anlamına geliyor olabilir. ‘Bea’ da belli bir miktarı ödemen gerektiği anlamındadır belki de, bunu sadece o biliyordur.”

“Anlıyorum,” dedi Bäckström. Çenesini ovuşturarak kendisine olduğundan daha zeki bir hava vermeye çalışıyordu. “Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Ne kadar para?” diye tekrarladi. Uğraşmakta oldukları ağır matematik hesaplamalar düşünülürse emin olmak istemişti.

“Senin de kabul edeceğin gibi tüm bu konuştuklarımız birer spekülasyon,” dedi Nadja.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström elindeki çıktıları bırakıp arkasına yaslanarak. *Tadını çıkar Nadja*, diye düşündü. *Şu anda polis teşkilatı içinde söylediklerini anlayacak zekâya sahip tek kişiyle konuşuyorsun.*

“Danielsson’un öldürüldüğü gün iki milyon kron aldığını varsayarsak ve banka kasasını son ziyaretinin üzerinden neredeyse altı ay geçmiş ve o zaman da aynı miktarı çekmiş olduğunu düşünürsek, tahminimce her ay HA’ya yaklaşık on yedi bin,

AFS'ye neredeyse yetmiş bin ve Fİ'ye de yaklaşık yüz yetmiş bin ödüyordu.

“Diğer bir deyişle her ay toplam iki yüz elli bin civarında. Son altı ayda bu rakam bir buçuk milyon ediyor. Bu faaliyetle bağlantılı diğer masraflar artı Fİ'nin B!'in yüz küsür katı olarak aldığı yüz yetmiş bini eklediğimizde yaklaşık iki milyon gibi bir rakama ulaşıyoruz. Tabii burada yaklaşık rakamlardan bahsediyoruz,” diye tamamladı Nadja artık İsveç kimliğinin bir parçası haline gelen bir dil esnekliğiyle.

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” dedi. En azından önemli kısımları hazmedebilmişti. *Suçlu istihbarattaki şu lanet analistlerden birisi olsaydım Nadja'yı tanıdığımda utançtan kendimi asardım,* diye geçirdi içinden.

“Pekâlâ, bu konuda ne yapacağız?” diye sordu Bäckström. *Ne de olsa patron hâlâ benim,* diye düşündü.

“Suçlu istihbarat birimine verdiğimiz bilgilere bunu ekleyebiliriz diye düşünmüştüm,” dedi Nadja. “Bakalım oradan herhangi bir katkı gelecek mi?”

“Tamamdır,” dedi Bäckström memnuniyetle başını sallayarak. *O ahmakların bu seviyeye ekleyecek neyi olabilir ki,* diye geçirdi içinden.

“Gerekirse kendimiz çözeriz,” diye ekledi.

Otuz dakika sonra Şef Başkomiser Toivonen hızla Bäckström'ün odasına daldı. Yüzü kıpkırmızıydı ve e-postasından çıktısını aldığı Suç İstihbarat'tan gelen en son bilgiyi elinde sallıyordu.

“Ne yapıyorsun sen Bäckström?” diye çıkıştı Toivonen.

“İyiyim,” dedi Bäckström. “Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?” *Lanet olası tilki,* diye geçirdi içinden.

“‘HA’, ‘AFS’, ‘Fİ’,” dedi Toivonen çıktılarını elinde sallarken. “Ne işler çeviriyorsun?”

“Bunu bana senin söyleyeceğini hissediyorum,” dedi Bäckström samimi bir tebessümle. *Yanılıyorsam düzelt seni Finlandiyalı şerefsiz*, dedi içinden.

“‘HA’, Hassan Talib; ‘AFS’, Afsan İbrahim ve ‘Fİ’ de Fars-had İbrahim,” dedi Toivonen ona öfkeyle bakarak.

“Bana hiçbir şey hatırlatmıyor,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Kim bu palyaçolar?”

“Onları hiç duymadın mı?” dedi Toivonen. “Son birkaç yılını geçirdiğin kayıp eşya bürosundakiler bile bunları tanıyor. Trafik şubesindeki çocukların bile bunları tanıdığını söyleyebilirim. Ama sen tanımıyorsun, öyle mi?”

“Tanısaydım Suç İstihbarat’a sormak zorunda kalmazdım, değil mi?” dedi Bäckström. *Kalın kafalı falan mısın sen? Bu retorik bir soruydu. Bunu bir düşün bakalım benim küçük Finlandiyalı soytarım*, diye geçirdi içinden geniş bir gülümsemeyle.

“Ayağını denk al, Bäckström,” dedi Toivonen.

Ve sonra da odadan çıkıp gitti.

Şef Başkomiser Toivonen'in mesai bitiminde evinde gitmeden önce polis şefi Anna Holt'la toplantısı vardı. Holt sadece ikisinin olduğu gayriresmî bir görüşme olmasını istemişti. Soda, toplantı tutanakları ve diğer gereksiz formaliteler olmadan.

Bäckström'le görüşmesinden sonra Toivonen doğrudan Nadja'yı görmeye gitmişti. Durumu ona açıklamış ve Bromma'daki silahlı soygunla ilgili olarak gelebilecek her türlü bilgiyi yakından takip etmesini istemişti.

"Özür dilerim," dedi Nadja. "Elimizdeki davayla soygun arasında bir bağlantı olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim tabii ki önce sana gelirdim."

"Güzel," dedi Toivonen. Ses tonu hesapladığından daha sertti. "Yarın İbrahim kardeşler ve onların kuzenine ilişkin süreci toparlıyoruz. Bu konunun dışarıya sızmasını ve gazetelere düşmesini istemiyorum."

"Bäckström'ü merak etme," dedi Nadja, Toivonen'in kolunu sıvazlayarak. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum."

"Seninle ilgili en ufak bir endişem yok," dedi Toivonen.

Daha sonra Toivonen, patronunu görmeye gitmeden önce kan basıncını düşürmek amacıyla Solna'da kısa bir yürüyüş yapmıştı.

"Otur," dedi Anna Holt. "Sana bir şey ikram edeyim mi?"

"Teşekkürler, istemem," dedi Toivonen otururken.

"Anlat bakalım," dedi Holt.

“Bromma’daki soygunla Kari Viirtanen cinayeti arasında bir bağlantı var. Adli tıpçılar soygunda kullanılan kamyoneti incelemeyi bitirdiklerinde bunu kanıtlayacaklardır diye düşünüyorum. Güvenlik görevlilerini vuran Viirtanen’di. Ancak arabayı kimin kullandığını hâlâ bilmiyoruz. Tahmin edebileceğin gibi elimizde birkaç isim var. Üzerinde çalışıyoruz.”

“Peki, onları neden vurmuş?”

“Öldürülen zavallı herif, çantanın içindeki boya kapsüllerini patlatmıştı. Bu da Kari’yi öfkелendirdi çünkü çantada herhangi bir kapsül olmaması gerekiyordu.”

“Anlat bakalım,” dedi Holt.

Para, Londra’dan gelmişti. İngiltere ve İskoçya’da boz durulan İsveç, Danimarka ve Norveç banknotlarıydı. Ayrıca İsveç bankalarının ve döviz şirketlerinin sipariş ettiği İngiliz poundları vardı. Londra’dan Bromma’ya, içinde iki erkek mürettebat ve İngiliz iş adamlarından oluşan dört yolcunun bulunduğu bir özel jetle getirilmişlerdi. Yolcuların, uçağa son dakikada alınan küçük bir çanta içindeki yaklaşık on bir milyon krondan haberleri yoktu.

“Güvenlik şirketleri son zamanlarda bunu çok sık yapıyorlar. Miktar fazlasıyla büyük olmadıkça paraları tarifesiz uçuşlarla gönderiyorlar. Bu tür bir çantada, boya kapsülleri güvenlik nedeniyle kesinlikle bulunmuyor. Anlaşılan başka diğer unsurların yanı sıra hava basıncı değişimleri kapsüllerin patlamasına yol açabiliyor ve bunun uçakta olması bir miktar risk oluşturabiliyor.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Anna Holt.

“Güvenlik görevlilerinin gelen çantaları açmalarına izin verilmediğinden –ki bu, personelin hırsızlıkla suçlanmaması için sendikaların ısrar ettiği bir talep– para, güvenlik kamyonetine konulduğunda boya kapsülleri olmadan bir güvenlik deposuna götürülüyor. Genellikle üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan kamyonetleri kullanıyorlar ve gittikleri depo Bromma

Havaalanı'ndan arabayla on beş dakika mesafede olduğu ve söz konusu miktar on bir milyon gibi küçük bir meblağ olduğu için bu olayda böyle olmuş."

"Küçük meblağ mı? Büyük meblağ ne oluyor o halde?" dedi Holt gülümseyerek.

"Üç-dört basamaklı milyonlar," dedi Toivonen, Holt'un tebessümüne karşılık vererek.

"Peki, bu sefer nerede sorun çıkmış?"

"Vurulan güvenlik görevlisi maalesef biraz fazla hevesliy-miş ve patronuna sormadan yanına içinde para olmayıp boya kapsüllerinin olduğu yedek bir çanta almış. Londra'dan gelen çantayı da onun içine koymuş. Soyguncular parayı alıp kaçınca kendisini güvende hissettiği anda uzaktan kumandayla kapsülleri patlatmış. Kumandanın etki alanı yaklaşık iki yüz elli metre ancak belli ki görevli fazla sabırsızdı çünkü kapsüller, adamlar daha elli metre uzaklaştıklarında patladı."

"Peki bu yeterli olabilir miydi?" diye araya girdi Holt. "Yani iç çantadaki bütün banknotları boyamak için?"

"Hayır," dedi Toivonen çarpık bir gülümsemeyle. "Değildi ve terk edilen araçta bulduğumuz banknotlarda fazla bir problem yoktu. Bu arada arabayı havaalanından yaklaşık bir kilometre uzaklıkta, Hell's Angels genel merkezinin sadece yirmi metre ötesine bırakmışlardı. Belki de kaçmadan önce onlara da sorun çıkarmak istemişlerdi."

"Sorun Kari Viirtanen'in bunu bilmiyor olmasıydı," dedi Holt. "Yani paranın hâlâ kullanılabilir durumda olduğunu."

"Doğru," dedi Toivonen başıyla onaylayarak. "Çılgın Kari'nin sıklıkla yaptığı gibi öfkelen-di. Şoför U dönüşü yaptı, Kari pencereyi açtı ve koşmaya çalışan güvenlik görevlilerine ateş etmeye başladı. Şoför tarafında koşan da vuruldu. Yani aracın sürücüsü de pek iyi niyetli değildi."

"Silah hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Holt.

“22 kalibrelik bir Uzi marka otomatik tüfek,” dedi Toivonen. “Silah uzmanları bundan eminler. En küçük şarjörde altmış kurşun bulunuyor ve olay yerinde yaklaşık otuz kartuş bulundu. Ölen güvenlikçi beş kez arkadan vurulmuş ve çelik yeleği bu kurşunları durdurmuş. Üç kez de başından vurulmuş ve anında ölmüş. Diğerine on el ateş edilmiş ancak hiçbiri öldürücü değilmiş. Geriye kalan on eli de boşa atılmış olmalı,” diye tamamladı sözlerini Toivonen.

“İçeriden bir işe benziyor,” dedi Holt.

“Kesinlikle,” dedi Toivonen onu onaylayarak. “İngiliz meslektaşlarımız kendi taraflarındaki bağlantıyı araştırıyor ve biz de bizim tarafımızdaki bağlantısını bulmaya çalışıyoruz. Şansımız varsa bir şeyler bulunur ve genelde olayın bir ucu ortaya çıkınca diğeri de onu izler.”

“Viirtanen soygunun arkasındaki kişiler tarafından mı vuruldu?” diye sordu Holt.

“Evet, öfkelenen sadece kendisi değildi.”

“Peki ya şoför?”

“Onun zaman içinde ortaya çıkacağını düşünüyorum.”

“Dünkü toplantıda seni doğru anladıysam bu işin arkasında İbrahim kardeşler ve onların serseri kuzeninin olduğunu düşünüyorsun?”

“Her zaman çok fazla konuşan birileri olur,” dedi Toivonen. “Bu tür bir olayda yapılacak çok iş vardır ve çok insan işin içindedir. Arabalar çalınmak ve onlara uygun plakalar uydurulmak zorundadır, kaçarken arkada tuzaklar bırakman gerekir. Her zaman konuşan birileri olacaktır. İbrahim kardeşler ve Hassan Talib’in bu kez şansı çok az. Ve parayı her zaman kazanacağı kesin olana yatırmalısın,” dedi Toivonen. Resmî görevinin haricinde de Solvalla Hipodromu’nu ziyaret etmeyi severdi.

“Danielsson ve gazeteci çocuğun öldürülmeleri arasındaki bağlantı nedir?”

“Adım adım gidecek olursak tüm işaretler, Danielsson’la dün gece Ulsvundasjön’den çıkardıkları şu zavallı gazeteci çocuk arasında bir bağlantı olduğunu gösteriyor. Meslektaşımız Niemi ikisinin aynı kişi ya da kişilerce öldürüldüğünü bile iddia ediyor. Bir belki iki, hatta belki de daha fazla kişi,” dedi Toivonen.

“Danielsson ve Akofeli cinayetlerinin soygunumuzla bir bağlantısı var mı?”

“Bunu bana bu sabah sorsaydın cevabım hayır olurdu. Ancak şimdi farklı düşünüyorum,” dedi ince, plastik bir dosyayı Holt’a uzatırken.

“Kendin bak,” dedi. “İsmi veremeyen bir muhbirle yaptığım görüşme ve ayrıca Nadja Högberg’in Danielsson’un cep ajandasında bulduğu bilgiler, kendi tespitleriyle birlikte...”

“Tamam,” dedi Holt. “Bana beş dakika ver.”

“Sana katılıyorum,” dedi Holt beş dakika sonra.

“Evet, senin ve benim gibi düşünen çoğu insan muhtemelen katılır,” dedi Toivonen. “Şimdi ayrıntıları doğru şekilde yerleştirmek kalıyor geriye ancak muhtemelen Karl Danielsson’un İbrahim kardeşler ve onların kuzeninin özel bankacısı olarak hareket ettiğini düşünebiliriz.”

“Ki kendileri soygundan iki gün sonra iki milyon kronluk bir fon kesintisine maruz kaldı,” dedi Holt.

“Kendi pisliğini temizlemek her zaman pahalıya patlar,” dedi Toivonen.

Holt, Toivonen'le görüştükten sonra Solna, Jungfrudansen'deki evine yürüyerek dönmüş, yolda alışveriş yapmak için durmuştu. Evi, polis merkezinden sadece birkaç kilometre uzaktaydı ve elinde geçen her fırsatta yürümeyi seviyordu. Özellikle bugün olduğu gibi güzel havalarda. Güneş bulutsuz, mavi gökyüzünde parlıyordu. Sıcaklık yirmi altı dereceydi ve daha mayıs ayı olmasına rağmen İsveç, yazı yaşıyordu.

Batı Bölgesi'nin en yüksek rütbeli polis şefi olduğundan beri kendisini buranın kralı veya daha doğrusu kraliçesi gibi hissediyordu ve burada yaşayan insanları ve adil olmayı önemseyen, iyi ve bilgili bir hükümdar olmanın önemi üzerine sıklıkla düşünüyordu. *Holt Ülkesi*, diye geçirdi içinden. Çünkü Orta Batı veya Güney Eyaletleri'nin kadın şerifi olsaydı, en azından halk arasında buralar böyle adlandırılacaktı.

Üç yüz elli kilometreden daha geniş bir toprak ve batıda Mälaren Gölü ile doğuda Edsviken ve Baltık Denizi arasındaki sular. Güneyde Stockholm merkezinin eski paralı yollarından kuzeyde Kuzey Järva, Jakobsberg ve Mälara Gölü'nün uzak takımadalarına kadar olan bölge. Üç yüz bin nüfuslu bir kraliçelik. Yarım düzine milyarder, birkaç milyoner ve sofrasına her gün yemek koyamayan ve sosyal yardımla geçinen belki on bin kişi. Ve aradaki tüm sıradan insanlar.

Pek çoğu ülkenin en iyileri arasında sayılabilecek beş yüz polis memuru olan bir diyar. Ve tabii bir de Evert Bäckström.

Onların dışında bir de arada kalan normal, sıradan polis memurları.

Şimdi ağzından ateşler saçan bir ejderha, pençelerini onun topraklarına, onun sorumlu olduğu alana geçiriyordu. Bir hafta içinde dört cinayet işlenmişti. Ülkenin suç oranı en az kabul edilen bölgesinde normalde bir yılda olması gereken bir rakamdı bu.

İhtiyacım olan benim için ejderhayı öldürebilecek bir beyaz atlı şövalye, diye geçirdi içinden Holt. Yönetim kurulunda olduğu kadın polisler grubunun toplantılarından birinde bunu yüksek sesle söylese neler olabileceğini düşününce kendi kendine kıkırdadı.

Ejderhayı öldüren, prensesi ve krallığın yarısını alır, diye düşündü gülümseyerek. *Şayet prenses rolü buradaki meslektaşlarımızdan biri tarafından üstlenilecekse Magdalena Hernandez'in şansı yüksek olacaktır,* diye içinden geçirdi. *En azından konu hakkında erkek meslektaşlarımızın oy hakkı olursa.*

Kendisi prenses rolü için fazla yaşlıydı. *Sonbaharda kırk sekiz olacağım,* diye düşündü iç geçirerek. Ayrıca arkadaşlığından giderek daha fazla hoşlandığı bir erkek vardı zaten. Şimdiye kadar öyle düşünmemeye çalışsa da ondan çok hoşlanıyor, hatta belki de onu seviyordu. *Benim beyaz atlı şövalyem ejderhayı benim için öldürse yeter,* diye düşündü.

Ejderhayı öldüren prensesi ve krallığın yarısını alır, diye düşündü ve başıyla kendi kendini onaylayarak kararını verdi.

Ve bunu hemen yapsa iyi olur, diye geçirdi içinden Batı Bölgesi Polis Şefi.

Cuma günü Dedektif Komiser Alm, işten biraz erken çıkabilmeyi ümit etmişti. Hafta sonuna birkaç saat kalmıştı, sevgili karısı ve akşam yemeğine davet ettikleri iki iyi dostlarıyla birlikte huzur ve sessizlik içinde hafta sonunun tadını çıkarmadan önce yapması gereken çok şey vardı.

Bunda bir gariplik yoktu. Elleriindeki vaka şaşırtıcı bir tempoda ilerliyordu ve kendisinin bu ilerlemede hemen hemen hiç etkisi yoktu. Akofeli'nin beklenmeyen ölümü elbette işleri karıştırmıştı ama gerçekten doğru düzgün düşünebilme fırsatı olsa her şey yoluna girecekti. Ancak maalesef bu konudaki tüm umutları kırılmıştı ve daha kendisini bekleyen şarabı bile içememişti. Onun yerine karısını aramıştı ve kadın pes edip kendisinin söz verdiği işleri halletmeden önce tartışmışlardı.

Öğle yemeğinden bir saat sonra, tam toparlanıp polis merkezinin en uygun arka kapısından çıkmaya hazırlandığı esnada beklenmedik bir ziyaretçisi gelmişti. Nihayet evine gittiğindeyse misafirleri salonda oturmuş onu bekliyordular. Karısı mutfakta dikilmiş gürültüyle tabak ve bardakları çıkarıyordu ve ona hiç de hoş olmayan bir ifadeyle bakmıştı.

“Merhaba sevgilim,” dedi Alm onu öpmek için öne doğru eğilerek. *En azından yanaktan*, diye düşündü.

“Şayet dedektif komiser zahmet edip konuklarımızla ilgilenebilirse içkileri hazırlamaya çalışacağım,” dedi karısı başını diğer yana çevirerek.

“Tabii ki hayatım,” dedi Alm. *Ne kadar da gergin bir gün,* diye geçirdi içinden.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim Seppo?” dedi Alm, Seppo Laurén’i başıyla dostça selamlayarak. Bu arada istemsizce saatine bakmıştı. *Belki de ses kayıt cihazını da açsam iyi olur,* diye düşündü not defterini masasına koyarken. *Herifin akli bir karış havada, ne olur ne olmaz.*

“Evet, nasıl yardımcı olabilirim Seppo?” diye tekrarladı gülümseyerek.

“Kira,” dedi Seppo. “Kirayı ne yapacağım?” dedi ödeme fişini ona uzatırken.

“Normalde ne yapıyorsun?” dedi Alm ödeme fişine bakarken şefkatle. *Beş bin krandan fazla. O binadaki iki odalı bir daire için bir hayli yüksek,* diye geçirdi içinden.

“Annem,” dedi Seppo. “Ama o hastalandığından beri Kalle’ye veriyordum. O da öldürüldü. Şimdi ne yapacağım?”

“Kalle Danielsson sana kira için yardım mı ediyordu?” dedi Alm. “Yani annen hastalandığından beri?” diye açıkladı. *Sosyal hizmetlerden birini bulmalıyım,* diye düşündü tekrar saatine bakarken.

“Evet, ayrıca yiyecek için de para veriyordu bana,” dedi Seppo. “Yani Kalle. Annem hastalandığından beri.”

“Kalle’nin sana yardımcı olması güzel bir davranışmış,” dedi Alm. *Mutlaka bir tür maaş ya da sakatlık yardımından faydalanıyordur,* diye geçirdi içinden.

“Öyledir herhalde,” dedi omuzlarını silkerek. “Annemle tartıştı.”

“Annenle kavga mı etmişti?”

“Evet,” dedi Seppo. “Önce annemle kavga etti. Sonra onu itti. Annem düştü ve kafasını vurdu. Mutfak masamıza.”

“Onu itti mi?” dedi Alm. “Sizin evinizde mi? Ve annen başını vurdu, öyle mi?” *Ne diyor bu herif*, diye içinden geçirdi.

“Evet,” dedi Seppo.

“Bunu neden yaptı?”

“Sonra annem hasta oldu ve işyerinde bayıldı. Hastaneye gitti. Ambulansla,” dedi Seppo başını ciddiyle sallayarak.

“Sen ne yaptın? Kalle annenle kavga ettiğinde yani?”

“Ona vurdum,” dedi Seppo. “Karate. Sonra onu tekmeledim. Karate tekmeleri attım. Sonra onun burnu kanadı. Ona sinirlenmiştim. Ben aslında kolay kolay sinirlenmem.”

“Kalle ne yaptı peki? Sen ona vurduğunda?”

“Asansöre binmesine yardım ettim,” dedi Seppo. “Böylece evine gidebildi.”

“Ve bunlar annen hastalanıp hastaneye gitmeden önceki gün mü oldu?”

“Evet.”

“Ondan sonra ne oldu? Yani annen hastanedeyken?”

“Yeni bir bilgisayarım ve bir sürü bilgisayar oyunum oldu.”

“Kalle'den mi?”

“Evet. Özür de diledi. El sıkıştık ve bir daha kavga etmeyeceğiz dedik. Annem iyileşip eve dönünceye kadar bana yardım edeceğini söyledi.”

“Ondan sonra ona hiç vurmadin, öyle mi?”

“Şey,” dedi Seppo başını iki yana sallayarak. “Ona bir kez daha vurdum.”

“Bunu neden yaptın?”

“Annem eve gelmiyor,” dedi Seppo. “Hâlâ hastanede. Oraya gittiğimde benimle konuşmak istemiyor.”

Neler oluyor, diye düşündü Alm. *Annika Carlsson'a ulaşmalıyım.*

Toivonen ona üç isim vermişti. Hassan Talib, Afsan İbrahim ve Farshad İbrahim. Danielsson'un cep ajandasında baş harfleri "HA", "AFS" ve "Fİ" olarak görünüyordu. *Geriye iki tane kalıyor*, diye düşündü Nadja Högberg cuma sabahı saat sekizde, meslektaşı Lars Alm'in beklenmedik ziyaretçisi gelmeden beş saat önce bilgisayarını açarken.

"SL" ve "R" yazılış sırasına göre bir ad soyad ve bir de ad, diye düşündü.

Önce ellerindeki Karl Danielsson ve Septimus Akofeli cinayetleriyle bağlantılı kişiler listesini çıkardı. Kurbanlar aile ve arkadaşları, tanıdıklar, iş arkadaşları, komşuları, görgü tanıkları, şüpheliler ve orada olan herkes. 316 kişinin adını ve soyadını kontrol etti ve üç eşleşme buldu: on sekiz yaşındaki Susanna Larsson, otuz üç yaşındaki Sala Lucik ve yirmi dokuz yaşındaki Seppo Laurén.

Susanna Larsson, Akofeli'yle birlikte Yeşil Kurye firmasında çalışıyordu. Sala Lucik, Akofeli'nin bir üst katında oturuyordu ve ismi komşu sorgulama listesinde yer almakla birlikte, ciddi uyuşturucu suçları şüphesiyle iki haftadır Solna'da tutuklu olduğundan kendisiyle iletişim kurulamamıştı. Seppo Laurén, Danielsson'un komşusuydu. Bäckström'e göre hafif kafadan kontak bir genç adamdı.

Kolay, diye düşündü Nadja Högberg Seppo Laurén'in dosyasını çıkararak. En yakın akrabası, felç geçirdiğinden beri iki

aydır hastanede yatan kırk dokuz yaşındaki Ritwa Laurén'di. *Baba bilinmiyor*, diye okudu dosyayı.

Bu kadar kolay olabilir mi, diye düşündü Najda Högberg.

Muhtemelen, diye geçirdi içinden beş dakika sonra Ritwa Laurén'in pasaport fotoğrafını ekranına getirdiğinde. Fotoğraf çekildiğinde kırk iki yaşında olmalıydı. Sarışın ve güzeldi. Vesikalık fotoğraftaki mahcup tebessümüyle, yeni pasaportu için fotoğrafının çekilmesinden yedi yıl önceki halinden, otuz beş yaşından bir gün bile büyük göstermiyordu.

Neredeyse yirmi yıldır Hasselstigen'deki aynı dairede oturuyordu. Daha yirmi yaşında bile değilken üç aylık oğluyla birlikte taşınmıştı. O sıralarda kendisinden yirmi yaş büyük komşusu Karl Danielsson beş yıldır binada oturuyordu. *Tesadüflere asla inanmam*, diye düşündü Nadja Högberg.

Yaklaşık dört ay önce, 8 Şubat Cuma günü Karl Danielsson, "SL"ye yirmi bin kron ödemişti. Ondan bir gün önce, 7 Şubat Perşembe günü Seppo Laurén'in annesi Ritwa işyerinin tuvaletinde baygın olarak bulunmuştu. Karolinska Hastanesi acil servisine kaldırılmış ve iki saat içinde hastanenin beyin cerrahisi bölümünde ameliyata alınmıştı. Bir ay sonra da bir nekahet evine yerleştirilmişti. Artık bilinci açıktı fakat bilincinin açık olmasının ötesinde bir iyileşme yoktu.

Beş dakika sonra Nadja Högberg, adli tıpçıların Danielsson'un dairesinde buldukları faturaları karıştırıyordu. İçlerinden biri bir bilgisayar, çeşitli aksesuar ve programlarla birlikte altı tane bilgisayar oyununa aitti ve toplam 19.875 kron tutarındaydı. Hepsi Solna alışveriş merkezindeki bir bilgisayar mağazasından alınmış ve 8 Şubat'ta nakit olarak ödenmişti.

Baba bilinmiyor, diye düşündü Nadja Högberg. *Erkekler resmen domuz*, diye geçirdi içinden. *En azından bazıları*, diye

kendini düzeltti Doktor Nadjesta Ivanova. Bu kez onlardan birini bulması sadece bir saatini almıştı.

Günün geri kalanını diğer konulara ayırmıştı. Ağırlıklı olarak birinin on yıllık muhasebe dosyalarını saklayabileceği bir yer aramıştı. *Bu kez banka kasası olmaz,* diye düşündü. Nitekim belgeleri koymak için çok fazla sayıda kasa gerekcekti. Adam bir yerlerde bir depo kiralamış olmalıydı. Çok yakın değil ancak çok uzak da olmamalıydı. Danielsson hem pratik hem de tembel bir adamdı. Kendisi için hayatı kolaylaştıracak şekilde işlerini organize eden tiplerdendi. *Taksi mesafesi,* diye düşündü ve bilgisayarında yazmaya başladı.

Saat beşten hemen önce Annika Carlsson ve Lars Alm nefes nefese Nadja'nın odasına dalmışlardı. Öğleden sonra Seppo Laurén'le yapılan görüşme sonrasında yeni ve daha önceden bilinmeyen bir bilgi ortaya çıkmıştı. Can sıkıcı bir bilgi.

“Dinliyorum,” dedi Nadja Högberg geriye yaslanıp ellerini küçük, yuvarlak karnı üzerinde birleştirerek. *Acaba hangi cehennemde,* diye geçirdi içinden. O sabahtan beri Bäckström'le hiç karşılaşmamıştı.

“Daha önce Danielsson'a vurduğunu itiraf etti. Belli ki annesinin hastaneye düşmesinden Danielsson'un sorumlu olduğunu düşünüyor. Danielsson'la ilişkisi önceden düşündüğümüzden çok farklı. Sadece Danielsson'un ufak tefek ayak işlerini yapıyor olduğu fikrini unutabiliriz. Anlaşılan Danielsson oturdukları dairenin kirasını ödüyor ve oğlana yiyecek için de para veriyordu. Dahası da var. Bana sorarsan bu iş intikam kokuyor,” dedi Alm.

“Ve ona birkaç bin kronluk bir bilgisayar vermiş,” diye ekledi Carlsson.

“Adamın, Seppo'nun babası olduğunu düşünürseniz bunlar belki de pek de şaşırtıcı gelmez,” dedi Nadja.

“Pardon?” dedi Annika Carlsson.

“Neler saçmalıyorsun sen?” dedi Alm.

“Bence şöyle yapalım,” dedi Nadja onları susturmak için ellerini havaya kaldırırken. “Annika git ve Seppo’dan bir örnek al, şu babalık meselesini çabucak çözelim. Ne de olsa elimizde Danielsson’un DNA’sı var. Laurén’in sonuçlarının Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndan tarafımıza ulaşması muhtemelen iki haftalık rutin süreyi bulacaktır ama örnek alma işi tamamlandıktan sonra taşların nasıl yerine oturduğunu size açıklayacağım, söz veriyorum.

“Sonra sen ve Lars, evine gidip bilgisayarının hard diskini alın,” dedi.

“Bunu neden istiyorsun?” diye sordu Alm ona meraklı bir şekilde bakarak.

“Doğru hatırlıyorsam kendisiyle yaptığınız görüşmelerden birinde tüm akşamı ve geceyi bilgisayar oyunu oynayarak geçirdiğini söylemişti,” dedi Nadja Högberg. *Aptallar, sıradan bir sivil çalışan olduğum halde şu anda soruşturmayı ben yönetiyorum,* diye geçirdi içinden.

Bir buçuk saat sonra halletmişlerdi. Önce Nadja onlara bilgisayarda Karl Danielsson, Ritwa ve Seppo Laurén hakkında bulduklarını anlatmıştı. Konuşması bittikten sonra Alm ve Carlsson önce birbirlerine, sonra Nadja’ya bakmış, sonunda da gönülsüz bir şekilde başlarıyla onaylamışlardı.

“Ama babası olduğunu bunca yıl neden inkâr etti ki?” diye sordu Annika Carlsson.

“Herhangi bir çocuk yardımından kaçınmak için,” dedi Nadja. “Bu şekilde Karl Danielsson yüz binlerce kron tasarruf etmiş oldu.”

“Ama neden kendi oğluna bile söylemedi? Belli ki Seppo’nun, Danielsson’un babası olduğu konusunda en ufak bir fikri yok,” dedi Alm.

“Belki de ondan utanıyordu. Muhtemelen Karl Danielsson gibi bir adam için yeterince iyi değildi,” dedi Nadja. *Bazı erkekler domuz işte*, diye geçirdi içinden.

Sonra üçü birlikte Alm’in ofisine gittiler. Seppo Laurén orada oturmuş Felicia Pettersson’la muhabbet ediyor, kola içiyor ve belli ki gayet iyi zaman geçiriyordu.

Nadja, onun bilgisayarının hard diskine bağlandı ve birlikte 14 Mayıs Çarşamba öğleden sonradan 15 Mayıs Perşembe sabahına kadar neler yaptığını keşfettiler. Seppo, çarşamba akşamı saat altıyı çeyrek geçeden perşembe sabahı saat altıyı çeyrek geçeye kadar bilgisayarının başında oturmuştu. Sabah üçte, sekiz dakikalık kısa bir ara vermişti. Onun haricinde on iki saat aralıksız bilgisayar oyunu oynamıştı.

“Sonra biraz acıktım,” dedi Seppo. “Bir sandviç ve bir bardak süt için biraz ara verdim.”

“Daha sonra ne yaptın? Yani bilgisayar oynamayı bıraktığında?” dedi Alm. Nadja ona defalarca uyarı bakışı attığı halde vazgeçecek gibi görünmüyordu.

“Uyuyakaldım,” dedi Seppo, Alm’e şaşkınlıkla bakarak. “Neden? Sen olsan ne yapardın?”

Bäckström cuma gününe, takviye istemek üzere patronu Anna Holt'u görmeye giderek başlamıştı. Birdenbire iki cinayet davasıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Ekibinin gücü daha baştan beri yetersizdi zaten.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Bäckström," dedi Holt. Giderek eski patronu Lars Martin Johansson gibi konuşmaya başlamıştı. "Sorun şu ki sana verebileceğim daha fazla elemanım yok. Şu anda çok sıkışık durumdayız."

"Toivonen bir kişinin öldüğü bir soygunu otuz adamla soruşturuyor. Benim iki cinayet için beş adamım var. Bu merkezdeki öncelikleriniz çok garip," dedi Bäckström samimi bir tebessümle. *Al bakalım sana kapak, seni sıska kâbus*, diye geçirdi içinden.

"Önceliklere ben karar verdim," dedi Holt. "Ve bu kararımı sürdüreceğim. Şayet soygunun arkasındaki kişilerin aynı zamanda Danielsson ve Akofeli'yi öldüren kişiler olduğuna dair bir bilgi gelirse seni ve meslektaşlarını Toivonen'in soruşturmasına transfer edeceğim."

"Bunun akıllıca olacağından pek emin değilim," dedi Bäckström. *Sadece sıska da değil*, diye geçirdi içinden.

"Nedenmiş o?"

"İbrahim kardeşlerin, paraları konusunda kendilerine yardım eden bir adamı öldürebileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Danielsson'un onları dolandırmaya çalışmış olduğuna bile inanmakta güçlük çekiyorum. Bir ayyaş olabilirdi ancak pek öyle

intihar eğilimleri olan biri gibi de görünmüyor. Ama en çok neye şaşıyorum biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Holt gönülsüz bir tebessümle. “Neymiş?”

“Yapmış olsalar dahi –yani paralarını çalmaya çalıştığı için Danielsson’u öldürmüş olsalar– kesinlikle Danielsson’un kiralık kasasında kalan paralarını düşünürlerdi, öyle değil mi?”

“Biliyor musun, içimden bir ses bu konuda haklı olabileceğini söylüyor Bäckström. Belki de bu işi kimin yaptığı, Danielsson ve Akofeli’yi kimin öldürdüğü konusunda bir fikrin bile vardır.”

“Evet,” dedi Bäckström. “Bana sadece bir hafta daha ver.”

“Pekâlâ, harika fikir,” dedi Anna Holt. “Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum. Şimdi müsaade edersen, gerçekten yapacak çok işim var.”

Bäckström, bir taşla iki erkeksi lezbiyen vurmali, diye düşündü ve işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için doğruca Annika Carlsson’un yanına gitti.

“Şu anda pek iyi değil,” dedi Carlsson iç çekerek. “Komşuları dolaşarak yapılan sorgulardan bir şey çıkmadı. Adli tıpçılar işi ağırdan alıyorlar, ulusal laboratuvardan veya adli tıp laboratuvarından henüz haber almadık. Bizim tarafımızda da fikirler ve ipuçlarının sonuna gelindi.”

“Akofeli,” dedi Bäckström yuvarlak başını iki yana sallayarak. “Onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler var.”

“Ama Felicia onu halletti sanıyordum,” dedi Annika Carlsson ona şaşırmış bir şekilde bakarak. “Aslında onu yönlendirdiğin için daha çok senin sayende.”

“Telefon konuşmalarından bahsetmiyorum,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Beni rahatsız eden başka bir şey var.”

“Ama ne olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?” dedi Annika Carlsson.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi Bäckström. “Oralarda bir yerlerde ancak bir türlü bulamıyorum.”

“Ve bunun dava açısından önemli olduğunu düşünüyorsun?”

“Önemli mi?” dedi Bäckström küçümser bir şekilde. “Ne olduğunu bulduğumda bu davayı çözmüş olacağız. Hem Danielsson hem de Akofeli davasını.”

“Hadi canım!” dedi Annika Carlsson ona kocaman açılmış gözlerle bakarak.

Teşekkürler ve hoşça kal, diye düşündü. Daha ne kadar aptal olabilirsin?

“Bana yardım etmelisin, Annika,” dedi Bäckström ciddiyetle başını sallayarak. “Bana yardımcı olabilecek tek kişinin sen olduğunu hissediyorum.”

“Söz veriyorum,” dedi Annika Carlsson.

Hadi bakalım, ben gidip hafta sonunun keyfini çıkarırken bu seni biraz oyalar, diye içinden geçirdi Bäckström.

Daha sonra Bäckström her zamanki cuma rutinini izlemişti. Telefonunu “resmî işler” moduna aldı. Cep telefonunu kapattı. Polis merkezinden ayrıldı. Bir taksiye binip Kungsholmen’da doğru düzgün bir öğle yemeği yiyebileceği güvenli bir yere gitti. Sonra kısa bir yürüyüşle evine, sıcak yuvasına gidip çoktan hak etmiş olduğu siestasını yaptı. Rutin cuma programının son bölümünde de yeni masözünü ziyaret etti.

Bedenine fazlasıyla düşkün olan Polonyalı Elena, yirmi altı yaşındaydı. Bäckström’ün evinin yakınında bir sağlık ve bakım merkezi işletiyordu ve Bäckström her cuma ona gidiyordu. Kız ona her zaman tüm programı uyguluyor ve genellikle de Bäckström süper salamının tadına bakarak programını tamamlıyordu.

O akşam Bäckström eski bir tanıdığıyla yemek yiyecekti. Tanınmış sanat simsarı Gustaf Gustafsson Henning. Bäckström ona

birçok defa memnuniyetle yardımcı olmuştu ve o da Bäckström'ü akşam yemeğine davet etmişti.

“Saat yedi buçukta Operakällaren'in ana yemek salonuna ne dersin?” diye sormuştu Henning.

Yetmiş yaşının üzerinde, varlıklı, beyaz saçlı, şık bir adamdı Henning ve televizyondaki antika şovlarıyla ünlüydü. Hareketli bir adamdı, önemli çevrelerde GeGurra lakabıyla tanınırdı ve 1937'de doğan, kayıtları yıllar önce Stockholm polis arşivinden kaybolmuş olan ünlü ergen gangster Juha Valentin Andersson-Snygg'le zerre kadar benzerliği yoktu.

“Sekize ne dersin?” dedi Bäckström. Nitekim bedensel ve kişisel sağlığıyla ilgili önemli konulara bolca vakit ayırmayı tercih ediyordu.

“Sekiz olsun o halde,” diyerek kabul etti GeGurra.

Şef Başkomiser Toivonen'in, güvenlik görevlisinin öldürülmesini soruşturmak için Bäckström'ün zannettiği gibi otuz adamı yoktu. Cuma sabahı destek ekipleri ulaşmıştı. Kendisine Ulusal Suç Birimi'nden, Ulusal Acil Müdahale Birimi'nden ve çevik kuvvetten eleman ödünç alma yetkisi verilmişti; Stockholm Bölge Suç Birimi ve il kapsamındaki diğer bölgelerden de. Skâne'deki polis merkezi bile ona ilin özel silahlı soygun biriminden üç komiser yollamıştı. Geçici bir süre için kendi biriminin yanı sıra neredeyse yetmiş memur ve dedektiften sorumluydu ve isterse daha fazlasını da alabilirdi. Bugünlerde Toivonen istediği her şeye sahipti, o ve grup liderleri tüm günlerini stratejilerini planlamakla geçirmişlerdi.

Şimdi tüm operasyonun birleşmesi gerekiyordu. İç takip, dış takip, izleme, telefon dinleme, mobil izleme ve dinleme faaliyetlerini gerçekleştirmeli; baskıyı artırmalı, ortalığı karıştırıp İbrahim kardeşleri ve kuzenleri Hassan Talib etrafındaki tüm başıboş tipleri toplamalıydılar. Onları içeri tıkıp sorgulamalı, arabalarını durdurmalı, ellerine geçen her fırsatta üst araması yapmalı; uygunsuz bir laf ettiklerinde, herhangi bir ani hareketlerinde veya en ufak bir anormal davranışlarında gerekirse bir güzel dövmeliydiler.

"Tamamdır, hadi başlayalım. İbrahim kardeşlerin hapis günleri yakın," dedi Toivonen acımasız bir ifadeyle tüm meslektaşlarına bakıp başını sallarken.

Saat on sekiz itibariyle Başkomiser Jorma Honkamäki ve Ulusal Acil Müdahale Birimi ve Stockholm polisi çevik kuvvetinden meslektaşları Huddinge-Botkyrka, Tensta-Rinkeby ve Kuzey Järva'daki evlere ve mekânlara toplam on baskın gerçekleştirmişlerdi. İçeri girmek için öncesinde izin istememişlerdi. Tüm kapılar aynı yöntemle kırılmıştı. Binalarda ve mekânlarda bulunan herkes, kelepçelenerek çıkarılmıştı. Narkotik köpekleri, bomba tespit köpekleri ve normal polis köpekleri içeriye gönderilmiş, mobilyalar ve teçhizatlar altüst edilmiş; Flemingsberg'de bazı ofislerin duvarları yıkılmış ve para, uyuşturucu, silah, mühimmat, patlayıcılar, kapsüller, duman bombaları, demirdikenleri, kar maskeleri, tulumlar, kelepçeler, araç plakaları ve çalıntı araçlar bulunmuştu. Dünyanın en güzel başkentinde yeni bir günde güneş yükselirken otuz üç kişi gözaltına alınmıştı ve bu daha başlangıçtı.

Linda Martinez, Ulusal Suç Birimi'nin izleme ekibine yeni atanmış bir başkomiserdi ve Toivonen tarafından İbrahim kardeşler ve onların kuzeninin dış alanlarda izlenmesinden sorumlu olmak üzere getirilmişti. Ekibini dikkatle seçmişti ve karşısındakilerin zayıflıklarını gayet iyi biliyordu.

“Göründüğü kadarıyla hiç de sıradan bir İsveçliler grubu değil,” dedi Martinez ekibini incelerken. “Sadece siyahlar, kah-verengiler ve maviler,” dedi memnuniyetle sırtarak.

Toivonen, Solna Polis Merkezi'nden ayrılmadan önce suçlu inceleme biriminden Karl Danielsson, İbrahim kardeşler ve Hassan Talib arasındaki muhtemel bağlantıyla ilgili olarak gelen son bilgiyi paylaşmak için patronu Anna Holt'la görüşmüştü. Artık ne aradıklarını bildiklerinden her şey çok daha kolaydı. Diğer hususların yanı sıra Karl Danielsson'un Stockholm'ün kuzeyindeki Akalla'da gerçekleşen büyük çaplı silahlı soygunun ardından ortaya çıkan bir kara para aklama olayına dâhil olabileceğine

dair dokuz yıl öncesine ait bir rapor vardı. Aldıkları tüyoyu destekleyen güçlü bir delil olmadığından dosya bir kenara bırakılmış ve sonra da unutulmuştu.

Yaklaşık dokuz yıl önce, Mart 1999'da en az altı maskeli ve silahlı adam Akalla'da bir güvenlik ulaşım şirketinin deposuna baskın düzenlemişlerdi. On beş tonluk yükleme kamyonunu doğrudan deponun duvarına sürmüşlerdi. İçeride çalışan personeli zorla yere yatırmış ve beş dakika sonra ortadan kaybolduklarında yüz milyon kron değerinde işaretsiz banknotu yanlarında götürmüşlerdi.

“Tam olarak söylemek gerekirse yüz bir milyon altı yüz on iki bin kron,” dedi Toivonen emin olmak için notlarından okuyarak.

“Temiz işe benziyor,” dedi Holt. “Yani her zamanki boktan küçük soygunlar gibi değilmiş.”

“Hayır, ancak bizim açımızdan tam bir beceriksizlik örneği,” dedi Toivonen.

Paraya dair en ufak iz bile bulunamamıştı. Soyguna dâhil olanların hiçbirini yargılanmamıştı. Oysa bunu yapanların aslında kim oldukları ve tüm soygunun nasıl planlanıp yürütüldüğüne dair herkesin bir fikri vardı. İçinde bulunulan koşullar altında tek teselli, depoda çalışanlardan hiçbirinin yaralanmamış olmasıydı ki bu da polisin değil soyguncuların sayesindeydi.

Soygunun kilit ismi Abdul ben Kader adında, 1950 doğumlu, Fas kökenli tanınmış bir gangsterdi ve bugün artık altmışına yaklaşmıştı. Yirmi yıldan uzun süre İsveç'te yaşamış ve düzenli olarak suç kayıtlarında yer almıştı. Yasa dışı kumar ve içki mekânlarından, genelevlerden, organize hırsızlık ve çalıntı mal edinmeden sigorta yolsuzluklarına ve silahlı soyguna kadar pek çok kaydı vardı.

Çok defa şüpheli konumuna düşmüş, gözaltına alınmış ve üç kez de tutuklanmıştı. Ancak hiçbir zaman hüküm giymemiş, hüküm giymiş bir suçlu olarak bir İsveç hapishanesinde tek bir gün geçirmemişti.

“Akalla soygunundan birkaç ay sonra şerefsiz herif emekli oldu ve Fas’a döndü,” dedi Toivonen buruk bir gülümsemeyle. “Görünüşe bakılırsa şu anda birkaç barı ve en az bir oteli var.”

“Peki İbrahim kardeşler ve onların kuzeni bu resmin neresinde?” diye sordu Holt.

Bu isimlerin üçü de soygunda yer almıştı. Toivonen ve meslektaşları buna kesinlikle inanıyorlardı. Asıl operasyonu, soygunun yapıldığı dönemde yirmi sekiz yaşında olan Farshad yürütüyordu. Kendisinden üç yaş küçük olan kuzeni yükleme kamyonetini sürmüş ve o sırada daha yirmi üç yaşında olan küçük kardeşi Afsan, üzerinde tulum, ellerinde eldiven ve tüm yüzünü kaplayan kar maskesi olduğu halde elleriyle toplayabildiği tüm parayı toplamıştı.

“Ben Kader, Farshad’ın akıl hocası olarak düşünülebilir. Kuzey Afrikalı değil İranlı olmasına rağmen Farshad onun favorisiymiş. Bu arada her ikisi de Müslüman’dı ve alkol tüketmiyorlardı,” diye ekledi Toivonen nedense.

“Farshad buraya daha üç yaşındayken ailesiyle birlikte sığınmacı olarak gelmiş. Küçük kardeşi İsveç doğumlu. Ben Kader’in kendi çocukları yokmuş ve küçük Farshad’da ışık gördüğünden onu sevmiş. Hâlâ iletişim halindelermiş, daha birkaç hafta önce Interpol aracılığıyla Fransız meslektaşlarımızdan bu yıl mart ayında Riviera’da buluştuklarını öğrendik.”

“Danielsson,” diye araya girdi Holt.

“Ben Kader, onu yasal işlemleri için muhasebeci ve mali danışman olarak tutmuştu. Diğer işlerinin yanı sıra Sollentuna’da bir marketi ve burada, Solna’da bir tütün dükkânı ve kuru temizlemecisi vardı. Şimdi geriye bakıp düşününce muhtemelen Danielsson’un tek yaptığı bu değildi ama hiçbir zaman kanıt-

lanamadığı için sadece kendisinden bilgi almak için sorguya çekilmişti.

“Ben Kader, Fas’a döndüğünde marketini Farshad devraldı ve Danielsson’la çalışmaya devam etti. Farshad hâlâ Sollentuna’daki dükkânın sahibi. Akrabaları orada çalışıyor fakat kendisi mal sahibi olarak görünüyor. Ancak Danielsson’un ismine resmî belgelerin hiçbirinde rastlanmıyor.”

“Ya Akofeli?” dedi Holt. “Onun bunlarla alakası ne? O sıralarda on altı yaşında falan olduğuna göre Akalla soygununa dâhil olması pek mümkün değil.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse en ufak bir fikrim yok,” dedi Toivonen başını iki yana sallayarak. “Danielsson’la da İbrahim kardeşlerle de bir alakası olduğunu sanmıyorum. Belki de sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve tüm bunlara yanlışlıkla bulaştı. Bence onun Danielsson’u öldürmüş olabileceği fikrini unutabiliriz.”

“Peki, İbrahim kardeşler ve Hassan Talib? Danielsson ve Akofeli’yi onlar öldürmüş olabilirler mi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Toivonen iç geçirerek.

“Belki yakında ortaya çıkar,” dedi Holt tebessüm ederek. “Bäckström bu konunun yakında açıklığa kavuşacağına dair söz verdi. Sadece bir haftaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Toivonen kahkahayla gülerек.

Sonra Toivonen, Spånga’daki evine gitmişti. Karısı hasta babasını görmeye Norrland’a gittiğinden iki ergen oğlunun yemeğini kendisi hazırladı. Yemekten sonra oğlanlar, arkadaşlarıyla buluşmak için evden çıkmışlardı. Toivonen kendisine bir bira ve küçük bir viski hazırlamış ve televizyonun karşısında hafta sonunu başlatmıştı. Küçük oğlu saat on birde eve döndüğünde babası kanepede uzanmış, spor kanalının karşısında pinekliyordu.

“Yatmayacak mısın, baba?” diye sordu oğlu. “Bana sorarsan biraz yorgun görünüyorsun.”

Bay Bäckström ve Bay GeGurra akşam saat sekizi biraz geçte Operakällaren'in ana yemek salonunda buluşmuşlardı ve son derece kibar başgarson, onları verandadaki gözlerden uzak masalarına götürmüştü. İçki siparişlerini almış, bir kez daha başıyla selam verdikten sonra hızla uzaklaşmıştı. Her zaman olduğu gibi hesabı GeGurra ödüyordu.

"Seni görmek harika Başkomiser," dedi GeGurra, küçük bir tabakta getirilen zeytini dikkatlice ısıtırken büyük sek Martini kadehini havaya kaldırarak.

"Seni görmek de güzel," diye araya girdi Bäckström buzlu duble votkasını kaldırırken. *Her ne kadar gün geçtikçe tipik bir ibneye dönüşüyor olsan da,* diye geçirdi içinden.

Sonra yemeklerini ısmarladılar. Bäckström sipariş verme konusunda kılavuzluk etmiş, ibne GeGurra bile onun seçtiklerine uyum sağlamış ve normal bir insan gibi yemeyi tercih etmişti. En azından hemen hemen.

"Başlangıç için tuzlu somonla birlikte bir Skagen tost, sonra da iki yumurta sarısıyla yapılmış Rydberg bifteği. Yanında bira ve likör. Kalan siparişleri sonra veririm."

"*Monsieur le directeur*⁹ ne tür bir içki arzu eder?" diye sordu başgarson yana doğru biraz eğilerek.

"Çek birası. Rus votkası, Standard marka var mı elinizde?" *Directeur da ne demek,* diye geçirdi içinden Bäckström.

9 Bay Müdür. (yay. n.)

“Korkarım yok,” dedi başgarson üzüntüyle. “Ancak Stolichnayamız var. Hem Cristal hem Gold.”

“Stalichnaya,” diye düzeltti Bäckström yeni öğrendiği Rusça-sıyla. “O halde balıkla birlikte Gold’la başlayacağım ve bifteğin yanında da Cristal alacağım,” dedi gerçek bir duayen olarak.

“Tek mi, doble mi?”

Dalga mı geçiyor, diye düşündü Bäckström. Ne yapıyor bu, eşantiyon mu veriyor?

“Büyük doble,” dedi Bäckström. “Tüm yemek boyunca. Kesinlikle daha az olmasın.”

GeGurra, tercihinden dolayı Bäckström’ü kutladı. Tuzlu somon ve ekstra yumurta sarısından uzak durup başlangıç olarak tek shot ve ardından da ana yemek için şarap siparişi verdi.

“Güzel bir Cabernet Savignon’unuz var mı, kadeh olarak?”

Vardı elbette, doğal olarak. 2003 Sonoma Vadisi’nden, yüzde doksan Cabernet, güzel bir Amerikan şarapları vardı.

“Ve tatlandırmak için içine çok az Petit Verdot ekleyin.”

Nonoşlar, diye düşündü Bäckström. Tüm bu saçmalıkları nereden öğreniyorlar? Tatlandırmak da ne demek? Belki de homolardan öğreniyordur.

Fakat keyifli bir akşam geçirdiler. GeGurra oldukça neşeli bir ruh halindeydi. Polisin tüm kış boyunca soruşturduğu büyük sanat dolandırıcılığına yönelik gelişmelerden kendisini haberdar ederek yapmış olduğu son yardım için Bäckström’e teşekkür etti. Tabii ki Bäckström’ün ahmak meslektaşları işleri yine berbat etmişlerdi ancak GeGurra ön soruşturmada bile yer almamıştı.

Bu, Bäckström’ün kayıp eşya polisi olarak ona sağladığı son katkı olmuştu. Bäckström’ün bu tür bir bilgiye bizzat erişimi olmadığından; karısını zehirlemeye çalıştığı için yarı zamanlı çalışmak zorunda kalan, eski adli tıp polisi, ciddi derecede zihinsel engelli bir meslektaşının bilgisayarını –daha önce pek

çok defa yaptığı gibi- kullanmıştı. Bilgisayardaki dosyaların ikişer kopyasını alıp kopyalardan birini GeGurra'ya vermiş ve diğerini de işini sağlama almak için kendisine saklamıştı.

“Lafı bile olmaz,” dedi Bäckström alçakgönüllülükle.

“Yeni ödeme planımızda bir sorun var mı?” dedi GeGurra bir nedenle. “Umarım memnunsundur, canım.”

“Her şey yolunda,” dedi Bäckström. Ne de olsa tüm trajik eğilimlerine rağmen GeGurra, cömert bir ibneydi. *Sezar'ın hakkı Sezar'a*, diye geçirdi içinden.

“Hazır seni burada bulmuşken tamamen farklı bir konuyla ilgili bir şey soracağım,” dedi GeGurra.

“Televizyonda Bromma Havaalanı yakınındaki şu korkunç silahlı soygunla ilgili bir haber gördüm,” diye devam etti. “Zavallı güvenlikçileri vurmuşlar. O soyguncular çok acımasız görünüyorlar. Profesyonel işi olmalı öyle değil mi? Televizyonda gördüğüm kadarıyla insanın neredeyse şu askerî komandalardan birinin de işin içinde olduğuna inanası geliyor.”

“Tipik ibne düşmanlarından değiller,” dedi Bäckström, Juha Valentin'in Stockholm'ün parklarında ve sokaklarındaki bazı çalışmalarını hatırlayarak.

“Burada, şehir merkezinde çok sayıda dükkânı olan bir arkadaşım ile konuşuyordum da pek çok elemanı her gün yüklü miktarlarda nakit taşıyarak bankaya gitmek zorunda. Arkadaşım oldukça endişeli,” dedi GeGurra.

Bäckström ona hak verdi; “Ortalık çok vahşi orman gibi,” dedi. “Arkadaşın muhtemelen endişelenmekte haklı.”

“Ona yardımcı olabilir misin acaba? Rutinlerine bir bakıp ona bazı tavsiyelerde bulunsan? Eminim fazlasıyla minnettar olacaktır.”

“Çenesini kapalı tutabilecek bir tip mi?” diye sordu Bäckström. “Takdir edersin ki bu konu biraz hassas olabilir.”

“Elbette, elbette,” dedi GeGurra mavi damarlı elini kaldırıp söylediklerini vurgularken. “Son derece ketum bir adamdır.”

“Ona benim cep numaramı verebilirsin,” dedi Bäckström. Yaz gelmeden önce gardırobunu yenilemeyi planlıyordu.

“Oldukça cömerttir ayrıca,” diye ekledi GeGurra kadehini kaldırırken.

Tatlı menüsüne geçtiklerinde aniden bir ziyaretçileri gelmişti. GeGurra eğilimlerine sadık kalarak taze meyveleri tercih ederken Bäckström güzel bir konyak sipariş vermişti. Ziyaretçileri, GeGurra’nın “eski ve iyi bir dostu”ydu ve GeGurra gibi o da sanat işindeydi.

Amma da yaşlı, diye düşündü Bäckström. Kadın en fazla otuz beş yaşındaydı ve muhteşem göğüsleri vardı. *İyi ki bizim geri zekâlı folklorcu burada değil,* diye geçirdi içinden.

Eski arkadaşların yanaktan öpüşmesinin ardından GeGurra formalitelerle ilgilenmişti.

“Sevgili dostum Evert Bäckström,” dedi GeGurra, “ve bu da tatlı arkadaşım Tatiana Thorén. Kendisi için neyin iyi olduğunu her zaman bilemeyen eski bir iş arkadaşım ile evliydi,” diye açıkladı.

Senin gibi tiplerin bu kadınla ne işi olabilir ki, diye düşündü Bäckström. Erkekçe tokalaşmak üzere elini uzattı ve kadına çekici, Clint gülümsemesiyle gülümsedi.

GeGurra oturması için sandalyesini çeker çekmez, “Sen de sanatla ilgileniyor musun, Evert?” diye sordu Tatiana Thorén. Sandalyesine otururken biçimli poposunu, Bäckström’ün doğru açıdan rahatlıkla seyredebileceği şekilde yerleştirmişti.

“Polisim,” dedi Bäckström ciddi bir şekilde başını sallayarak.

“Aman Tanrım! Bir polis memuru... Ne kadar heyecan verici,” dedi Tatiana büyük, siyah gözlerini kocaman açarak. “Peki ne tür bir polis memurusun?”

“Cinayetler, şiddet suçları. Başkomiserim,” dedi Bäckström. “Diğer konularla ilgilenmiyorum.” *Ve Clint kışımı yiyebilir, diye geçirdi içinden.*

Sonra Tatiana basit bir somonlu sandviç ve bir kadeh şampanyayla açlığını yatıştırırken ona eşlik ettiler. Tatiana’nın dikkati çoğunlukla Bäckström’ün üzerindeydi.

“Tanrım, ne kadar heyecan verici,” diye tekrarladı Tatiana kırmızı dudakları ve beyaz dişleriyle gülümseyerek. “Daha önce hiç gerçek bir cinayet dedektifiyle karşılaşmamıştım. Sadece televizyonda gördüm.”

Bäckström ona efsanevi polis memuru olarak sürdürdüğü hareketli kariyerinden, her zamanki kahramanlık öykülerinden bir seçki sunmuştu. Süper salamı hareketlenmeye başlamıştı bile ve olaylar bir kez başladıktan sonra her şey tıkır tıkır ilerlemişti.

GeGurra hesabı öder ödemez izin istemişti. Onun yaşında iyi bir gece uykusuna ihtiyaç vardı. Daha sonra Bäckström ve Tatiana restoranın hemen yanındaki gece kulübü Café Opera’ya girmiş, burada da kendilerini hazırlamak için birkaç kadeh daha içki içmişlerdi. *Buna neden ihtiyacım oldu bilmiyorum,* diye düşündü Bäckström. Ne de olsa süper salamı çoktan uyanmıştı bile. *İyi ki burada başımda bir beyzbol şapkasıyla çıplak bir şekilde dikilmiyorum,* diye geçirdi içinden sırtını bara yaslariken. *Lanet olası büyük F harfi gibi görünürdüm yoksa.* Bu arada geniş göğsünü dışarı çıkarırken karnını içine çekmişti.

“Vay, Başkomiser,” dedi Tatiana elini Bäckström’ün tişörtü üzerinde gezdirirken. “Bunun sıradan bir baklava olduğunu sanmıyorum, öyle mi yoksa?”

Tatiana, Östermalm’deki Jungfrugatan’da iki odalı küçük bir dairede oturuyordu. Bäckström sokağının isminin anlamını aklından geçirip, *Bakire Sokağı’nda oturuyor, kızın sağlam espri*

anlayışı var, diye düşündü. Pantolonunu koridorda çıkarmış ve kızın yatak odasına gidene kadar diğer kıyafetlerinden de kurtulmuştu. Kızın geniş yatağında onun üzerine çıktığında gayet formundaydı. İlk defa yattığı bir yataktaki her zamanki rutinine göre oldukça iyi performans sergilemişti. Bäckström inleyip hırlamış, kız yüksek sesle çığlık atmıştı. Sonra pozisyonu değiştirip kızı üste almış, tekrar eski pozisyona dönmeden önce kadının süper salamının üzerinde gidip gelmesine izin vermişti.

Sonra uykuya dalmıştı ve uyandığında güneş, Jungfrugatan'ın üzerindeki mavi gökyüzünde yükselmişti. Tatiana kahvaltı hazırlamıştı. Ona telefon numarasını vermiş ve Yunanistan'daki tatilinden döner dönmez tekrar görüşeceklerine dair söz almıştı.

Cuma öğleden sonra, Ulusal Cinayet Birimi'nden Dedektif Başkomiser Jan Lewin, Östergötland'daki bir cinayet davasıyla işini bitirip geri dönmüştü. Doğruca eve, sevgilisi Anna Holt'a gitmişti ve anahtarını kapının kilidine taktığı anda onu karşısında kendisini beklerken bulmuştu. Anna elini uzatıp onun elini tuttu.

"Yine evde olman ne güzel, Jan," dedi Holt.

Sevgili ve polis şefi, diye geçirdi içinden Jan Lewin kanepede oturup Anna'nın kendisine verdiği belgeleri karıştırırken. Cinayet, cinayete teşebbüs, silahlı soygun, şüphelilerden birinin öldürülmesi, daha sonra yaşlı bir alkolüğün öldürülmesi ve buna ek olarak onu bulan gazete dağıtıcısı çocuğun öldürülmesi. Peki tüm bunların benimle ve Anna'yla ne alakası var, diye düşündü.

"Ne düşünüyorsun Jan?" dedi Holt ona biraz daha yaklaşarak.

"Toivonen ne diyor?" diye sordu Lewin.

"Hiçbir fikri olmadığını söylüyor," dedi Anna Holt kıkırdarak.

"Öyleyse muhtemelen haklıdır," dedi Lewin ona gülümseyerek. "Benim de hiçbir fikrim yok."

"Pek ilgilenmiş görünmüyorsun," dedi Holt kâğıtları onun elinden alıp sehpa koyarken.

"Aklım başka yerde," dedi Lewin.

"Aklın başka yerde mi?"

"Neredeyse yarım saattir evde, dünyanın en güzel kadınıyla birlikteyim," dedi Lewin emin olmak için saatine bakarak. "Bir

öpücük, kucaklama ve bir tomar kâğıtla karşılandım. Aynı kanepede oturuyoruz. Ben okuyorum. O beni izliyor. Aklımın başka yerde olduğu aşikâr,” dedi Holt’a başıyla işaret ederek.

“Peki ne düşünüyorsun?”

“Bluzunun düğmelerini çözmek istediğimi,” dedi Jan Lewin.

Anne babaları, üç kız kardeşleri ve yirmi beş yaşındaki küçük erkek kardeşleri Nasir ile birlikte yaşadıkları Sollentuna'daki büyük müstakil evlerinden o akşam saat on birde Farshad ve kardeşi Afsan ayrılmışlardı. Gerçi şu anda küçük kardeşleri ortada yoktu. Son bir haftadır ondan hiçbir iz yoktu ve neler olmuş olabileceğine dair Toivonen'in birkaç fikri vardı.

Farshad'ın siyah Lexus'uyla çıkmışlardı ve arabaya GPS cihazı yerleştirilmiş olduğundan, polisin işi yolunda gitmişti. O akşamın daha erken saatlerinde Farshad dikkatsizlik etmiş ve arabayı otoparkta bırakarak Talib'le bodrum katındaki şarküteri dükkânından sevgili annesi için güzel bir şeyler almak üzere NK çok katlı mağazasına girmişti.

Linda Martinez'in meslektaşlarının arabaya GPS cihazı takmaları için bir dakika yetmişti. Yani şimdi ekranlarından Alfa 1'i –bir rakamının yanında küçük, kırmızı bir ok vardı– sakın ve rahat bir şekilde izleyebiliyorlardı.

Arabayı Afsan kullanıyordu ve yolculuğun önemli bir kısmında Farshad telefonla konuşmuştu. Regeringsgatan'da bir Lübnan lokantasının dışında, Farshad gibi dikkatsiz davranan Hassan Talib'i almak için durmuşlardı. Talib, siyah Lexus'un arka koltuğuna yerleşmeden önce sokağa park etmiş gri bir Mercedes'in bagajını açarak oradan bir cep telefonu çıkarmıştı.

Lexus'u takip eden izleme aracındaki otomatik kameralar hemen harekete geçmiş ve olup bitenleri arkadan izlemeye başlamıştı.

“Bingo,” dedi Linda Martinez coşkuyla. Daha önceden varlığı bilinmeyen bir aracı keşfetmişlerdi ve beş dakika sonra vericiyi bizzat yerleştirdiğinde artık mutlu bir kadındı. *Alfa 3*, dedi Martinez dijital ajandasında işaretleyerek.

İşte hayat bu, diye düşündü. Sokaklara karşılık ofisin ona sunabileceği ne vardı? Gerçi muhtemelen olması gereken yer orasıydı. *Ne diye komiser oldum ki*, diye geçirdi içinden. Patronu Lars Martin Johansson emekli olmamış olsaydı, bu fikri ileri sürdüğü için Martinez ona hareket çekerdi kesin.

İkinci araçtaki meslektaşları hedefi takip etmişlerdi. Kungsträdgården'daki Café Opera'da durmuş ve Afsan'ın girişin yirmi metre ötesinde arabayı yolun ortasına bırakmasını izlemişlerdi. Daha sonra kapıdaki fedailerin sırtını sıvazladıktan sonra üçünün gece kulübüne girerek gözden kaybolduğunu görmüşlerdi.

Küçük ayetullahlar. Bu deve binicileri aletlerinden asacağım, diye düşündü otuz yaşındaki Frank Motoele kamerasını çalıştırırken.

“Frank'ın Müslümanlarla derdi vardır,” diye açıkladı yirmi yedi yaşındaki Sandra Kovac, yirmi beş yaşındaki Magda Hernandez'e başıyla işaret ederek. Magda, Linda Martinez'e dil döküp devriye görevinden izleme ekibine transfer olabilmek için onun onayını almış ve aracın yolcu koltuğuna kurulmuştu.

“Frank tam bir ırkçıdır,” dedi Kovac, Magda'ya başıyla onu işaret ederek. “Bu kocaman, kara adam herkesten nefret eder. Niye bu kadar öfkeli görüldüğünü merak ediyorsan söylemiş olayım.”

“Senden nefret etmiyorum, Magda,” dedi Frank gülümseyerek. “Şu kırmızı bluzunu çıkarırsan senden ne kadar hoşlandığımı gösterebilirim.”

“Aynı zamanda cinsiyetçidir de,” dedi Kovac. “Daha önce söylemiş miydim? Ayrıca aleti de küçüktür. Afrika'nın en miniği.”

“Arabada kalıp saçmalamayı kesersen Magda ve ben onları takip edeceğiz, Sandra,” dedi Motoele. Meslektaşı Kovac bundan on sekiz ay önceki bir ofis yılbaşı partisinin ardından bu konuda işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiş olduğundan bu tür saçmalıkları dinlemeye gerçekten de hiç ihtiyacı yoktu.

Linda Martinez’in içinde yaşadığı dünyada sadece rozetini kapıdaki fedailere göstererek ünlü bir gece kulübüne girebilecek tek bir polis memuru yoktu; bunu başka yollardan çözmüştü fakat Magda Hernandez’in bu konuda onun yardımına ihtiyacı bile olmamıştı. Sadece göz alıcı beyaz gülümsemesi, kırmızı bluzu ve mini eteğiyle kuyruğu geçip içeri girmişti.

Öte yandan Frank Motoele kapıda durdurulmuş ve sonrasında işler her zamanki gibi seyretmişti.

“Pardon,” demişti kapıdaki fedai. “Akşamın bu saatinde sadece üyeleri kabul edebiliyoruz.” Bir metre doksan santim boyunda, yüz kilo kas yığını ve hayatında neyse ki daha önce hiç görmediği gözler. *Olaylar büyük ihtimalle işimi yapmaya çalışırken sıklıkla olduğu gibi sonuçlanacak,* diye geçirdi içinden fedai. *Şu zencinin sevgilisine sahip olmak için milyonlar verirdim. Kadın orada öylece pijaması ve terlikleriyle dursa bile tüm bu kalabalık onun etrafında pervane olup yalnızca selam vermek için sıraya girebilir,* diye düşündü.

“Konuk listesi,” dedi Motoele diğer fedainin elindeki kâğıt parçasını başıyla işaret ederek. “Motoele,” dedi Frank Motoele. *Gerçekten soğuk, sefil bir günde, yağmur damlaları Kronoberg Hapishanesi’nin camlarından süzülürken şüphesiz ki tekrar karşılaşacağız,* diye içinden geçirdi. Kendisini böyle ifade etmesi normaldi, ne de olsa – dış görünüşünün aksine– boş zamanlarının çoğunu şiir yazarak geçiriyordu.

“İşte, burada,” dedi diğer fedai listeye kısaca bir baktıktan sonra.

“Seni tanı mıştım zaten,” dedi ilk fedai gülümsemeye çalışıp geri çekilerek.

Bakışlarını içeriye yöneltmeden önce ona kısa bir bakış atarken, "Bir kereden bir şey olmaz," dedi Motoele. *Bir gün seninle ben tekrar karşılaşacağız,* diye geçirdi içinden. *O zamana kadar senin gibi pek çoklarıyla karşılaşacağım.*

Kulübün içinde gözden kaybolurken onun arkasından bakan fedai, *Tanrım, ne ürkütücü, garip bir herif,* diye geçirdi içinden.

"Şu zenci herifin sevgilisini gördü mü?"

"Eminim avını canlı canlı yiyen tiplerdendir," diye karşılık verdi meslektaş başını iki yana sallarken.

İbrahim kardeşler ve onların kuzeninin yerini tespit etmek pek de zor olmamıştı. Devasa Talib'in tıraşlı kafası, kalabalık kulübün içinde ışıldak gibi parlıyordu.

"Dağılalım," dedi Frank bambaşka bir şey söylemiş gibi gülümseyerek.

Magda Hernandez, tebessümle karşılık verdi. Başını bir yana eğdi. Ona takılmak için dilini çıkardı.

Yerim seni, diye geçirdi içinden Motoele onun gidişini izlerken. *Acaba küçük Bayan Magda benden çocuk yapmak ister miydi,* diye düşündü.

Beş dakika sonra Magda geri dönmüştü. Kulübün içerisi loş olduğu halde gözüne kocaman güneş gözlükleri takmıştı.

"Merhaba Frank," dedi Magda adamın kolunu sıvazlarken. Mekândaki tüm erkeklerin bakışlarının onun kırmızı bluzu, kırmızı dudakları ile beyaz dişleri arasında dolaştığının farkındaydı.

Magda kolunu boynuna dolayıp, "Sanırım bir problemimiz var," diye fısıldadı kulağına.

"Tamam," dedi Frank. "Sandra'yla yer değiştir. Linda'ya buraya iyi bir fotoğrafçı gönderip gönderemeyeceğini sor bakalım."

"Sonra görüşürüz o halde canım," dedi Magda, zarif bileklerini esnetip onu yanağından hafifçe öperek.

Yirmi yedi yaşındaki Sandra Kovac göçmen çocuğuydu ve Tensta'da yetişmişti. Babası Sırp'tı, onu güçlendirecek birçok şey yaşamıştı ve sırf aradan on yedi yıl geçtikten sonra Solna Polis Akademisi'ne başvururken kızı için sorun yaratsın diye Sandra iki yaşındayken annesinden ayrılmıştı.

"Sanırım Sandra Kovac'ın Janko Kovac'ın kızı olduğunun farkındasındır," demişti kabul komitesi müdür yardımcısı, başvuru komitesinin kadın başkanına gergin bir tebessümle bakarken.

"Günahın kalıtsallığına hiçbir zaman inanmamışımdır," demişti kadın başkan. Müdür yardımcısına şüpheli gözlerle bakarak, "Bu arada senin baban ne iş yapıyordu?" diye eklemişti.

"Köy papazıydı," dedi müdür yardımcısı.

"Gerçekten mi?" dedi başkan.

Sandra Kovac'ın polis akademisini bitirdiği gün kırklı yaşlarında, sportif görünümlü bir adam onun Bergshamra'daki yurt odasının kapısını çalmıştı. *Bir meslektaş,* diye düşünmüştü Sandra. *Yakında meslektaşım olacak,* diye düzeltmişti kendini bu tür ayrımların önemli olduğunu düşünerek. Üzerinde sabahlık olmasına ve diğer mezunlarla birlikte o akşamki partiye hazırlanmaya başlamış olmasına rağmen kapıyı açmıştı.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi Sandra Kovac sabahlığının kemerini biraz daha sıkarak.

“Çok şey diye umuyorum,” dedi sportif görünümlü adam ona dostça gülümseyip kimliğini gösterirken. “Adım Wiklander,” dedi. “Güvenlik polisi için çalışıyorum. Aslında başkomiserim.”
“Sürprize bak,” dedi Sandra.

Bir hafta sonra orada çalışmaya başlamıştı. Beş yıl sonra patronuyla birlikte Ulusal Suç Birimi'ne geçmişti. Çünkü büyük patronları terfi etmişti ve kendisine Ulusal Suç Ekibi, Ulusal Acil Müdahale Birimi, helikopterler, dış faaliyetler ve güvenlik polisine ait gizli işlerden kamuoyu bilgisine açık işlere kadar her türlü işin idaresinin sorumluluğu verilmişti.

“Benimle geliyorsun Wiklander,” dedi Lars Martin Johansson terfii ilan edilmeden bir gün önce.

“Sandra'yı da alabilir miyim?” diye sordu Wiklander.

“Janko'nun kızı?” dedi Johansson.

“Evet.”

“Daha iyisi olamazdı,” dedi Johansson. Ne de olsa o, kimse-
nin göremediklerini görebiliyordu.

Yirmi beş yaşındaki Magdalena Hernandez, Şilili göçmen bir ailenin kızıydı. Pinochet'nin yönetime el koyduğu ve diktatörlük şakşakçılarına ülkenin seçilmiş başkanı Salvador Allende'yi öldürmelerini emrettiği gece, anne ve babası ülkeden kaçmışlardı. Arjantin sınırına kadar yürüyerek başlayan uzun yolculuk, Şili'deki Valparasio'dan kuzeye gidilebilecek kadar uzun bir mesafe gittiklerinde nihayet sona ermişti.

Magda, İsveç'te doğup büyümüştü. On ikinci yaş gününden sonra tanıştığı tüm erkekler gözlerine değil göğüslerine bakmaya başlamışlardı. *Yediden yetmişe tüm erkekler*, diye düşündü. Kendisinden yedi yaş büyük ağabeyi, bu nedenle her gün elini kana buluyordu.

On beş yaşına girdiği gün ağabeyiyle konuşmuştu.

“Onlardan kurtulacağım Chico,” dedi. “Söz veriyorum.”

“Onları tutmanı istiyorum,” dedi Chico ciddiyetle başını sallayarak. “Bir şeyi anlamalısın Magda,” diye ekledi. “Sizler, biz erkeklere Tanrı’nın armağanlarısınız ve O’nun bize verdiklerini değiştirmek hiçbirimizin haddine değil.”

“Peki o halde,” dedi Magda.

On yıl sonra, otuz yaşındaki Frank Motoele’yle tanıştı. Sabah sekizdeki mesaisini bitirmişti ve eve gidip kendi yatağında uymaya ihtiyacı olduğu halde onun evine gitmişti.

“Bayan Magda benden çocuk yapmak ister mi acaba?” diye sordu. Boynunu eğmeden gözlerinin içine bakabilmek için onu kucaklayıp yatağına çıkarmıştı.

“Memnuniyetle,” dedi Magda. “Ama dikkatli olacağına söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Frank Motoele. “Seni asla bırakmayacağım,” diye ekledi. *Çünkü alevim kuzeyde en parlak şekilde yanar,* diye geçirdi içinden.

Frank Motoele, Kenya’daki bir yetimhaneden gelmişti. Ebeveynleriyle yirmi beş yıl önce tanışmıştı. Babası Gunnar, Borlängeli bir marangozdu ve Kenya’da, Skanska adlı inşaat şirketi tarafından yürütülen bir otel projesinde iş bulmuştu. Karısı Ulla’yı da alıp gitmiş ve orada iki yıl kalmıştı. Frank’ı İsveç’e dönmeden bir hafta önce bir yetimhaneden almışlardı.

“Bürokratik işlemler ne olacak?” diye sordu Ulla. “Önce onları halletmemiz gerekmiyor mu?”

“Hepsi hallolur,” dedi marangoz Gunnar. Sonra geniş omuzlarını silkti ve karısı ve oğlunu alıp eve döndü.

Arlanda’da yirmi dört saat beklemek zorunda kalmışlardı ancak sonunda tüm işlemler hallolmuş ve evlerine, Borlänge’e dönmelerine izin verilmişti.

“Şurada gördüğün beyaz şeyler, kar,” diye açıklamıştı Gunnar Andersson kiralık arabanın penceresinden dışarıyı göstererek. “Kar,” diye açıklamıştı İngilizce olarak.

“Kar,” diye tekrarlamıştı Frank başını sallayarak. *Kilimanjaro’nun eteklerindeki gibi*, diye düşünmüştü. Çünkü yetimhanedeki tatlı kadın ona anlatmıştı. Kadın ona ayrıca fotoğraf da gösterdiğinden, daha beş yaşında olmasına rağmen tanınması kolay olmuştu. *Bolca beyaz dondurma gibi*, diye düşünmüştü.

On sekizinci yaş gününde Frank Andersson, babası Gunnar’la konuşmuştu. Gerçek adını kullanmak istediğini açıklamıştı. Andersson soyadını Motoele olarak değiştirmişti.

“Senin için sakıncası yoksa,” demişti Frank.

“Hiç sakıncası yok,” demişti Gunnar. “Köklerini inkâr ettiğinde kendini inkâr etmiş olursun.”

“Yani sorun yok, öyle mi?” diye sormuştu Frank emin olmak için.

“Baban olduğumu unutmadığın sürece yok,” demişti Gunnar.

Ertesi gün mesaisine şimdiden on beş dakika gecikmiş olan Nairobi eski yetimhane çocuğunu garajda beklerlerken, “Frank’la yattın, değil mi?” dedi Sandra Kovac.

“Evet,” dedi Magda başıyla da onaylayarak.

“Etkileyici,” dedi Sandra Kovac iç geçirerek. “Ama merak etme,” diye ekledi. Hâlâ Janko Kovac’ın kızı olduğu ve Magda Hernandez gibi birisinden farkı bir gezegende yaşadığı için, “Bir kereden bir şey olmaz,” dedi.

“Birlikte çocuk yapmak istiyor,” dedi Magda.

“Ama senin buraya, izleme ekibine transfer olacağını sanıyordum,” dedi Janko’nun kızı. “En azından konuştuğumda Linda öyle söyledi bana.”

“Bilemem, Frank’ın bana söylediği bu,” dedi Magda.

“Öyle söylediyse ciddi olmalı,” dedi Sandra. *Lanet olası herif benimle çocuk yapmak istememişti*, diye geçirdi içinden.

“Zamanı gelince olabileceğini söyledim ona,” dedi Magda.

“Nasıl karşıladı?”

“Tüm romantikler gibi,” dedi Magda gülümseyerek. “Ve cinsiyetçiler gibi,” diye ekledi daha geniş bir tebessümle.

“Pekâlâ, tamam o zaman,” dedi Sandra.

Cumartesi sabahı otuz altı yaşındaki Grislund, Toivonen'in izleme biriminin başı olan ve genellikle Stockholm polisi çevik kuvvet ekibini de yöneten kırk iki yaşındaki Jorma Honkamäki'ye itirafta bulunmuştu.

Grislund üç gün önce de eski arkadaşı, motosiklet kulübü Solna Hell's Angels üyesi kırk bir yaşındaki Fredrik Åkare'yle içindekileri paylaşmıştı aslında. Åkare, atölyesine adım attığında öfkeden kudurmuş haldeydi. Grislund, *ne yapabilirdim? Basit bir oto tamircisi ve iki çocuk babasıyım*, diye düşünmüştü.

"Pekâlâ Grislund, damlama tepsinden yağ içmek istemiyorsan bana küçük Nasir'i nerede bulabileceğimi söylersin," dedi Åkare. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu göstermek için tepsie vurarak içindekilerin Grislund'un güzelce ovulmuş beton zeminine dökülmesine neden olmuştu.

Grislund her şeyi anlatmıştı. Kendisi basit bir adamdı ancak o bile artık taraf seçmenin zamanı geldiğini anlamıştı. Doğal olarak Grislund onun gerçek adı değildi: Hiç kimse "domuz ahır" olarak anılamazdı. Aslında asil bir aileden geliyordu. Babasından Stig, annesinden de son derece eski bir ad olan ve "domuz kafası" anlamına gelen Svinhufvud adını almıştı. Annesi, Grislund'un babasıyla evlendiğinde Nilsson soyadını almayı reddetmişti. Annesinin mutluluğu oğlunun mutsuzluğu olmuştu ve ne yazık ki varlıklı geçmişine rağmen oğlunun katlanmak zorunda kaldığı sıkıntıları hafifletecek tek bir kronu bile yoktu.

Anaokulundayken arkadaşları ona “Grislund” lakabını takmışlardı ve bunun tek avantajı, tüm hayatı boyunca sıradan bir insan gibi yemek yiyebilmiş ve çok kısa zamanda da lakabına uygun olarak yaşamaya başlayabilmiş olmasıydı. Delikanlıyken babası ona Stiglet diye sesleniyordu ve Grislund bir arkadaşıyla birlikte Kuzey Järva’da bir otomobil tamir dükkânı açacağını söylediğinde annesi onunla konuşmayı kesmişti. Babası ona hâlâ “küçük Stiglet” diyordu. Ya yol yordam bilmediğinden ya da karısını tahrik etmek için. Grislund, bunun daha çok annesiyle ilgili olduğunu düşünüyordu – on yedi yaşına girmiş ve Solna’da teknisyenlik kursunu tamamlamıştı.

Atölye iyi gitmişti ve eski arkadaşları da ona yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. En çok da Sollentuna’da ortaokuldayken tanıştığı Farshad İbrahim ve Farshad’ın daha o zamanlardan güvendiği diğerleri ona yardım etmişti.

Åkare’yle çok daha sonra tanışmıştı. Bir gün atölyesine eski bir kamyoneti getirip gün batımından önce hurdasını çıkarmasını söylemişti. Grislund kendisine söyleneni yapmış ve yeni bir müşteri kazanmıştı.

Her şey normal seyrinde gidiyor gibiydi. Ara sıra suratsız polisler atölyenin etrafında dolanıp tatsızlık çıkarıyor olsa da altından kalkamayacağı bir durum yoktu. Ta ki önceki akşam saat yedide kıyamet kopuncaya kadar...

Hobi olarak tamir ettiği 1956 model Chevy Bel Air’in altında mutlulukla uzanmış, daha çok eğlence olsun diye bazı eski cıvataları sıkıştırıyordu. Aniden atölyesinin kapısı ardına kadar açılmış ve daha başını çevirip bakmaya fırsat bile bulmadan biri onu bileklerinden yakalayıp dışarıya çekmişti. Başını Chevy’nin kaportasına vurup yarmadığı için şanslı sayılabilirdi.

Ona küçük gözleriyle gülümseyerek, “Grislund,” dedi Jorma Honkamäki. “Karını ara ve söyle ona boşuna sana çay hazırlamasın. Sana Solna nezarethanesinde sosis ve püre ısmarlayacağım.”

Åkare’ye kıyasla Honkamäki daha makul davranmıştı ve kendini biraz garantiye almanın yanlış bir tarafı olmadığından, Grislund ona bir kez daha bildiklerini anlatmıştı.

Aslında Honkamäki onu gaza getirerek işe başlamıştı. Belli ki bir şeyler bulmuşlardı. Kendisinin hazırlayıp daha sonra da varlığını unuttuğu çelik kablo, lehim, tüm gerekli aletler, bir düzine demirdiken, her zaman elde bulundurmakta fayda gördüğü birkaç eski araç plakası gibi. Aslında işe yaramayan şeylerdi. Tabii hepsi bu kadar olsaydı.

Nasir geçen hafta pazartesi günü bir çuval dolusu demirdikenini almaya geldiğinde kendisinden o yüz gramlık çantaya göz kulak olmasını istemeseydi.

“Sadece gün sonuna kadar,” diye güvence vermişti Nasir ona. “Bugün bir şoförlük işim var, olur da işler ters giderse diye,” demişti zayıf omuzlarını anlamlı bir şekilde silkerek.

“Tamam,” demişti Grislund. Ne de olsa nazik ve iyi bir adamdı ve müşterilerini mümkün olduğunca mutlu etmek isterdi. Özellikle de Farshad İbrahim adında ağabeyi olanları. Ayrıca Nasir çantayı o akşam gelip alacağına dair de söz vermişti. İşini bitirdikten sonra o ve kız arkadaşı kutlama yapmak için Kopenhag’a gideceklerdi. Grislund’la ikisinin bir ortak arkadaşıyla buluşacaktı. Biraz eğleneceklerdi.

“Ne de olsa sen ve diğer İsveçliler gibi içmiyorum,” demişti Nasir.

“Yüz gram kokain,” dedi Honkamäki. “Her gram için on dört günden bahsediyoruz Grislund. Çantanın üzerinde parmak izlerin var ve seni aniden neyin ahmaklaştırdığını düşünmeye başladım.”

Dört yıl, diye düşündü Grislund hesap yapmayı çok iyi bildiğinden. Artık bildiklerini anlatmanın zamanı gelmişti.

“Yavaş ol Jorma,” dedi Grislund. “Büyük bir organize suç ordusunun basit bir neferiyle konuşuyorsun. Benim gibi biri böyle bir parayı nereden bulabilir?”

Hepsi şu lanet olası Spaniel köpek yüzünden, diye geçirdi içinden. Önce Honkamäki gibilerin yanlarında getirdiği tüm diğer köpekler gibi ortalıkta koşuşturmuştu. Sonra aniden durup ulumaya başlamış, atölyedeki büyük bir yağ teknesinin önünde çılgın gibi havlamıştı. Tekne, Åkare gibi birinin bile tekmelemeden önce iki kez düşüneceği türdendi. Fakat köpeğin sahibi, elindeki sopayla bir an bile tereddüt etmeden tekneyi devirmişti.

Bunun üzerine Grislund bir kez daha konuşmuş ve olayları açıklamıştı. Åkare’ye kıyasla Honkamäki en azından biraz daha insancıl davranmıştı. Ellerini boynuna geçirerek işaret parmağını burnuna sokup kıvrarak başlamamıştı en azından.

Nasir ve Tokarev, Bromma’daki çatışmadan sonra kaçmışlardı. Beş yüz metre gittikten sonra kamyonetlerini Hell’s Angels’ın kutsal mekânlarının girişinin yirmi metre ötesinde terk etmişlerdi. Kulüp binası, havaalanının hemen yanbaşındaydı.

Bunun nedenine dair bir açıklama yoktu. Yan pencereden hâlâ kırmızı duman çıkmasından dolayı mıydı? Hasımlarına sorun çıkarmak için miydi? Sadece boş bir park alanı bulduklarından mıydı? Nasir sirenler çalmaya başladığında aptallık edip Åkare’nin pek çok işbirlikçisinden birinin yanından geçerken maskesini çıkarmıştı.

“Nasir,” dedi Grislund. “Lanet olası bir araba yarışçısı gibi kullanır.”

“Küçük Nasir,” dedi Honkamäki. *Acaba ağabeyi onun saklanması için bu sefer ne kadar para dökmek zorunda kalmıştır*, diye düşündü.

“Lanet olası bir velettir,” dedi Grislund. “Şerefsiz herif, lanet demirdikenlerini almaya geldiğinde ve beni rahat bırakması için lanet kokainiyle ilgileneceğime söz verdiğimde bana ne dedi biliyor musun? Ayrılırken o piç kurusu ne dedi biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Honkamäki.

“Oink oink,” dedi Grislund.

“İşin hiç kolay değil Grislund,” dedi Honkamäki sırtıtarak.

“Hayır, değil,” diyerek onu onayladı Grislund. *İşimizin kolay olması gerektiğini kim söylemiş,* diye geçirdi içinden.

“Bundan başkalarına bahsettin mi?” diye sordu Honkamäki.

“Hayır,” dedi Grislund başını iki yana sallayarak. *Hâlâ bazı sınırlarım var,* diye geçirdi içinden.

“Küçük bir kuş bana Åkare’nin seni ziyaret ettiğini söyledi,” dedi Honkamäki. Sesli düşünüyormuş gibi çıkmıştı sesi.

“Asla,” dedi Grislund. *Neyin peşinde bu,* diye geçirdi içinden.

“Halledeceğim ben,” dedi Honkamäki.

“Peki ya parmak izleri?” diye sordu Grislund. “Şu lanet olası plastik çantadakiler. Nasir’in kokaini?” diye açıkladı.

“Hangi parmak izleri?” dedi Honkamäki başını iki yana sallayarak. “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Nezarethanede kalmayı Grislund’un kendisi istemişti. Gerek-siz söylentilerin yayılmasını önlemek için en azından pazartesi gününe kadar orada kalacaktı.

“Kendini evinde farz et, Grislund,” dedi Honkamäki.

Sonra durumu anlatmak için Toivonen’i aradı.

“O küçük piçin Kopenhag’da ne işi olabilir?” dedi Toivonen. *Her neyse, şehir konseyindeki Hell’s Angels üyeleri orada değil mi,* diye düşündü.

“Danimarkalı meslektaşlarımızla görüştüm,” dedi Honkamäki.

“Onu araştıracaklarına söz verdiler. Şansımız varsa hâlâ hayattadır.”

Ve şayet değilse işler daha da kötüye gidecek, diye düşündü Toivonen.

Hemen hemen Grislund'un Honkamäki'ye itirafta bulunduğu sıralarda Alm, Solna merkezinde alışveriş yapıyordu. Devlete ait tek el mağazasının önünde oldukça suratsız görünen Roly Stålhammar'la karşılaşmıştı ve Roly'nin kendisine yönelik öfkeli bakışlarına rağmen basit bir soru sormaya kalkışmıştı.

"Nasıl gidiyor Roly?" dedi Alm.

"Sence nasıl gidiyor olabilir?" dedi Stålhammar.

"Seppo," dedi Alm. "Seppo Laurén. Biliyorsun, Kalle Danielsson'a yardım eden şu delikanlı," diye açıkladı.

"Einstein," dedi Stålhammar.

"Einstein?" *Ne demek istiyor,* diye geçirdi içinden Alm.

"Ona Einstein diyoruz," dedi Stålhammar. "İyi ve kibar-
dır ama biraz kafası karışıktır. Normal insanlar gibi değildir. Kalle bazen havasında olduğunda onu Valla'ya getirirdi. Biz sessiz sakın bir şekilde biralarımızı içerken gidip bizim için bahisleri yatırırdı."

"Nasıl oluyordu?" diye sordu Alm.

"Hiç sorun çıkmıyordu," dedi Stålhammar. "Hiçbir sorunla karşılaşmadık. Çocuğun sayılarla arası çok iyiydi. Konuşmak konusunda o kadar iyi değildi ama."

"Sayılarla arası iyi," diye tekrarladı Alm. *Sarhoş olmalı,* diye geçirdi içinden.

"Hatırlıyorum da Elitloppet yarışından önceki yarışlardan biriydi ve Kalle, Seppo'yu yanında getirmişti. Yaşı çok büyük değildi. Ben tamamen açık bir yarış olacağını, herhangi bir atın

kazanabileceğini söylemiştim. On at vardı. Bir tane favori ve iki tane de ikinci favori. Kazanma şansı bire iki ile beş arasındaydı. Diğer yedi at, bire yirmiden fazla veriyordu. En iyi kazanç, bire yüzden fazla olabilirdi.”

“Anlıyorum,” dedi Alm. *Kesinlikle sarhoş*, diye geçirdi içinden.

“O sırada en fazla on yaşında olan çocuk, Kalle’den yedi yüz kron borç istedi. Kalle’nin keyfi yerindeydi, biraz da sarhoştı. Bir önceki yarışta sürpriz ata oynayıp kazanmıştı. Seppo’ya bin kronluk bir banknot verdi. Seppo benden kazanma ihtimali en düşük yedi atın her birine 142 kron 86 öre koymamı istedi. O sırada yaşı bahis oynayamayacak kadar küçüktü. Daha bankoya bile boyu yetmiyordu. Ona iki kron seksen altı öreyle bahis oynamamayacağını açıkladım.

“‘O halde yüz kırk olsun,’ dedi Seppo. ‘Tamam,’ dedim ben de. Yedi attan biri kazandı. Night Runner’dı adı. Bire altı verdi. Oğlan ne dedi biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Alm. *Bunun tüm bu olanlarla ne alakası var*, diye geçirdi içinden.

“‘Bin iki yüz kırk kronumu ver bana,’ dedi.”

“Ne demek istediğini anlamadım pek,” dedi Alm.

“Çünkü biraz ahmaksın. Seppo aptal değil. O sadece farklı. Kuklaya benziyor ve kukla gibi konuşuyor. Ama aptal değil. Acaba neden aniden suratına yumruk atmak geldi içimden?” dedi Stålhammar.

“Kalle’nin onun annesiyle bir ilişkisi olduğunu düşünüyor musun?” dedi Alm konuyu değiştirmenin zamanının geldiğini düşünerek.

“Bu konuda hiçbir fikrim yok,” dedi Stålhammar sırtarak. “Neden kadına sormuyorsun? Kalle’yle bir şeyler yaşadıysa eminim hatırlayacaktır.”

Öyle mi dersin, diye düşündü Alm.

“Kalle, Seppo’nun babası olabilir mi sence?”

“Neden kendisine sormuyorsun?” dedi Stålhammar. Hâlâ sırtıyordu. “Oğlana değil çünkü o pek konuşmaz. Ama belki sen ve Bäckström, Kalle’ye sorabilirsiniz. Televizyonda çıkardıkları şu medyumlardan birini ayarlayın. Öteki tarafla iletişim kurmanızı sağlayacak gerçek bir çatlak bulun. Kalle’ye sorun. Şansınız yaver giderse belki ondan çocuk yardımı da koparabilirsiniz.”

Demek öyle, diye düşündü Alm. Konuşma için teşekkür etmesine fırsat kalmadan Stålhammar oradan uzaklaştı.

Pazartesi sabahı erken saatlerde Linda Martinez, Toivonen'e İbrahim kardeşler ve kuzenleri Hassan Talib'in izlenmesi konusunda işlerin nasıl gittiğini anlatmıştı.

Her şey plana göre ilerliyor, hatta aslında umduklarından daha iyi gidiyordu. İbrahim ailesinin araçlarından üç tanesine verici yerleştirmişlerdi. Hassan Talib'in kullandığı anlaşılan ve daha önce varlığından haberdar olmadıkları bir Mercedes bulmuşlardı. Şansları yaver giderse o günün ilerleyen saatlerinde cep telefonlarına da girebileceklerdi.

"Farklı yönle gittiler. Talib, Café Opera'da bir kız ayarladı ve taksiyle onun evine gitti. Kız Flemingsberg'de oturuyor. Farshad ve Afsan, kısa süre sonra kulüpten ayrılıp Sollentuna'daki evlerine gittiler. Talib, kızın evinin önünde taksiden indiğinde bir telefon görüşmesi yaptı ve birkaç saniye sonra Farshad, Sollentuna'da evinin önündeyken cep telefonu çalmaya başladı. Telefon takip birimindeki çocuklar telefon baz istasyonlarını araştırıyorlar; adamların konumlarını ve tam zamanı bildiklerinden bunun işe yarayacağını düşünüyorlar."

"Elbette işe yarayacak," dedi Toivonen. *Şayet bu bir savaşsa işe yaramalı*, diye geçirdi içinden.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir problemimiz olabilir," dedi Linda Martinez. "Bu fotoğraflara bir bakarsan ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi ve izleme fotoğraflarından oluşan bir dosyayı ona uzattı.

En üstteki fotoğrafa bir göz atması bile yetmişti. *O şişko piçi geberteceğim*, diye düşündü Toivonen.

“Anlat,” dedi.

Farshad ve Afsan, Sollentuna’daki evlerinden saat on birde çıkmışlardı. Yirmi dakika sonra Regeringsgatan’dan Talib’i almışlar, sonra üçü birlikte Café Opera’ya gitmişlerdi.

“Saat tam on bir buçukta gece kulübüne girip gözden kayboldular,” dedi Linda Martinez. “Ekibimden iki kişi onları takip etti. İçlerinden biri, içeride meslektaşımız Bäckström’ü barda bir kızla beraber gördü. İbrahim kardeşler ve Talib, kulübün daha iç kısmında duruyorlardı ve adamım Frank Motoele’ye göre bariz bir şekilde Bäckström’ü izliyorlardı. Motoele, Farshad’ın Bäckström’ün yanındaki kadınla göz teması kurmaya çalıştığı izlenimine kapıldığını söylüyor. Ancak Bäckström’le üç şüphelimiz arasında bir bağlantı olduğunu gösteren herhangi bir delil yok. Bäckström her şeyden habersiz, tüm dikkatini yanındaki kadına vermiş görünüyormuş.”

Bäckström ve kadın arkadaşına ait yarım düzine fotoğraf vardı. Bu sayıdan çok daha fazlası da üç şüpheliye aitti. İki fotoğrafta Bäckström ve arkadaşı arka planda görünüyor, ön plandaysa Farshad İbrahim sırtı kameraya dönük şekilde yer alıyordu.

Bäckström bara sırtını dayamıştı. Yanındaki kadına gülümsüyor ve abartılı el hareketleri yapıyordu. Kadın kocaman gülümsüyor, kahkaha atıyordu; yanındaki adamın tüm dikkatini üzerine çekmişti.

“Kadının kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Toivonen.

“Evet,” dedi Martinez. “Sandra Kovac içeri girdi ve onu güvenlik polisi olduğu zamanlardan hemen tanıdı. Adı Tatiana Thorén. Aslen Polonyalı. İsveç vatandaşı. Thorén’le evlenip boşanmış. Profesyonel bir eskort. Her anlamda en pahalılarından biri. Geceliği on-yirmi bin kron arasında. Östermalm’de, Jung-

frugatan Sokağı'nda dairesi var. Oraya pek müşteri götürmüyor. Genelde otelleri tercih ediyor.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Kısa süre sonra Thorén ve Bäckström, Café Opera'dan ayrıldılar. Dışarı çıkınca sokaktan taksi çevirdiler. Thorén'in dairesine gidip geceyi orada geçirdiler. Bäckström, ertesi sabah saat ona kadar oradan ayrılmadı. Bäckström ve Thorén kulüpten ayrıldıktan bir dakika sonra İbrahim kardeşler de aynısını yaptı. Doğruca eve, Sollentuna'ya gittiler. Farshad'ın arabasıyla, siyah Lexus'la gittiler ve her zaman olduğu gibi arabayı Afsan kullandı. Bäckström'ü takip etmeye kalkışmadılar. Talib yarım saat sonra ayrıldı. Yanında genç bir kadın vardı. Taksiye bindiler ve söylediğim gibi, kızın evine gittiler. Onun da kim olduğunu belirledik. Josephine Weber. Yirmi üç yaşında, Drottninggatan'da kot satan bir mağazada çalışıyor. Kızla ilgili dikkat çekici bir şey yok. Barlarda takılıp Talib gibi tiplerle sosyalleşiyor. Cep telefonu numarasına ulaşabilirsek çok iyi olacak. İçimden bir ses bunun pek de zor olmayacağını söylüyor.”

“Senin bu konudaki yorumun nedir?” dedi Toivonen.

“Café Opera'ya, Bäckström'e bakmaya gittiklerini düşünüyorum. Thorén, Bäckström'e yanaştı ve diğerlerine nerede olduklarını bildirdi. Görünüşe bakılırsa standart bir işe alma girişimi ve bana sorarsan sözde meslektaşımız Evert Bäckström'e kancalarını geçirmişler bile. Onu seçmiş olmaları pek de tesadüf sayılmaz. Adamın ününü düşününce...”

“Ben de seninle hemen hemen aynı fikirdeyim,” dedi Toivonen. *O şişko pişi geberteceğim*, diye geçirdi içinden.

Bäckström, Toivonen'in ofisinde kendisinden bahsedildiğini bilmediğinden işe geldiğinde son derece keyifliydi. En azından beylik silahını almak için o güne randevu almış olduğu için, alışılmadık şekilde erken de gelmişti. Kendisini hedef alan güçlerin, onu olabilecek en kolay şekilde öldürebilmeleri adına elinden almaya çalıştıkları silahını.

Bäckström genellikle yanında beylik tabanca taşımazdı. Onun gibi süper salamı olan bir adamın tabancaya ihtiyacı olmazdı ve ayrıca ister sol kolunun altında ister belinde taşıyın, silahın kılıfı ve kabzası çok rahatsızlık veriyordu. Fikrini değiştirmesine neden olan şey, Ulusal Acil Müdahale Birimi'nin altı ay önceki sözde baskın sırasında kendisini öldürmeye çalışmış olmasıydı. Başbakan Olof Palme cinayetine bulaşmış bir parlamento üyesini sorgulamak üzere parlamento binasına gitmişti. Ancak sorgulama yapmak yerine, adamı rehin almakla suçlanmıştı.

Bäckström, masum ve kusursuz bir şövalyeydi ve silahını İsveç parlamentosuna sokmak gibi bir niyeti asla yoktu. İçeriye de şapkasını çıkararak girmişti ki bu, düşmanlarının yapmadığı bir şeydi. Ona saldırdıklarında kendisini sadece çıplak elleriyle savunmak zorunda kalmıştı.

Nihayet Huddinge Hastanesi'nden ayrılmasına izin verdiklerinde, hasta yatağındayken düzenbaz muhaliflerinin elinden almış olduğu beylik tabancasını geri istemişti hemen. Ayrıca silahını boş zamanlarında da üzerinde taşımak için başvurmuş, bunun için de çok sağlam gerekçeler göstermişti.

Karşılığında onu olabilecek en komik gerekçelerle reddetmişlerdi. İşverenleri konuyu incelediklerinde, Bäckström'ün üç yıl önce Ulusal Cinayet Birimi'ndeki görevinden ayrıldığından beri beylik tabanca taşımak için gereken yıllık atış testlerinin hiçbirisine katılmamış olduğunu keşfetmişlerdi. Cinayet birimindeyken bu testlere her yıl düzenli olarak katılmıştı ve bu testlerin, kendisinin eski dostu ve meslektaşı Dedektif Komiser Rogersson tarafından uygulanmış olması işverenlerini ilgilendirmezdi. Onların sözde kontrollerine gelince, Bäckström bu kontrolleri onların nerelerine sokmaları gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Böylece Bäckström, atış testlerini tekrar etmek zorunda kalmıştı. Batı Bölgesi'ne geçmeden hemen önce daha üçüncü denemede büyük bir başarıyla bu testleri geçmişti. Yine de işverenleri, işlemleri ertelemeye çalışmışlar ve Bäckström, Polis Memurları Birliği'ne başvuruncaya kadar da geri adım atmamışlardı. Artık tekrar tam yetkili bir polis olduğu ve silah taşıma ve hatta durumun gerektirdiği hallerde öldürme hakkına sahip olduğuna dair ilam önceki hafta eline geçmişti ve Bäckström hiç vakit kaybetmemişti. Hemen arayıp silahını almak için bir randevu ayarlamıştı ve işte şimdi zamanı gelmişti.

Ayrıca belli hazırlıklar da yapmıştı. Bir silah satıcısından bacak silah kılıfı denilen bir aparatı kendi parasıyla almıştı. Eski klasik polisiye filmi *The French Connection*'da Amerikalı meslektaşı Popeye'in kullandığı türden bir şeydi. Daha sonra terzisine giderek kendisine bol bir ceket ve geniş paçalı pantolondan oluşan keten bir takım elbise almıştı. Şort giymek, bacak silah kılıfı fikrine tamamen tersti ve yazın sıcak ve güneşli geçmesi beklendiğinden, etrafta gereksiz yere terlemiş vaziyette dolaşmak istemiyordu.

Düzgün dikilmiş sarı keten takım elbisesi ve sol baldırında silah kılıfıyla Batı Bölgesi silah bölümüne gitti.

“Sig Sauer marka, 9 mm beylik tabanca, standart on beşlik şarjör, bir kutu mühimmat, yirmi mermi,” dedi asistan malzemeleri tezgâhın üzerine dizerken. İmzalaması için bir makbuz uzatarak, “Burayı imzalayın,” diye ekledi.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Bäckström. “Yirmi mermi mi? Bu nasıl bir saçmalık?”

“Standart miktar,” dedi asistan. “Daha fazla istiyorsanız polis müdüründen imzalı bir onay gerekiyor.”

“Boş ver,” dedi Bäckström. “Ayrıca şu zırva da sende kalsın,” dedi tabanca kılıfını geri vererek. Tabancayı, şarjörü ve mermileri ceketinin cebine koydu. Silahını nerede taşımayı planladığını belli etmeye hiç niyeti yoktu.

Sarı takım elbiseli Bäckström’ün arkasından bakarken, *şu Bäckström şerefsizi tam bir dengesiz, diye düşündü asistan. Ayrıca da lanet olası bir mafya üyesi gibi giyiniyor. Belki de acil müdahale birimindeki çocukları arayıp uyarmalıyım.*

Bäckström, odasının kapısını kapattığında biraz pratik yaptı. Silahını kılıfına soktu, pantolonunun paçalarını sallayarak rahat bir şekilde kılıfın üzerini örtmelerini sağladı, sonra çabucak sağ dizinin üzerine çöktü, sol eliyle sol pantolon paçasını kaldırdı ve tam zamanında sağ eliyle silahını çekip hedef aldı ve ateş etti.

Al bakalım orospu çocuğu, diye geçirdi içinden.

Pratik mükemmelleştirir, diye düşündü ve süreci tekrar etti. Hızlıca bir dizinin üstüne çöker, silahını çekip başının üzerinden ateş ederek düşmanlarına hedef şaşırtır, sonrasında dikkatli bir şekilde hedef alıp en çarpık gülümsemeyle gülümsersin.

“Hadi bakalım serseri! Günümü güzelleştir, Toivonen,” dedi Bäckström öfkeli bir şekilde.

“Tanrı aşkına, beni korkuttun, Bäckström,” dedi Nadja Högberg kolları kâğıtlarla dolu bir şekilde odasına girerken.

“Pratik yapıyordum,” dedi Bäckström erkeksi bir tebessümle. “Sana nasıl yardımcı olabilirim Nadja?”

“İstediğin belgeler,” dedi Nadja kâğıt yığınının Bäckström’ün masasının üzerine bırakırken. “İbrahim kardeşler ve onların kuzeni Hassan Talib’le ilgili. Ayrıca sana on beş dakika içinde ekip toplantımız olduğunu da hatırlatacaktım.”

“Doğru ya,” dedi Bäckström. Sol ayağını masanın üzerine koyup silahını kılıfına yerleştirdi.

Nadja, başını iki yana sallamak için odadan çıkıp kapıyı kapatmayı bekledi. *Çocuk gibiler*, diye geçirdi içinden.

Bäckström, toplantıya girmeden önce silahının şarjörünü doldurdu. On beş mermi şarjörde, bir tane haznedeydi. Diğer dört mermiyi de her ihtimale karşı sağ cebine koymuştu. Ayrıca eline geçen ilk fırsatta evde tutmak için bir kutu daha satın alacaktı.

Toivonen’in kapalı kapısının önünden geçerken kapıyı açıp şerefsiz herifin tavanına doğru ateş etmemek için kendisini zor tuttu. Onu kafasından vurmak biraz fazla ileri gitmek olurdu ancak tavanına birkaç el ateş etmek Finlandiyalı piçin altına yapmasına yeterdi ve Bäckström’e göre onun hak ettiği tam da buydu.

“Hepiniz hoş geldiniz,” dedi Bäckström ekibini selamlayarak en sıcak gülümsemesiyle masanın başına otururken.

Hâlâ keyfi yerindeydi ve şimdi bir de silahlıydı. *Gizli silahlı*, diye düşündü Bäckström. Ne de olsa ahmak meslektaşlarının hiçbiri iyi kesimli sarı pantolonunun altında ne taşıdığını anlayamazdı.

“Bazı fikirleri tartışarak başlayabiliriz diye düşünüyorum,” dedi. İşlerin daha baştan karışmaması için onlara üzerinde kafa yoracakları bir ipucu verdi.

“Bağlantılar,” dedi Bäckström. “Karl Danielsson ve Septimus Akofeli cinayetleri arasında herhangi bir bağlantı var mı?”

“Elbette var,” diye karşılık verdi Nadja Högberg. “Karl Danielsson cinayeti, Akofeli cinayetini tetiklemiş olmalı.”

Çengel, küçük zenci ve geri zekâlı folk dansçısı başlarıyla onayladılar. Ekibin Muhafız’ı biraz daha tereddütlü bir şekilde kıpırdandı.

“Tereddüt ediyor gibisin Alm?” dedi Bäckström. “Seni dinliyorum.”

Alm’in hâlâ Seppo Laurén’le ilgili şüpheleri vardı. Aslında Seppo, Danielsson’a iki farklı olayda vurduğunu itiraf etmişti. Bir de ortak geçmişlerinin yanı sıra Danielsson’un cinayetindeki bariz şiddet vardı.

“Saldırgan, Danielsson’un neredeyse pestilini çıkarmıştı,” dedi Alm. “Âdeta onun tüm izlerini silmeye çalışıyordu. Seppo’nun bu

profile uyduğunu düşünüyorum. Özellikle annesinin hastanede olmasının Danielsson'un hatası olduğu izlenimine kapılmışsa. Bana sorarsanız tipik bir baba katili vakası."

"Peki sonra?" dedi Bäckström kurnaz bir gülümsemeyle. "Ondan sonra ne oldu?" *Bir ağaçkakan olsam, Alm gagalanacak mükemmel bir kuş evi olurdu,* diye geçirdi içinden.

"Bu konuda en basit açıklamayı geçerli buluyorum," dedi Alm. "Akofeli, Danielsson'un dairesine girdi. İçi parayla dolu çantayı buldu. Çantayı yanına alıp eve götürdü ve öldürüldü. Onu öldürenin kim olduğunu merak ediyorsunuzdur muhtemelen."

"Evet, kesinlikle," dedi Bäckström samimi bir tebessümle. "Onu kim öldürdü?" *Muhafız ağzını açtığı sürece gün boyu beslenme saati gibi,* diye düşündü.

"Bu konuyu olması gerekenden daha karmaşık hale getirmeye gerek olmadığını düşünüyorum," dedi Alm. "En basit açıklama, yaşadığı bölgenin ciddi suçlularla dolu olduğunu göz önünde bulundurunca ve yaptığı telefon görüşmelerine bakınca bana sorarsanız bir suç ortağı vardı. Parayı paylaşmak için Akofeli'nin dairesinde buluştular. Bir anlaşmazlık oldu, kavga ettiler, Akofeli öldürüldü ve katil, cesetten kurtuldu."

"Anlıyorum," dedi Bäckström. Çengel, küçük zenci ve Dalarnalı ensest kurbanı tereddütle yerlerinde kıpırdanırken Nadja Högberg, bakışlarını tavana dikip iç geçirmişti. "Pek emin görünmüyorsun Nadja," dedi Bäckström. *Bizim Rus, herifin kellesini uçuracak,* diye geçirdi içinden.

"Akofeli'nin beklemediği bir anda, arkadan saldırıya uğradığını düşünüyorum. Ayrıca Danielsson'u Seppo Laurén öldürmüş olamaz çünkü cinayet işlendiğinde başka bir yerde olduğuna dair kanıt var. O sırada bilgisayarının başında oturuyordu, yani Seppo Laurén'in 'alibi'si var. Bu Latince bir kelime ve 'başka yerde olmak' anlamına geliyor. Diğer bir deyişle binanın en üst katında, annesiyle birlikte oturduğu evde, bilgisayarının başında

oturuyordu. Yani Danielsson'un aynı binanın birinci katındaki dairesinde değildi."

"Sözde mazeret. Doğrusunu söylemek gerekirse bana pek inandırıcı gelmiyor," dedi Alm. "Orada oturanın o olduğunu nereden biliyoruz? Aslında tek bildiğimiz, *birisinin* onun bilgisayarının başında oturuyor olduğu. Bunun Laurén olması şart değil ki."

"Başka kim olabilir peki?" dedi Nadja. *Bu binada bile çok sık rastlanan bir şey değil ama Alm tam bir aptal olmalı,* diye geçirdi içinden.

"Tanıdığı herhangi biri," dedi Alm. "Önceden planladı, kendisine mazeret yaratabilecek bir arkadaşını ayarladı. Ona yardım eden kişinin Akofeli olabileceği gerçeğini de göz ardı edemeyiz."

"Onunla bir kez, Akofeli gazeteleri dağıtırken konuşmuş," diye araya girdi Nadja.

"Kendisinin söylediğine göre öyle," dedi Alm. "Laurén'in bilgisayarının başında oturan kişiyi bulursak bu olayı çözebiliriz."

"Bu konuda ciddi bir itirazım var," dedi Nadja gücünü toplamak için derin bir nefes alarak.

"Dinliyorum," dedi Bäckström. *Hadi bakalım, gagalama başlıyor,* diye geçirdi içinden.

"Seppo'nun bilgisayarının başında oturuyor olabilecek tek kişi Seppo'nun kendisidir. Orada başka birisinin oturuyor olması ihtimali kesinlikle mümkün değil."

"Böyle düşünmenin sebebi nedir?" dedi Bäckström.

"Çünkü Seppo özel biri," dedi Nadja. "Muhtemelen hiçbir yerde onun gibi biri yok."

Ne diyor bu, diye düşündü Bäckström. *Tanrı aşkına, oğlan bir geri zekâlı.*

"O geceyi sudoku çözerek geçirdi. Biliyorsunuz, bütün gazetelerde gördüğümüz sayılardan oluşan Japon bulmacalarından. Aradaki fark, onun çözdüklerinin bilgisayarda ve Rubik küpü gibi

üç boyutlu olması. Bilgisayarın sistem günlüğü sayesinde onun hangi bulmacaları çözdüğünü ve nasıl çözdüğünü biliyorum. Bulmacaları o kadar ilginç bir yöntemle ve o kadar hızlı çözmesi, onun özel bir zekâ seviyesine sahip olduğunu düşünmeme yol açtı. Muhtemelen tüm dünyada sadece tek bir Seppo var.”

“Ama zavallı çocuğun birkaç tahtası eksik,” dedi Bäckström.

“Hayır,” dedi Nadja. “Belki doktor değilim ama onda özel bir tür otizm olduğunu ve bu yüzden de konuşmasının biraz geri kaldığını tahmin ediyorum. Biz onun bir çocuk gibi konuştuğunu düşünüyoruz ancak aslında o sadece mesajını iletme için ne gerekiyorsa o kadarını söylüyor. Küçük çocukların ebeveynleri onlara pek çok gereksiz kelime, ironi, alaycılık ve yalan söylemeyi öğretmelerinden önce konuştukları gibi.”

“Yani çocuk bir dâhi, öyle mi?” *Ne saçmalıyor bu*, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Kesinlikle bir matematik dehası,” dedi Nadja. “Sosyal olarak engelli mi? Onu kendi ölçülerimize göre değerlendirdiğimizde evet, elbette. Danielsson’a ilk kez vurduğunda, bunu annesini ittiği için ona kızgın olduğundan yaptığını söylemişti. Bir sonraki sefer yine kızgın olduğundaydı çünkü annesi onunla konuşmak istemiyordu. Bundan daha açık bir şekilde anlatılamazdı herhalde. İlk seferden sonra Danielsson’un asansöre binmesine yardım ettiğinde Danielsson’un asansöre binip eve gittiğini söyledi; Danielsson’un asansörün aşağı butonuna bastığını ve evinin bulunduğu ilk katta asansörden indiğini değil. Sonrasında dairesine girip kapıyı arkasından kapattığını da. Normal insanların, en ufak bir fikirleri bile olmadan söyleyeceği şeyleri söylemedi. Kendi görüşme raporunu okusana Lars,” dedi Nadja.

“İddia ettiğin şey konusunda kesinlikle emin misin Nadja?” dedi Annika Carlsson.

“Kesinlikle eminim,” dedi Nadja. “Bu sabah ona son üç haftadır fırsat buldukça üzerinde çalıştığım bir üç boyutlu Su-

doku yolladım. Hemen cevap yazdı. Ne yapmam gerektiğini anlattı. Kendi basit, çocuksu diliyle.”

“Tamam,” dedi Bäckström. “Daha fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum. Ayrıca yapacak bir sürü işimiz var.”

“Dinliyoruz,” dedi Annika Carlsson defterine eğilerek.

“Hasselstigen 1’dekilerin kapılarını üçüncü kez çalmamız gerekecek,” dedi Bäckström. “İbrahim kardeşler ve Hassan Talib’in fotoğraflarını gösterip orada onları gören olup olmadığına bakalım. Onların Karl Danielsson’la iletişim kurduğunu gören olduysa ilginç olabilir.”

“İki cinayetimiz ve Toivonen’in soruşturması arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi Annika Carlsson.

“Bilmiyorum,” dedi Bäckström. “Ancak anlaşılan Toivonen öyle olduğunu düşünüyor. Ve ben de her zaman nazik ve yardımsever bir meslektaş olduğumdan, bir bakayım diye düşündüm.”

“Pekâlâ, biz de öyle yapacağız,” diyerek aniden ayaklandı Annika Carlsson.

“Bu sefer ben de yardımcı olabilirim diye düşünüyorum,” dedi Bäckström. Birkaç saattir üzerinde öldürücü bir silah taşıyordu ve polis merkezinin dışındaki vahşi dünyaya çıkmak için de sabırsızlanıyordu.

“Oturabilir miyim?” dedi Nadja toplantıdan birkaç dakika sonra Bäckström’ün ofisine girdiğinde.

“Tabii ki Nadja,” dedi Bäckström en dostça gülümsemeyle. “Kapımın sana her zaman açık olduğunu bilmelisin.” *Acaba bahsettiği şu votka işi ne oldu*, diye geçirdi içinden.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye devam etti.

“Bana bu konuda yardımcı olabilirsin,” dedi Nadja, Karl Danielsson’un siyah cep ajandasını göstererek.

“O konuyu hallettiğimizi sanıyordum,” dedi Bäckström.

“Artık bundan pek emin değilim.”

“Anlat bakalım,” dedi Bäckström en sevdiği pozisyona geçerek. Ziyaretçisinin, tabancası küçük Siggy’yi en azından ucundan görebilmesini sağlamak için ayaklarını masasına uzatmıştı.

“Doğru olmayan bir şeyler var,” dedi Nadja.

“Onlara ne kadar para verdiğine ilişkin hesaplamalarında mı?” diye sordu Bäckström.

“Hayır,” dedi Nadja. “Tahminler doğruysa o konuda bir sıkıntı yok ve konunun tamamen parayla alakalı olduğundan kesinlikle eminim.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. *Bıçak gibi keskin bir zekâ,* diye geçirdi içinden

“Tüm bunlar kafamdaki Danielsson imgesine uymuyor,” dedi Nadja. “Şayet hemen hemen her hafta Farshad İbrahim, Afsan İbrahim ve Hassan Talib’e; diğer bir deyişle ‘Fİ’, ‘AFS’ ve ‘HA’ya para ödediye neden risk alıp bunu kendi not defterine yazsın ki?”

“Belki de kendisine herhangi bir şey olması ihtimaline karşılık bizlere bir ipucu vermek istemiştir,” dedi Bäckström. “Bir tür ekstra sigorta.”

“Onu ben de düşündüm,” dedi Nadja. “Ancak bu durumda neden gerçek miktarları vermesin? Neden Farshad’ın, Hassan’ın on katı para aldığını ve hatta bir defasında yirmi kat aldığını, Afsan’ın da Hassan’ın dört katı aldığını yazsın?”

“Bu son derece doğal. Farshad onların lideri, Afsan onun küçük kardeşi ve diğer yandan Hassan, ufak tefek kırıntıları almasına izin verdikleri taşralı bir kuzen.”

“Genel kanı, paranın dokuz yıl önceki Akalla soygunundan geldiği yönünde. O sırada tüm bir güvenlik deposunu yerle bir etmişler,” dedi Nadja. “Operasyonu Farshad yönetmiş, Hassan işin zor kısmını üstlenip kamyonu duvardan içeriye sürmüş ve küçük kardeş Afsan da malı çantalara doldurmuş. Paranın çoğunu Farshad’ın almış olmasını anlayabilirim ancak Ben Kader’in

Hassan Talib'e Afsan İbrahim'den daha fazla pay vermesi gerekmez miydi?"

"Belki de banker Danielsson'a farklı miktarlar yatırdılar?" dedi Bäckström ona kurnazca gülümseyerek.

"Belki," dedi Nadja omuz silkerek. "Bir başka ihtimal de Toivonen ve ona gelen ipucuna rağmen tüm bunlarla ilgili tamamen yanılıyor olmamız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de 'Fİ,' 'AFS' ve 'HA' harfleri bambaşka bir anlam taşıyordur – başka insanlar, hatta belki de tamamen başka bir şeydir," dedi Nadja söylediklerini vurgulamak için tekrar omuz silkerek.

"Ama sadece insanlara para verirsin, öyle değil mi?" dedi Bäckström. "Olayın tamamen parayla ilgili olduğuna inandığını ve baş harflerin onların isimleriyle uyduğuna sen kendin söyledin. Ayrıca isimler çok da yaygın olan türden isimler değil. Bence boşuna endişeleniyorsun."

"Daha önce yanıldığım olmuştu," dedi Nadja ayağa kalkarken.

"Bunu çözeceğiz," dedi Bäckström, meslektaş olarak adlandırmaya değer bulduğu ve şu anda tereddütlü görünen arkadaşına cesaret vermek için başını sallayarak.

Bäckström kaleden ayrılmadan önce Nadja'nın kendisine verdiği kâğıt yığınlarına şöyle bir göz attı.

Okumayı bitirdiğinde, *pek de öyle kilise korosuna takılan tiplere benzemiyorlar*, diye içinden geçirdi.

Farshad İbrahim otuz yedi yaşındaydı ve İsveç'e dört yaşındayken annesi, babası, iki ablası ve yaşlı büyükannesiyile birlikte gelmişti. İran'dan siyasi sığınmacı olarak gelen toplam altı kişiydiler.

İsveç'te aile genişlemiş, Farshad'ın iki erkek kardeşi daha olmuştu. Şimdi otuz iki yaşında olan Afsan ve yirmi beş yaşında olan Nasir. Büyükanne, İsveç'e gelmelerinden bir yıl sonra ölmüştü. İki abla evlenip aile evinden ayrılmıştı. Bugünlerde Sollentuna'daki büyük villada beş kişi yaşıyorlardı –üç kardeş ve anne babaları– ve baba üç yıl önce ciddi bir felç geçirdiğinden beri ailenin gerçek reisi Farshad'dı.

Liderliği, ahlaki anlamda şüphe götürürdü. Farshad on beş yaşındayken kendisiyle aynı yaşta bir okul arkadaşını bıçaklayarak öldürmüştü. Taksirle adam öldürmekten suçlu bulunmuş, sosyal hizmetlere teslim edilmişti. Bu durum onun hayatında pek de olumlu bir etki yaratmışa benzemiyordu. Aradan on yıl geçtikten sonra ilk kez hapse girmesi, bunun onu daha da düzenbaz bir insan haline getirmiş olduğunu gösteriyordu. Nitelikli soygundan dört yıl ceza almış ve cezanın önemli bir kısmını aynı güvenli birimde, Şef Başkomiser Toivonen'in en çalışkan muhbirlerinden biri olarak geçirmişti.

Salıverilmesine birkaç ay kala duvarların ardındaki gelecek yaşamına hazırlanabilmesi için sıradan bir cezaevine nakledilmişti. Bu da büyük bir hata olmuştu.

Nakilden sadece bir hafta sonra Farshad'ın cezaevi arkadaşlarından biri çamaşırhanede, çamaşır ipiyle boğulmuş olarak bulunmuştu. Her şey Farshad'ın gürültücü bir homoseksüelden kurtulmak için eline geçen fırsatı kullandığını gösteriyordu. Her şey, yani kesin delil ve Farshad'ın kararlı sessizliği hariç her şey...

Nihayet hapisten çıktığında, neredeyse hemen Akalla'daki güvenlik deposuna yönelik büyük soygunda şüpheli konumundaydı. Üç ay boyunca gözaltında tutulmuş, hiç konuşmamış ve sonunda delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Tüm bunlardan sonra Farshad artık meşhur bir adamdı. Her ne kadar Ben Kader Faslı, kendisi İranlı da olsa o, Ben Kader'in vârisi olarak görülüyordu. Bir Müslümandı, içki içmiyordu ve uyuşturucu kullandığına dair bir şüphe yoktu. Kadınlarla geçici ilişkilere de girmiyordu, hatta annesi ve iki ablası sayılmazsa hayatında hiç kadın yoktu. Tüm bunların ötesinde ne bir park cezası, ne aşırı hız ne de düzen bozucu hareket cezası almıştı. Tehlikeli ve sessizdi. Güvendiği ve iletişim halinde olduğu sadece üç kişi vardı: iki erkek kardeşi Afsan, Nasir ve kuzeni Hassan Talib.

İki erkek kardeş, sabıka kayıtlarına bakılırsa ya Farshad'ın izinden gidiyor ya da en azından böyle yapmaya çalışıyorlardı ancak bunu başaramıyorlardı. Toplumun gözünde en küçük kardeş, Nasir muhtemelen ailenin yüz karasıydı. Dört yılda dört hapis cezası almıştı ve bunların tümü yirmi beş yaşından önce olmuştu. Ağır yaralama, tecavüz, soygun. Polis kayıtlarındaki notlara bakılırsa ayrıca seks ve uyuşturucuyla ilgili konulara da hâkimdi. Ancak alkol kullanmıyordu. O konuda itaatkâr bir Müslümandı. İçip içip ağzına geleni söyleyen, zahmet edip dinleyen herkese her şeyi anlatan İsveçliler gibi değildi.

Yıllar içinde yüzden fazla kez polis tarafından içeri alınıp sorgulanmıştı. Önceleri annesi ve sosyal hizmetler eşliğinde getiriliyordu. Sessiz bir Nasir olarak.

“Adım Nasir İbrahim,” derdi kimlik numarasını mırıldanmadan önce. “Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Tıpkı ağabeyin Farshad gibisin,” derdi her seferinde bir başka polis memuru.

“En büyük ağabeyimden bahsediyorsunuz. Onun hakkında konuşurken biraz saygılı olun.”

“Elbette,” derdi sorgu memuru. “Haydi o zaman, ondan başlayalım ve en büyük ağabeyin Farshad İbrahim’den bahsedelim. Diğer insanlara saygı göstermesiyle tanınır kendisi.”

“Adım Nasir İbrahim. Seksen üç sıfır iki sıfır altı...”

Etrafta polis olduğunda bundan fazlasını asla söylemezdi. Şehirdeyken durum daha başkaydı. Bunu gösteren izleme fotoğrafları, dinleme kayıtları ve gönülsüz tanıklar vardı. Birkaç kez Farshad, erkek kardeşini neredeyse Eski Ahit’te yer aldığı gibi cezalandırmak zorunda kalmıştı. Oysa her ikisi de Müslümandı.

Hassan Talib, hem mecazi hem de gerçek anlamda taşralı kuzendi. Ailesiyle birlikte İbrahim ailesinden birkaç yıl sonra İsveç’e taşınmıştı. Bu yeni memleketindeki ilk yıllarını Sollen-tuna’daki evde, geniş ailesiyle geçirmişti. Otuz altı yaşındaydı ve otuz üç yılını İsveç’te geçirmişti. Taksirle adam öldürme, ağır yaralama, soygun, yasa dışı tehdit, gasp suçlarından hüküm giymişti. İki cinayet, bir cinayete teşebbüs ve pek çok silahlı soygunda şüpheli konumundaydı. Toplam on yılı bulan üç hapis cezası almış ve sekiz yıl yatmıştı. Farshad’ın koruması ve sağ koluydu. Ürkütücü bir görüntüsü vardı. İki metre boyunda, yüz kilo otuz ağırlığındaydı. Kafası tıraşlı, koyu tenliydi. Gözleri içe göçük, kirli sakallıydı ve sürekli sakız çiğniyormuş gibi çenesini gıcırdatırdı.

Küçük tabancam Siggy'nin kafasına kurşun sıkmaktan hoşlanacağı tiplerden, diye düşündü Bäckström. Aniden ayaklandı ve iyi kesimli sarı keten pantolonunun paçalarını salladı.

“Hadi bakalım serseriler, hepiniz gelin, günümü güzelleştirin!” diye söylendi Dedektif Başkomiser Evert Bäckström.

Hasselstigen 1 numarada üçüncü kez evden eve dolaşarak sorgulamalar yapılmıştı. Şimdi konu Farshad İbrahim, Afsan İbrahim, Hassan Talib ve onların Karl Danielsson'la muhtemel bağlantılarıydı. Ayrıca ellerinde net fotoğraflar vardı. Yakın zamana ait izleme fotoğrafları, tüm bu olan bitenle hiçbir alakası olmayan birkaç kişi tarafından adalet adına toparlanmıştı. Bunlar Linda Martinez'in sadık meslektaşlarıydılar. Sadece yanık tenlilerden oluşuyorlardı. Frank Motoele bile materyallerin toplanması için patronuna yardım ederek hizmet vermişti.

Seppo Laurén hiçbir şey görmemişti. Alm onu teşvik etmek amacıyla elinden geleni yaptıysa da bir sonuç alamamıştı.

“Onları daha önce hiç görmedim,” dedi Seppo Laurén, başını iki yana sallayarak.

“Emin olmak için bir kez daha bak,” dedi Alm ikna etmeye çalışarak. “Aradığımız adamlar yabancı, göçmen yani.”

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedi Seppo başını iki yana sallayarak.

Tam bir küçük dâhi, diye düşündü Alm iç çekip fotoğrafları geri alırken.

“Ama bu fotoğraflar sadece yabancılara ya da bugünlerde söylemek zorunda olduğumuz şekliyle göçmenlere ait,” dedi Bayan Stina Holmberg.

“Ama bunların arasında tanıdığınız kimse yok, öyle mi Bayan Holmberg?” dedi Jan O. Stigson.

“Burada, Solna’da neredeyse herkes göçmen,” dedi Bayan Holmberg, Felicia Pettersson’a samimi bir şekilde başıyla işaret ederek.

“Herhangi bir anlamı olduğundan değil tabii,” diye ekledi.

Komşuların çoğu, hiçbirini tanımamıştı.

Ancak üçüncü katta oturan ve metroda biletçi olarak çalışan Iraklı bir göçmen, polisin çalışmalarından duyduğu memnuniyeti dile getirmişti.

“Bence doğru yoldasınız,” dedi biletçi, Annika Carlsson’a başıyla işaret ederek.

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordu Carlsson.

“İranlılar, orası kesin,” dedi biletçi pis pis gülererek. “Çılgındır onlar, her şeyi yapabilirler.”

Bäckström, aralarına nispeten geç ve meslektaşları Carlsson’la yaptığı hazırlık konuşmasından sonra katılmıştı.

“Şu Andersson denen kadınla ikimiz konuşsak daha iyi olur diye düşünüyorum,” dedi Bäckström. “Genç Stigson’u düşününce.”

“Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum,” dedi Annika Carlsson.

Aslında Bäckström, meslektaşları Stigson’u düşünmüyordu. O, kendi soruşturma işiyle ilgileniyordu o esnada. Tatiana Thorén’le ilişkisinden sonra ki görünüşe bakılırsa uzun süreli bir ilişkiye dönüşmek üzereydi çünkü kadın onun için deli oluyordu, gelecekte herhangi bir problem yaşamayacağından emin olmak için bir karşılaştırma çalışması yapmasının zamanı gelmişti.

Yaşlı kadınlar, yaşları ilerledikçe daha da sarkıyorlar, diye düşündü Bäckström.

Bayan Britt-Marie Andersson, onlara işe yarar bilgiler vermişti.

Göğüslerinin altında bir tür metal çerçeve asılı olmalı, diye düşündü Bäckström, yarım saat sonra meslektaşı Carlsson'la birlikte Britt-Marie Andersson'un kanepesinde oturmuş, kadına fotoğrafları gösterirlerken. Her ne kadar muhtemel tanıklarının göğüsleri, kadının yarı yaşındaki Tatiana'ninkilerle aynı etkileyici ebatlarda idiyse de hâlâ dik duruyorlardı.

Bunları salıverdiğinde ne yapıyordur acaba, diye düşündü Bäckström. Acaba öncesinde sırtüstü uzanmak zorunda mı kalıyordu?

“Bunu tanıdım,” dedi Bayan Andersson heyecanla, Farshad İbrahim'in fotoğrafını göstererek. Emin olmak için Bäckström'e doğru eğilmiş, kırmızı tırnaklı parmağıyla işaret ediyordu.

İnanılmaz, diye düşündü Bäckström, gözlerini baktığı yerden uzaklaştırıp kadının parmağını koyduğu yere bakmaya çalışarak.

“Kesinlikle emin misiniz?” dedi Annika Carlsson.

“Kesinlikle eminim,” dedi Bayan Andersson, Bäckström'e dönüp başıyla onaylayarak.

“Onu en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Bäckström.

“Danielsson'un öldürüldüğü gün,” dedi Bayan Andersson. “Sabah olmalı, Minik Şeker'i yürüyüşe çıkardığım sırada. Yolda durmuş birbirleriyle konuşuyorlardı. Kapının hemen dışında.”

“Kesinlikle eminsiniz, öyle mi?” diye tekrarladı Annika Carlsson, nihayet kendini toparlamış ve kanepede arkasına yaslanmış olan Bäckström'e anlamlı bir bakış atarak. Bacağını kaldırması mümkün değildi, *şayet moruk kadın, Siggy'yi görürse kesin heyecanlanır,* diye düşündü.

“Ve şunu da,” dedi Bayan Andersson parmağını Hassan Talib'in fotoğrafı üzerine koyarak. “Gerçekten kocaman bir adam, öyle değil mi?”

“İki metre,” diyerek teyit etti Bäckström.

“O zaman o. Yolun diğer tarafında arabaya dayanmış Danielsson ve diğerini, Danielsson'un konuştuğu adamı izliyordu.”

“Nasıl bir araba olduğunu görebildiniz mi?” diye sordu Carlsson.

“Siyahı. O kısmından eminim. Şu pahalı, alçak arabalardan. Mercedes ya da BMW gibi.”

“Lexus olabilir mi?” diye sordu Carlsson.

“Bilmiyorum,” dedi Bayan Andersson. “Arabalardan anlamam. Ehliyetim var ama uzun yıllardır arabam yok.”

“Ama orada dikilen iri yarı adamı hatırlıyorsunuz, öyle mi?” dedi Bäckström.

“Çok iyi hatırlıyorum hem de,” dedi Bayan Andersson. “Açıkça söylemek gerekirse orada dikilmiş bana bakıyordu. Dönüp ona baktığımda o... şey, bana bir hareket yaptı. Yani diliyle,” diye açıkladı Bayan Andersson. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

“Uygunsuz bir hareket mi?” diye sordu Annika Carlsson. “Cinsel içerikli bir hareket miydi?”

“Evet,” dedi Bayan Andersson derin bir iç çekerek. “Gerçekten hiç hoş değildi. Bu yüzden ben de hemen içeri girdim.”

Harika, diye düşündü Bäckström. Yaşlı cadının hafızası oldukça sağlam olmalı.

“Neden şikâyet etmediniz?” diye sordu Carlsson.

“Şikâyet etmek mi? Ne için? Diliyle yaptığı o şey için mi?”

“Cinsel taciz,” diye açıklık getirdi Annika Carlsson.

“Hayır,” dedi Bayan Andersson. “Gazetede okuduklarıma bakılırsa bunun hiçbir anlamı olmazdı.”

Tamam, kes artık, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Pekâlâ, yardımınız için gerçekten çok teşekkürler Bayan Andersson,” dedi Bäckström.

“Sakin olabilirsin Nadja,” dedi Bäckström yarım saat sonra ofisine döndüğünde. “Yani şu günlükle ilgili konuda. Hem Farshad’ı hem de Hassan’ı teşhis eden bir tanık buldum. Onları öldürüldüğü gün evinin önünde Danielsson’la konuşurlarken gördüğünü söylüyor.”

LEIF G.W. PERSSON

“Anlıyorum Bäckström,” dedi Nadja Högberg.

Belki de her zaman o kadar zeki değildir, diye düşündü Bäckström silahının görünmemesini garantiye almak için pantolonunun paçalarını sallarken.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Bäckström mesaisini bitirip eve gitmeden önce Bayan Andersson'un gördüklerini anlatmak için Toivonen'in odasına gitti. *Zavallı Finlandiyalıının çok yardıma ihtiyacı vardır muhtemelen*, diye içinden geçirdi. Bir de tabii onun eski yöneticisi rolünü göz önünde bulundurması gerekiyordu.

Toivonen, Bäckström'ün anlattıklarıyla garip bir şekilde hiç ilgilenmemişti.

"Eski haber bunlar," dedi Toivonen. "Ama yine de teşekkürler."

"Herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa haber ver," dedi Bäckström tüm iyi niyetiyle tebessüm ederek. "Öğle yemeğinde duyduklarıma göre bu işle ilgilenen yüz adamın varmış ama hiçbir ilerleme kaydedememişsin."

"İnsanlar boş boş konuşuyorlar," dedi Toivonen. "Gayet iyi gidiyoruz, bu yüzden İbrahim kardeşler ve onların küçük kuzeniyle ilgili olarak endişelenmene gerek yok. Senin işler nasıl gidiyor?"

"Bir haftaya çözüyorum," diye karşılık verdi Bäckström.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Toivonen. "Kim bilir? Belki de sana madalya verirler Bäckström."

Acaba şu şişko piç gerçekte neyin peşinde, diye düşündü Toivonen, Bäckström odadan çıktıktan sonra. *Linda Martinez'le bir konuşmam lazım.*

Şu Finlandiyalı şerefsiz elini versen kolunu kaptırırsın, diye düşündü Bäckström de Toivonen'in odasından çıkarken. Ama bu sefer öyle olmayacak. Acaba gerçekte neyin peşinde?

Toivonen'in tüm muhbirlerine ve Bäckström'ün Hasselstigen'deki tanığına rağmen Nadja Högberg, Karl Danielsson'un cep ajandasını düşünmeden edemiyordu. Ayrıca bir de fikri vardı.

İnsanlara sadece para vermezsin, diye düşündü Nadja. Aynı zamanda mal ve hizmetler için ödeme yaparsın. Üstelik neredeyse hiçbir zaman da bu mal ve hizmetleri kimin ürettiği veya sağladığına da dikkat etmezsin. Bakalım, bir denemeye değer. İçeride hâlâ hırsız polis oynuyor olması ihtimaline karşı kendisini güvenceye almak için Bäckström'ün kapısını tıklattı. Odası boştu ve cep telefonu da her zamanki gibi kapalıydı.

Sabah ilk iş onunla konuşmayı denemeliyim, diye düşündü Nadja. Ofise geldiği anda ilk yapmam gereken şey bu olmalı.

Ancak buna fırsat bulabilmesi için aradan neredeyse bir hafta geçmesi gerekecekti. O akşam Evert Bäckström'ün evindeki olaylar –Kungsholmen'daki sıcak yuvasında– tüm ulusu yerinden oynatacak ve Dedektif Başkomiser Bäckström'ün adını herkesin diline düşürecek; her ne kadar gayet sağlıklı olsa da hem felç hem de kalp krizi geçirmenin eşğine gelen Şef Başkomiser Toivonen'in neredeyse hayatına mal olacaktı.

Siyah Lexus akşam saat sekizde Sollentuna'daki villadan ayrıldığı esnada bu kez Hassan Talib başından beri oradaydı. İzleme aracındakiler birkaç blok ötede beklemiş ve gereksiz risk almalarına ihtiyaç olmadan arabalarındaki bilgisayar ekranından hedefi takip edebildiklerinden, paralel bir yoldan onları izlemişti.

Sadece şehir merkezine doğru giderken eski turnikeleri geçtikleri sırada birbirlerine fazlasıyla yaklaşmışlardı. Trafik çok daha yoğunlaşmıştı, arabayı Sandra Kovac kullanıyordu ve siyah Lexus, Sveavägen'in sonundan sola döndüğü anda neler olduğunun farkına varmıştı. *Stockholm merkezinin en büyük çok katlı otoparkı*, diye düşündü Sandra. Çok sayıda blok, yer altına doğru üç kat. Dört çıkış kapısı ve bir düzine de yaya giriş çıkışı vardı.

"Kahretsin," dedi Sandra. "Şerefsiz herifler kaçacak."

Magda Hernandez eline bir taşınabilir telsiz aldı, arabadan atladı ve U dönüşü yapıp tekrar çıkmaları ihtimaline karşın otoparkın rampasında durdu.

Kovac ve Motoele, siyah Lexus'un yerini tespit edebilmek için garajın içinde dolandılar ve arabayı nihayet bulduklarında araba boştu, en alt kattaki pek çok çıkıştan birinin hemen yanına düzgünce park edilmişti. O esnada Kovac, kendi şifreli telsizlerinden Linda Martinez'le konuşuyordu.

"Sakin ol Sandra," dedi Martinez. "Olur böyle şeyler. Dünyanın sonu değil. Etrafı bir incele bakalım, belki adamların diğer arabalarından birine rastlarsın."

“Peki bu konuda ne düşünüyoruz?” dedi Toivonen yarım saat sonra. “Yurt dışına gidip biraz güneşlenmeyi mi planlıyorlar acaba?”

“Sanmam,” dedi Martinez. “Bütün gün ortalık çok sessizdi. Dün takibe aldığımız iki cep telefonunda artan bir hareketlilik olmadı. Garajdan ayrıldıklarından beri telefonlardan ses yok. Bu da birlikte oldukları ve birbirlerini arama ihtiyaçları olmadığı anlamına geliyor. Ama bir şeylerin peşinde oldukları aşikâr. Soru şu ki neyin peşindeler?”

“Havaalanları, feribotlar, trenler?” diye sordu Toivonen.

“İlgileniliyor,” dedi Martinez. “Oradaki meslektaşlarımızı uyardık ve ellerinden geleni yapacaklarını taahhüt ettiler.”

“Lanet olsun,” dedi aniden aklına bir şey gelen Toivonen. “Bäckström... o şişko piçi kontrol etmeliyiz.”

“Toivonen, benim aptal olduğumu sanıyor olmalısın,” diyerek araya girdi Martinez. “Dört saat önce –daha spesifik olmak gerekirse dört saat otuz iki dakika önce– polis merkezinden ayrıldığından beri onu takip ediyoruz.”

“Ne yapıyor peki?”

“Beşe on yedi dakika kala eve girdi. Dairesinin içinde neler yaptığı belli değil ancak çıkan seslere bakılırsa uzun bir şekerleme yapmış olmalı. Bir buçuk saat önce her zaman takıldığı yerel bara girdi ve hâlâ orada.”

“Ne yapıyor?” dedi Toivonen.

“Bira ve kokteyl içiyor, tehlikeli miktarlarda sebze püresi ve domuz eti yiyor ve tüm bunları yaparken bir yandan da garsona asılıyor. Saila adında güzel bir kadın. Senin hemşerin, merak ediyorsundur diye söyledim.”

Hayat hiç adil değil, diye düşündü Toivonen.

O akşam yaklaşık olarak saat on bir buçukta Stockholm polisi acil durum hattı 112’ye bir arama daha yapıldı. Bu, son yirmi

dört saat içinde gelen binlerce telefonda biriydi ve çok sayıdaki önceki aramalarla aynıydı.

“Merhaba, işte sessiz akşamınızı ziyan edecek bir arama daha,” dedi telefondaki ses.

“İsminiz nedir ve size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi santral operatörü. *Sarhoş olmalı*, diye geçirdi içinden.

“Adım Hasse Ahrén,” dedi ses. “Direktör Hasse Ahrén. Eskiden TV3’ün yöneticisiydim,” diye açıklama getirdi.

“Peki size nasıl yardımcı olabilirim?” *Sarhoş*, diye içinden geçirdi operatör.

“Komşumun dairesinde biri çılgın gibi ateş ediyor.”

“Komşunuzun adı nedir?”

“Bäckström. Bir tür polis memuru, şişko bir erkek. Sünger gibi içiyor ve şayet merak ediyorsanız memur bey, ateş edenin kendisi olduğunu düşünüyorum.”

Bäckström, bir İsveç polis memuru olarak temel insani hakkı olan silahına nihayet kavuşmasını üç defa ertelemek zorunda kalmıştı.

İlkinde tek bir el ateş etme şansı bile olmamıştı.

Bäckström, şehrin güneyindeki atış alanına taksiyle gitmişti. Orada atış hocasıyla buluşmuştu. Hoca, çatık kaşları doğal olarak kel kafasına bitişik olan tiplerdendi. Bäckström'e silah verildi; Bäckström dolu bir şarjörü tabancaya yerleştirdi, silahı doldurdu ve hangi hedef üzerinde delikler açması gerektiğini sormak için döndü.

Hoca, kendisini yan tarafa atmış, aniden kâğıt gibi bembeyaz olmuş ve Bäckström'e silahını hemen bırakmasını söylemişti. Bäckström de kendisine söyleneni yapmıştı.

“Dolu bir silahı güvenliği kapalıyken göbeğime doğrultmazsan memnun olurum, Bäckström. Hatta çok memnun olurum,” demişti hoca gergin bir sesle.

Sonra tabancayı elinden almış, sürgülü mekanizmayı açmış, mermiyi yatağından çıkarmış, şarjörü de çıkardıktan sonra silahı cebine koymadan önce emin olmak için bir kez daha parmağıyla kontrol etmişti.

“Aksi takdirde altına yaparsın,” dedi Bäckström olabildiğinde kibar bir şekilde.

Ancak kibarlığı işe yaramamış ve atış yapmasına izin verilmemişti. Atış hocası belli belirsiz başını iki yana sallayıp oradan uzaklaşmıştı.

İkinci seferde hocası bir kadındı ve Bäckström onu görür görmez hasımlarının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Kaltak kadın bir de çelik yelek giyip kask takmıştı ve tüm süre boyunca ona neler yapması gerektiğini söylerken arkasında dikilmişti. Bäckström onu dinlemeye gerek bile görmemişti. Kadının ondan istediği gibi koruyucu kulaklık takmış olduğuna göre nasılsa hiçbir şey duyamayacaktı. Onun yerine gerçek işine odaklanmış ve silahını doğrultmuş, dikkatle hedef almış, sol gözünü kapatmış, hatta sağ gözünü de kısmıştı. Sonra da önündeki kartondan hedef tahtasına güzel bir atış yapmıştı.

Bir dakika sonra sonuçlara bakarken, *muhteşem*, diye düşünmüştü Bäckström. Atışlarının en az yarısı hedefini vurmuştu ve her ne kadar doktor olmasa da tüm isabetli atışlarının öldürücü olduğunu görebiliyordu.

“Pekâlâ, beylik tabancamı nereden alıyorum?” diye sordu Bäckström.

Kadın, önce başını belli belirsiz iki yana salladı; yüzü, meslektaşının yüzünün daha önce aldığı rengi almıştı ve nihayet konuşmaya başladığında sesi de tıpkı onunki gibi çıkmıştı.

“Saldırıya uğramış ve ciddi şiddet eylemlerinden muzdarip olma riski altındaki, yani diğer bir deyişle ekstrem durumda olan bir İsveç polis memurunun saldırganın bacağına ateş etmesi gerekir. Dizin altına yani. Çünkü dizin üstüne yönelik atışların öldürücü olma riski vardır,” diye açıkladı.

“Yanılıyorsam düzelt,” dedi Bäckström. “Manyak bir herif elinde bıçakla sana doğru koşuyorsa ve seni bıçaklamak niyetindeyse onu dizinden vurmaya çalışırsın, öyle mi?”

“Dizin altından,” diye düzeltti onu hoca. “Cevabım evet, çünkü ateşli silahlar yönetmeliği öyle söylüyor.”

“Şahsen ben ona bir öpücük ve kucaklama ister mi diye sorardım,” dedi Bäckström sırtarak. Sonra başını belli belirsiz sallayıp oradan uzaklaştı. Taksiye biner binmez polis memurları derneğinde çalışan kuzenini aradı.

“Yani işverenin hâlâ sana küçük Siggy kullanma hakkını vermiyor öyle mi?” dedi kuzeni, sesindeki öfke Bäckström’ün hissettiğiyle neredeyse aynıydı.

“Aynen,” dedi Bäckström. “Bu konuda ne yapacaksınız acaba?”

Kuzeni, gereken her şeyin yapılacağını söyledi; bir zamanlar dernekte adli kamu denetçisi olan ve şimdi de polis akademisinde atış hocası olarak çalışan, gerekli tüm sertifikaları imzalamaya yetkili eski ve güvenilir bir tanıdıkla konuşmak da dâhil.

“Onunla konuşur ve seni aramasını söylerim, bir zaman belirlersiniz,” dedi kuzeni.

“Düşünmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Bäckström.

Kuzeni, “Yanında bir şişe götür,” diye yanıtladı.

Bäckström, zamandan kazanmak için polis akademisindeki atış poligonuna varır varmaz en iyi malt viskilerinden bir şişeyi adama uzatmıştı.

“Çok teşekkür ederim gerçekten,” dedi güvenilir tanıdık dudaklarını yalayarak. “Evet, küçük Siggy’yi almanın vakti geldi.”

Bäckström silahı eline aldığı anda, “Hissediyor musun?” diye sordu ona hoca başıyla silahı işaret ederek.

“Neyi hissediyor muyum?” dedi Bäckström.

“Gerçek bir ereksiyona ancak eline bir küçük Siggy aldığı anda ulaşabilirsin,” dedi atış hocası, Bäckström’ün hediyesini aldığı andaki kadar mutlu görünerek.

Muhtemelen çatlak, diye geçirdi içinden Bäckström. Bir yerlere sakladığı bir silahla arkasında dikiliyor olup olmadığını kontrol etti.

Sonra dikkatle nişan aldı, sol gözünü kapattı, sağ gözünü kıstı, her zamanki iyi hedeflenmiş atışını yaptı ve atış her zamanki yerine isabet etti.

“Vay be,” dedi hocası hayranlığını gizlemekte güçlük çekerek. “Bu atış karşındakini susturur.”

Bäckström, cebinde imzalı bir sertifikayla yanından ayrılmadan önce yeni arkadaşı ona birkaç tavsiyede bulundu.

“Bir şey dikkatimi çekti Bäckström.”

“Nedir?”

“Her ne kadar alçaktan hedef alsan da biraz fazla yukarıya isabet ettiriyorsun.”

“Yani?” dedi Bäckström.

“Belki de hedefin tam önüne, yere nişan almalısın,” diye öneride bulundu. “Yani disiplin bölümünde çalışan tüm o yaşlı kadınları düşünürsen...”

Boş versene gevşek herif, diye geçirdi içinden Bäckström. Artık tam donanımlı bir polis memuruydu. *Bana elini kaldıran olursa kafasını havaya uçuracağım,* diye düşündü.

Bäckström, çok sevdiği yerel barından gece yarısından önce ayrılmıştı. Jyväskylälı sarı fırtınası ona eşlik edememişti çünkü onu daha sık aralıklarla ziyaret eden bir “arkadaşı” aniden işyerine gelivermişti. Adam ayrıca Bäckström’e de ters ters bakmıştı. Bu nedenle Bäckström ağır ağır evine dönmüş, sıcak yuvasının kapısını açmış, keyifle esnemiş ve içeri girmişti.

Beklenmedik bir ziyaretçim olduğunu fark ettiğim anda, küçük Siggy’mi sıkmak zorunda kalacağım, diye geçirdi içinden.

“Evine hoş geldin Başkomiser,” dedi Farshad İbrahim ev sahibine samimiyetle gülümseyerek.

Farshad’ın devasa kuzeni hiçbir şey söylemedi. Sadece siyah, içe göçmüş gözlerini Bäckström’e dikmişti. Çenesini yavaşça gıcırdatıyor olmasa taş a oyulmuş bir surat zannedilebilirdi.

“Sizler için ne yapabilirim baylar?” dedi Bäckström. *Ne bok yiyeceğim şimdi,* diye geçirdi içinden.

“Belki size bir içki ikram edebilirim?” dedi başıyla mutfağı işaret ederek.

“İkimiz de içki içmiyoruz,” dedi Farshad İbrahim başını iki yana sallayarak. Bäckström’ün en sevdiği koltuğunda rahatça yayılmış otururken kuzeni salonun ortasında ayakta durmuş, gözlerini Bäckström’e dikmişti.

“Merak etme Başkomiser,” diye devam etti. “İyi niyetlerle geldik ve sana küçük bir iş teklifimiz var.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström sarı keten pantolonunun paçalarını olabildiğince çaktırmadan sallamaya çalışarak. Ancak bacakları gizemli bir şekilde kendi kendine titremeye başlayınca pantolonunun paçaları da terden sıırılsıklam olmuştu.

“Meslektaşlarının peşinde oldukları şeyle ilgileniyoruz,” dedi Farshad. “Ve gördüğüm kadarıyla iki ihtimal var,” diye devam etti. Yüksek sesle düşünür gibiydi daha çok.

Sonra elini cebine götürdü, bir tomar bin kronluk banknot çıkardı ve onları Bäckström’ün sehpasının üzerine koydu. Tomar, Bäckström’ün altın küpünün içinde bulduklarına çok benzeyen bir tomardı. Sonra Farshad bir nedenle iç cebinden bir katlanır bıçak çıkarmış, bıçağın çift taraflı ağzını açıp tırnaklarını kesmeye başlamıştı.

Bäckström ötesi Bäckström olmalıyım, diye geçirdi içinden Bäckström. Fazla bir seçeneği olmadığından, tüm gücüyle bağırmağa başladı.

“Canımı bağışla, canımı bağışla!” diye bağırdı Bäckström. Büyük, yuvarlak suratı eğilip bükülmüş, kenetlenmiş ellerini yalvarırcasına havaya kaldırmıştı. Sonra devasa Talib’in önünde ona evlilik teklif edecekmiş gibi tek dizinin üzerine çöktü.

Talib, çenesini gıcırdatmayı bıraktı ve bir adım geri gitti; tek dizinin üzerine çökmüş, yalvaran Bäckström’e acıyarak baktı. Sonra omuzlarını silkti, başını çevirip patronuna baktı. Belli ki mahcup hissetmişti ya da öyle görünüyordu.

“Erkek gibi davran Bäckström, kadın gibi değil,” dedi Farshad uyarıcı bir tonla, başını iki yana sallayıp bıçağı ona doğrultarak.

Ve o anda Bäckström kararını verdi.

Hemen hemen Bäckström'ün Stockholm, Kungsholmen'daki sevdiği yerel barda oturduğu sıralarda Kopenhag polisi bir ihbar almıştı. İsmi veremeyen bir erkek, sesinden anlaşıldığı kadarıyla orta yaşlı bir Danimarkalı, acil hattını arayıp mesaj bırakmıştı.

Fasansvejen'de, eski SAS Oteli'nin birkaç metre ötesinde ve şehir merkezine sadece beş dakika uzaklıktaki büyük bir otoparkın sonunda bir konteyner vardı. Bu konteynerin içinde eskiden domuz yemi konulan sıradan bir çuvala sarılı bir ceset vardı. Çuvalın içindeki adam oraya kendi isteğiyle girmediği için cesedi oraya koyan kişiler, Danimarka polisinin onu bulabilmesine yardımcı olmak adına çıplak, sol ayağı dışarıda bırakmışlardı.

Aramayı sonlandırmadan önce, “Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar,” dedi, takip edilmesi imkânsız olan ve belli tipte aramaların vazgeçilmezi olan kontörlü telefonların birinden arayan adam.

Üç dakika sonra ilk devriye arabası olay yerine ulaşmıştı ve yarım saat sonra da iki üniformalı polise, Kopenhag polisi suç ve adli tıp birimlerinden çok sayıda meslektaşı katılmıştı.

Hemen hemen Bäckström'ün duble espresso'nun yanına likör ısmarladığı sıralarda, Kopenhag'daki polisler çuvalı açıp içindeki çıplak cesede yakından bakıyorlardı. Cesedin boynuna ip ile bir adres etiketi bağlanmıştı: “Nasir İbrahim, lütfen Stockholm polisine iletiniz.” Biri cesedin boğazına bir park ceza makbuzu asmıştı ve cesedin üzerindeki yaralara bakılırsa ölümü zor ve acılı olmuştu.

Kaçış aracından kurtulurken işleri batıran Müslüman bir soyguncuya verilen çok açık bir mesajdı bu ve Kopenhag polisi bu konuda önceden uyarılmış olduğu için İsveçli meslektaşları, Stockholm Çevik Kuvvet Ekibi'nden Başkomiser Jorma Honkamäki'yi aramışlardı. Telefon geldiğinde Honkamäki, Bäckström'ün oturduğu binanın önünde duruyordu ve Bäckström'ün çabalarının sonucunda ortaya çıkan durumu yönetiyordu.

Nasir'in en büyük ağabeyi Farshad, ambulansa konmuştu. İki sağlık görevlisi sedyeyi, bir kadın hemşire de serum taşıyordu. Farshad, Honkamäki'nin anlamadığı bir dilde inliyordu ve pantolonunun paçaları kana bulanmıştı.

Kuzeni Hassan Talib, az önce başka bir ambulansla götürülmüştü. Bilinci kapalıydı, boyunluk takıyordu ve üç sağlık görevlisi tarafından taşındığı ambulanda bir doktor ve bir hemşire onu hayatta tutmaya çalışıyordu.

En iyi durumda görünen, Nasir'in diğer ağabeyi Afsan'dı. Gerçi burnu kırılmış, yüzü kana bulanmıştı, elleri arkadan kelepçeliydi ve yürümek istemiyor gibiydi ancak onun dışında her zamanki halinden bir farkı yoktu.

Honkamäki'nin meslektaşlarından ikisi onu çevik kuvvet araçlarından birine bindirirken, "Sizi arkadan becereceğim kahrolası domuzlar," diye bağırdı Afsan.

Neler oluyor böyle, diye düşündü Honkamäki başını iki yana sallayarak.

"Neler oluyor?" dedi bir dakika sonra Şef Başkomiser Toivonen arabasından inip Honkamäki'yi gördüğünde.

Mahcup olan Talib başını başka yöne çevirir çevirmez –bir erkek için bu büyük bir zayıflıktı, kadınların yapacağı türden bir zayıflıktı– Bäckström hamlesini yapmıştı. Işık hızıyla Talib'i bileklerinden yakalayıp tüm gücüyle çekmişti.

Talib, kesilen bir köknar ağacı gibi geriye doğru devrilmişti. Geriye doğru sendelemiş, ensesi ve kafasının arkası Bäckström'ün sehпасına çarpıp en iyi kalite Kolmården mermerini kırmadan önce kolları havaya savrulmuştu.

Bäckström, göz açıp kapayıncaya kadar Siggy'yi yerinden çıkarmış, doğrusu biraz zorlanarak ayağa kalkmış ve sonra da sol gözünü kapatıp dikkatle nişan almıştı.

Farshad da ayaklanmıştı, kendini savunmak amacıyla ellerini havaya kaldırmasıyla katlanır bıçağı yere düşürmüştü ve bıçak, Bäckström'ün pahalı halısına dikine saplanmıştı.

“Sakin ol Başkomiser,” dedi Farshad havadaki ellerini sallarken.

Bäckström, “Günümü güzelleştir serseri,” diye kükreyerek yeni döşenmiş parke zemininde tek bir çizige sebep olmamak amacıyla, gayet düzgün bir atış yapmıştı.

Aslında Bäckström'ün komşusunun polis acil durum hattını aramasına gerek yoktu çünkü polis zaten en başından beri oradaydı.

O akşam saat on birden hemen sonra beyaz Mercedes, yani Alfa 3 birdenbire Sandra Kovac'ın bilgisayar ekranında belirmişti; akşamın daha erken saatlerinde terk edilen Lexus'un bulunduğu çok katlı otoparkın en üst katında park halindeydi.

İçinde Kovac, Hernandez ve Motoele'nin bulunduğu izleme aracı yakınlardaydı ve birkaç dakika sonra Kungsholmen'a yönelmiş olduğu belli olan Mercedes'in sadece yüz metre arkasındaydı. Arabayı Afsan kullanıyordu, Farshad yolcu koltuğundaydı ve Hassan Talib tüm cüssesiyle arka koltuğu kaplamıştı.

Kovac, telsiz aracılığıyla Linda Martinez'le iletişime geçmiş ve Martinez o akşamüzeri Bäckström'ü takip etmişti, şimdi de Bäckström'ün yerel barından birkaç blok ötedeki McDonald's'ta mola vermiş olan bir diğer birimi yardım için aramıştı.

Dedektif Komiser Tomas Singh, çocukken Malezya'dan evlat edinilmişti ve meslektaşı Dedektif Çavuş Gustav Hallberg, ismiyle hiç alakası olmasa da Güney Afrika'dan evlat edinilmişti. Dedektifler, hemen arabalarına atlamış ve on beş dakika önce Bäckström'ü mutlu bir şekilde büyükçe bir kadeh konyaya yapışık halde bıraktıkları bara dönmüşlerdi. Hâlâ oradaydı. Önündeki masada duran kadeh artık boş olduğuna göre aynı konyakla devam etmiş olmalıydı.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Hallberg.

“Bekleyeceğiz,” dedi Singh.

Beş dakika sonra Bäckström sarışın bir garsonu yanına çağırmış, ayağa kalkmış, cebinden büyükçe bir tomar banknot çıkarıp adisyonu buruşturmuş, tomardan beş yüz kronluk bir banknotu çıkarmış ve garson ona parasının üstünü vermeye çalışırken de başını iki yana sallamıştı.

“Meslektaşımız Bäckström nakit sıkıntısı çekiyormuş gibi görünmüyor pek,” dedi Dedektif Çavuş Hallberg.

“Neden burada dikiliyoruz sanıyorsun?” dedi Dedektif Komiser Singh. Çavuştan beş yıl daha uzun süredir bu işi yapıyordu ve şimdiden sert bir genç adama dönüşmüştü.

Bäckström hesabı ödemek için ayağa kalktığı anda beyaz Mercedes, Bäckström’ün yaşadığı binanın kapısından yirmi metre ötede durmuştu. Farshad ve Talib inmiş, Afsan arabayı park ettikten sonra farları kapatarak ağabeyi ve kuzeni Bäckström’ün kapısından içeri girip gözden kaybolurken arabanın içinde kalmıştı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Magda Hernandez.

“Bäckström belli ki evine dönmek üzere yolda,” dedi meslektaşı Singh’i kulaklıktan duymakta olan Kovac. “Tomas ve Gustav onu yaya olarak izliyorlar,” dedi Hernandez’e başıyla işaret ederek.

“Doğru olmayan bir şeyler var,” dedi Motoele başını iki yana sallayarak.

“Doğru olmayan’ derken ne demek istiyorsun?” dedi Hernandez.

“Sadece bir his,” dedi Motoele. “Bäckström’ün heriflerin onu görmek istediğinden haberi olmadığını hissediyorum.”

“Yaramaz polis,” dedi Kovac küçümser bir ifadeyle. “Tabii ki biliyor.”

“Bäckström bugün öğleden sonradan itibaren cep telefonunu kapattı,” diye karşı çıktı Motoele.

“O halde ya başka bir cep telefonu var ya da buluşma zamanını başka bir şekilde kararlaştırdılar.”

Dört dakika sonra Bäckström, oturduğu binanın kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

“Gizlice girip posta deliğinden içeriyi dinlemeyi unutsan iyi olur,” dedi Kovac uyarıcı bir bakışla Motoele’ye. “Gereksiz hiçbir risk almayacağız.”

“Arabanın içi çok sıcak. Pencereyi açabilir miyim anneciğim?” diye sordu Motoele arka pencereyi açarken.

“Senin gibilerin sıcağı sevdiğini sanırdım,” diye dalga geçti Kovac. “Üşütme sakın Frank.”

“‘Kararlaştırılmış buluşma zamanı’ mı demiştin?” dedi Motoele uzaktan boğuk bir patlama sesi duyduğunda. Arabadan inip sokağa doğru koşmaya başladığında patlama sesleri de artmıştı. Kulağında koruyucu kulaklıkla kendi beylik silahıyla pratik yaparken atış poligonunda binlerce kez duyduğu boğuk patlama seslerinin aynısıydı.

Afsan İbrahim hiçbir şey görmemiş, duymamıştı. iPod’undan müzik dinliyor, gözleri kapalı bir şekilde şarkılara mırıldanarak eşlik ediyordu. Ta ki birisi arabanın kapısını ardına kadar açıp onu boğazından yakalayana dek... Afsan ani bir refleksle koltukların arasındaki bıçağı kapmıştı fakat bir dakika sonra sokakta karnının üstünde yatıyordu ve birisi elinin üstüne basıyordu. Tepesindeki adam bıçağı ayağıyla itmiş, Afsan ayağa kalkmaya çalıştığında da yanlarından sert bir şekilde tekmelemişti. Adam, Afsan’ı saçlarından kavrayıp başını yukarı kaldırmış ve sonra da elinin tek bir hamlesiyle burnunu kırarak acıdan yıldızları saymasına neden olmuştu.

“Kes artık Frank!” diye bağırdı Sandra Kovac. “Onu öldürmek mi istiyorsun?” Sonra meslektaşını tutup kenara çekti.

Afsan'ın yanına çöktü, ellerini arkasına getirip önce sağ sonra da sol elini kelepçeledi.

“Lanet olsun, çıldırmışsın sen,” dedi.

“Arap piçi beni bıçaklamaya çalışıyordu,” dedi Motoele sokakın diğer tarafındaki su oluğunda duran bıçağı başıyla işaret ederek.

“Kendine gel Frank,” dedi Kovac. “Onu serbest bıraktığında elinde bıçak yoktu.”

Frank Motoele dinlemiyor gibiydi. Sadece omuzlarını silkmiş, silahını çekmiş ve Bäckström'ün yaşadığı binanın kapısından içeri girerek gözden kaybolmuştu.

Farshad, ilk kurşundan sonra boş bir çuval gibi devrilmişti. Kurşun, sol bacağına isabet etmiş olmalıydı, oysa Bäckström öyle saçma bir yere ateş etmeyi aklından bile geçirmemişti.

Bäckström, ortalık sakinleştikten sonra da işini sağlama almak için sağa sola birkaç el daha ateş etmişti. Talib, hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Gözleri yarı açıktı ancak âdeta feri gitmişti. Çenesi artık gıcırdamıyor, kulaklarından kan damlıyor ve bacakları garip bir şekilde seğiriyordu. Bäckström eğilip adamın belinde sıkıştırılmış olan siyah tabancayı aldı ve kendi kemerine sıkıştırdı.

Sonra yerde uzanıp sol bacağını iki eliyle kavrayarak inlemekte olan Farshad'ın yanına gitti. Adam, Bäckström'ün pahalı halısının üzerine yeni boğazlanmış bir domuz gibi kanıyor, gü-rültülü bir şekilde inliyordu.

"Pekâlâ, şimdi susacaksın seni kahrolası ağlak bebek," dedi Bäckström. Farshad'ın kendinden geçmek üzere oluşunu fırsat bilip Siggy'nin yaraladığı bacağa bir de sert bir tekme vurdu.

Farshad'ın gözleri yuvarlandı ve bilincini kaybetti. Bäckström, banknot tomarını cebine indirdi ve durum değerlendirmesi yaptı. *Nihayet biraz huzur*, diye içinden geçirdi. Ancak tam o sırada telefon çaldı.

"Bäckström," diye homurdandı etrafındaki yıkıma bakarak.

"Durum nedir Bäckström?" diye karşılık verdi telefondaki kadın. "Ben izleme ekibinden Kovac," diye açıkladı Sandra Kovac.

"Sorun yok," dedi Bäckström.

“Birkaç meslektaşım ile birlikte senin dairenin karşısındaki merdivenlerdeyim ve bizi içeri almayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.”

“Acil müdahale ekibi moronları yok mu?” diye sordu Bäckström. Aynı hatayı bir kez daha tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

“Sadece tamamen sıradan memur arkadaşlar,” diyerek ona güvence verdi Kovac.

“Tamam,” dedi Bäckström. “Bana bir dakika verin sadece.”

Sonra parayı gizli bir yere sakladı. Kendisine sert bir viski doldurdu. Her ne kadar biraz sıkışık hissettirmeye başlamış olsa da Farshad’dan aldığı tabanca olan Sig Sauer’i de kemerinin altına soktu.

Etrafındaki yıkıma bir kez daha göz atarak, *sanırım hepsi bu kadar*, diye içinden geçirdi.

Sonra kapıyı açtı ve onları içeri aldı, elinde içkisiyle gidip kanepeye oturdu. İşini sağlama almak için bir kadeh daha doldurmuştu kendisine. *Polis teşkilatı nereye gidiyor böyle*, diye düşündü. Evinde en azından on beş dakikadır ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve sonunda düzeni tek başına sağlamak zorunda kalmıştı. İşverenlerinin ona sağlayabildiği, yalnızca her şey olup bittikten sonra ortaya çıkan beş sümüklü çocuktü. İki kadın, iki zenci ve muhtemelen meslektaşları tarafından sürekli alay konusu edilen zavallı bir melez herif. *İsveç polisine neler oluyor böyle*, diye geçirdi içinden Bäckström.

Yarım saat sonra Peter Niemi kapı ağzında durduğunda derin bir nefes aldı. *Burası daha önce de bir kez olay yeriydi*, diye geçirdi içinden. *Resmî olarak hâlâ olay yeri aslında*. Ancak önceki sefer burası sağlık görevlilerinden, dokunulabilecek hiçbir şeye dokunmayıp dokunulmaması gereken her şeyde parmak izi bırakan polis memurlarına kadar elli kadar farklı kişiyle doluydu.

“Pekâlâ,” dedi Niemi. “Meslektaşım ile birlikte işe koyulabilmek için herkesin çıkmasını istemek zorundayım.”

“Boş versene Niemi,” dedi Bäckström. “Ben burada yaşıyorum.”

“Bäckström, Bäckström,” dedi Niemi. *Şok geçiriyor olmalı,* diye düşündü.

“Bu Talib’in silahı,” dedi Bäckström, silahı Kolmården mermerinden yapılma sehpadan geriye kalanların üzerine bırakırken. “Ve işte bu da benimki,” dedi.

“Peki ya yerdeki bıçak?” dedi Niemi başıyla işaret ederek.

“Farshad İbrahim’e ait,” dedi Bäckström. “İstersen yanında götürebilirsin.”

“Kurşun delikleri?” dedi Niemi.

“Her şey burada oldu,” dedi Bäckström. “Şerefsiz herifler kapıyı maymuncukla açmış olmalılar, eve geldiğimde beni bekliyorlardı. Sonra da kıyamet koptu,” dedi omuz silkerek. *Kalanını sen kendin çözebilirsin,* diye geçirdi içinden.

“Senden başka ateş eden oldu mu, Bäckström?” diye sordu Chico Hernandez.

“En ufak bir fikrim yok,” diye yalan söyledi Bäckström. “Her şey çok hızlı gelişti ve biraz kafam karıştı diyebilirim.”

“Şimdi, siz beyefendiler bana biraz izin vermelisiniz,” diye devam etti. “Kendinizi evinizde gibi hissedin. Benim biraz uzanmam gerek.”

Sonra yatak odasına gidip kapısını arkasından kapatmıştı. Niemi ve Hernandez birbirlerine bakıp omuz silktiler.

Bir saat sonra Anna Holt, meslektaşı Annika Carlsson’la birlikte Bäckström’ü ziyarete gitti.

“Nasıl hissediyorsun Bäckström?” diye sordu Holt.

“Mükemmel,” dedi Bäckström. Çok daha iyi hissettiği zamanlar olmuştu halbuki. Ayrıca garip bir şekilde kendisini olaylardan kopuk hissediyordu. Sanki bunların hiçbiri onun başına gelmemiş gibiydi.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” dedi Holt. “Tıbbi muayene? Bilgilendirme? Bu arada senin için bir otel odası ayarladım.”

“Unut gitsin,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak.

“Burada kalıp seninle ilgilensem olur mu?” dedi Annika Carlsson. “Böylece salondaki dağınıklığı toparlayıp temizlerim. Niemi’yle konuştum, onun için bir sakıncası yok,” dedi tatlı bir şekilde.

“Nasıl istersen,” dedi Bäckström ona şaşkınlıkla bakarak. *Bir erkek düşmanı, benim gibi birine temizlik için yardım etmek istiyor. Nereye gidiyor bu dünya böyle, diye geçirdi içinden.*

“Söz veriyorum kanepede uyuyacağım,” dedi Annika Carlsson gülümseyerek.

“Tamam,” dedi Bäckström. *Ne diyor bu, diye düşündü.*

“Sokakta en az elli kadar gazeteci olmalı,” dedi Holt. “Herhalde kapıya birkaç üniformalı polis koymama karşı çıkmazsın, değil mi?”

“Hiç sorun değil,” dedi Bäckström omuz silkerek.

“Yarın konuşuruz,” dedi Holt. “İstersen beni arayabilirsin.”

Bäckström duşa girdi. Orada öylece dikilip suyun bedeninden akmasına izin verdi. Kurulandı, sabahlığını giydi; teşkilatın doktoru Doktor Mengele’nin kendisi için yazdığı ilaçlardan bir kahverengi, bir de mavi hap aldı. Sonra yatağa girdi. Başını yastığa koyar koymaz uyudu. Uyandığında ortalık taze kahve, peynirli ve tereyağlı çörek kokuyordu.

“Günaydın, Bäckström,” dedi Annika Carlsson geniş bir gülümsemeyle. “Kahvaltını yatakta mı yapmak istersin, yoksa mutfakta mı?”

“Mutfak,” dedi Bäckström. *Risk almaya değmez, diye geçirdi içinden.*

Salı sabahı Anna Holt ve Toivonen durum değerlendirmesi yapmaya çalıştılar.

Hassan Talib gece boyunca Karolinska Hastanesi beyin cerrahisi bölümünde iki kez ameliyata alınmıştı. Beyninde ciddi derecede kanama vardı ve doktorlar hayatını kurtarmaya çalışıyorlardı. Şimdi yoğun bakımdaydı.

Hassan Talib iki metre boyunda, yüz otuz bir kiloluk kas ve kemik yığınıydı, Stockholm'ün tüm yer altı dünyasında kendisine benzeyen adamlar arasında bile korkulan bir tipti. Talib ise geriye doğru düşmüş ve başını sehpaye çarpmıştı. Sinemada veya televizyon filmindeki sıradan bir soyguncu olsa başını salları, ayaklanır ve Bäckström'ü paramparça ederdi. Ancak gerçek dünyaya ait olduğundan, hayatta kalıp kalmayacağı bile belirsizdi.

Farshad İbrahim de onu vuran tek kurşunun tam da polis yönetmeliğinin uygun gördüğü noktaya, sol dizin hemen altına isabet etmiş olmasına rağmen geceyi ameliyat masasında geçirmişti. Kurşun önce bacağın alt kısmındaki tibia ve fibula kemiklerinin her ikisini de kırmıştı ki zaten beklenen ve istenilen de buydu. Sonra beklenmedik başka şeyler olmuştu. Kurşun, hedefine ulaştığında genişleyen yeni bir türdü. Amaç, vurulan kişinin bedeninde daha büyük bir delik açmak pahasına kurşunun delip geçmesi ya da sekmesi riskini en aza indirmektir. Bu kez mermi kovarı parçalara ayrılmış ve bir parçası kalça kemiği boyunca ilerleyerek uyluk atardamarını zedelemişti. Farshad

İbrahim hastaneye ulaştığında üç litre kan kaybetmişti. Kalbi ambulansa iki kez durmuştu. Tüm bunların on saat sonrasında yoğun bakımda yatıyordu ve durumu belirsizdi.

Küçük kardeşleri Bäckström'ün evinin önünde, sokakta çabucak muayene edilmiş ve teşhis konmuştu. Burnu kırılmış, sağ elinde de muhtemel kırıklar oluşmuştu. Cezaevi sağlık personelinin halledemeyeceği bir şey değildi. Çevik kuvvet ekiplerinin minibüsüyle polis merkezine yaptığı kısa yolculuk esnasında bayılmış ve yere yığılmıştı. Başlangıçta rol yaptığını sanmışlar, sonra onu da Karolina'ya götürmeye karar vermişlerdi. Bir saat sonra Afsan, ameliyat masasında yatıyordu. Sağ tarafında çok sayıda kaburga kemiğinde kırık vardı, akciğeri yırtılmış ve çökmüştü ancak yine de ağabeyi ve kuzeninden daha iyi durumdaydı.

“Kesinlikle kurtulacak,” dedi Honkamäki'nin konuştuğu cerrah. “Tabii beklenmedik bir durum ortaya çıkmazsa,” diye ekledi, doktorların genellikle yaptığı gibi.

Nasir İbrahim ölmüştü. Lehim aletine benzer bir şeyle işkence yapılmıştı. Kafatası klasik, küt bir cisimle ezilmişti ancak tam olarak nasıl bir alet kullanılmış olduğuna dair kesin bir bilgi yoktu. Ölümünü garantilemek için de boynuna adres etiketinin bağlandığı kabloyla boğulmuştu. İsveçli adli tıp doktorlarının, Rigshopitalet adli tıp bölümündeki Danimarkalı meslektaşlarının incelemiş olduğu vakaya bakmak istemeleri ihtimaline karşılık, cesedin günün ilerleyen saatlerinde Solna Adli Tıp Laboratuvarı'na ulaşması bekleniyordu.

Her ihtimale karşı birkaç saat önce Farshad İbrahim, Afsan İbrahim ve Hassan Talib için muhtemel şüphe gerekçesiyle tutuklama emirleri çıkarılmıştı. Dedektif Başkomiser Evert Bäckström ve Dedektif Komiser Frank Motoele'ye yönelik iki cinayet teşebbüsü, silah suçları ve daha birçok suçlama vardı.

Her ne kadar üçü de hastane yataklarında yardımsız hareket edemez durumda olsalar da yoğun polis gözetimi altındaydılar. Ulusal Acil Müdahale Ekibi'nden, çevik kuvvetten ve teşkilattan yirmi üniformalı polis görevlendirilmişti. Ayrıca birdenbire ellerine boş vakit geçen yarım düzine de dedektif ilgileniyordu.

Şef Başkomiser Toivonen hiç mutlu değildi.

"O şişko küçük şerefsizin bütün bir polis soruşturmasını nasıl darmadağın ettiğini açıkla bana," dedi Toivonen patronuna, kan çanağına dönmüş gözleriyle bakarak. "İsveç'te yaşamıyor muyuz?"

"Şey," dedi Anna Holt. "Hâlâ İsveç'te yaşıyoruz ve durum senin zannettiğin kadar basit değil."

"Nasir öldürüldü, Farshad, Talib ve Afsan yoğun bakımda," dedi Toivonen. Söylediklerini vurgulamak için isimleri sıralarken parmaklarıyla da sayıyordu.

"Şey," dedi Anna Holt yine, "öncelikle, meslektaşımız Bäckström'ün Nasir'in öldürülmesiyle bir alakası yok."

"Bu konuda Bay Åkare ve arkadaşlarıyla konuşsan iyi olacak gibi görünüyor," dedi Holt.

Benimle dalga mı geçiyor, diye düşündü Toivonen. Polis teşkilatındaki uzun kariyeri boyunca Fredrik Åkare ve onun arkadaşlarıyla Hell's Angels'ta pek çok anlamsız konuşma yapmıştı. Hatta son seferinde Åkare onun omzunu sıvazladıktan sonra parlak saçlı avukatıyla birlikte ortadan kaybolmuştu.

"Şerefsiz bir Finlandiyalısın sen, değil mi Toivonen?" demişti Åkare.

Ziyaretçisinin alaycı tebessümünü bakışlarıyla bastırmaya çalışarak, "Bunun ne ilgisi var?" diye karşılık vermişti Toivonen.

"Muhtemelen bizim yaşlı başkanı tanıyorsundur," demişti Åkare. "O da Finlandiyalı bir şerefsizdir. Bu arada selamlarını yolladı sana. Bir gezinti ve bira istersen ararsın."

Toivonen aramamıştı. Şimdi aramak zorundaydı ve bunu yapmak için heyecanlandığı söylenemezdi.

“Niemi’ye göre,” dedi kolay kolay pes etmeyi düşünmeyen Toivonen. “Farshad’ın pantolonunun cebinde Bäckström’ün dairesinin anahtarı vardı.”

“Yakın zamanda yapılmış bir kopya,” dedi Holt. Niemi’yle o da konuşmuştu.

“Anahtarın Bäckström’ün dairesine uyması biraz garip,” dedi Toivonen.

“Ne demek istediğini anlıyorum ve Bäckström’ün şöhretinden de haberim var ancak olay sadece ona rüşvet veriyor olmaları olsaydı doğruca kapısını çalarlardı. Şayet bu nedenle oraya gittilerse de anlaşılan pazarlık pek iyi gitmemiş. Tüm bunları tereddütle söylüyorum,” dedi Holt dürüst bir polis memuru olarak.

“Belki de yanlarında yeterli para yoktu,” dedi Toivonen. “Niemi’nin söylediğine göre Farshad’ın üzerinde tek bir kuruş bile yokmuş.”

“Tamam, tamam,” dedi Holt. “Belki biraz sakın olmalı ve fazla ileri gitmemeliyiz. Şu ana kadar olan bitenler, Farshad ve Talib’in tamamen Bäckström’ün bilgisi dışında onun dairesine girdiklerini ve beklemediği bir anda karşısına çıktıklarını gösteriyor. Amaçları onu öldürmek, tehdit etmek, şantaj yapmak, kendilerine yardım etmeye zorlamak olabilir. Ya da ona rüşvet vermeye çalışmak. Orasını bilmiyoruz. Bäckström, kendisini savunmakta kesinlikle haklıydı. Ve Farshad’ın bacağına yaptığı atış, tamamen yönetmeliğe uygundu.”

“Peki ya diğer beş kurşun? Niemi’nin Bäckström’ün duvarlarından ve tavanından çıkardıkları ne olacak?”

“Muhtemelen ortalık karışmıştır. Bäckström’ün anlattığına göre daireye girdiği anda onun üstüne atlamışlar. Talib silahla,

Farshad da bıçakla. Bäckström bu esnada silahını çekmeyi başarmış. Birkaç el ateş edilmiş. Burada problem nedir?”

“Yanılıyorsam düzelt,” dedi Toivonen başının ağrıdan çatlamasını engellemek için derin bir nefes alarak. *Sakinim*, diye içinden geçirdi. “Bäckström, Talib’i yere deviriyor, silahını elinden alıp onu bayıltıyor. Bunu yaparken de nasıl oluyorsa adamın silahı birkaç el ateş alıyor. Talib devreden çıkar çıkmaz mükemmel bir atışla Farshad’ı bacağından, tam da dizinin altından vuruyor. Çünkü Farshad onu bıçağıyla yaralamaya kalkmıştı. Doğru anlamış mıyım?”

“Hemen hemen,” dedi Holt omuz silkerek. “Bu sabah Bäckström’le birlikte kahvaltı yapan meslektaşımız Carlsson’un anlattığına göre Bäckström, Talib’i çocukken aldığı judo eğitiminden öğrendiği gizemli bir bacak hareketiyle yere devirmiş. Bäckström’e göre judo yaptığı dönemde bu konuda oldukça iyiymiş. Maalesef Talib geriye doğru devrilmiş ve başını Bäckström’ün sehпасına çarpmış ancak içinde bulunulan koşullar çerçevesinde bu durumdan Bäckström’ü sorumlu tutamayız. Sonra Farshad onu bıçaklamak için üzerine doğru atlamış, Bäckström de onu dizinden vurmuş.”

“Bäckström’ün anlattığına göre öyle.”

“Hem Niemi’yle hem de Hernandez’le konuştum. Onların yapmış olduğu adli incelemeye göre Bäckström’ün anlattıklarıyla çelişen hiçbir şey yok. Her ikisi de Talib’le ilgili kısmı hiçbir soruya mahal vermeksizin kabul ediyorlar. Duvarlardaki kurşun delikleri de dağılma şekillerine bakılırsa ayakta sabit durup ateş eden biri tarafından yapılmış gibi görünmüyor. Bu da Bäckström’ün anlattıklarına büyük ölçüde uyuyor.”

“Adli tıp soruşturması, doğru ya,” dedi Toivonen homurdanarak. “Nasıl olduğunu sen de gördün. Evin içinde dolanan en az elli kişi vardı.”

“Sen ve ben dâhil. Ve diğer tüm meslektaşlarımız. Ayrıca bu da Bäckström’ün hatası değil.”

“Hayır, Tanrı korusun,” dedi Toivonen. “Küçük, şişko hergeleye bir de madalya ve bir yıllık maaş ödül verin bari. Bu arada küçük şişko herifin mobilyası dikkatini...”

“Bir dakika Toivonen,” diye araya girdi Holt.

“Ne? Dinliyorum,” dedi Toivonen. *Son derece sakinim*, diye geçirdi içinden.

“Sevgili dostumuz Bäckström’ü kıskandığına dair bir hisse kapılmaya başladım aniden,” dedi Holt gülümseyerek. *Çocuk gibiler, tıpkı birer çocuk gibiler*, diye düşündü Holt, Toivonen ofisinden çıkarken.

Sabah haberlerinde bile Bäckström, ülkenin yeni kahramanıydı. Çok sayıda meslektaş, başlarını iki yana sallayarak böyle bir şeyin nasıl olmuş olabileceğini kendilerine sordular. Çoğu sesini çıkarmayıp akışına bıraktı. Bir ikisi endişelerini dile getirdi.

Jorma Honkamäki, onlardan biriydi. Karolinska Hastanesi’nin girişinde Frank Motoele’yle karşılaşmıştı.

“İnsan gerçekte neler olduğunu merak etmeden duramıyor,” dedi Honkamäki iç çekerek.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Motoele. Gözleri aniden bozkırdaki bir kış gecesi kadar karanlık bakıyordu.

“Şu bücür, şişko serseri,” diye açıklık getirdi Honkamäki.

“Sözlerine dikkat et,” dedi Motoele içeriye bakarak. “Bir kahramandan bahsediyorsun. Saygılı ol.”

Bäckström ve Annika Carlsson, binanın arka kapısından sızıışmışlardı. Ön kapının önünde sokak, tam bir kargaşa içindeydi ve üniformalı polisler fazlasıyla meşguldüler. Ortalık gazeteci ve meraklı izleyicilerle doluydu. Pek çok kişi, Bäckström'ün gerçekten orada yaşayıp yaşamadığını bizzat görmek için binaya girmeye kalkışmıştı. Binanın dışında mektuplar, çiçekler ve paketlerle, havanın yazı aratmayacak sıcaklıkta olmasına rağmen fenerler ve afişlerle gerçek bir anma bahçesi oluşturulmuştu.

“İki şey,” dedi Annika arabaya bindikleri anda. “Bir bilgilendirme raporu vermelisin ve iç soruşturmalar birimindeki meslektaşlarımızla konuşmalısın.”

“Bunu neden yapmak zorundayım ki?” dedi Bäckström surat asarak.

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,” dedi Annika Carlsson. “Nereden başlamak istersin?”

“Buna da sen karar ver bari,” dedi Bäckström.

“Çok doğru bir karar,” dedi Annika Carlsson. Bäckström'ün kolunu sıvazladı ve ona gülümsedi.

Rapor verme işi çabucak bitmişti. Bäckström, Ulusal Suç Birimi'nde birlikte çalışmış olduğu eski bir meslektaşıyla yapmıştı görüşmeyi. Adam, Ulusal Suç Birimi'ndeki yıllarından sonra fazlasıyla yorulduğu için bir kriz geçirmiş, kendisini yeniden keşfetmiş ve sürekli değişim sürecindeki polis organizasyonunda kendisine yeni bir rol bulmuştu.

“Nasıl hissediyorsun Bäckström?” diye sordu eski meslektaşı başını bir tarafa doğru eğerek.

“Harika,” dedi Bäckström. “Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ya sen? Duvara toslamışsın diye duydum,” *Seni işe yaramaz herif*, diye geçirdi içinden.

Beş dakika sonra Bäckström, odadan çıkıyordu.

“Ama raporuma ne yazacağım?” diye sordu mülakatçısı.

“Hayal gücünü kullan,” dedi Bäckström.

Stockholm Polis Merkezi İç Soruşturmalar Birimi'ne yaptığı ziyaret tam bir saat sürmüştü. Bäckström, daha önce pek çok defa orada oturmuştu. Daha önceki ziyaretleri herkesin açık yüreklilikle ve eşit pozisyonlarda tartışıp birbirine bağırdığı, çok daha uzun süren görüşmeler olmuştu. Ancak bu kez ona kahve teklif ederek başlamışlar ve iç soruşturmalar ekibinden, sorumlu başkomiser onu bizzat karşılamış, Bäckström'ün yanlış bir şey yaptığına ilişkin bir şüphelerinin olmadığını teminatını vermişti. Bäckström, bir şahide ihtiyacı olabileceği düşünceyle ve ayrıca Polis Memurları Derneği Batı Bölgesi temsilcisi olması nedeniyle kendisine eşlik eden Annika Carlsson'a hızlı bir bakış atmıştı.

O ana kadar ortaya çıkan her şey, olayların Bäckström tarafından anlatılan versiyonunu destekliyordu. Adli tıp ekibi, Peter Niemi ve Jorge Hernandez, Bäckström'ün hikâyesini destekleyecek çok sayıda kanıt bulmuştu. Olay yerine ilk ulaşan memurlar –Sandra Kovac, Frank Motoele, Magda Hernandez, Tomas Singh ve Gustav Hallberg– onun lehine ifade vermişlerdi.

“Motoele'yle daha bir saat önce konuştuk. Anlaşılan içeriye ilk giren oymuş ve bize oldukça önemli şeyler anlattı. İçerisinin savaş alanına dönmüş olduğunu ve hayatta olmanın bir mucize olduğunu söyledi. Muhtemelen duymuşsundur, bir başka saldırgan da sana yardım etmek için içeriye girmelerinden birkaç dakika önce sokakta Motoele'yi bıçaklamaya çalıştı.”

“Korkunç bir şey,” dedi Bäckström. “Şu genç çocuk. O nasıl bu arada?” *Bana yardım etmek derken? Sümüklü çocuklar işte,* diye geçirdi içinden.

“Olan biten düşünülürse gayet iyi,” dedi soruşturma memuru ayrıntıya girmeden.

“Pekâlâ, sana sadece dört sorumuz olacak.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. Annika Carlsson’un gözleri bariz bir şekilde keyifle kısılmıştı.

Bäckström, o akşam saat on bir buçukta evine girdiğinde beylik tabancası üzerindeydi. Neden?

“Görevdeydim,” dedi Bäckström. “İçinde bulunulan durum nedeniyle, ben ve meslektaşlarım merkezden ayrıldığımızda silahımızı yanımıza daima alıyoruz. Solna’daki polis merkezine dönmeden önce gömleğimi değiştirmek ve bir şeyler yemek için eve gitmiştim.”

“Bu aralar neredeyse gece gündüz çalışıyoruz,” dedi Annika Carlsson. “Elimizde, Bromma’daki silahlı soygunla bağlantılı görünen iki çifte cinayet var. Ciddi derecede eleman sıkıntısı yaşıyoruz. İki cinayet soruşturmasını toplamda altı polis memuruyla yürütüyoruz.”

Hasiktir, diye geçirdi içinden Bäckström. *Bana âşık olmaya başlamamıştır umarım.*

“Evet, bu berbat bir durum,” dedi başkomiser. “Şu anda çok zor durumdayız.”

Farshad İbrahim’de Bäckström’ün dairesinin anahtarının bir kopyası vardı. Adamın bunu nasıl elde etmiş olabileceği konusunda Bäckström’ün bir fikri var mıydı?

“Benden almadı,” dedi Bäckström. “Dairemde bana saldırmasından önce İbrahim’le hiç karşılaşmadım. İki anahtarım var. Birini

işyerinde masamın çekmecesinde tutuyorum, diğerini de kendi anahtarlığımda. Ve tabii bir de kapıcının kendi anahtarı var.”

“İbrahim’in senin anahtarını nereden bulduğuna dair bir fikrin yok yani?”

“Hayır, yok,” diye yalan söyledi Bäckström. Neler olduğunu çoktan anlamıştı ancak işi GeGurra ve Tatiana Thorén’le çözme niyetindeydi. “Anahtarımı kaybetmedim, şayet merak ettiğin buyusa. Kaybetmiş olsaydım hemen kilidi değiştirirdim.”

“Peki ya kapıcı?” diye sordu başkomiser.

“Onunla neredeyse hiç konuşmadım,” dedi Bäckström.

“Ya işyerinde, masanın çekmecesinde tuttuğun anahtar? Çekmeceni kilitliyor musun?”

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Bäckström. “Meslektaşlarımdan birinin benim anahtarımı İbrahim veya Talib gibi birine vermiş olabileceğini ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Belki de temizlikçiler?” diye üsteledi başkomiser.

“İlerleme kaydettiğimizi düşünmüyorum,” dedi Annika Carlsson. “Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse konumuz gerçekten bu değil.”

“Hayır, tabii ki değil,” diyerek onayladı başkomiser.

Çekmeceye bir anahtar koymayı unutmuyayım, diye düşündü Bäckström. *Ne olur ne olmaz. Fakat aynı görünen ama kilide uymayan bir anahtarı nereden bulacağım ki?*

Bäckström dairesinde içki içmişti. Neden?

“Viski içtim,” dedi Bäckström. “Kalbim dakikada iki yüz falan atıyordu, ben de bir içkiye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Nasıl olsa o gece artık çalışamayacaktım ve kendi silahımı da Niemi gelir gelmez ona teslim etmiştim.”

Başkomiser, bunu da çok iyi anlıyordu ve Bäckström’ün yerinde kendisi olsa muhtemelen o da aynısını yapardı.

Şans benden yana, diye düşündü Bäckström.

Bäckström, toplam altı el ateş etmişti. Bir tanesi Farsad İbrahim'e isabet etmişti. Hangi atışın adama isabet etmiş olabileceği konusunda bir fikri var mıydı?

"Sonuncusu," dedi Bäckström. "Bunu biraz düşünme şansım oldu ve evet, kesinlikle eminim."

Önce devasa Talib onun üzerine atlamıştı ve o esnada silahını da çekmişti. Bäckström, kendisini savunmaya çalışmış ve kendi silahını çıkarmayı başarmıştı. Talib'le boğuşurken onu yere devirip silahını ele geçirmeden önce birkaç el ateş edilmişti.

"Sonra diğeri, elinde bıçağıyla saldırmaya hazır halde üstüme doğru geliyordu," dedi Bäckström. "Ben de nişan aldım ve onun sol alt bacağına ateş ettim."

"Evet," dedi başkomiser iç çekerek. "Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar. Bazen gerçekten biz polis memurları üzerinde koruyucu bir el varmış gibi geliyor."

"Şimdi ne yapmak istersin Bäckström?" dedi Annika Carlsson. "Eve gidip birkaç saat dinlenmek ister misin? Bir şeyler yemelisin galiba."

"Merkeze gidelim. Yolda hamburger alırız," dedi Bäckström. "Ne de olsa çözmemiz gereken bir dava var."

"Patron sensin Bäckström," dedi Carlsson.

Nadja ona sarıldı. Kulağına fısıldadı.

“Poşeti masanın çekmecesine koydum.”

Bäckström neredeyse duygulanacaktı. Biri onun kalbine dokunduğunda hep olduğu gibi.

“Teşekkürler Nadja,” dedi Bäckström. *Ah şu Ruslar, duygusal serseriler,* diye geçirdi içinden.

Genç Stigson, üzerinde üniforma olmamasına rağmen ayağa kalkıp onu selamladı.

“Hoş geldin patron,” dedi Stigson. “Seni görmek ne güzel.”

“Teşekkürler,” dedi Bäckström, gencin omzunu sıvazlayarak. *Acaba babası da becermiş midir bunu,* diye geçirdi içinden.

“Şanslısın, olaylar iyi sonuçlandı Bäckström,” dedi Alm.

“Teşekkürler,” dedi Bäckström. *Seni pis serseri,* diye düşündü. *Çatlak olman yetmiyormuş gibi bir de yalakasın.*

“Hayatta olduğuna çok sevindim,” dedi Felicia Pettersson. Sonra da ona kocaman sarıldı. Kollarını onun boynuna dolayıp sıktı.

“Merak etme,” dedi Bäckström. *Senin için deli oluyorlar,* diye geçirdi içinden.

“İşimize dönelim,” dedi Bäckström. “Ne durumdayız?”

Her şey plana göre ilerliyordu. En azından hemen hemen. Rinkeby’de evlere yapılan ziyaretler ne yazık ki yavaş ilerli-

yordu. Annika Carlsson, her ne kadar yerel polis birimindeki meslektaşları canlarını dişlerine takıp çalışıyor olsalar da pek ilgi çekici bir şey çıkmadığını açıkladı.

Danielsson'un tanıdıklarının listesinin çıkarılması planında da sorunlar vardı. Adamın eski arkadaşlarının pek çoğu, bu konuda konuşmaya pek yanaşmıyor gibi görünüyordular ve Alm birkaç tanesi hakkında giderek daha fazla şüphe duymaya başlıyordu.

"Eski meslektaşımız Stålhammar aslında pek de öyle kibar biri değilmiş. Maalesef kişilik nakli yaptırmış gibi görünüyor."

"Fikrini değiştirmişsin," dedi Bäckström aşırı samimi bir tebessümle.

"Onu bilemem," dedi Alm. "Başlangıçtan beri şüphelerim vardı."

Nadja Högberg hâlâ Danielsson'un muhasebe dosyalarını arıyordu. Depolama alanı kiralamış birkaç şirketin ismini belirlemiş ve bunları incelemişti. Şu ana kadar bir sonuç elde edememişti.

Toivonen, Bäckström'ün yokluğunda Nadja'nın tepesindeydi ve Farshad ile Danielsson arasındaki bağlantılar konusunda ne durumda olduklarını soruyordu. İhtiyaç olması durumunda yardım bile edebileceğini söylemişti. Ona silahlı soygun soruşturmasından iki kişi ödünç verebilirdi. Nadja ona, patronu dönünce her şeyin yoluna gireceğini açıklamıştı. Ayrıca kendisinin bu tür bir karar alma yetkisi yoktu.

"Aklında kim vardı?" dedi Bäckström. "Bize kimi yamamayı düşünüyordunuz?"

"Ulusal Suç Birimi'nden Luft ve Stockholm merkezde çalışan Asph," dedi Nadja iç çekerek.

Salak ile Avanak, diye düşündü Bäckström. İkisini de tanıyordu. *Elimde zaten bir Muhafız var*, diye içinden geçirdi.

"Onlarsız halledebiliriz," dedi Bäckström. *Gerçekten, ne diyebilirsin ki*, diye düşündü. *Biri kafamı uçurmaya kalktığı anda hemen cinayet soruşturamama sızmaya çalışıyorlar.*

“Başka bir şey?”

“Şey, sanırım ilginç bir şey bulmuş olabilirim,” dedi Felicia Pettersson.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström.

Felicia Pettersson, Akofeli'nin telefonunu incelemişti. Son üç aya ait ayrıntılı arama listesini istemişti. Kaybolmadan önceki yirmi dört saat içinde beş kez aradığı numarayı neredeyse her gün aradığı görünüyordu.

“Anlaşılan o numarayı hemen hemen her gün arıyormuş,” dedi Felicia Pettersson. “Genellikle sabah erken saatlerde. Saat beş buçuk ile altı arasında, gazeteleri dağıtırken. Bu kadar sık aradığı başka kimse yok.”

“Ama bu numaranın kime ait olduğunu hâlâ bilmiyoruz,” dedi Bäckström.

“Hayır. Ama iş arkadaşlarından birisi değil çünkü onlarla konuştum. Ailesinden de hiç kimse numarayı tanımadı. Arkadaşlarından biri de değil. Aslında çok fazla arkadaşı da yok. Sosyalleştiği insanlar genellikle kurye şirketindekiler, üniversitedeyken tanıdığı kişiler, liseden birkaç eski arkadaş ve komşularından biri. Bunların hiçbiri de numarayı tanımadı.”

“Peki ya alıcı? Lokasyon?” diye sordu Bäckström.

“Burada, Solna'da,” dedi Pettersson. “Solna, Sundyberg. Hep aynı baz istasyonu.”

“Polis kayıtlarını kontrol ettin mi peki?”

“Elbette,” dedi Felicia. “Numara, mobil izleme listesinde kayıtlı değil. Artık listeye girdi ama ben eklediğim için.”

“Tamam,” dedi Bäckström çenesini sıvazlayarak. “Akofeli'yle ilgili garip bir şeyler var.”

“Seni endişelendirenin ne olduğunu bulamadın mı patron?” dedi Felicia.

“Yaşlanmaya başlıyorum,” dedi Bäckström. “Şansım yaver giderse er ya da geç jeton düşecek. Planımıza sadık kalıyoruz.”

Eninde sonunda bu işi çözeceğiz. Akofeli'yi incelemeye devam et Felicia. İçimde bir his var. Keşke daha net olabilsem ama şimdilik sadece bir his.”

Bu onları biraz oyalar, diye düşündü Bäckström. Yine eskisi gibi hissetmeye başlamıştı. Gerçekten, neydi hissettiği? Şu Carlsson'dan nasıl kurtulacağım da şöyle ağız tadıyla bir içki içeceğim peki, diye geçirdi içinden.

O öğleden sonra bölge emniyet müdürü, personeliyle olağan dışı bir toplantı yapmıştı. Medyanın baskısı yoğundu. İnsanlar, kahramanlarını, Dedektif Başkomiser Evert Bäckström'ü görmeyi talep ediyorlardı. Aslında polis müdürü, Anna Lindh cinayetinden beri böyle bir şeye şahit olduğunu hatırlamıyordu ancak o zaman insanların peşinde koştuğu kişi kendisi değil, zamanın bölge suç birimi yöneticisiydi. Bugünlerde ona başka, daha az kamusal sorumluluklar verilmiş olsa da görsel medya tarafından rahatsız edilmemesi için çok fazla emek ve zaman harcanmıştı.

Halkla ilişkiler bölümünün yeni yöneticisi, beyin fırtınası seansını ilginç bir öneriyle başlatmıştı. Daha önce İlimli Parti'nin politika beyin takımında çalışıyordu ve bir dönem de başbakan basın danışmanlığına vekâlet etmişti. Daha bir ay önce, Gimo Manor'da gizli ve son derece enteresan bir hafta sonu konferansına katılmıştı. Ve şimdi bu küçük grubun içinde, toplantının içeriğiyle ilgili esrar perdesini aralamakta bir sakınca görmüyordu.

Gösteriş ile kibir, giderek artan ve talep gören eğilimlerdi. Kamuoyu araştırmalarının bolluğu da buna delil teşkil ediyordu. Hatta "öz olumlama katsayısı" benzer araştırmaların yapıldığı son otuz yıldır hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve bunlara olan eğilim, önlenemez bir şekilde yükseliyordu.

Asker, polis, hatta sıradan gümrük polisleri, sahil koruma görevlileri ve itfaiyeciler, daha özgün bir sınıflandırma; daha fazla unvan, apolet, rütbe, madalya ve ödül talep ediyorlardı.

Sıradan insanlar, kraliyet ailesinin İsveç toplumunda daha önemli rol oynamasını, kamu onur sisteminin tekrar inşa edilmesini istiyor, hatta nitelikli çoğunluk, toplumun sadece bir sürü kültür/sanat delisi ve generallerden ibaret olmadığı için kendileri gibi vatandaşları da kapsayacak şekilde sistemin genişletilmesini talep ediyordu.

Tartışmanın son gününe katılan başbakan, konuya oldukça ilginç bir öneri getirmişti. Kendisi gibi büyük bir siyasi düşünüre yakışır cesurca bir öneriydi bu ve halkla ilişkiler yöneticisinin duyduğu en merak uyandırıcı fikirlerden biriydi.

“Peki neydi bu fikir?” diye sordu bölge polis müdürü.

“Soyluluk. Başbakan, soyluluk sistemini yeniden oluşturmamız gerektiğini ileri sürdü. Anlaşılan olayın maliye boyutunu çoktan hesaplamışlardı bile. Maaşlar, ikramiyeler ve kıdem tazminatlarında tasarruf edilebilecek milyarlardan bahsediyoruz burada.

“Bugünlerde her şey bir hayalin peşinden koşmak üzerine kurulu. Bir reality şovunda kışını açmakla kıyaslayınca on beş dakikalık şöhret nedir ki?” dedi halkla ilişkiler yöneticisi.

“Pratik anlamda tam olarak düşündüğün nedir?” diye sordu bölge emniyet müdürünün kıdemli yasal danışmanı. Patronuyla aynı yaşta, zayıf bir kadındı ve pazarlama uzmanı yeni işine başladığı günden beri adama karşı bazı duygular besliyordu.

“Mükemmel Polis Altın Madalyası,” dedi halkla ilişkiler yöneticisi. “Nesillerdir unutulmuş, polis teşkilatı içindeki en prestijli unvan.”

Bu ödülün verilmesine dair son tartışmanın üzerinden neredeyse otuz beş yıl geçmişti. Norrmalmstorg’daki bankada yaşanan rehine krizinin arkasından gündeme gelmişti. “Norrmalmstrog’un iki kahramanı”, Dedektif Komiserler Jonny Johnsson ve Gunvald Larsson kasa dairesindeki rehineleri kurtarmış ve tam da gazetelerin baskıya girmesine ve ciddi akşam haberleri yayınlarının başlamasına çok az bir zaman kala, saldırganları elleri kelepçeli

bir şekilde dışarı çıkarıp mikrofonlardan ve piroteknik flaşlardan oluşan bir duvarla karşılaşmışlardı.

O tartışmadan bir sonuç çıkmamıştı. Halk Partisi'nden eski uzlaşa adayı olan ve işi almasının tek nedeni daha iyi kimsenin olmaması olan zamanın polis şefi, bu konuda adım atacak cesareti gösterememişti.

“Seçim kampanyası zamanıydı, Sosyal Demokrat hükümet iktidardaydı ve Palme çıldırmak üzereydi, bu yüzden de polis şefi geri adım atmıştı. Açıkçası o cesareti gösterememişti,” dedi halkla ilişkiler yöneticisi.

Madalya, son olarak neredeyse altmış yıl önce verilmişti. Madalyayı alan kişi, zamanın Stockholm polis dedektifi Viking Örn'dü. Ödüle layık görülmesinin nedeniyse Kasım 1948'deki Margarin Ayaklanmaları denilen olay esnasındaki kesin katkılarıydı.

“Mükemmel Polis Altın Madalyası,” dedi bölge emniyet müdürü sözcüklerin tadını almaya çalışır gibiydi. Aslında bambaşka bir şey düşünüyordu ancak bunu kendisine saklamaya karar vermişti. En azından şimdilik.

“Buna bir bakabilir misin Margareta?” diye sordu yasal danışmanına. “Bazı notlar al ve yarın sabah erken saatlerde bir toplantı daha yapalım.”

“Memnuniyetle,” dedi yasal danışman ve nedense yeni halkla ilişkiler yöneticisine sıcak bir tebessümle baktı. “Benim için zevktir,” diye ekledi.

Viking Örn kimdi?

Margarin Ayaklanmaları neydi?

Viking Örn kimdi?

Viking Örn 1905 yılında Klippan, Skâne'de doğmuştu. Değirmenci Tor Balder Örn ve karısı Fidelia Josefina (kızlık soyadı Markow)'nın oğluydu. Polis memuru ve efsanevi bir güreşçiydi. 1936 Berlin Olimpiyatları'nda grekoromen güreş dalında altın madalya almıştı ve Herkül gibi güçlü olmasının nedeninin, gençken Klippan'daki değirmenin dik merdivenlerini koşarak inip çıkması olduğu söyleniyordu.

Viking Örn, 1926'da Stockholm polisi tarafından stajyer olarak eğitime alındığında Klippan ve tüm Skâne bölgesi kedere boğulmuştu. Klippan, İsveç güreşinin anavatanıydı. Viking Örn, memleketine sayısız ödülleri getirmişti ve şimdi Stockholm'deki güreş topluluğuna katılmak üzere ayrılıyordu.

1936 yılında, Berliner Sport-Halle'deki efsanevi olimpiyat finalinde Üçüncü Reich rejiminin büyük kahramanı, güreş baronu Claus Nicholaus von Habenix'i yenmişti. Maçın başlamasından sadece bir dakika sonra Örn, von Habenix'i mindere yatırmış, rakibini belinden yakalayıp etkisiz hale getirmişti ve ayağa kalktığı anda baron, onun iri kollarında baş aşağı sallanıyordu. Sonra İsveçli Viking gürültülü bir kükremeyle kendisini geriye atarken von Habenix'i de üçüncü sırada oturan seyircilerin üzerine fırlatmıştı.

On iki yıl sonra, Mükemmel Polis Altın Madalyası'na layık görülmüştü.

O sırada Viking Örn, polis dedektifiydi ve Stockholm polisi çevik kuvvetinin başındaydı. Çevik kuvvet ekibi on beş yıl önce oluşturulduğunda, birliğin o zamanki yöneticisi bu ekibi, kısaltması SA olan Alman fırtına birliklerinin İsveç polisindeki eşleniği olarak tanımlamıştı. Savaştan sonraki yıllarda birliğin çalışmaları farklı bir yöne yönelmişti. Asıl olarak iki görevleri vardı: Özellikle tehlikeli tutukluların ülkenin hapishaneleri ve diğer kurumları arasında nakledilmesi ve Stockholm'deki önemli binalar, kurumlar ve diğer değerli varlıkların korunması.

Ayrıca polis teşkilatının ilk özel uzman aracına sahiplerdi. Bu araç geniş, siyah bir Plymouth V8'di; on memur ve bir sürücü taşıyabiliyordu. Bu memurların hepsi de iri yarıydı, hatta Örn'ün Stockholm polisi güreş kulübünden neredeyse özel olarak seçilmesinin nedeni buydu. Kamyonetleri, "Kara Maria" olarak anılıyor, içinde taşıdıklarına da kulaklarının şeklinden dolayı "Karnabakar Tugayı" deniliyordu.

Margarin Ayaklanmaları'nın üçüncü gününde, ulus tarihinin kritik bir anında, ortamın gergin olduğu bir noktada nihayet Viking Örn, bir trajediyle sonuçlanabilecek olaylar zincirine son vermişti. Ödül olarak da Mükemmel Polis Altın Madalyası'na layık görülmüştü.

Margarin Ayaklanmaları neydi?

Margarin Ayaklanmaları, uzun zaman boyunca İsveç sosyal tarihinin ihmal edilmiş bir parçası olarak kalmış, yıllar sonra tarihçi Maja Lundgren İkinci Dünya Savaşı sonrasında İsveç hükümetinin karneyle dağıtım sistemi politikası hakkındaki makalesinde olayın geniş bir analizine yer vermişti (*Şişman Babalar, Cılız Anneler*, Bonnier Fakta, 2007).

Ayaklanmalar, 4 Kasım 1948 Perşembe günü başlamıştı. Göstericilerin öfkesinin nedeni, Mayıs 1945'te savaşın bitmesinin üzerinden üç buçuk yıl geçmiş olmasına rağmen İsveç hükümetinin margarinini hâlâ karneyle veriyor olmasıydı. Göstericiler, işçi sınıfına mensup ev kadınlarıydı ve başlangıçta gösteriler oldukça ufak çaptaydı. Elli kadar kadın ellerinde pankartlarla gösteriye katılmışlardı.

Başlangıçta çok belli olmayan nedenlerle gösterilerini, Gamlastan'daki devlet daireleri yerine Norra Bantorget'teki İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ISK) genel merkez binasının dışında yapmaya karar vermişlerdi. Göstericilerin öfkesinin asıl hedefi İSK ve onun sağ kolu, konfederasyonun mali işler sorumlusu Gösta Eriksson'a yönelik olduğundan Başbakan Tage Erlander ve ilgili bakan Gustaf Möller nispeten rahattı.

İsveç tarihinde ilk kez bir işçi sınıfı parlamentoda kendi çoğunluğuna sahipti. Sağ görüşlü tüm Sosyal Demokratlar, hükümetin artık İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun sözcüsü olduğunun bilincindeydi. Hükümet binaları yerine İşçi Sendikaları Konfederasyonu kalesinin önünde gösteri yapma kararının altında yatan neden buydu.

Elli kadar kadın, İSK binası girişi önünde toplanmış ve İSK temsilcilerine taleplerinden oluşan bir liste vermiş, karşılığında kendilerine taleplerini hükümete iletmeleri söylenmişti. Ancak genel olarak orada dikilmenin ötesinde bir eylemde bulunmamışlardı.

İkinci gün ortam çok daha gerilmiş, kadınların sayısı katlanarak çoğalmıştı. Yüzlerce anne, "İşçi sınıfı çocuklarının ekmeklerinin üzerine margarin", "Zenginler tereyağı yiyor, biz tayı" diye sloganlar atmışlardı. Üçüncü gün, yani 6 Kasım Cumartesi durum kritik bir noktaya ulaşmıştı. En saldırgan pankartlardan birinin üzerinde "Şişman babalar ve cılız anneler" yazıyordu, pankartın üzerinde Strand ve Erlander birer içki yudumlarken resmediliyordu.

Hafta sonundan önceki gün ayrıca büyük savaşçı kral II. Gustaf Adolf'un da ölüm yıldönümüydü. Böyle bir protesto gösterisi için son derece talihsiz bir gün seçimiydi.

İşçi sınıfı kadınları, Mälar bölgesinden trenle gelmişlerdi ve o sabah göstericilerin sayısı beş yüzü geçmişti. Yerel polis gücü artık kamu güven ve düzenini sağlamakta zorlandığından, Stockholm'ün Klara bölgesi polisi, Stockholm Polis Şefi Henrik Tham'a başvurmuş ve yardım talebinde bulunmuştu. Tham, efsanevi Viking Örn komutası altında çevik kuvvet ekibini görevlendirmişti. Viking Örn, beraberinde sıradan devriye arabaları olduğu halde alana bizzat Kara Maria'yla gelmişti. Yanında dehşet uyandıran güreşçi meslektaşlarıyla birlikte öfkeli kalabalığı yarararak ilerleyip İSK binasının merdivenlerinin başında dikilmişti. Hiçbiri silahını çekmeye bile ihtiyaç duymamıştı.

"Evlerinize dönün ihtiyar kadınlar, yoksa dayağı yersiniz," diye kükredi Örn. Majesteleri Kral'ın Noel yemek masasında sunulan domuz budu büyüklüğündeki sağ elini tehditkâr bir şekilde havaya kaldırmıştı.

Tüm bunlar, hemen hemen tüm kadınların kocalarının sözünden çıkmadığı o kötü günlerde gerçekleştiğinden, kadınlar geri çekilmişlerdi. Zaten çoğunun bakması gereken çocukları vardı ve üstüne üstlük soğuk, kırbaç gibi hızlı bir kasım yağmuru başlamıştı.

Viking Örn, bir gecede iktidardaki orta sınıfın kahramanı olmuş ve Mükemmel Polis Altın Madalyası'yla ödüllendirilmişti. Polis şefi ve ülkenin tüm sağcı gazetelerinin önemli yazarları ona övgüler yağdırmıştı. Ne yazık ki kendisi de altmış yıl sonra –tarihin loş ışığında– tartışmaya açık bazı yorumlarda bulunmuştu.

Bir radyo röportajında –Stockholm Motala– olayların bastırılması konusundaki katkısını aşağılar yorumlarda bile bulunmuştu. Ona göre olay, bir bardak suda koparılan bir fırtınadan ibaretti ve güreş baronunun asıl takıldığı başka bir konuydu. Bunlar ne kadar güçsüz adamlardı ki bir avuç gürültücü, histerik

kadının, sokaklarda koşturup kendisine, adamlarına ve diğer tüm doğru düzgün insanlara sorun yaratmak yerine evlerinde oturup kendi işlerini –yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak, çocuklarına bakmak– yapmalarını sağlayamıyorlardı. En azından kendisinin, evinde disiplin kurmakla ilgili herhangi bir problemi yoktu.

Savaş çığırtkanlığının yoğunlukta olduğu medyada, onun bu fikirlerine karşı bir tek muhalif ses yükselmişti. Bang olarak tanınan kadın gazeteci, Viking Örn'ü kısaca ve özet olarak Stockholm Polisi Karnabahar Tugay'ının doğal lideri olarak ilan etmiş ve yazısında, şayet gerçekte var olmasaydı Viking Örn gibi bir karakteri yaratmak zorunda kalacaklarını belirtmişti.

İl polis müdürünün çalışanları, kıdemli yasal danışmanın notunu sessizlik içinde okumuşlardı. Bir an için polis müdürü, Evert Bäckström'ün bu onurlu ödöl için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmüşse de sonra aklı başına gelmişti.

Halkla ilişkiler birimi yöneticisi, görünüşü kurtarmak için her zamanki hamlesini yapmıştı.

“Ya geçmişte bu madalyayla ödüllendirilen diğerleri?” diye sordu halkla ilişkiler yöneticisi. “Onların hepsi de Örn gibi olamaz ya.”

“Tabii ki hayır,” dedi kıdemli yasal danışman alışılmadık derecede yumuşak bir ses tonuyla. “Bu özel madalya, dünya tarihindeki ünlü figürlere bile verilmiştir.”

“Gerçekten mi?” dedi halkla ilişkiler yöneticisi. Özünde iyimser bir karakterdi ve umutlarını yeşertme şansını memnuniyetle kullanmıştı.

Ödüle layık görülen en ünlü figür, Alman SS Generali Reinhard Heydrich'ti. 1939 yılında Heydrich, İsveçlilerin girişimiyle Uluslararası Polis Örgütü'nün başkanı olarak atanmıştı. Ertesi yıl, “Savaş rüzgârlarının yıkıma uğrattığı Çekoslovakya'da ka-

nun ve düzenin oluşturulmasındaki örnek katkıları nedeniyle” Mükemmel Polis Altın Madalyası’na layık görülmüştü.

“Başka örnekleri de duymak ister misin?” diye sordu kıdemli yasal danışman kibar bir gülümsemeyle.

Polis müdürü, aceleyle bir sonraki toplantısına yetişmeye çalışırken, *her zaman yaptığımızı yapmalıyız*, diye içinden geçirdi. Ne yazık ki küçük şişko felaketle birlikte bir basın toplantısı yapmaktan kaçış yoktu. Şansı varsa Anna Holt, konferansı makul sınırlar içinde tutabilirdi. Kendi adına, bu toplantıya katılmayacak en az bir kişiyi biliyordu. *Tabii ki geleneksel kesme cam vazo da gerekli*, diye düşündü.

Aynı gün Bäckström, patronu, polis şefi Anna Holt'la birlikte bir basın toplantısı düzenlemişti. Platformda bölge emniyet müdürünün kendi basın sözcüsünün yanı sıra ayrıca Bäckström'ün bir üst amiri Şef Başkomiser Toivonen de vardı. Geniş bir kalabalık beklendiğinden, bölge emniyet müdürü toplantı için Kungsholmen'daki polis merkezinin konferans salonunu ayarlamıştı.

Kendisi, maalesef bir dizi önemli toplantıya katılmak zorunda olduğundan, basın toplantısına iştirak edemeyecekti. En azından Bäckström'e böyle söylemişti ama aslında gören gözlerden ve duyan kulaklardan hiçbir şeyin gizlenemediği bir âlemde, ofisinde tek başına oturmuş, gelişmeleri TV4'ün canlı yayınından izliyordu.

Anna Holt olanları kısaca özetleyerek açılışı yapmıştı. Salon gazetecilerle dolu olduğu halde neredeyse hiç soru gelmemişti.

Daha sonra Toivonen, Bromma'daki silahlı soygunla ilgili soruşturma hakkında bilgi vermiş ve baş şüphelilerin gözaltında olduğunu söylemişti. Günün ilerleyen saatlerinde savcı, Farshad İbrahim, Afsan İbrahim ve Hassan Talib'in cinayete teşebbüs ve ağırlaştırılmış soygun suçlarından resmî olarak tutuklanmaları talebinde bulunacaktı.

Toivonen, silahlı soyguna karışmış iki saldırgan hakkında çok az konuşmuştu. Konu hassas olduğundan bu konuda yorum yapmak istememişti. Ancak anlaşılan, gazeteciler bu bakış açısını paylaşmıyorlardı. Nitekim gelen soruların neredeyse tümü

bu konuyla ilgiliydi. Ayrıca görünüşe bakılırsa tüm detayları da biliyorlardı.

Kari Viirtanen, Nasir İbrahim? Onlarla ilgili söyleyecek bir şeyi var mıydı?

Yorum yok.

Kari Viirtanen Bergshamra'da, kız arkadaşının evinin önünde vurulmuştu. Saldırganlar, silahlı soygunun arkasındaki adamlardı ve işleri berbat etmesinin ve koruma görevlilerini vurmasının intikamını almak istemişlerdi, bu doğru değil miydi?

Yorum yok.

Nasir İbrahim, Bromma'daki soygunun kaçış aracını kullanıyordu. Arabayı olay yerinin beş yüz metre uzağında, Hell's Angels kulüp evinin dışında terk etmişti. Sonra da Kopenhag'da ölü bulunmuştu. Hell's Angels intikam mı alıyordu?

Yorum yok.

O esnada basın sözcüsü, Başkomiser Bäckström'ün konuşmasına izin vermek için araya girmişti. Gazetecilerin hiçbiri buna itiraz etmediler.

Bäckström, pazartesi akşamı dairesinde olanları anlatabilir miydi?

Aniden salonda tam bir sessizlik hâkim oldu. Gazeteciler, Bäckström'ün fotoğrafını çekmeye çalışan fotoğrafçıları bile susturdular.

Bäckström, kendisini tanıyan herkesi şaşkına çevirmişti. Ciddi, sert ve kısa konuştu. Dudağının hafiften gülümsemeye benzer

bir şekilde kıvrıldığı birkaç defasında, televizyon dizisi *NYPD Blue*'nin kahramanı Andy Sipowicz'in İsveçli versiyonuna benzemişti. Bu durum, gazetecilerin ve manşet yazarlarının dikkatinden kaçmamıştı. Ancak yine de iki farklı benzerlik arasında gidip geliyordu sanki. Andy Sipowicz veya Clint Eastwood'un "Kirli Harry Callahan" tiplemesi.

"Aslında söylenecek çok fazla bir şey yok," dedi Bäckström. "Evime girdiler ve ben kapıdan içeriye adımımı attığım anda saldırdılar ve beni öldürmeye çalıştılar."

Sonra çarpık bir gülümsemeyle başını salladı.

İzleyicileri, bu hareketi dramatik bir duraksama olarak algıladılar ve devamının geleceğini düşündüler. Bäckström sadece tekrar omuzlarını silkti, başını salladı ve neredeyse lakayt bir tavır sergiledi.

"Yani hepsi bu kadardı, gerçekten," dedi Bäckström.

İzleyicileri onunla aynı fikirde gibi görünmüyordu. Çok sayıda soru geldi ve basın sözcüsü nihayet düzeni sağladığında, en büyük televizyon kanalının muhabirine konuşması için söz verdi.

"Ne yaptınız o zaman?" diye bağırdı kadın, mikrofonunu yükseğe kaldırarak. Oysa Bäckström kendisinden beş metre ötede oturuyordu ve ceketinin yakasına iliştirilmiş kendi mikrofonu vardı.

"Ne yapabilirdim?" dedi Bäckström. "Birinin elinde silah vardı ve bana ateş etmeye çalışıyordu. Diğerinde de bıçak vardı ve bana saplamaya çalışıyordu. Ben de hayatımı kurtarmaya çalışıyordum sadece."

"Peki ne yaptınız?" diye bağırdı ulusal kanalın muhabiri. İkinci kez göz ardı edilmeye niyeti yoktu.

"Eğitildiğim şekilde davrandım," dedi Bäckström. "Elinde silah olanın silahını elinden aldım ve onu etkisiz hale getir-

dim. Diğer beni bıçaklamaya çalışıyordu, bu yüzden de onu bacağından vurdum. Dizin altından,” diye ekledi bir nedenle.

“Hassan Talib,” dedi *Expressen* gazetesinin muhabiri nefes nefese, “ülkenin en korkulan kötü adamlarından biri ve tanınmış bir suikastçı. Sizi vurmaya çalıştı ve siz, silahını elinden alıp onu etkisiz hale getirdiğinizi söylüyorsunuz. Karolinska Hastanesi’nden alınan bilgiye göre Talib’in kafatasında kırık var ve kendisi şu anda yoğun bakımda, durumu hâlâ kritik.”

“Beni vurmaya çalıştığı için önce silahını elinden aldım, sonra gençken öğrendiğim bir judo hamlesiyle onu yere devirdim. Maalesef başını sehpa çarptı ve bunun için çok üzgünüm.”

“Silahını aldınız, onu devirdiniz...”

“Sanırım bu biraz da kendi suçuydu,” diye araya girdi Bäckström. “Sence ne yapmalıydım? Ona kocaman sarılıp öpse miydin yani?”

Salondakilerin hepsi onunla hemfikir; alkış ve tezahüratlar arasında Bäckström göklere çıkarılmıştı ve şayet on dakika sonra kendisi son vermese tezahüratlar gece boyunca devam edebilirdi.

“Şimdi müsaade ederseniz,” dedi Bäckström ayağa kalkarak, “yapmam gereken bir işim var. Diğer işlerin arasında bir de çözmem gereken çifte cinayet var.”

“Bir soru daha,” dedi TV3’ün kadın muhabiri nazikçe. Kadın, gazetecilik başarılarından ziyade sarı saçları ve büyük göğüsleriyle tanındığından, Bäckström ona yarı Sipowicz ve cömert bir hareket yaparak başıyla izin verdi.

“Neden sizi öldürmek istediklerini düşünüyorsunuz?” diye sordu kadın.

“Belki de benden diğer bazı meslektaşlarımdan olduklarındaki daha fazla korkuyorlardır,” dedi Bäckström omuz silkerek. Sonra mikrofonunu çıkardı ve kalktı. Çıkışta Toivonen’in ya-

EJDERHA KATİLİ

nından geçerken bunu hiç kimsenin dikkatinden kaçmayacak bir edayla yaptı.

Bäckström için iyi olan, polis teşkilatı için ve benim için de iyidir, diye geçirdi içinden bölge emniyet müdürü televizyonu kapatırken. En azından şimdilik, diye düşündü.

Andy Sipowicz ve Harry Callahan'ın aksine gerçek dünyaya ait olan alışılmadık derecede sessiz bir kahraman: Bäckström'ün bulunmadığı ortamlarda diğer insanlar onun hakkında böyle söylüyorlardı. *Aftonbladet* gazetesi, Bäckström'ün atış hocasıyla oldukça coşkulu, geniş kapsamlı bir röportaj yayımlamıştı.

“En iyi öğrencim... polis teşkilatının en iyilerinden... gelmiş geçmiş... kesinlikle olağanüstü... özellikle baskı altındayken... kesinlikle çok soğukkanlı...”

Pek çok çalışma arkadaşı onun hakkındaki düşüncelerini dile getirmişti ve çoğunun konuşurken ismini vermemesinin nedeni, Bäckström'ün her zaman “polis yönetiminin gözünde oldukça tartışmalı bir karakter” olmasıydı.

Tam bir fikir birliği hâkimdi ve yorumların hepsi coşku doluydu.

“Efsanevi bir cinayet dedektifi.”

“Her zaman haklıdır.”

“Her zaman çalışma arkadaşlarını destekler.”

“Tamamen korkusuzdur, asla geri adım atmaz, asla kenarda durmaz.”

“Hedefinin üzerine tren gibi dalar.”

Ve bunun gibi pek çok yorum.

Bäckström'ün çalışma arkadaşlarından ikisi, yorumlarını kendi isimleriyle yapmışlardı. İlk olarak eski bir dostu ve meslektaşısı, kendisi de bir “efsanevi cinayet dedektifi” olan Dedektif

Komiser Rogersson, "Bäckström sağlam bir heriftir," demekle yetinmişti. İkincisi de eski patronlarından birisi Lars Martin Johansson'du. Artık emekli olan Johansson, onu Ulusal Suç Birimi'nden kovan adamdı.

"Evert Bäckström hakkında ne mi düşünüyorum?" dedi Johansson.

"Evet, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye tekrarladı DN muhabiri her ne kadar Johansson ve Bäckström'ün ortak geçmişleri hakkında dersini çalışmış olsa da.

"Evert Bäckström tam bir felakettir," dedi Johansson.

"Bu söylediğinizi aynen yazabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Johansson. "Bir daha bu numarayı aramaman şartıyla."

Her nedense Johansson'un yorumu gazetede yer almadı.

Basın toplantısının hemen ardından Holt, toplantıyla en yakından ilgili kişilerle sade bir öğle yemeği düzenlemişti. Bäckström'e, üzerinde polis idaresinin amblemi bulunan bir kesme cam vazo ve Viking Örn'e ait olduğu söylenen eski tarz bir polis rozetiyle teşekkür edilmişti.

Bäckström evine döner dönmez eski TV yöneticisi olan alkolik komşusunun kapısını çaldı ve vazoyu hediye olarak ona verdi.

"Bunu ne yapacağım ki ben?" dedi komşusu Bäckström'e şüphe ve öfkeyle bakarak.

"Belki içinde kendini boğarsın diye düşündüm seni lanet olası ispiyoncu," dedi Bäckström. İç soruşturma ekibine yaptığı ziyaret esnasında acil durum masasına yapılan aramayı dinleme şansı olmuştu.

Gecenin kalanını aldığı tüm mektup ve e-postaları okuyarak, hatta en beğendiklerinden bazılarını yanıtlayarak geçirmişti.

Tüm koli ve hediyeleri açmış, bunları yaparken de birkaç kadeh içmişti.

Dünyanın en iyi votkası, diye düşündü Bäckström, Nadja'nın şişeyle birlikte çantaya koyduğu küçük içki bardağını havaya kaldırırken. *Kadının kocaman kalbi var,* diye geçirdi içinden.

Karl Danielsson'un öldürülmesinden iki hafta sonra, çarşamba günü çok şey olmuştu. Bäckström, "polis ünlü"sü olmaktan çıkmış, "ulusal çapta ünlü" olmuştu.

Stockholm polisinin, Dışişleri Bakanı Anna Lindh'in öldürülmesinden sonraki en büyük cezai soruşturması büyük zarar görmüştü ve her ne kadar zararın sorumlusu saldırganlar idiyse de Toivonen'in bu duruma morali çok bozulmuştu. O ve meslektaşlarına, karışıklığı gidermeye çalışma görevi verilmişti ve bu, hiç de kolay olacağa benzemiyordu.

Hassan Talib'le konuşmak mümkün değildi. Doktorları başlarını iki yana sallayarak bunu ifade etmişlerdi. Hasta, yaşasa bile herhangi bir katkı sağlayabilecek durumda olmayacaktı. Gelecekte bile. Büyük çaplı beyin hasarı. Kalıcı hasar.

Doktor başını iki yana sallayarak, "Başkomiser, bu konuda umutlanmamalısınız," dedi Toivonen'e.

Farshad ve Afsan İbrahim en azından konuşabilir durumdaydılar ancak sorun, ikisinin de polisle konuşmayı istememesiydi.

Fredrik Åkare çoktan sorgulanmıştı. Oldukça neşeliydi; her zamanki avukatını yanında getirmişti ancak sorulanlardan hiçbir şey anlamamıştı. Güya o ve arkadaşları Nasir İbrahim'i öldürmüşlerdi öyle mi? Åkare'nin hiç tanışmamış, tanışmayı aklından bile geçirmemiş olduğu bir kişiyi? Üstelik Kopenhag'da, öyle mi? Danimarka'nın başkentini en az bir yıl önce, eski arkadaş ve tanıdıklarını görmek amacıyla ziyaret etmişti.

“Bazen senin için neredeyse endişeleniyorum Toivonen,” dedi Åkare gülümseyerek. “İçmeye başlamadın, değil mi?”

Peter Niemi, yeni bir adli tıp raporu sunmuştu. Normal bir davada bu rapor, soruşturmada bir dönüm noktası teşkil edebilirdi.

“Bäckström’ün Hassan Talib’den aldığı silahın mermileri patoloğun, Kari Viirtanen’in kafatasında bulduklarıyla uyuyor,” dedi Niemi. “Gerçi şimdi bu bilgiyle ne yapacağız kim bilir.”

Toivonen, yüksek sesle iç çekmekle yetinmişti. *Şu kahrolası şişko piç*, diye geçirdi içinden.

“Ne yapacağız?” diye tekrarladı Niemi.

“Savcının eline okuyacağı bir şeyler ver mutlaka,” dedi Toivonen. “Tercihen, Bäckström bir sonraki basın toplantısını yapmadan önce.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Niemi. “Sen mi yapmak istersin, yoksa ben mi yapayım?” diye devam etti sözlerine.

“Neyi?”

“Şişko şerefsizi çıplak ellerimizle boğma işini,” dedi Niemi sırıtarak.

Nadja Högberg, basın toplantısına gitmemişti ve Bäckström bizzat teklif ettiği halde onun öğle yemeği davetini de reddetmişti. O sabahın erken saatlerinde Solna Polis Merkezi'nin yaklaşık yarım kilometre uzağında Shuregard tarafından işletilmekte olan bir depo alanı bulduğundan, yapacak çok işi vardı. Arkadaş canlısı bir meslektaşı, Nadja'nın el attığı çok sayıda ipucundan birinin üzerinde çalışmıştı. Şirketin kiracılarının listesini, Solna polisinin suç biriminden aldığı listeyle karşılaştırmış ve küçük depo alanlarından birinin Flash's Elektrik Şirketi tarafından kiralandığını keşfetmişti.

Nadja, konuyla ilgilenmek için yola çıkmış, genç Stigson'u da yanına almıştı. Deponun içinde, Karl Danielsson Holding'in muhasebe kayıtlarını içeren on kutu vardı ancak Flash's Elektrik Şirketi'yle ilgili hiçbir şey yoktu.

Ayrıca yığının en altındaki kutunun içinde, yirmi dokuz yıllık el yazması bir vasiyetname bulmuştu. Belge, 1979 yılının Noel akşamında, şahit huzurunda imzalanmıştı ve şunlar yazılmıştı:

Belgenin başında, çizgili sayfanın ortasında tek bir kelime vardı ve sıradan bir bloknottan yırtılmış gibi duruyordu. Tükenmez kalem kullanılmıştı.

“VASİYETNAME”

Sonra iki satırlık boşluk bırakılmıştı ve metin yazılmaya başlanmıştı.

“Ben Karl Danielsson, akıl ve beden sağlığım yerinde olarak ve güzel bir öğle yemeğinden sonra oldukça keyifli olduğum böylesi bir günde bunun son vasiyetim olduğunu ve ölümüm halinde sahip olduğum her şeyi Ritwa Laurén ve onun ilk doğan oğlu Seppo’ya bırakıyor olduğumu beyan ederim.

Solna, 24 Aralık 1979.”

Vasiyetname Karl Danielsson tarafından, “Roly Stålhammar” ve “Halfy Söderman” şahitliğinde şatafatlı bir imzayla imzalanmıştı.

Bu tür konulara eski kafalı bir şekilde yaklaşan Nadja Högborg, *sanırım sarhoştular*, dedi iç geçirerek.

Nadja ve Stigson ilk birkaç saati muhasebe dosyalarını karıştırarak geçirdiler. Çoğunluğu çeşitli anlaşmaların hesapları, hisse senetleri ve diğer belgeler; iş esnasında karşılaşılan, ağırlıklı olarak eğlence ve seyahat maliyetlerinin faturalarından oluşan kalın tomarlardı.

Bunları inceledikten sonra Nadja’nın zihninde, Karl Danielsson Holding’in tüm bu parayı nasıl kazanmış olabileceğine dair bir fikir oluşmuştu. Bu paraları kazanmasının sebebi Danielsson’un bir yatırım dehası olması değil, birilerinin büyük ihtimalle ona yüklü miktarlarda kara para vermesi, onun da bu paraları çeşitli mali işlemler aracılığıyla aklamasıydı.

Sekiz yıl önce neredeyse beş kuruş parası olmayan şirket, yabancı bir kredi kuruluşundan beş milyon kron gibi cömert miktarda borç para almıştı. Borcu veren şirkete sağlanan tek güvence, o sıralarda yılda sadece iki yüz bin kron vergilendirilebilir gelir elde eden Karl Danielsson’un kişisel garantisiydi. Geri kalanını dünya borsalarındaki hareketler halletmişti. Kredi, üç yıl içerisinde geri ödenmişti ve şirketin artık yirmi milyonun

üzerinde açıklanmış sermayesi ve bunun birkaç milyon üzerinde de fiilî değeri vardı.

Nadja derin bir iç çekip kendisi temel araştırmalarını tamamlar tamamlamaz soruşturmanın bu boyutuyla ilgilenmeleri taahhüdünü hatırlatmak üzere mali suçlar birimini aradı. Ona en kısa zamanda dönüş yapacakları sözünü verdiler. İşler şu anda biraz karıştı fakat önümüzdeki haftaya kadar ilerleme kaydetmeyi bekliyorlardı.

Nadja saate baktı. Eve gidip genellikle televizyonun karşısında tek başına yediği yemeği hazırlamanın vakti gelmişti.

Ancak onun yerine Roland Stålhammar'ı aradı ve kendini tanıttı, kendisini bir şeyler atıştırmak üzere davet etmek istediğini söyledi. Ona sormak istediği bazı soruları vardı.

Stålhammar, başlangıçta gönülsüzdü. Polisin, kendisini ve arkadaşlarını şimdiye kadar yeterince sıkıntıya soktuğunu düşündü. Hayatta olan ve olmayan arkadaşlarını.

“Sizi sıkıntıya sokmayacağım,” dedi Nadja. “Karl Danielsson'un eski vasiyeti hakkında konuşmak istiyorum. Ayrıca iyi bir aşçıyım.”

“Böyle kadınlara karşı hep bir zaafım olmuştur,” dedi Stålhammar.

İki saat sonra Stålhammar, Nadja'nın Solna, Vintervägen Caddesi'ndeki dairesinin zilini çalıyordu. Turtalar fırında, pancar çorbası ocakta ve Rus usulü salamura ringa balığı, bira, su ve dünyanın en iyi votkası ile birlikte masanın üzerindeydi.

Stålhammar içeri girerken yemek pişirmekten suratı kızarmış olan Nadja'ya bir buket çiçek uzattı. Üzerinde spor bir ceket vardı, tıraş losyonu kokuyor ve tamamen ayık görünüyordu.

“Harika bir aşçısın Nadja,” dedi Stålhammar, bir saat sonra salonda oturmuş kahve ve Ermeni konyağı içerlerken. “Telefonda konuşurken kabalık ettiysem özür dilerim.”

Roly Stålhammar, Karl Danielsson'un vasiyetini gayet iyi hatırlıyordu.

"Altı arkadaş Noel'i birlikte kutlamaya karar vermiştik ve yiyeceklerden Mario sorumluydu. Hepimiz Seppo'yu biliyorduk. Yani onun Karl ve Ritwa'nın oğlu olduğunu. Tabii o sıralarda çocuk daha birkaç aylıktı. Hatırladığım kadarıyla onunla dalga geçmiş, çocuğa onun mu, yoksa bizim mi bakacağımız konusunda espri yapmıştık. O sıralarda Kalle için işler çok yolunda gitmiyordu ve doğru hatırlıyorsam o Noel'de cebinde birkaç kronu bile yoktu. Öldüğünde ne durumda olduğunu benden daha iyi biliyordur eminim. Hâlâ satılabilecek birkaç parça eşyası vardır ancak oğlanı milyonlar beklemiyor sanırım. Annesinin başına gelenler de korkunç."

"Peki sana öldüğünde Kalle Danielsson'un en az yirmi milyonu olduğunu söylesem ne yaparsın?" diye sordu Nadja.

"Kalle'nin son birkaç yıldır içkili olduğunda konuştuğu gibi konuşuyorsun derim," dedi Stålhammar alaycı bir tebessümle başını iki yana sallayarak. "Kalle, sanatçı ruhlu, bohem bir adamdı," diye devam etti. "Cebinde parası olduğunda fazlasıyla cömertti. Tamam, hiçbir zaman parasız kalmazdı. Çünkü çeşitli gelir kaynakları ve bazı özel yatırımları vardı ve Valla'da da bir hayli iyi durumdaydı. Bu yıl işler bizim için oldukça iyi gitti. Eminim biliyordur, birlikte çok kumar oynardık. Bu ilkbaharda neredeyse bire yüz veren bir V65 yarışı kazandık."

"Ya on yıl öncesi?"

"İnişli çıkışlıydı," dedi Stålhammar geniş omuzlarını silke- rek. "Eee... Ne kadar paramız varmış?" Konyak kadehini büyük parmaklarının arasında çevirirken meraklı gözlerle Nadja'ya baktı.

"Yirmi beş milyon," dedi Nadja.

"Ve bundan eminsin, öyle mi?" dedi Stålhammar şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekerek. "Kalle hesap kitap konusunda çok yetenekliydi, bilirsin. Flash'ın elektronik şirketinin işlerinin bir ara bir hayli zorda olduğunu hatırlıyorum. Ancak Kalle onun

işlerini yoluna koymuştu. Tek yapması gereken bankaya gidip yüklü bir kredi almak olmuş, ayrıntıları Kalle halletmişti. ‘Yumurta kırılmadan omlet yapılmaz,’ derdi Kalle.”

“Yirmi beş milyon. Bu seferki pek krema sayılmaz,” dedi Nadja.

“Hadi canım!” dedi Roly Stålhammar başını iki yana sallayarak.

Alm, Seppo Laurén ve baba cinayeti fikirlerini aklından çıkarmıyordu. Ulusal Suç Birimi'nde bilgisayardan anlayan bir meslektaşıyla konuşmuştu ve o arkadaşına göre bilgisayarı kullanarak sahte mazeret yaratmanın çeşitli yöntemleri vardı. Bilgisayarın başına başka birini oturtabilirdin. Yeterince zeki ve kurnazsan o kişinin fiziksel manada orada oturması bile şart değildi.

“Başka bir bilgisayara bağlanabilirsin ve bazen böyle bir durumun takibi çok zor olabiliyor,” dedi uzman arkadaşı.

“Gerçekten mi?” dedi Alm. Kendisi, istediğini yapmadığında bilgisayarını sallardı.

“Bugünlerde senin yerine işini yapabilecek yazılımlar bile var. Sen de gidip canın ne yapmak isterse onu yapıyorsun. Bilgisayar kendi başının çaresine bakıyor, yazılımın komutlarını yerine getiriyor.”

“Mesela senin için bilgisayar oyunları oynuyor, öyle mi?” diye sordu Alm.

“Evet, mesela bilgisayar oyunları.”

Alm teşkilatın “en iyi bilgisayar dâhilerinden” birinin anlattıklarını aktardığında Nadja pek etkilenmemişti.

“Ne demek istediğini anlıyorum Alm,” dedi Nadja. “Ancak sorun bu değil.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Alm.

“Seppo bilgisayar oyunları oynamayı seviyor,” dedi Nadja. “Neredeyse yapmaktan hoşlandığı tek şey bu. O halde bunu

kendisinin yerine yapacak bir yazılımı neden satın alsın? Ki zaten muhtemelen böyle bir yazılımı kendisi de hazırlayabilir.”

“Evet, işte kendin söyledin,” dedi Alm. “Az önce söylediğini dikkate al Nadja.”

“Seppo’yu boş ver,” dedi Nadja. “Danielsson’u o öldürmedi.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Seppo yalan söyleyemez,” dedi Nadja. “Onun gibiler bunu yapamazlar. Danielsson’u öldürmüş olsaydı sorduğunda bunu sana söylerdi. Kendisine sorduğumuz her soruya cevap verdiği gibi anlatırdı.”

Ne salak ama, diye geçirdi içinden Nadja, Alm yanından ayrıldıktan sonra.

Bu kadın sanki hem bilgisayar uzmanı hem de psikiyatr, diye düşündü Alm, Nadja’nın kapısını kapatırken.

Alm, vazgeçmedi ve çabalarının sonucunu ertesi gün nihayet aldı. Karl Danielsson, 9 Nisan Çarşamba günü, yani öldürülmesinden yaklaşık bir ay önce Karolinska Hastanesi’nin acil servisine gelmişti. O akşam saat on bir civarında komşularından biri onu Hasselstigen 1 numaranın girişinde baygın halde bulmuş ve ambulans çağırmıştı.

Belirgin bir fiziksel yaralanması olmadığı için, ambulans personeli başlangıçta onun kalp krizi ya da felç geçiriyor olabileceğini düşünmüş ancak onu muayene eden doktor, adamı soyduklarında vücudunda başka yaralanmalar olduğunu görmüştü. Birisi arkadan saldırarak Karl Danielsson’u yere devirmişti. Bedenindeki ciddi morluklar, dizlerinin arkasına, sırtına ve boynuna çok sayıda tekme atıldığını gösteriyordu. Ayrıca hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve bilincini yitirmişti.

Danielsson acil serviste kendine gelmişti ve doktor ona olanları hatırlayıp hatırlamadığını sormuştu. Karl Danielsson doktora, merdivenlerde ayağının takılmış olduğunu söylemişti.

“Ama siz buna inanmadınız, öyle mi?” dedi Alm doktorla konuştuğunda.

“Hayır,” dedi doktor. “Bu mümkün değil. Birisi ona arkadan saldırmıştı. Muhtemelen öne doğru düşmesi için önce dizlerine vurulmuştu. Sonra yere düştüğünde de onu tekmelemeye başlamıştı.”

“Saldırganın nasıl bir alet kullanmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Alm.

Doktorun bu konudaki fikri gayet netti. Hatta aldığı notlarda bunu belirtmişti de.

“Bir beyzbol sopası; uzun, sıradan bir sopa. Hasta, futbol holiganlarının saldırısına uğrayan insanlara benziyordu. Ve o akşam Räsunda’da bir maç da vardı gerçekten. AIK, Djurgården’e karşı oynamıştı yanılmıyorsam.”

“Bunu hatırlıyor musunuz? Emin misiniz?” dedi Alm.

“O gece görevde olsaydınız siz de hatırlardınız,” dedi doktor çarpık bir gülümsemeyle. “Burası seyyar hastaneye dönmüştü.”

Alm daha sonra Seppo’nun yan komşusuyla konuştu. *Elli yaşını geçeli çok olmasına rağmen oldukça hoş bir kadın*, diye düşünmüştü Alm. Kendisi de birkaç ay önce altmış olmuştu.

“İnsan en çok da o zavallı delikanlı için üzülüyor,” dedi Britt-Marie Andersson. “Ne de olsa nasıl desem, zekâsı kıt.”

“Bayan Andersson, Seppo’nun Karl Danielsson’la arasının nasıl olduğu konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Alm.

“Onun Karl’ın oğlu olması dışında mı yani?” dedi Britt-Marie Andersson zayıf bir tebessümle.

“Onu biliyorsunuz yani?” dedi Alm.

“Burada yeterince uzun yaşayan herkes biliyordur muhtemelen. Annesi...”

“Evet?” dedi Alm tatlılıkla.

“Yani her ne kadar şimdi hastanede olsa da,” dedi Bayan Andersson dudaklarını büzerek. “Annesi çok gençti. Danielsson ondan en az yirmi beş yaş büyük olduğu halde aralarında bir ilişki olduğunu saklamamıştı. Ama Seppo’nun bunu bildiğinden pek emin değilim.”

“Peki Seppo’nun Karl Danielsson’la arası nasıldı?” diye soruyu hatırlattı Alm.

“Çoğunlukla Danielsson’un getir götürçüsü gibiydi. Ve sanırım genellikle kendine söylenileni yapardı. Ama bazen kedi köpek gibi kavga ederlerdi, yani son yıllarda ilişkileri biraz karıştıktı desem yeridir.”

“Bir örnek verebilir misiniz, Bayan Andersson?”

“Şey, bir defasında geçen kış küçük bebeğimi dışarıya tuvalete götürdükten sonra eve dönüyordum. Girişte korkunç bir gürültü patırtı vardı. Danielsson sarhoştı ve bağırıp çağırıyordu, aniden Seppo gelip üstüne atladı ve onu boğmaya çalıştı. Korkunçtu,” dedi Bayan Andersson başını iki yana sallayarak.

“Onlara bağırdım, kendilerine gelmelerini söyledim ve sustular.”

“Ama ondan önce Seppo onu boğmaya çalışıyordu, öyle mi?” dedi Alm.

“Evet, kavgalarını durdurmasaydım ne olurdu bilmiyorum,” dedi Bayan Andersson. İç geçirirken göğüsleri inip kalkmıştı.

Hımm, diye geçirdi içinden Alm belli belirsiz başını sallayarak.

İşte şimdi şahin, kuşu yakaladı, diye düşündü Alm. Bayan Andersson’un yanından ayrılır ayrılmaz meslektaş Stigson’u cep telefonundan arayıp hemen Hasselstigen’e gelmesini söyledi. Stigson on beş dakika içinde oraya gelmişti. Seppo kapıyı açana kadar iki dakika boyunca zilini çaldılar.

“Bilgisayar oyunu oynuyorum,” dedi Seppo.

“Bir süreliğine ara vermelisin. Seninle konuşmamız gerek,” dedi Alm, kendisine hem otoriter hem de sevecen bir hava vermeye çalışarak.

“Tamam,” dedi Seppo omuz silkerek.

Seppo, Karl Danielsson’a ikinci defa ne zaman vurduğunu hatırlıyor muydu?

“Hatırlamıyorum,” dedi Seppo başını iki yana sallayarak.

“Peki ya AIK’nın Djurgården’le maçının olduğu gün desem? Onun hangi gün olduğunu hatırlıyor musun?”

Seppo, sevinçli bir havayla başıyla onayladı. “9 Nisan’dı,” dedi. “Şimdi hatırlıyorum. Çarşamba günüydü.”

“Bunu hatırlıyorsun öyle mi?” dedi Stigson. “Çarşamba günü olduğunu? Nasıl hatırlayabiliyorsun?”

“Çünkü bugün de çarşamba,” dedi Seppo. “28 Mayıs Çarşamba. Nisan otuz gündü,” diye açıkladı Seppo söylediklerini vurgulamak için saatini Stigson’a doğru göstererek.

Oğlan tam bir kaçık, diye düşündü Alm ve konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Ona nasıl vurduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Seppo başıyla onaylayarak.

“Karate mi yaptın?”

“Hayır,” dedi Seppo. “Ona beyzbol sopasıyla vurdum.”

“Seppo, bize söylediklerin çok ciddi şeyler,” dedi Alm. “Bana Karl’a ilk vurduğunda karate yaptığını söylemiştin ama bu kez ona beyzbol sopasıyla vurduğunu söylüyorsun. Bunu neden yaptın?”

“Söyledim ya,” dedi Seppo. “Öfkeliydim.”

Alm, sessizce cep telefonundan savcıyı aradı. Seppo’nun beyzbol sopasını aldılar ancak kendisini orada bıraktılar.

“Muhtemelen yarın seninle görüşmemiz gerekecek,” dedi Alm. “Bu yüzden bir yere gitmeni istemiyoruz.”

“Tamamdır,” dedi Seppo. “Başka hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Basın toplantısının ertesi günü Bäckström, gücünü toplayarak soruşturma ekibiyle bir toplantı daha yapmıştı. Alm, bir an önce konuşmaya başlamak için sabırsızlanıyordu ve Bäckström bir dizi formaliteyle uğraşarak oyalanmış ve sonunda da Nadja'dan büyük keşfi hakkında konuşmasını istemişti: Danielsson'un hesapları ve vasiyeti.

Nadja'nın da hiç acelesi yoktu.

"Yani diyorsun ki Danielsson'un yirmi beş milyonu vardı, öyle mi?" dedi Bäckström. *Sıradan bir sarhoşun? İsveç nereye gidiyor,* diye geçirdi içinden.

"Üç aşağı beş yukarı," dedi Nadja başıyla onaylayarak. "Artık veraset vergisi kaldırıldığından Seppo ve annesi parayı aralarında paylaşacaklar."

"Peki ya vergi dairesi?" dedi Bäckström. "O paranın her bir kronunda gözleri olacaktır."

"Buna pek inanmıyorum," dedi Nadja. "Hesaplarında herhangi bir açık bulmakta zorlanacaklardır."

"Ki bu da benim teorilerimi destekliyor," diye araya girdi Alm daha fazla dayanamayarak.

"Ortada normal bir baba nefretinden öte bir durum var. Oğlanın Danielsson'u öldürmek için sağlam mali gerekçeleri de var. Sanırım artık oğlanı içeri alıp resmî şüpheli olarak açıklamak üzere savcıyla ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi. Dairesinde geniş çaplı bir inceleme yapalım. Adli tıpçılar dün bulduğumuz beyzbol sopasına bir baksınlar."

Alm, bir nedenle hem Bäckström'e hem de Nadja'ya baktı ve içten içe hissettiği baskının azaldığını fark etti.

“Fazla ileri gitmeyelim bence,” dedi Bäckström dostça bir tebessümle. “Cep telefonu takibi konusunda ne durumdayız, Felicia?”

Felicia Pettersson'a göre son derece iyi gidiyordu. Bir önceki gün, Akofeli'nin ölümünden önceki aylarda neredeyse her gün arama yapmış olduğu numaranın kayıtlarına ulaşmıştı. Kaybolmasından önceki yirmi dört saat boyunca da o numarayı beş kez aramıştı.

“Bu kontrollü hat sadece altı aydır aktif durumda,” dedi Felicia. “Çoğunlukla gelen aramaları yanıtlamak için kullanılıyor gibi görünüyor.”

“Akofeli'den gelen,” dedi Bäckström.

“Ağırlıklı olarak Akofeli. Bir kontrollü hat buldum ancak Akofeli'nin aradığı numarayı en fazla haftada bir kez aramış. Ve bu numara, yıllardır kullanılmakta.”

“Peki bu numara hakkında ne biliyoruz?” dedi Bäckström.

“Her şeyi,” dedi Felicia tatminkâr bir gülümsemeyle. “En azından her şeyi bildiğimizi söyleyebilirim.”

“Her şeyi?” diye tekrarladı Bäckström. *Ne söylüyor bu*, diye geçirdi içinden.

“Bu numaranın arama listesi daha dün elime geçti, o yüzden incelemeye daha yeni başladım. Ancak kime ait olduğu konusunda eminim.”

“Kime aitmiş peki?” dedi Bäckström.

“Karl Danielsson'a,” dedi Felicia.

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi Bäckström.

“Yok artık,” dedi Stigson.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Annika Carlsson.

“İlginç,” dedi Nadja.

Alm, *neler oluyor burada*, diye geçirdi içinden. Hiçbir şey söylemeyen, bir tek kendisi kalmıştı.

“Anlaması zor değildi,” dedi Felicia. “Daha önce söylediğim gibi, beni doğru yola yönlendiren sen oldun patron.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström.

“Bu telefon, Karl Danielsson’un öldürüldüğü güne kadar aktif kullanımdaydı,” dedi Felicia. “O zamandan beri numarada hiçbir hareketlilik yok. Son üç arama, Danielsson’un öldürülmesinden sadece birkaç saat önce, akşam saat yedi civarında yapılmış. Önce Roland Stålhammar’ın cep numarasına kısa bir arama yapılmış. Muhtemelen akşam yemeği için yolda olup olmadığını öğrenmek için. Sonra ondan biraz daha uzun süren bir arama Gunnar Gustafsson’a, bilinen adıyla Jokey Gunnar’a yapılmış. Herhalde at konusundaki tüyo için teşekkür etmek amacıyla. Son olarak da alıcının telesekreterine düşen kısa bir arama var. Muhtemelen Seppo Laurén, bilgisayarının başında oyun oynarken rahatsız edilmek istememişti. Aslında Danielsson’un eski arkadaş ve bağlantılarına yapılmış çok sayıda eski arama mevcut. İncelemeye daha yeni başladım, yani kapsamlı bir liste oluşturmak birkaç günümü alacaktır.”

“Düşünelim bakalım,” dedi Bäckström. “Yani elimizde üç telefon var, hepsi de kontörlü hat. Bir tanesi Akofeli’ye, diğeri de Danielsson’a ait. İkisi de sadece gelen aramaları yanıtlamak için kullanılan üçüncü numarayı arıyorlar ve bu numaranın sahibi henüz belirlenemedi. Ayrıca hem Akofeli’nin hem de Danielsson’un telefonları, öldürüldüklerinden beri kayıp.”

“Evet,” dedi Felicia Pettersson.

“Bir sonraki soru,” dedi Bäckström. “Peki ya?..”

“Hayır,” diye araya girdi Felicia başını iki yana sallayarak. “Danielsson ve Akofeli birbirlerini hiç aramamış. Şayet merak ettiğin buysa patron.”

“Senden de bir şey kaçmıyor, öyle değil mi Felicia?” dedi Bäckström.

“Teşekkürler patron,” dedi Felicia. “Duymak istersen patron, bence...”

“Elbette,” dedi Bäckström.

“...bence üçüncü cep telefonunun sahibini bulduğumuz anda bu davayı çözeceğiz.”

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. *Gözlerini kapatsan, bizim şu küçük Pettersson'un damarlarında Rus kanı aktığına inanabilirsin,* diye geçirdi içinden.

“Bir dakika,” dedi Alm. “Danielsson ve Akofeli arasındaki bağlantı nedir? Her ikisinin de öldürülmüş ve aynı cep telefonunu aramış olmaları dışında?”

“Bu kadarı kesinlikle yeterli,” dedi Nadja. *Bu adam tam bir salak olmalı,* diye düşündü.

“İkisi de katili tanıyordu ancak birbirlerini tanımıyorlardı. En azından ben böyle düşünüyorum,” dedi Felicia.

“Peki bu katil kim olabilir?” dedi Alm. Birden jetonun düştüğünü hissetti. “Her ikisini de tanıdığını kabul eden tek bir kişi var, o da Seppo Laurén. Bana sorarsanız Seppo'nun elinde hat sahibi bilinmeyen şu kontörlü telefonlardan bir tane olmasının mümkün olabileceğini düşünüyorum.”

“Şu ‘kabul etme’ meselesine gelirsek,” dedi Bäckström omuz silkerek. “Karşılaştığım pek çok katille ilgili problem, genellikle hiçbir şeyi kabul etmeye gönüllü olmamalarıdır.”

“Ama bu inanılmaz,” dedi Alm kıpkırmızı bir suratla. “Bana düzgün bir cevap verin. Laurén konusunda ne yapacağız?”

“Gidip onunla konuş,” dedi Bäckström. “Ona Danielsson'u döverek öldürüp öldürmediğini ve Akofeli'yi boğup boğmadığını sor.”

“Ona Danielsson’u sordum zaten,” dedi Alm.

“Ne dedi?”

“İnkâr etti,” dedi Alm.

“Gördün ya işte,” dedi Bäckström sırtarak. “Tamam, burada oturup konuşarak bir yere varacağımızı sanmıyorum. Hadi işe koyulalım. En azından ben öyle yapacağım.”

Ama tabii ki doyurucu bir öğle yemeğinden sonra, diye geçirdi içinden. Yaşayan efsanelerin bile güzel bir şeyler yeme ihtiyacı vardır.

Bäckström öğle yemeğinden sonra günün geri kalanını dışarıya röportajlar vererek geçirmişti ve kendisiyle röportaj yapma şerefine erişenlere bazı düşünceli sözler sarf etmişti.

Hıristiyan günlük gazetesi *Dagen*'ın kadın muhabirine çocuksu inançlarına ve Yaradan'a olan imanına dair itiraflarda bulunmuştu.

“Öldürücü bir güçle yere serilmişken bana tekrar ayaklanıp karşı koyacak güç ihsan edildi,” dedi gözlerinde inançlı bir bakışla.

İki akşam gazetesinin temsilcilerine uzun zamandır, polisin bilgi paylaşmak konusunda fazla gönülsüz davrandığını düşündüğünü açıklamıştı. Özellikle akşam gazeteleriyle.

“Büyük dedektife, yani genel kamu düşüncesine başka nasıl ulaşabiliriz ki? Siz ve meslektaşlarınız olmasa bizler yönümüzü bulamayız,” demiş ve iç çekerek *Expressen*'den gelen muhabire başıyla işaret etmişti.

Yarım saat sonra *Aftonbladet*'ten gelen gazeteciyle konuşurken, “Kamu çıkarı,” dedi. “Aslında medyayı bilgilendirmek polisin görevidir. Böylece medya da neler olup bittiğini vatandaşlarımıza anlatabilir.”

Daha sonra *Svenska Dagbladet*'le yaptığı görüşmede hukukun üstünlüğünün çeşitli eksiklerine dair duyduğu endişeleri paylaşmıştı.

“Suçla savaşımızın açık bir şekilde sürdürülmesi gerekir,” dedi Bäckström gazetenin temsilcisine dikkatle bakarak. “Çok

sayıda çalışma arkadaşım, hukukun üstünlüğü konusunda son derece kusurlu bir bakış açısına sahip.”

Son olarak *Dagens Nyheter* gazetesinde kendisine yönelik tüm sorularda karşı tarafı onaylamakla yetinmişti.

“Size tamamıyla katılıyorum,” diye tekrarladı sayısız defa. “Ben bunu daha iyi ifade edemedim. Kesinlikle korkunç. Yani bir hukuk devleti olarak nereye gidiyoruz böyle?”

Eve dönerken yalnızca ikisinin açık yüreklilikle konuşabilmeleri için GeGurra’ya uğramıştı. GeGurra, hırsızların Bäckström’ün dairesinin anahtarını ele geçirmelerine sadece şaşırmamış, tamamıyla dehşete düşmüştü.

“Seni temin ederim, sevgili dostum Bäckström,” dedi GeGurra, “o kadın seni de beni de kandırdı. Beni arayıp kendisini yemeğe götürmek isteyip istemediğimi sorduğunda ona tek söylediğim önceden planımın olduğuydu. Ona polis olan çok sevgili bir arkadaşımın akşam yemeği için Operakällaren’e gideceğimi söyledim sadece. Orada karşımıza çıktığında şüpheli niyetleri olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Anladığım kadarıyla senden çok etkilenmiş gibiydi.”

Doğru, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Pekâlâ, sehpa, halı ve duvarlardaki kurşun delikleri konusunda ne yapacağız?” diye sordu Bäckström.

O konuda kendisini üzmesine hiç gerek yoktu. GeGurra her şeyi yoluna sokacak bağlantı ve kaynaklara sahipti. Hem de derhâl.

“İsrar ediyorum, bunu benim yapmama izin ver Bäckström,” dedi GeGurra. “Olaydan tamamen habersiz olmam, olaydaki sorumluluğumu zerre kadar hafifletmiyor. Ne de olsa ölümcül tehlikeyle karşı karşıya kalmamda benim de kasıtsız da olsa payım var.”

“Sehpa, halı, duvarlar,” dedi Bäckström, tatlı sözlerle kandırılmaya hiç niyeti yoktu.

“Tabii ki sevgili dostum,” dedi GeGurra. “Bu arada, şu sehpayı ne dersin?” diye sordu kendi ofisindeki sehpayı işaret ederek.

“Antika, Çin vernik işi, renkleri senin kanepeyle mükemmel uyumlu.”

“Güzel halı,” dedi Bäckström, sehpanın altındaki halıyı başıyla işaret ederek.

“O da Çin’den bir antika,” dedi GeGurra. “Fikrimi sorarsan mükemmel seçim.”

GeGurra’nın kapısında durmak üzere görevlendirilen polis memurlarının yerini güvenlik şirketinden iki sözleşmeli eleman almıştı. Sehpayı, halıyı ve gün içinde gelen çeşitli paketleri taşınmasına yardım ettiler.

Bäckström, buzdolabındaki malzemelerle kendisine basit bir öğün hazırlamıştı. Sonra günlük işlerle ilgilendi. E-postalara, mektuplara, kolilere ve hediyelere baktı. Tavuk şeklinde örgü çaydanlık örtüsünden ve içinde yüz kron bulunan bir mektuptan, ismini açıklamayan bir hayırsever tarafından hesabına aktarılmış daha yüklü bir meblağa kadar her şey vardı.

Çaydanlık örtüsünü çöpe attı.

Mektubu okudu. Seksen üç yaşındaki emekli banka müdürü Gustaf Lans, şunları yazmıştı: “Tanrı seni korusun Başkomiser. Tüm emeklerin için teşekkürler.”

Kendine teşekkür et, seni şerefsiz moruk, diye düşündü Bäckström. Yüz kronu cüzdanına koydu ve mektubu çöpe attı.

Tam bu işleri bitirmişken kapısı çalındı.

“Merhaba, Bäckström,” dedi Annika Carlsson gülümseyerek. “Yatmadan seni bir kontrol edeyim dedim.”

Merhaba, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Kahve ister misin?” diye sordu.

Annika Carlsson, yeni sehпасı ve halısına bayılmıştı. Hatta duvarlarındaki ve tavanındaki kurşun deliklerinden bile çok etkilenmişti.

“Senin yerinde olsam onları olduğu gibi bırakırdım,” dedi. “Gerçekten çok havalılar. Buraya getireceğın kızları düşünsene. ‘Vay be, herifin duvarlarında kurşun delikleri var,’ diye düşünürler,” dedi Annika Carlsson. “Beni bile...”

“Affedersin, Annika,” diye araya girdi Bäckström. “Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi Annika gülümseyerek. “Sor tabii. Dinliyorum.”

“Ve alınmayacağına söz veriyor musun?” *Çünkü yatmadan önce çenesinin kırılmasını kim ister ki*, diye geçirdi içinden. Talib ve diğer sefil heriften yeterince çekmişti.

“Lezbiyen olup olmadığımı mı merak ediyorsun?” dedi Annika keyifle ona bakarak.

“Evet,” dedi Bäckström.

“Bu konuda çok fazla konuşuluyor,” dedi Annika Carlsson geniş omuzlarını silkerek. “Son partnerim şehirde aile içi şiddet biriminde çalışan kadın bir polis memuruydu. Ancak o ilişki altı ay önce bitti. Ama şayet merak ediyorsan, son seksimi –kendi kendine yapılan türden olanı saymazsan– bir herifle yapmıştım. Çalışma arkadaşım bile değildi. Bir tür satış elemanıydı. Onunla barda tanışmıştım.”

“Sonuca ulaştı mı?” diye sordu Bäckström.

“Hayır,” dedi Annika başını iki yana sallayarak. “Sadece dudaktan öpüşme, pantolonlar bile çıkmadı.”

Böyle konuşan bir kadın. Nereye gidiyoruz biz böyle, diye düşündü Bäckström. Fakat sadece başını sallamakla yetindi.

“Açık fikirli olmayı seviyorum. Alanımı sınırlamayı sevmiyorum diyelim,” diye açıklık getirdi Annika Carlsson. “Aklında özel bir şey mi vardı, Bäckström?”

“Aslında yatmayı düşünüyordum,” dedi Bäckström. *İsveç’e neler oluyor böyle, diye içinden geçirdi. Ben ve tüm diğer normal, düzgün, çalışkan erkekler ne yapacak? Ne olacak bize?*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram’dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Cuma sabahı Bäckström'ün ilk yaptığı şey, normalde pırıl pırıl olan göğünde kalan son bulutu ortadan dağıtmaya karar vermek oldu. Doğruca Toivonen'in ofisine gitti ve yeni bir beylik tabanca talep etti. Nitekim kendi tabancası, iç soruşturma birimindeki tembel herifler kenara çekilene kadar adli tıpta kalacaktı.

"Ne için istiyorsun?" dedi Toivonen, Bäckström'e ters ters bakarak.

Bäckström içinden, *seni hiç ilgilendirmez*, diye geçirdiyse de kendini tuttu. *Toivonen gibi süzme salaklarla muhatap olurken resmî tarzı korumak en iyisi.*

"Ben bir polis memuruyum," dedi Bäckström. "Tabanca taşıma hakkım var. Bana bir tane temin etmek senin görevin."

"Bu sefer kimi vurmayı düşünüyorsun, Bäckström?" dedi Toivonen biraz daha rahatlamış görünerek.

"Görevdeyken kişisel güvenliğim ve görevimin diğer gereklilikleri için istiyorum," dedi Bäckström. Artık prosedürü biliyordu.

"Boş versene Bäckström," dedi Toivonen başını iki yana sallayarak. "Dürüst ol. Etrafta dolanıp insanlara ateş etmekten zevk alıyorsun."

"Yeni bir silah talep ediyorum," diye tekrarladı Bäckström kararlı bir sesle.

"Pekâlâ Bäckström," dedi Toivonen dostça bir tebessümle. "Açık olmaya çalışacağım. Senin bile anlayabileceğin kadar açık. Sana yeni hizmet silahı vermeyeceğim. Sana silah verdiğimde

o şişko kışına sokmamı benden şahsen rica etsen bile veremeyeceğim.”

“Yazılı bir talep alacaksın,” dedi Bäckström. “Bir kopyasını da dosyalarına koymaları için yönetime ileteceğim. Ayrıca Polis Memurları Birliği'ne de vereceğim.”

“Hiç durma,” dedi Toivonen. “Şayet yönetim sana silah vermeyi isterse bu onların bileceği bir şey. Ama ben, elime bir başkasının kanını daha bulaştırmam.”

Tüm konuşmaları bundan ibaretti.

O akşam Toivonen, Niemi, Honkamäki, Alokoski, Arooma, Salonen ve teşkilattaki diğer birkaç Finlandiyalı arkadaşları Karelia adlı restorana gitmişlerdi. İsveççe konuşulan Åland Adaları'ndan olmasına rağmen Başkomiser Sommarlund'un bile onlara katılmasına izin vermişlerdi. Kökenleri Finlandiya topraklarına dayanan, iyi niyetli, doğru adamlardı ve Sommarlund'a gelince pekâlâ Finlandiya anakarasında doğmuş olabilirdi. Peki, kutlama ya da yaralarını sarma amacıyla mı toplanmışlardı? Kimin umurundaydı, herhangi bir sebep için olabilirdi ve niyetleri her zamankiyle aynıydı.

Füme geyik burnu, somon ve yumurta ve haşlanmış turpla servis edilmiş kuzu eti yediler. Bira ve votka içip birinci, ikinci ve üçüncü içkilerini içerken “Kotkas Ros” şarkısını söylediler.

Sommarlund, “Kotkan Ruusu,” dedi İsveç aksanıyla ve gözlerinde hülyalı bir bakışla. *Muhteşem bir kadın olmalı*, diye geçirdi içinden.

Bäckström, cesaretini toplamış ve yeni kadın hayranlarından en hevesli olanını ziyarete gitmişti. Kadın ona yazdığı e-postaya bazı fotoğraflarını da eklemişti. Fotoğraflara bakılırsa kadın, Bäckström'ün yaptığı bu özel ziyarete değer görünüyordu. Ayrıca kadın şehir merkezinde yaşadığına göre şayet son kullanma tarihi geçtiyse Bäckström her zaman çıkıp gidebilirdi.

Bäckström, *belki de fotoğraflar çok yakın zamanda çekilmemişti*, diye düşündü bir saat sonra. Ancak kadının istekliliği konusunda hiçbir sorun yoktu. Süper salam her zamanki gibi işini mükemmel bir şekilde yerine getirmişti ve Bäckström evinin önünde taksiden inerken güneş, yeni bir bulutsuz gökyüzünde yükselmişti bile. Tembel komşuları asansörü aşağı göndermeyi unutmuş olduğundan ikinci kata yürüyerek çıktı ve merdiven boşluğunda anahtarlarını bulmaya çalışırken üst katındaki merdivenlerde ayak sesleri duydu.

O günün daha erken saatlerinde tanıklardan biri, Dedektif Komiser Annika Carlsson'la irtibata geçmişti.

"Hukukçu," dedi Hukukçu. "Bilmem beni hatırladınız mı? Yeşil Kurye firmasında çalışıyorum. Akofeli'yle birlikte çalışırdık."

"Hatırlıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Annika Carlsson. *Acaba kaldırımdaki bisikletleri söylediğim gibi düzenlediler mi*, diye geçirdi içinden.

"İfademe bir şey eklemek istiyorum," dedi Hukukçu.

"Neredesin?" dedi Annika Carlsson. Konuşurken karşısındaki kişiyi görmeyi tercih ederdi.

"Çok uzakta sayılmam," dedi Hukukçu. "Az önce polis merkezimize bir paket teslim ettim. Şu eli tetikte Bäckström'e. Çılgın müşterilerimizden biri ona bir hediye kuponu yollamak istedi. Bir avukat olarak bana sorarsanız biraz riksli bir iş ama..."

"Gelip seni alacağım," dedi Annika Carlsson. Beş dakika sonra Hukukçu, onun odasında oturuyordu.

Önceki gün Hukukçu'nun aklına bir düşünce takılmıştı. İş yerinde onunla konuştuklarında Annika Carlsson ve meslektaşına söylemeyi unuttuğu bir şey vardı.

"Akofeli'nin bana nefsi müdafaa konusu hakkında sorular sorduğunu anlattığımı hatırlıyor musunuz? Hani ne kadar ileri gidilebileceğini falan?"

“Hatırlıyorum,” dedi Annika. Bu arada Hukukçu’nun ifadesini çıkarmıştı.

“Size söylemeyi unuttuğum bir şey var,” dedi Hukukçu. “Tamamen aklımdan çıkmış.”

“Nedir?” diye sordu Annika.

“Nefsi müdafaayı meşru kılabilecek şiddete bir örnek vermemi istemişti benden. Her türlü tacizden cinayete teşebbüse kadar sayılabilecek eylemlerden bahsettiğimi hatırlıyorum. Ayrıca ona ‘*jus necessitatis*’, yani başka birine yardım etme hakkından da bahsetmiştim.”

“Biliyorum,” dedi Annika Carlsson. “Söylemeyi unuttuğun şey bu muydu?”

“Bay Yedi, yani Septimus aslında somut bir soru da sormuştu. Biraz laf arasında olmuştu sanırım.”

“Ne sordu?”

“Tecavüz konusunda bir şey öğrenmek istemişti,” dedi Hukukçu. “‘Biri sana tecavüz etmeye çalışırsa, cinayete teşebbüsteki gibi kendini savunma hakkın olur mu?’ diye sormuştu.”

“Nasıl karşıladın bu soruyu?” diye sordu Annika Carlsson.

“Oldukça açık sözlüydüm,” dedi Hukukçu. “Ona garip müşterilerimizden birinin kendisine karşı böyle bir hamlesi olup olmadığını sordum.”

“Ne cevap verdi?”

“Sadece omuz silkti,” dedi Hukukçu. “O konuda konuşmak istemedi.”

İnkâr, diye geçirdi içinden Annika Carlsson. Tıpkı sonbaharda cinsel saldırılar hakkındaki kursta öğrendiği gibi. *Kurbanın inkârı*, diye düşündü. Ancak belli ki Bäckström mesaisini çoktan tamamlayıp çıkmıştı, o yüzden konuşabileceği kimse yoktu.

Sabah onu görmeye gittiğimde anlatırım, diye düşündü.

Bäckström’ün merdiven boşluğunda ayak sesleri vardı. Küçük Siggy’si adli tıptaki tembel heriflerin elindeydi. *Dolayısıyla geriye*

Bäckström çift tekmesi kalıyor, diye geçirdi içinden. İleri doğru yürüdü, sol elini havaya kaldırıp sağ elini ceketinin içine koydu.

“Olduğun yerde kal yoksa beynini havaya uçururum,” dedi.

“Tanrı aşkına, sakın ol,” dedi gazeteci çocuk, kendini garantiye almak için Bäckström’ün *Svenska Dagbladet* gazetesini ona doğru sallarken.

Bäckström, *gazeteci çocukmuş,* diye içinden geçirdi ve gazeteyi çocuğun elinden aldı.

“Neden asansöre binmiyorsun?” dedi Bäckström. “Merdivenlerde sessizce dolanıp milletin ödünü koparıyorsun?”

“Sizin kolay korkacak bir tip olduğunuzu düşünmemiştim Başkomiser,” dedi gazeteci çocuk sırtarak. “İyi işti bu arada. Geçen akşam sizi televizyonda gördüm.”

“Asansör,” diye tekrarladı Bäckström.

“Pekâlâ,” dedi gazeteci çocuk. “Herkesin yaptığını yapıyorum. Yani gazete dağıtan herkesin yaptığını. En üst kata asansörle çıkıp aşağıya merdivenle iniyorum.”

“Neden inerken asansörü kullanmıyorsun?” dedi Bäckström. “Böylece yürümek zorunda kalmazsın.”

“Çok uzun sürüyor,” dedi gazeteci çocuk. “Düşünsene bir. Sürekli asansöre binip insem, her seferinde bir kat. Sen gazeteni alana kadar akşam olur.”

Bäckström evinin koridoruna girip kapıyı arkasından kapattığında kafasında tüm beynini aydınlatan bir şimşek çaktı.

Akofeli, diye geçirdi içinden. *Hasselstigen 1 numara, beş katlı, asansörlü bir bina. Yukarıya çıkarken neden asansörü kullanmadın,* diye düşündü.

“Taze çörekler, barışçıl niyetler, ilginç haberler,” dedi Annika Carlsson elindeki pastane poşetini sallayarak.

“İçeri gel,” dedi Bäckström homurdanarak. Pek iyi uymamış, kendi yatağında uykuya dalmadan önce birkaç saatini derin düşünceler içinde geçirmişti.

“Saat kaç ki?”

“On,” dedi Annika Carlsson. “Bütün gece boyunca hanım hayranlarından biriyle âlem yapıyor olabileceğini bildiğim için çok erken saatte gelmedim.”

“Çok kibarsın,” dedi Bäckström alaycı bir tebessümle. *Herkese açık*, diye geçirdi içinden. *Ama gerçekten çok hoş.*

“Duşa gir de tatlı Annika teyzen sana kahvaltı hazırlasın.”

“Pankek ve pastırma?” dedi Bäckström.

“Söylemene gerek bile yok,” dedi Annika gülerek.

“Ne düşünüyorsun Bäckström?” diye sordu Annika yarım saat sonra, Hukukçunun anlattıklarını ona aktardığında.

“Hangi konuda ne düşünüyorum?” dedi Bäckström. Zihni başka şeylerle meşguldü.

“Kalle Danielsson, Akofeli’yi kendisiyle seks yapmaya zorlamış olabilir mi sence? Böyle bir saldırgan tipine uyuyor gibi görünüyor. Nispeten yaşlı, alkolik, çoğunlukla erkeklerden oluşan bir sosyal çevreye sahip, dairesinde Viagra ve prezervatif bulunduğu göre belli ki cinsel açıdan aktif. Akofeli ise genç, siyahi, kendisinin yarı ebadında genç bir adam. Muhtemelen

birkaç kadeh içip dürtüleri hareketlenmeye başlayınca Danielsson gibi bir adama cazip gelmiş olabilir.”

“Mümkün değil,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. “Danielsson o tip bir adam değil.”

“O tip’ derken?” dedi Annika.

“Arkadan becerecek bir tip,” dedi Bäckström.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Annika Carlsson. “Senin gibi biri bile eline fırsat geçse bunu yapabilir.”

Bäckström, “Erkekleri arkadan becerecek bir tip değil,” diye açıklık getirdi sözlerine. *Herkes açık bu*, diye geçirdi içinden.

“Öyle diyorsan,” dedi Annika Carlsson lakayt bir şekilde omuz silkerek.

“Asıl şunu dinle,” dedi Bäckström. “Dün gece eve geldiğimde aniden Akofeli’yle ilgili neyin yanlış geldiğini anladım. Hani şu kafamı karıştıran şeyin ne olduğunu.”

“Tamam, pekâlâ,” dedi Annika Carlsson on beş dakika sonra. “Asansör yerine merdivenleri kullanmış. Ne var bunda? Belki biraz egzersiz yapmak istemiştir. Ben kendim de bolca merdiven çıkma egzersizi yapıyorum. Sağlık açısından çok faydalı biliyorsun.”

“Pekâlâ, şimdi şöyle yapacağız,” dedi Bäckström.

“Tamam,” dedi Annika Carlsson küçük siyah defterini hazırlayarak.

“Akofeli’nin gazete dağıtım rutini hakkında her şeyi bilmek istiyorum,” dedi Bäckström. “Rotasının nasıl olduğu, hangi bina-
dan başlayıp hangisiyle bitirdiği, toplamda kaç gazete dağıttığı,
bunların kaç tanesinin Hasselstigen’de olduğu ve bunları hangi
sırayla dağıttığı. Anlaşıldı mı?”

“Tamam,” dedi Annika Carlsson başıyla onaylayarak. “Peki
işim bitince seni nerede bulacağım?”

“İşyerinde,” dedi Bäckström. “Üzerime bir şeyler giyinip
çıkıyorum.”

Cumartesi olmasına rağmen Bäckström işyerinde oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. O kadar derin düşünüyordu ki öğle yemeği yemeyi unutmuştu.

“Demek buradasın,” dedi Annika Carlsson. “Ben de kafeteryada seni arıyordum.”

“Düşünüyorum,” dedi Bäckström.

“Haklıydın,” dedi Annika Carlsson. “Akofeli’nin gazeteleri dağıtma rutininde bir gariplik var.”

Sürpriz, sürpriz, diye geçirdi içinden Bäckström. O zamana kadar neler olup bittiğine dair bir fikri oluşmuştu bile.

“Anlat,” dedi Bäckström.

Her gün saat üçte Akofeli ve aynı bölgede çalışan diğer dağıtıcılar, dağıtım şirketinin Räsundavägen’deki toplanma noktasından gazetelerini alıyorlardı. Akofeli, iki yüzün üzerinde *Dagens Nyheter* ve *Svenska Dagbladet*, bir düzine de *Dagens Industri* kopyası alıyordu. Sonra dağıtım şirketinin kendisi için gazeteleri dağıtırken gereğinden fazla yürümesini engellemek üzere belirlediği sabit rotayı izliyordu.

“Çoğunlukla kuzeybatıdaki blokta kaldığı ve Hasselstigen 1 numaradaki binadan sonra rotasında sadece iki bina daha olduğunu söyleyebiliriz. Tüm bu dağıtım işlemlerinin iki buçuk üç saatte bitmesi ve en geç saat altı civarına kadar herkesin gazetelerini teslim almış olması gerekiyor.”

“Son iki bina?” diye sordu Bäckström.

“İşler tam da burada garipleşiyor zaten,” dedi Annika Carlsson. “Devriyesindeki son bina Hasselstigen 4 numara ve sondan bir önceki de Hasselstigen 2 numara. 4 numara, Råsundavägen kavşağının yanında ve evinin bulunduğu Rinkeby’ye giden metro istasyonu Råsundavägen’in birkaç yüz metre ilerisinde. Görünüşe bakılırsa en kısa yolu izlemek yerine rotasının sonunu yeniden ayarlamış. Hasselstigen 1 numarayı gazete dağıtmadan geçiyor, doğrudan son durağı olması gereken 4 numaraya gidiyor ve buranın gazetelerini dağıtıyor. Sonra yukarı yürüyüp 2 numaraya, sondan bir önceki binaya gidiyor ve gazeteleri dağıtıyor. Daha sonra yolun karşısına geçip devriyesini Hasselstigen 1 numaranın gazetelerini dağıtarak tamamlıyor.”

“Yolunu birkaç yüz metre saptırmış,” dedi Bäckström. Bölgeyi artık çok iyi tanıyordu.

“Aslında üç yüz metreden fazla,” dedi birkaç saat önce mesafeyi bizzat ölçmüş olan Annika Carlsson.

“Kendisine en az beş dakika kaybettiren gereksiz bir sapma,” diye devam etti. “Kuryelik işine gitmeden önce gazete arabasını bırakıp birkaç saat uyumak üzere Rinkeby’deki evine olabildiğince erken dönmesi gerektiği düşünülürse biraz garip bir durum.”

“Sonra ne olmuş?” dedi Bäckström. “Hasselstigen 1 numaradaki binada ne yapmış?”

“İş burada daha da garipleşiyor.”

Hasselstigen 1 numarada, altı kopya *Dagens Nyheter* ve beş kopya da *Svenska Dagbladet* alan gazete abonesi on bir kiracı vardı. Karl Danielsson’un öldürülmesinden sonra sadece on kişiydi ve Bayan Holmberg, *DN*’den *Svenska Dagbladet*’e geçtiği için iki medya grubunun abone sayısı eşitti.

“Beş *Dagens Nyheter* ve beş *Svenska Dagbladet*,” diye özetledi Annika Carlsson.

Bäckström içinden, *bunun olanlarla ne ilgisi var ki*, diye geçirdi.

“Dinliyorum,” dedi.

“İlk gazete zemin katta oturan Bayan Holmberg’e veriliyor. Asansöre giderken kadının kapısının önünden geçtiği için bunda bir gariplik yok. Sonra asansörle binanın en üst katına çıkıp oradan kalan on kopyayı dağıtarak merdivenlerden inmesi gerekiyor. Bu durumda gazetesini son alacak kişinin birinci katta oturan ve o kattaki tek gazete abonesi olan cinayet kurbanımız Karl Danielsson olması gerekir.”

“Ama o sabah öyle olmadı?” dedi Bäckström.

“Hayır,” dedi Annika Carlsson. “Olay yerine ulaştığında senin de belirttiğin gibi Akofeli’nin çantasında hâlâ gazeteler vardı. Niemi ve Hernandez’in olay yerine ulaştıklarında yaptığı sayıma göre çantasında dokuz gazete kalmıştı ki her ikisi de oldukça titizdir. On bir eksi Bayan Holmberg’e bıraktığı bir gazete, eksi bırakmak için Karl Danielsson’a bırakacağı bir gazete. Gazeteyi bırakmak için gittiğinde kapının aralık olduğunu gördü ve Danielsson’u koridorunda ölü olarak yatarken buldu.”

“Kapının yanına koyduğu gazete yani,” dedi Bäckström.

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Annika Carlsson.

“Her seferinde böyle mi yapıyormuş?”

“Uzun bir süredir böyle yapıyormuş gibi görünüyor,” dedi Annika Carlsson. “En azından benim izlenimim bu yönde.”

“Böyle düşünmene sebep olan şey nedir?”

“Olay yerine sabah yediden az önce ulaştım ve onlar Niemi’yle Danielsson’un dairesindeki işlerini hallederken binanın içini incelemem konusunda anlaştık. Zemin katta, bisikletler ve bebek arabalarının konulduğu bir oda var. Kiracıların çoğu emekli olduğundan, çok fazla sayıda olmamakla birlikte yine de bir bebek arabası ve birkaç tane de bisiklet vardı. Yazdığım sayım raporuna göre Akofeli’nin el arabası da oradaydı. Gerçi o esnada bana garip gelmemişti bu.”

“Neden ön kapıda bırakmamış ki?” dedi Bäckström. “Böylesi onun için daha kolay olurdu.”

“O sırada aklıma gelmediyse de şimdi ben de öyle düşünüyorum. Benden daha zekisin Bäckström,” dedi Annika Carlsson gülümseyerek.

“Yani...” dedi Bäckström en mütevazı gülümsemesiyle.

“Sonra ben orada bir şeylerle meşgulken kiracılardan biri bisikletini almaya geldi,” diye devam etti Annika Carlsson.

“Son derece endişeli bir halde,” dedi Bäckström.

“Evet. O sırada en az on kişi binayı araştırıyor olduğumuzu görünce neler olup bittiğini öğrenmek istemişti kadın. Ayrıntılara girmedim. Ona sadece aldığımız bir acil yardım telefonu nedeniyle orada olduğumuzu açıkladım. Kim olduğunu ve bisiklet deposunda ne aradığını sordum. Bana adını söyledi, hatta ben sormadan kimliğini gösterdi. Binada yaşadığını ve işe gitmek üzere olduğunu, hava yeterince iyiye işe her zaman bisikletiyle gittiğini açıkladı. Arlanda Havaalanı'na giden otoyol üzerindeki Scandic Otel'de resepsiyon görevlisiymiş. Binadan yaklaşık beş kilometre uzaklıktaymış ve işe saat sekizde başlıyormuş.”

“Gazete arabası?”

“Sormama bile gerek kalmadı. Genellikle orada durduğunu söyledi. En azından son birkaç aydır oradaymış. Varlığından rahatsız oluyormuş çünkü bisikletini alırken yolunun üzerinde duruyormuş. Hatta üzerine bir not bırakmayı bile düşündüğünü söyledi. Gazeteci çocuğa ait olduğunu fark etmiş. Kendisi gazete almıyormuş. İşyerinde bedava olarak okuyabiliyormuş.”

“Yani Akofeli'nin zamanlamasını takip etmesi için bir neden yoktu, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Annika Carlsson. “Binanın içinde yollarının kesişmiş olabileceğini tahmin etti. Daha önce de söylediğim gibi benim de hiç aklıma gelmedi. En azından o sırada.”

“Binada kimseyle konuşmadın mı?” dedi Bäckström.

“Beni ne sanıyorsun?” dedi Annika Carlsson. “Ne düşünürlerdin?”

“Bilge bir meslektaş, ağırlığınca altın değerindedir,” dedi Bäckström.

“Akofeli, o binada oturan biriyle görüşüyordu,” dedi Annika Carlsson.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Baştan beri bundan şüphelenmiştim.”

Anna Holt o sabah saat yedi civarında uyanmıştı. Belli belirsiz erotik bir rüya görüyordu; rüya pek de nahoş sayılmazdı ve gözlerini açtığı anda Jan Lewin'in yatakta, yanına uzanmış kendisine bakıyor olduğunu gördü. Başını sağ elinin üzerine koymuştu, sol eliyle de Anna'nın sağ göğüs ucuyla oynuyordu.

"Uyanıksın," dedi Holt.

"Fazlasıyla uyanığım," diye karşılık verdi Jan Lewin gülümseyerek ve bir nedenle kasıklarına doğru başıyla işaret ederek.

"Tanrım," dedi Holt elini yorganın altına doğru uzatırken. "Sanırım acil çözümü gereken bir sorunumuz var."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Jan Lewin. Bu arada kolunu Holt'un boynuna dolamıştı.

"Çözeceğiz," dedi Holt. Yorganı kaldırdı ve onun üzerine çıktı.

Yarım saat sonra, *sabahları olabilecek en güzel şey*, diye geçirdi içinden Holt. Kendini enerjik de hissediyordu ayrıca. Seksten sonra her zaman böyle olurdu. Onun aksine Jan, çok fazla rahatlamış ve tekrar uykuya dalmak üzere görünüyordu. *Ne kadar da tipik*, diye düşündü Holt ve o esnada telefonu çaldı.

"Cumartesi günü bu saatte hangi aptal arıyor?" dedi Lewin homurdanarak.

"Bir tahminim var," dedi Holt telefonu eline alırken. *İl polis müdürü*, diye geçirdi içinden.

“Umarım seni uyandırmamışımıdır Anna?” dedi emniyet müdürü. Sesi Holt kadar uyanık geliyordu ancak son derece öfkeliydi.

“Uyanmıştım zaten,” dedi Holt. Sebebine dair bir açıklama yapmadı ve Lewin’e mutlu bir bakış attı.

“Gazeteleri okudun mu?” diye sordu bölge emniyet müdürü.

“Hayır,” dedi Holt. “Hangisini?”

“Hepsini,” dedi emniyet müdürü. “Bäckström,” diye açıklık getirdi. “Hepsine konuşmuş galiba. Tanrı’ya olan güçlü inancını açıklama şansını bulduğu şu Hıristiyan paçavrasına bile.”

“Onunla konuşurum,” dedi Holt. *Bäckström hakkında ne dersin de ama o aptal değildir,* diye geçirdi içinden.

Emniyet müdürü, “Teşekkürler,” dedi ve telefonu kapattı.

“Şimdi benim yapmam gereken bir şey var,” dedi Holt. “Ama sen tekrar uykuna dönebilirsin.”

“Kahvaltı edebilirim,” dedi Jan Lewin yatakta doğrularak.

“Muhtemelen merak ediyorsundur...”

“Hayır,” dedi Lewin. “Ben bir polisim, daha önce bahsetmiş miydim? O aramanın ardındaki sebeple ilgili aklımda oldukça iyi bir fikir var.” *Sebepler her zaman Bäckström’dür,* diye geçirdi içinden.

Anna Holt, bilgisayarının başına geçip internetten sabah gazetelerini okudu. Okudukları korkularını doğruluyordu. Sonra cep telefonundan Bäckström’ü aradı. Her zamanki gibi cevap yoktu. Sonra Annika Carlsson’la konuştu.

O yapabilirse ben de yapabilirim, diye geçirdi içinden. Söz konusu “o”, bölge emniyet müdürüydü ve kendisinin aradığı kişi de Toivonen’di.

“Toivonen,” diye homurdanarak açtı telefonu Toivonen.

“Holt,” dedi Holt.

“Dinliyorum patron,” dedi Toivonen. “Gece geç yatmıştım,” diye açıklama getirdi.

“Bäckström,” dedi Holt. Sonraki iki dakikayı aramasının nedenini açıklamakla geçirdi.

“Bu durumda pazartesiye kadar bekleyelim derim,” dedi Toivonen. “Ne de olsa hafta sonundayız ve Bäckström’den bahsediyoruz.”

“Aslında şu anda ofiste,” dedi Anna Holt. “Kısa süre önce Annika Carlsson’la konuştum. Onun bu sabah erken saatlerden beri orada olduğunu söyledi.”

“Şayet oradaysa sırf beni sinir etmek içindir,” dedi Toivonen.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Annika Carlsson.

“Şimdi ağırdan alacağız,” dedi Bäckström. “Acele edip işi batırmayacağız.”

“Dinliyorum,” dedi Carlsson.

“Alm’in hazırladığı, Danielsson’u tanıyanların listesi,” dedi Bäckström. “O listeye bir bakmak istiyorum. Onu ara ve hemen buraya gelmesini ve bana o listeyi vermesini söyle.”

“Gerek yok,” dedi Carlsson. “Bendekini okuyabilirsin. Bir kopyası var bende.”

“Kötü oldu,” dedi Bäckström. “O salağı sinir etmek için fırsat kolluyordum.”

Solna ve Sundbyberg’den eski dostları, diye geçirdi içinden, on beş dakika sonra Alm’in listesini okurken. Halfy, Flash ve Jokey Gunnar. Baba Grimaldi ve eski meslektaşı Roly Stålhammar. Son elli yıllarının en güzel günlerini zil zurna sarhoş geçirmiş eski dostlar.

Sonra içlerinden birini aradı.

“Dedektif Başkomiser Bäckström, ülkenin kahramanı,” dedi Halfy Söderman. “Benim gibi basit bir adam bu onuru neye borçlu acaba?”

“Seninle konuşmalıyım, Söderman,” dedi Bäckström. *Çoktan kafayı bulmuş bile ve ben burada ayık, sıkıntılı ve düşük ücretli bir şekilde masamın başında tıkılıp kalmış durumdayım,* diye düşündü.

“Kapım sana her zaman açık,” dedi Halfy. “Benim için naçizane evimde seni ağırlamak bir onurdur. Başkomiserin içecek olarak özel bir talebi var mı acaba?”

“Kahve yeterli,” dedi Bäckström sertçe. “Sade, şekersiz.”

Sonra Danielsson’un cep ajandasını almak üzere Nadja’nın odasına gitmiş ve ardından da bir taksi çağırmıştı.

“İçki istemediğinden emin misin?” diye sordu Halfy Söderman mutfak masasında, kendisiyle Bäckström arasında duran konyak şişesini başıyla işaret ederek.

“Böyle iyiyim,” dedi Bäckström.

“Sadece hızlı bir silahşor değilsin,” dedi Söderman. “Aynı zamanda güçlü karakterli bir adamsın da Bäckström.” Kendi kahve kupasına büyükçe bir yudum konyak eklemişti. “Ah, güzel içki,” dedi keyifle iç çekerek. “Ve faydalı da. Bir milyon alkolik yanılıyor olamaz.”

Belki hepsi değil, diye düşündü Bäckström.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi Bäckström, Danielsson’un cep ajandasını çıkararak.

“Söz konusu sen olduğuna göre, tabii ki sorabilirsin,” dedi Halfy. “Senin şu sözde meslektaşlarından biri olsaydı şimdiye kadar çoktan yumruğu basmıştım.”

“Karl Danielsson’un cep ajandası,” dedi Bäckström. “Burada anlayamadığım bazı notlar var.”

“Tahmin ederim,” dedi Söderman sırtarak. “Kalle cingöz bir piçti.”

“Tekrar tekrar düşülen bazı notlar var. Üç farklı kişiye para ödediği anlamına geldiğini düşünüyoruz.”

“İnanırım,” dedi Söderman. “Hem de hiç şüphesiz. İsimler neler?”

“Kısaltma şekliindeler,” dedi Bäckström. “İsimlerinin baş harfleri diye düşünüyoruz. Artı bir de miktarlar yazılı.

“Baş harfler ‘HA’, ‘AFS’ ve ‘Fİ’. Hepsi büyük harflerle yazılı, bir baksana,” dedi Bäckström ajandayı Söderman’a doğru uzatarak.

“Peki bunlar ne anlama geliyor? Yani kısaltmalar? İsimler nedir?”

“Hassan Talib, Afsan İbrahim ve Farshad İbrahim.”

“Bunlar seni öldürmeye çalışan şu şerefsizler Bäckström,” dedi Söderman ajandanın sayfalarını karıştırırken.

“Evet,” dedi Bäckström. “Danielsson’un onlar hakkında konuşup konuşmadığını hatırlıyor musun?”

“Böyle konularda hiç konuşmazdı. Ne kadar sarhoş olursa olsun. Böyle herifler için para saklaması meselesine gelince, bunu yapmış olduğuna inanabilirim ancak bu konuda konuşacak kadar aptal değildi.”

“Öyle mi?” dedi Bäckström.

“Hayır,” dedi Söderman ısrarla. “Korkarım yanlış anlamışsın Başkomiser. Gerçi o deve sürücüleri senelerce hapse tıkmak için yardım etmekten mutlu olurum. Ama üzülerek söylüyorum ki korkarım muhtemelen masumlar.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström.

“Kalle Danielsson değişik bir herifti,” dedi Halfy. “Bu notlar tamamen farklı bir şeyle ilgili, Kimbilirnereistanlı şu hurma toplayıcılarıyla bir alakası yok.”

“Anlatsana,” dedi Bäckström.

“Güzel bir hikâye,” dedi Halfy Söderman başını iki yana sallayıp konuğuna mutlulukla gülümseyerek.

“Rahat mısın, Bäckström?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bäckström.

“O halde başlıyorum,” dedi Halfy. “Kulaklarını tut ki düşmesinler.”

“Neyin peşindeydin Bäckström?” diye sordu Annika Carlsson, üç saat sonra ofisine dönen Bäckström’e.

“Besleyici bir öğle yemeği yedim ve bir çifte cinayeti çözdüm,” dedi Bäckström. *Ve yolda gelirken de biraz naneli pastil aldım*, diye geçirdi içinden.

“Sen neler yaptın peki?” diye sordu.

“Benden istediğin şeyi kontrol ettim,” dedi Annika. “Şimdiye kadar bulduklarımızla uyuyor. Bakmamı istediğin kiralık arabayı buldum. 17 Mayıs Cumartesi günü Sundbybrg’deki OK garajından kiralanmış. Ertesi gün de iade edilmiş.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström. “Peki sorun nedir?”

“Toivonen,” dedi Carlsson. “Korkarım onunla konuşman gerekecek.”

“Şayet benimle konuşmak isterse beni nerede bulacağını biliyor,” dedi Bäckström.

“Sana bir tavsiyede bulunayım Bäckström,” dedi Annika Carlsson. “Yerinde olsam gidip onunla konuşurdum ve bunu yaparken de dikkat çekmezdim. Onu daha önce de böyle gördüm ve bu hiç iyiye alamet değil.”

“Gerçekten mi?” diye karşılık verdi Bäckström. *Demek lanet olası tilki amirlik taşıyor*, diye içinden geçirdi.

Toivonen en azından öfkeden kudurmuyordu. Aksine Bäckström odasına girdiğinde ona sadece dostane bir şekilde başıyla selam vermiş ve oturmasını söylemişti.

“Seni gördüğüme sevindim Bäckström,” dedi Toivonen. “Sana göstermek istediğim bazı güzel fotoğraflar var.”

Neler saçmalıyor bu herif oturduğu yerden, diye düşündü Bäckström.

“Sanırım bunlarla başlayabiliriz,” dedi Toivonen bir tomar gözetleme fotoğrafını ona doğru uzatarak. “Bunlar şehre inip Tatiana Thorén’le buluştuğun geçen cuma gününden. Ondan önce Juha Valentin Andersson-Snygg ya da bugünlerde bilinen adıyla Gustaf Gustafsson’la yemek yediğini biliyorum. Dolayısıyla sizi tanıştıranın o olduğunu tahmin ediyorum.”

“Bu da nedir böyle?” dedi Bäckström homurdanarak. “Yeterince elemanım olmadığı için boğazıma kadar gömüldüğüm bir soruşturma yürütüyorum ve sen gözetleme ekibini kendi meslektaşlarından birini taciz etmek için kullanıyorsun. Umarım oldukça iyi bir nedenin vardır.”

“Her zaman abartmayı seversin Bäckström,” dedi Toivonen. “İbrahim kardeşler ve Hassan Talib’in peşinde ekibimiz vardı. Café Opera’ya gitmişlerdi, sen ve küçük Bayan Thorén hikâyeye orada dâhil oldunuz. Çünkü Farshad özellikle seninle ilgileniyor gibiydi. Bu yüzden de bu bağlantıyı da takip etmenin uygun olacağını düşündük.”

“Ben o salakla hiç karşılaşmadım. Ta ki dairemde karşıma çıkıp beni öldürmeye çalışıncaya kadar.”

“Ağzından çıkanı kulağı duysun Bäckström,” dedi Toivonen. “Sana kısmen inanıyorum. Evine, sana rüşvet verebilme umuduyla geldiklerini düşünüyorum. Silahlı soygun davasında neler olup bittiğini kendilerine anlatabilecek birine ulaşmak istediler. Muhtemelen işlerin kızıışmakta olduğunu anlamaya başlamışlardı. Farshad, kurnaz bir heriftir ve belli ki bolca da parası var. Tahminimce Thorén onlar adına senin dairenin anahtarına ulaştı. Sanırım pantolonunu çıkarma konusunda bir hayli hızlısın.”

“Benden anahtar falan almadı.”

“Hayır,” dedi Toivonen. “Ama sen uykuya dalar dalmaz bir kopyasını yaptırdı. Kendisi bir fahişedir bu arada. Pahalı olanlarından.”

“Öyle diyorsan öyledir Toivonen,” dedi Bäckström omuzlarını silkerek. “Ben tek bir kuruş ödemedim. Senden ne kadar almıştı? Beş yüz Fin markı falan mı?”

“Sakin ol Bäckström,” dedi Toivonen. “Seks hizmeti alımına dair kanunu çiğnediğin için seni tutuklayacak falan değilim.”

“Korkarım durum bundan daha kötü,” diye devam etti. “Bu fotoğrafları, evindeki küçük silahlı çatışma çılgınlığının olduğu akşam çekti. Evinin yakınındaki barda oturmuş içki içiyorsun. Yemekten önce bira ve büyük bir kadeh viski, yemekle birlikte biraz daha bira ve birkaç kadeh shot, yemekten sonra kahve ve büyük bir kadeh konyak. Bir polis memuru, boş zamanında dışarı çıkıyor, bir bara gidiyor, içki içiyor, üstelik beylik tabancasını üzerinde taşıırken. Meslektaşlarımızı nihayet içeri aldığında onları neden elinde bir kadehle karşıladığını çok iyi anlıyorum. Bu arada fotoğrafların kalitesi hakkında ne düşünüyorsun? Çok iyi değiller mi?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Bäckström eline bir fotoğraf alarak. “Bu fotoğrafta düşük alkollü bira ve yanında da bir bardak elma suyu var. Sen de denemelisin bu arada.”

“Tabii ki,” dedi Toivonen sırtarak. “Ve sonrasında diğer düşük alkollü biranın yanında shot kadehinde biraz daha su aldın. Son olarak da biraz daha elma suyuyla tamamladın. Bu sefer de konyak kadehinde. Çok komiksin Bäckström. Şayet elimde o akşamki faturanın bir kopyası olmasaydı muhtemelen ısrar etmekten vazgeçip yoluma devam ederdim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana bir teklifim var,” dedi Toivonen.

“Dinliyorum.”

“İç soruşturmalardaki sözde meslektaşların umurumda değil,” dedi Toivonen. “Meslektaşını ele verecek biri değilim.”

Fazla sorun çıkarmaya başlayan olursa kulaklarından yakalarım genellikle. Bu tür meseleleri kendi içimizde çözeriz. Burada, Solna'da işler hep böyle yürür.”

“Teklifin?” dedi Bäckström. “Bana bir teklifin olduğunu söylemiştin.”

“Medyadaki yorumlarından rahatsız olmaya başlayan çok sayıda meslektaşımız var. Gazetelerde saçmalamaya devam edersen işini değiştirmelisin bence. Belki de bir adliye muhabiri olabilirsin. Ya da Ulusal Polis Kurulu'ndaki şu Persson denilen ve her perşembe çıkıp *Crimewatch*'ta konuşan yaşlı profesörün yerini alabilirsin. Şayet çeneni kapatırsan biz de kendi çenemizi kapatırız. Ama saçmalamaya devam edersen, korkarım bu fotoğraflarla birlikte hem bar faturan hem de meslektaşlarımla birlikte alt çekmecende bulduğumuz diğer her şey aniden en saldırgan gazetelerin birinin haber masasında belirebilir. Zaten en çok istediğin şey bu değil miydi? Polisin medyaya karşı daha açık olması?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Bäckström.

“Güzel,” dedi Toivonen. “Ve aptal olmadığına göre, sanırım anlaştığımızı düşünebilirim. Bu arada, soruşturman nasıl gidiyor?”

“İyi,” diye karşılık verdi Bäckström. “Pazartesiye kadar tamamlanmış olacağını tahmin ediyorum.”

“Dinliyorum,” dedi Toivonen.

“Sonra konuşuruz,” dedi Bäckström ayağa kalkarak.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Toivonen sırtarak.

Bäckström, *basın toplantısında görüşürüz*, diye geçirdi içinden. Başıyla Toivonen'i kısaca selamladıktan sonra odadan çıktı.

“Nasıl gitti?” diye sordu Annika Carlsson. “Neredeyse endişelenmeye başlıyordum.”

“İyi,” dedi Bäckström.

“Ne istiyormuş peki? Beni görmeye geldiğinde öfkeden deliye dönmüştü.”

“Benim eski tilki,” dedi Bäckström. “Eski amiri ve mentorunun tavsiyesine ve yardımına ihtiyacı varmış.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Annika Carlsson buruk bir tebessümle. “Pekâlâ, ne yapıyoruz şimdi davamızla ilgili olarak?”

“Her zamanki gibi,” dedi Bäckström. “Şüphelinin üzerine gideceğiz, telefon takibi ve tüm işleri sessizce, fark edilmeden yürüteceğiz. Nadja’yı da ara, gelip yardım etsin. Fazla mesaileri imzalayacağım ben. Sanırım gençler olmadan halledebiliriz ve Alm’i de bu işin içine sokmasak iyi olur diye düşünüyorum.”

“Ortada takip edilebilecek bir cep telefonu yok gibi görünüyor,” dedi Annika Carlsson. “En azından ben bulamadım.”

“Var aslında,” dedi Bäckström. “Hem Danielsson hem de Akofeli’nin aradığı bir cep numarası var. Sadece gelen aramalar için kullanılan bir telefon. Şansımız varsa telefon hâlâ duruyordur. Ayrıca bir de sabit numara olmalı.”

“Onun üzerine çalışmaya başladım bile.”

“Tamam, o halde,” dedi Bäckström. “Pazartesi günü kelepçeleri kullanmanın vakti gelecek diye düşünüyorum.”

Pazar sabahı erken saatlerde Hassan Talib'in beyin kanaması ilerledi. Bir haftadan daha kısa bir süre önce onun hayatını kurtaran doktor tekrar onu kurtarmaya çalıştı. Bu seferki çabası pek iyi gitmemişti. On beş dakika sonra operasyona son verildi ve saat beşi çeyrek geçe Karolinska Hastanesi'nin beyin cerrahisi bölümünde Talib'in öldüğü açıklandı.

Talib gibi adamların ölümü hiçbir zaman iyi sonuçlar doğurmazdı. Harekete geçebilecek onun gibi çok sayıda adam vardı. Beş dakika sonra Başkomiser Honkamäki güvenlik önlemlerini artırmaya karar verdi. Toivonen ve Linda Martinez'le konuştu. Toivonen, resmî karar alarak ekibe altı üniformalı memur ve altı izleme elemanı ekledi.

Üniformalı polisler, dış güvenliği destekleyeceklerdi. İzleme elemanları ise şüpheli araç veya kişileri veya sıra dışı herhangi bir olayı zamanında tespit edebilmek amacıyla hastane bölgesi ve binaları takibe alacaklardı.

O sabah saat dokuzda Frank Motoele, ortopedik cerrahi bölümüne gelmişti. Girişte meslektaşlarını selamlamış, asansörle Farshad İbrahim'in güvenli bir tek kişilik odada, sol bacağı bileğinden kasığına kadar alçıda yatmakta olduğu yedinci kata çıkmıştı.

“Durum?” diye sordu Motoele, Farshad İbrahim'in tedavisinin yapıldığı koğuşun girişinde oturan memura.

“Her şey yolunda,” dedi memur ona gülümseyerek. “Hasta uyuyor. Az önce koğuş başhemşiresiyle konuştum. Çok ağrısı

olduğunu ve ona sürekli olarak ağrı kesici verdiklerini söylüyor, bu yüzden biraz beklemek zorunda kalacağız. Zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor. Küçük kardeşiyle konuşmak istersen göğüs cerrahisi bölümünde. Bu sefer elinde bıçak yok ama.”

“Girip bir baksam iyi olur,” dedi Motoele.

“Gir bakalım,” dedi memur. “Bu arada ben de sigara odasına bir gideceğim. Burada kafayı yiyorum. Şu lanet olası nikotin sakızı hiçbir işe yaramıyor.”

Burada yolunda olmayan bir şeyler var, diye düşündü Motoele, daha Farshad’ın kapalı kapısını bile açmadan.

Kendini güvenceye almak için kapıyı ayağıyla ve elini tabancasının üzerine koyarak açtı. Oda boştu, pencere açıktı ve yatak pencerenin önüne çekilmiş, birileri yatağın ayaklarına tırmanma ipi bağlamıştı.

Yedi kat aşağıya kadar yirmi metre yükseklik vardı. Birisi orada durmuş, alçıdaki bacağına rağmen iple aşağıya inmeye çalışan adamı bekliyordu. Frank Motoele başını pencereden dışarıya çıkardığında Farshad daha birkaç metre inebilmişti.

Motoele ipi kavradı ve yukarıya doğru çekmeye başladı. İpin diğer ucundaki Farshad İbrahim’in ağırlığı en fazla yetmiş kilo olduğundan, yüz kiloluk kas ve kemikten oluşan Motoele gibi bir adam için oldukça kolay bir işti bu. Ayrıca Farshad bir hata yapmıştı; ipi kavrayan elini gevşetip aşağıya doğru kaymak yerine ipe asılı kalmıştı. Neredeyse bir metre yukarıya tırmanmıştı ki Motoele başını içeri çevirip ipi bıraktı. Farshad da ipi bırakınca yirmi metre kadar yüksekten sırtüstü aşağıya düştü ve anında öldü. Motoele, Farshad’ın suç ortağının kendisine silah doğrultup ateş ettiğini ancak o sırada fark etmişti.

Adam, silah kullanma konusunda yeteneksizdi de. Fakat Motoele acele etmedi, silahını çıkardı, pencere pervazının ardına doğru eğildi, adamın bacağına nişan aldı, iki gözü açık bir şekilde her iki eliyle silahı tuttu. Her şey yönetmeliklere uygundu ve şansı yaver gittiyse adamı uyluk atardamarına denk

gelecek şekilde vurmuş olabilirdi. Aşağıdaki adam devrildi, silahını bırakıp yaralı bacağını kavradı, Motoele'nin anlamadığı bir dilde haykırdı.

Motoele, bakışlarını odanın içine çevirdi, silahını kılıfına soktu, meslektaşlarını bulmak için koridora çıktı. Silah ve koşuşturma seslerini çoktan duyabiliyordu.

Başkomiser Honkamäki, otuz dakika içinde Toivonen'i arayıp ona kısa bir durum raporu verdi. Biri odasının penceresini açması için Farshad'a yardım etmişti. Aynı kişi ona, üzerinde düğümleri olan, yaklaşık yirmi metre uzunluğunda bir tırmanma ipi de vermişti. Motoele onu yukarıya çekmeye çalışmıştı. Farshad ipi bırakıp yirmi metre aşağıya, sırtüstü düşmüştü. Adamın suç ortaklarından biri, Motoele'ye ateş etmeye başlamıştı. Birkaç el ateş etmiş, Motoele de ona karşılık vermişti. Tek atışla adamı bacağından vurarak onu etkisiz hale getirmişti. Suç ortağı tutuklanmış, kimliği saptanmış ve ortopedik cerrahi bölümünün sadece birkaç metre uzağındaki acil servise götürülmüştü. Ayrıca Farshad'a pencere ve ip konusunda yardım eden kişinin kimliğiyle ilgili de bir fikirleri vardı.

"Hemşirelerden birine ulaşamıyoruz. Kendisi İran doğumlu, merak ediyorsan şayet. Yaklaşık bir saat önce mesaisi devam ederken ortadan kayboldu," dedi Honkamäki.

"Sen ne yapıyordun o sırada?" dedi Toivonen sıkıntıyla.

"Her şey kurallara göreydi," dedi Honkamäki. "Sen olsan ne yapardın ki?"

"Küçük kardeşi hâlâ hayatta mı?" diye sordu Toivonen.

"Evet, hayatta. Ama bunu niye bilmek istediğini anlıyorum," dedi Honkamäki çarpık bir tebessümle.

"Onu içeri atın," dedi Toivonen. "Güvenlikle konuşup halletmeliyiz."

"Denedim zaten," dedi Honkamäki. "Onu almayı reddediyorlar. Elllerinde yeterli tıbbi olanak olmadığını söylüyorlar."

“Huddinge Hastanesi’ne götürün.”

“Huddinge’ye mi?” dedi Honkamäki. “Neden peki?”

“Onu bizim bölgede istemiyorum,” dedi Toivonen. “Elemanlarımın etrafında insanlar sinek gibi ölürken olmaz.”

“Tamam,” dedi Honkamäki.

“Ve Motoele konusuna gelince...”

“Halledildi,” dedi Honkamäki. “Adli tıpçılar oraya ulaştı bile ve iç soruşturma ekibi de yolda. Sanırım tek eksikimiz Bäckström,” dedi kahkahayla gülererek.

Bak şu işe. Üç bir Hristiyanlar önde, diye geçirdi içinden Bäckström televizyonda sabah haberlerini izlerken. Nihayet pankek ve domuz pastırması, diye düşündü. Belli ki gardiyanı başka bir yerlerde bir şeylerle meşguldü.

“Anladığım kadarıyla şoktasın Motoele,” dedi iç denetçi.

“Hayır,” dedi Motoele başını iki yana sallayarak. “Şokta değilim. Her şey kurallara uygun bir şekilde yapıldı.” *Saygı duyuyorum,* diye düşündü adam ve bakışlarını aşağı doğru çevirdi.

Pazartesi günü öğle yemeğinden sonra Bäckström saldırıya geçmeye hazırdı. Önce Annika Carlsson'la konuşup ayrıntıları açıkladı.

“Bäckström, Bäckström,” dedi Annika Carlsson başını iki yana sallayarak. “Muhtemelen birlikte çalıştığım en kurnaz memursun. Bu korkunç kişiyle yapacağın görüşmede ortaya atacağın kanıt değerindeki ayrıntıların sayısını bilemiyorum bile.”

“Ben de,” dedi Bäckström. “Söylediklerimi yapacak mısın yani?”

“Elbette patron. Felicia ve genç Stigson'la ne yapacağız?”

“Onları geri planda tutacağız,” dedi Bäckström. “Stigson'u yanımızda götürmemiz söz konusu bile değil ve şayet durum kritik bir hal alırsa Felicia'yla ilgili olarak endişelenmek istemiyorum.”

“Mantıklı,” diyerek ona hak verdi Annika.

“Her ihtimale karşı biz onları çağırana kadar arabada bekleyebilirler.”

Daha sonra iki sivil araçla Hasselstigen 1 numaraya doğru yola koyuldular. Stigson ve Pettersson bina girişinin önünde arabayı durdurdular. Bäckström ve Annika asansörle yukarı çıktılar. Annika Carlsson merdivenlerde saklanırken Bäckström zili çaldı. Toplantı o sabah daha erken saatlerde ayarlanmış olduğundan, kapı ikinci çalıştan sonra açıldı.

“Hoş geldiniz Başkomiser,” dedi Britt-Marie Andersson parlak beyaz dişlerini ortaya çıkaran geniş bir tebessümle. Nedense sol elini cömert göğüs dekoltesinin üzerinde gezdirmişti.

“Size bir şey ikram edebilir miyim Başkomiser?”

“Bir fincan kahve iyi olur,” dedi Bäckström. “Aslında tuvaletinizi kullanabilir miyim diye soracaktım.”

“Elbette,” dedi Britt-Marie Andersson. Başını yana doğru yatırmış ve manzarayı biraz daha gözler önüne sermek için ileriye doğru eğilmişti. “Neden bu kadar resmî konuşuyoruz ki zaten? Ben Britt-Marie,” dedi güneşten bronzlaşmış elini uzatarak.

“Bäckström,” dedi Bäckström hafiften Harry Callahan pozuyla.

“Tam bir eski zaman erkeğisin Bäckström,” dedi Britt-Marie Andersson gülümseyip başını iki yana sallayarak. “Kendini evinde farz et, ben de bize kahve getireyim.”

Bäckström tuvalete girdi. Kadının mutfakta meşgul olduğunu duyar duymaz tuvaletten çıkıp ön kapının kilidini açtı. Şayet işler kötüye giderse meslektaşlarının kapıyı kırmalarını istememişti. Daha sonra sifonu çekti, tuvalet kapısını gürültüyle açtı ve salona gidip ev sahibesinin çiçekli kanepesine yerleşti.

Britt-Marie Andersson tepsiyi donatmıştı. Küçük köpeği Minik Şeker’in gidip küçük çiçekli sepetinde uzanmasını da sağladıktan sonra kahveleri doldururken güneş yanığı dizleri Bäckström’ün özel dikim sarı keten pantolonuna dokunacak şekilde ileri doğru çektiği pembe koltuğuna oturdu.

“Kahveyi sade içiyorsun sanırım,” dedi Britt-Marie Andersson halinden memnun bir şekilde iç çekerek.

“Evet,” dedi Bäckström.

“Tüm gerçek erkekler gibi,” dedi Britt-Marie tekrar iç çekerek.

Şayet espresso içmiyorsam çünkü o zaman genellikle yanında biraz ılık süt alırım, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Sade kahve yeterli,” dedi.

“Peki biraz konyak ikram edebilir miyim? Ya da biraz viski?” dedi Britt-Marie başıyla tepsideki şişeleri işaret ederek. “Kendime biraz konyak koymayı düşünüyordum,” dedi tatlılıkla. “Çok az, birazcık.”

“Tabii tabii,” dedi Bäckström. “Muhtemelen iyi bir fikir,” diye devam etti ayrıntıya girmeden.

“Eeee... söyle bakalım,” dedi Britt-Marie başını bir yana eğerek. “Meraktan ölüyorum resmen. Telefonda bana uğrayıp teşekkür etmek istediğini söylemiştin.”

“Evet, elbette,” dedi Bäckström. “Öyle söyledim.”

“Böldüğüm için özür dilerim,” diye araya girdi Britt-Marie dudaklarını büzerek kahvesinden bir yudum alırken, “ama kıyafetine iltifat etmeliyim. Sarı keten bir takım, açık kahverengi keten gömlek, ona uygun kravat, koyu kahve İtalyan ayakkabılar ki eminim el yapımıdır. Genellikle karşılaştığım dedektiflerin çoğu işe gitmeden önce parktaki bir bankta uyumuş gibi görünürler.”

“Kıyafet, insanın kim olduğunu yansıtır,” dedi Bäckström. “Kompliman için teşekkürler ve tabii ki buraya sana teşekkür etmeye geldim.”

“İşte karşıdayım, nasıl yardımcı olduğumu pek bilmesem de!”

“Ben de bilmiyorum,” dedi Bäckström. “Ama ilk olarak bize eski meslektaşım Roly Stålhammar hakkında bir ipucu verdin. Sadece kırk yıl kadar önce onunla çıkmış olduğundan ve o dönemde birbirinizin canına okuduğunuzdan bahsetmeyi unuttun. Sonra onun aradığımız kişi olmadığı ortaya çıktığında da bize İbrahim kardeşler ve onların işe yaramaz kuzeninin kimliğini tespit ederek yardımcı oldun.”

“Gerçi,” diye devam etti sözlerine. “Bir konuda sana inanıyorum. Eminim onları Kalle Danielsson’la konuşurken görmüşsündür ve arabanın yanındaki iri yarı magandanın sana karşı müstehcen bir hareket yaptığına da ikna oldum. Ancak biz yine de tatmin olmayınca bu sefer de en aptal meslektaşlarımdan bi-

rini Seppo Laurén'in yıllardır oldukça saldırgan bir genç olduğu konusundaki hikâyene inandırmayı başardın. Hikâyene göre Seppo ayrıca babası Karl Danielsson'dan da nefret ediyordu. Aslında son on beş gündür sayende memurlarım ortalıkta kafası kesilmiş tavuklar gibi dolanıyorlar. Bize söylemeyi unuttuğun bir şey daha vardı aslında."

"Peki neymiş bu?" dedi Britt-Marie Andersson. Şimdi sırtını dikleştirmiş bir şekilde oturuyordu ve küçük konyak kadehini yeniden doldururken yüzünde en ufak bir gülümsemeden veya elinde titremeden eser yoktu.

"Aslında o çarşamba günü Karl Danielsson'a kendi tencere kapağıyla öldürücü bir darbe vuranın ve ardından emin olmak için kendi kravatıyla onu boğanın sen olduğu. Olayların hemen öncesinde aptallık edip sana gösterdiği, içinde tüm o paraların olduğu çantayı da aldın. Ve cuma sabahı, olaydan otuz saat sonra da genç âşığın Septimus Akofeli'yi boğarak öldürdün. Çünkü neler yaptığını az çok anlamaya başlamıştı ve perşembe gününe kadar yaptığın şeyi Danielsson'un sana tecavüz etmesini engellemek üzere, kendini savunmak için yaptığını inanıyordu. Ona daha önce Karl Danielsson hakkında bir şeyler söylemiş olmalısın. Seninle rızan dışında birlikte olmaya çalıştığını mesela. Cuma günü buluştuğunuzda Akofeli polise gidip neler olduğunu açıklamak istedi. Kurbanın Danielsson değil, aslında sen olduğunu."

"Akofeli'yi kendi yatak odanda boğdun," diye devam etti Bäckström başıyla salonun sonundaki kapalı oda kapısını işaret ederek. "Onu yatakta bir güzel yorduktan sonra tabii. Böylece birlikte polise gidip olanları anlatmadan önce sırtına masaj yapmayı önerdiğinde tamamen sana teslim olacaktı."

"Hayatımda duyduğum en fantastik hikâye," dedi Britt-Marie Andersson. "Ancak benim açımdan son derece küçük düşürücü bir hikâye olduğundan, başka kimseye anlatmamış olduğunu umarım Başkomiser. Çünkü bu durumda sana karşı

iftira şikâyetinde bulunmak zorunda kalırım. Ya da bugünlerde söylendiği şekliyle karaktere yönelik aşağılama. Nasıl olur sence?”

“Merak etme. Bu sadece ikimiz arasında,” diye yalan söyledi Bäckström. “Kimseye tek kelime etmedim.”

“Ah, memnun oldum,” dedi Britt-Marie Andersson neredeyse normale dönen tebessümüyle. “Aniden ikimizin bu işe kendi aramızda bir çözüm bulabileceğimize dair bir fıkre kapıldım. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş derler, öyle değil mi Bäckström?” dedi ev sahibesi kendisine üçüncü konyağını doldururken.

“Geçen gün eski kayınbiraderinle tanıştım,” dedi Bäckström. “Oldukça ilginç bir karakter.”

“İnanmam,” dedi Britt-Marie burun kıvrarak. “Son elli yıldır alkoliktir, hayatında bir kez bile doğru konuşmamıştır.”

“Ama yine de onun söylediklerini sana söyleyeceğim,” dedi Bäckström. “Ve yerinde olsam dikkatle dinlerdim.”

“Kalle’nin ajandasındaki notları gördüğümde benimle Bea hakkında konuşmak istediğini sandım,” dedi Halfy kahve fincanına bolca konyak koyarken. “Sonra aniden olayla ilgisi olmayan bir avuç Müslüman hakkında konuşmaya başladın. Nedir olay? 11 Eylül falan mı?”

“Bea,” dedi Bäckström. “Anlat bakalım.”

“Eski yengem. Britt-Marie Andersson. Eski bir Solna kızı. Erkeklerin erkek olduğu, meydanı tüm o nonoşların doldurmadığı eski günlerde, Solna’nın en büyük göğüsleri ondaydı ve şehrin kuzeyinde en iyi seksi sunardı. Şimdi ne var elimizde? Bol miktarda lanet olası lezbiyenler.”

“Hâlâ anlayamadım.”

“Bea, Britt-Marie Andersson. Bea olarak tanınır. Eskiden BeA’nın Salonu’nu işletirdi. BeA, A harfi büyük. Sundbyberg’de BeA’nın Kuaför Salonu. Yaşlı kokonalara perma yapardı ve şayet iş saatleri dışında gidersen ya da önceden arayıp randevu alırsan salonun perdelerinin arkasında keyifli saatler yaşardın. Aslında ağabeyim de onunla öyle tanışmıştı. Roly tanıştırmıştı. Gerçi Roly hiçbir zaman para ödemezdi tabii ki. Lafı bile olmazdı. Gazeteler ondan İsveç Şampiyonu, yeni Ingemar Johansson diye bahsediyordu. Aletini görmeliydin, Bäckström. Roly bir maç sırasında şortunu indirip poposunu sallasa Ingemar’ı ringin dışına savururdu.”

“Ama ağabeyin neticede onunla evlendi, öyle mi?”

“Evet, onun için deli oluyordu. Roly’nin yeteneğini yitirmeye ve maçların çoğunda kaybetmeye başladığı zamanlardı ve Bea gidip ağabeyimle evlendi. Sevgili ağabeyim Per Adolf’un çok parası olduğunu düşünüyordu. Şansını, kısa süre sonra Solna merkezinde yalpalayarak gelen geçene eski günleri anlatacak olan Roly Stålhammar yerine ondan yana kullanmak mantıklı gelmiş olmalıydı.”

“Sonra ne oldu peki?” dedi Bäckström. “Ağabeyinin yaklaşık on yıl önce öldüğünü duydum.”

“Evet ve doğrusunu istersen büyük bir rahatlamaydı. Ben ve bizim diğer çocuklar onunla zaten bozuşmuştuk. Bir akşam Mario hepimizi toplayıp bir parti verdiğinde Mario’ya kara köpek diyerek hakaret etti. Biz de ona Räsunda Hitler adını taktık ve defolup gitmesini söyledik. Per Adolf yani. Aptal herifin bir de bıyığı vardı üstelik. Neyse, ağabeyim Bea’yla evlendi ve Råstasjön’de güzel bir eve taşındı. Evin her metrekaresi ipotekliydi ama Bea bunu bilmiyordu ve birkaç yıl sonra ağabeyim öldüğünde yüklü bir mirasa konacağını düşünüyordu. Ancak ağabeyimin tek kuruş parası olmadığından, sonunda kendisini Hasselstigen’de buldu. Ağabeyimin yerini de muhasebeci Kalle, Kalle Danielsson aldı.”

“Onun parası var mıydı peki?”

“O zamanlar işleri iyi gitmeye başlamıştı,” dedi Halfy başını sallayıp kendisine dördüncü kadehini doldururken.

“Peki Kalle Danielsson’la ne oldu sonra? Yani onunla Bea arasında?” dedi Bäckström.

“O da ağabeyim gibi onun için çıldırıyordu,” dedi Halfy. “Onun için Ritwa ve oğlundan vazgeçti. Aklında sadece Bea’yla yatmak vardı. Yıllar içinde ona birkaç milyona patlamış olmalı bu. Ajandasını okudun mu?”

“Hâlâ anlamadım.”

“HA, AFS, Fİ,” dedi Halfy. “Biraz kafan kalın mı acaba diye düşünmeye başladım Bäckström.”

“Düşünmeye çalıştığımda biraz zorlanıyorum,” dedi Bäckström. “Bana yardım etmek istemez misin?”

“HA, hıyarı avuçlama, yani mastürbasyon,” dedi Halfy, kendi kasiğının üzerinde hayali gitar çalar gibi yaparak.

“AFS, Andersson’un felasyo spesiyali, bu oral seks demek,” diye devam etti dudaklarını büzerek.

“Ve Fİ de fallik ilişki anlamına geliyor, normal insanlar gibi sevişmek yani,” diye tamamladı Halfy. “Kalle, Bea’yla her ilişkiye girdiğinde ajandasına not düşüyordu. Bunu anlamak bu kadar mı zor? Normal bir mastürbasyon için beş yüz, oral seks için iki bin. Eski sistem ilişki için beş bin. Prezervatif takmayı unuttuğu zaman on bin ödemek zorunda kaldığı bile yazıyor. Sonlara doğru Kalle’nin aklı başında değildi muhtemelen. Bildik, sıradan bir sevişme için on bin ödemek ne demek?”

“Arapları boş ver, Bäckström,” dedi Halfy fincanındakileri tek bir yudumda içerek. “Olay tamamen Kalle Danielsson’un eski yengem Britt-Marie Andersson’u becermesiyle ilgili. Ağabeyimin tek kuruşu olmadığını fark ettiğinde eski soyadına döndü. On yıl boyunca Söderman’dı ve tekrar Andersson’a döndüğünde benden mutlusu yoktu.”

“Bir dakika,” dedi Bäckström düşünceli bir şekilde. “Felasyo? Kimse bu şekilde adlandırmıyor o işi. Ne alaka?”

“Tipik Kalle,” dedi Halfy sırtarak. “Her zaman böyleydi. Biraz ironik. Ve Britt-Marie her zaman kendini olduğundan daha iyi göstermeye çalışırdı tabiri caizse. Ona gittiğinde aldığı sıradan bir oral seks olamazdı. Hayır, Andersson’un felasyo spesiyali, yani AFS. Bana sorarsan tipik Kalle işte.”

“Anlıyorum,” dedi Bäckström, kulaklarının hâlâ yuvarlak kafasına yapışık olduğundan emin olmak için kontrol ederken.

“Felasyo,” dedi Bäckström dudaklarını büzerek, Britt-Marie Andersson’un eski kayınbiraderiyle yaptığı görüşmenin özetini anlatmayı tamamladığında.

“Biliyor musun, Bäckström?” dedi Britt-Marie Andersson öne doğru eğilip inkâr edilemeyecek derecede etkileyici cazibesini sergileyerek ve güneşten bronzlaşmış elini Bäckström’ün sol bacağına iç kısmına koyarak.

“Bana biraz aşka gelmişsin gibi geldi,” diye devam etti elleri Bäckström’ün sarı pantolonunda yukarılara doğru gezinirken.

Niye hâlâ aramadı, diye düşündü Bäckström kol saatine bakarak. *Allah’ın belası erkek düşmanı,* diye geçirdi içinden. O esnada oturmakta oldukları odanın bir yerlerinde bir cep telefonu çalmaya başladı.

“Seninki mi, benimki mi?” dedi Bäckström. Emin olmak için telefonunu çıkarıp baktı.

“Benimki değil,” dedi başını iki yana sallayıp telefonu tekrar cebine koyarken.

“Muhtemelen yanlış numaradır,” dedi Britt-Marie Andersson. Bir an için kadının gözleri, Bäckström’ün meslektaşı Annika Carlsson’unkiler kadar kısık göründü. Aynı meslektaş, o anda sadece Karl Danielsson ve Septimus Akofeli’den gelen aramalar için kullanılan üçüncü cep telefonunu aramıştı. Tam de Bäckström’ün kendisinden aramasını istediği zamanda.

“Biliyor musun Bäckström?” dedi Britt-Marie aniden onun kucağına oturup sol eliyle göğsünü okşayarak. “Düşünüyorum da belki de sen ve ben iş birliği yapmalıyız.”

“Söyle bakalım,” dedi Bäckström. Her ne kadar Britt-Marie elini kravatına götürdüyse de kendisini hiç endişeli hissetmiyordu. *Tedbiri elden bırakma*, diye geçirdi içinden.

“Aynı yaştayız,” dedi Britt-Marie Andersson. “Sana daha önce hiç gitmediğin yerlere bir veya iki seyahat teklif edebilirim. Seksten bahsediyorum elbette, sıradan bir seyahatten değil. Danielsson’un parasını paylaşabiliriz. Şu seni öldürmeye çalışan korkunç Araplar gibi dolandırıcılardan çaldığı parayı...”

“Ne kadar paradan bahsediyoruz?” diye araya girdi Bäckström. Kadın kucağında oturmuş her iki eliyle kravatıyla oynadığı halde son derece soğukkanlıydı. Güneşte bronzlaşmış, güçlü ve büyük elleriyle. Bir kadın için fazla büyük, erkek eli gibi ellerle.

“Sadece merak ettim,” diye açıklık getirdi.

“Neredeyse bir milyon krondan bahsediyoruz,” dedi Britt-Marie Andersson, Bäckström’ün üzerinde sarı zambaklar olan mavi kravatını okşarken.

“Emin misin?” dedi Bäckström. “Bu sabah savcıyla konuştum ve birkaç saat önce de meslektaşlarım Solna alışveriş merkezindeki SE Bankası’nda bulunan kiralık kasana bakmaya gittiler. Kasada Karl Danielsson’un evrak çantasını ve içinde iki milyon buldular. Her biri yüz bin değerinde bin kronluk banknotlardan oluşan balyalar halinde.”

“Bu arada, şu telefon araması var ya,” diye devam etti. “Birkaç dakika önce çantadaki şu cep telefonu çaldığında arayan, meslektaşlarımdan biriydi. Danielsson ve Akofeli’nin eskiden aradıkları telefon. Danielsson sana seks karşılığı para ödemek istediği için, Akofeli ise muhtemelen seni sevdiği için arıyordu.”

“Biliyor musun Britt-Marie Andersson? Yaptığım işi düşünürsek çok alışılmadık bir kişiyle konuşuyor olduğumu düşünmeye başladım.”

“Peki kimmiş bu kişi?” dedi Britt-Marie Andersson. Gözleri şimdi Annika Carlsson’un Britt-Marie Andersson hakkında kadın düşmanı bir tarzda konuştuğu için memur Stigson’a bir tokat atıp atmamayı düşündüğü zamankinden daha da kısıktı.

“Çifte cinayet işleyen bir kadın katil,” dedi Bäckström. “Bu suçtan müebbet hapis cezası almış tek bir kadın bile yok,” dedi. “Aslında son kırk yıldır hiç olmamış,” diye ekledi. “Son olarak Finlandiyalı bir fahişe almış bu cezayı. Ve bu seferki de onun İsveçli bir emsali olacak.”

Tam o anda kadın saldırıya geçti. Muhtemelen öfkeden ve Bäckström’ün az önce söylediklerine karşı bir refleks olarak ve artık oyunun bittiğini anladığı içindi. Bäckström’ün kravatının düğümünü kavradı. Olabildiğince kuvvetli bir şekilde çekti ve kravatı tutan küçük plastik klips yerinden çıkınca geriye doğru düştü.

Klasik polis kravatı, diye geçirdi içinden Bäckström, her ne kadar kendisine, alkolik babasının her zaman taktıklarının on katı fazlasına mal olduysa da. Babası, suçluları yakalayıp Maria bölgesindeki eski karakola tıkarırken onlara kendisini boğma fırsatı tanımamak için görev başındayken daima kendinden düğümlü, mavi kravatı takardı. Artık normal kravat bağlamayı unuttuğu için hafta sonları evde de onu takmaya başlamıştı.

“Tamam Bea,” dedi Bäckström cebinden kelepçeleri çıkarıp onu ellerinden yakalarken. “Yavaş ve sakince halledelim şu işi.”

Zerre kadar yavaş ve sakin olmamıştı. Kadın yerde yuvarlandı. Altında yatarken adamın bacaklarına tekme attı, bacaklarını ayırıp onun üzerine oturdu ve kravatsız boynuna yapıştı. Bäckström’ünkilerden çok daha büyük ve güçlü elleriyle boynunu sıkmaya başladı.

Küçük köpeği sepetinden fırladı ve sahibesine yardıma gelip hırlayarak Bäckström’ün pahalı sarı pantolonunu çiğnemeye başladı. Sonra Britt-Marie Andersson, altmış yaşının üzerindeki ve –kriminal açıdan– suçlu olması mümkün olamayacak

kadın, masanın üzerinden konyak şişesini aldı ve Bäckström'ün yüzüne indirdi.

“Lanet olsun, Annika,” diye kükredi Bäckström. Kafasının içinde şimşekler ve karanlıklar gidip geliyordu. Bir kadın kendini öldürmeye çalışıyor olsa bile yardım için çığlık atmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Dedektif Komiser Annika Carlsson eski günlerden kalan bir savaş topunun hızıyla odaya daldı. Minik Şeker'i bir tekmeyle odanın diğer tarafına savurduktan sonra copuyla köpeğin sahibesine girişti. İki kez omuzlarına, iki kez kollarına vurdu. Sonra Britt-Marie Andersson'u kelepçeledi. Onu saçlarından yakaladı, yüzünü kaldırıp ona kadınlar arasındaki karışık durumlarda verilebilecek tek mesajı verdi.

“Pekâlâ orospu, terbiyeli ol, yoksa seni gebertirim,” dedi. Ses tonu ne bir kız kardeşi ne de bir polis memurunu andırıyordu.

Sonra dikkatini patronu, Başkomiser Evert Bäckström'e çevirdi.

“Korkarım kaltak kadın senin burnunu kırmış, Bäckström,” dedi Annika Carlsson, Felicia Pettersson ve Jan O. Stigson, Britt-Marie Andersson'u daireden çıkarırlarken.

“Sorun değil,” dedi Bäckström. Her iki burun deliğinden kan akarken burnunu çekmeye çalışıyordu. Elini gömleğinin altına götürdü ve iyi kesimli sarı keten ceketinin altından karnına ilıştirmiş olduğu kayıt cihazını söküp çıkardı.

“Kayıt cihazı çalışıyorsa gerisi önemli değil,” dedi Bäckström. “Sadece bir yara bandı ver de merkeze dönelim,” dedi tombul parmaklarıyla burnunu sıkarken.

Bäckström, kırılan burnuna bant yapıştırıp kendi odasına gitmeye yeni fırsat bulmuştu ki meslektaşı Niemi telaşla yanına geldi.

“Ne oldu sana Bäckström?” dedi Niemi. “Üstünden silindir geçmiş gibi görünüyorsun.”

“Önemli değil,” dedi Bäckström. “Senin için ne yapabilirim?”

“Davada önemli bir gelişme oldu,” dedi Niemi. “Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndaki meslektaşlarımız az önce arayıp Polonyalı herifin çöpte bulduğu temizlik eldiveninde DNA kalıntısı bulduklarını söylediler. Bir kadına ait DNA.”

“Danielsson’un temizlikçisi mi?” dedi Bäckström. Öyle olmadığını günlerdir biliyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Niemi.

Zavallı Finlandiyalı’nın kafası pek basmıyor, diye düşündü Bäckström. Danielsson’un dairesinde günler geçirdi. Kör bir temizlikçi’yi kim işe alır ki?

“Ta ki Akofeli’nin tırnaklarının altında da aynı DNA’yı bulana kadar,” dedi Niemi. “Tek problem, veri tabanında herhangi bir eşleşme bulamamış olmamız.”

“Bunlar eski haber Niemi,” dedi Bäckström, burnu çok acıdığı halde koltuğunda geriye yaslanarak. “Kadını içeri tıktık,” diye devam etti. “İyi ki geldin. Gidip ondan bir örnek alabilir misin? Daha sonra Güney Amerikalı partnerinle birlikte dairesini incelemenizi istiyorum. Çünkü Akofeli’yi orada öldürdü. Ondan sonra da boş vaktin olursa cesetten kurtulmak için kullandığı araba aşağıda, garajda.”

“Neler söylüyorsun sen, Bäckström?” dedi Niemi.

“Ben bir polis memuruyum,” dedi Bäckström. “Yani olayı on beş gün önce çözmüştüm bile.”

Ve sonra Toivonen geldi.

“Tebrikler Bäckström,” dedi. “Çeneni kapalı tutabilirsen seninle medeni bir ilişki kurabileceğimizi düşünmeye başlıyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Bäckström. “Bunu söyleyerek yaşlı bir polis memurunun yüreğini ısıttığını bilmelisin.”

“Lafı bile olmaz,” dedi Toivonen sırıtarak. Sonra odadan çıktı.

Seni geberteceğim kahrolası tilki, diye geçirdi içinden Bäckström.

Ardından savcı aradı.

“Merhaba, Bäckström,” dedi. “Failimizi yakaladığınızı duyduğum az önce.”

“Evet,” dedi Bäckström.

“Sonra Niemi’yle konuştum,” diye devam etti kadın. “Yarın itibariyle resmî tutuklama işlemlerini başlatmayı düşünüyorum. Elimizde yeterli gerekçe var artık.”

Bäckström, “Çok iyisin,” dedi ve telefonu kapattı.

Anna Holt odasına kadar geldi.

“Tebrikler Bäckström,” dedi başıyla selam verip gülümseyerek. “Benim için ejderhayı öldürdün.”

“Teşekkürler,” dedi Bäckström. “Basın toplantısı yapacak mıyız?”

“Bence yapmayalım,” dedi Anna Holt siyah, kısa saçlarını sallayarak. “Son günlerde çok sık yapıldı. Normal bir basın bildirisiyle yetinelim diyorum. Yarın, resmî tutuklama işlemlerinden sonra.”

Tabii, diye düşündü Bäckström. *Önce onurumu elimden alın, sonra zaferimi. Elimde kalan parçalanmış bir keten pantolon, par-*

çalanmış bir sehpa, kana bulanmış bir halı ve bir zamanlar evim olan yerin duvarlarında ve tavanında kurşun delikleri. Teşekkür olarak alkolik komşuma verdiğim bir kesme cam vazo ve gerçeği açıklayacak kadar erkek olmayan ve mutlu olabilmek için diğer atletli trollerle güreş yapmak zorunda kalan manyak bir eski ibneye ait olduğu söylenen eski bir polis rozeti aldım.

“Ne düşünüyorsun, Bäckström?” dedi Anna Holt.

“Bana uyar,” dedi Bäckström. Çıkarken Anna Holt’a tam bir Sipowicz bakışı attı. *Kaç bakalım seni sıska, küçük kâbus*, diye geçirdi içinden.

“Seppo Laurén konusunu ne yapacağız?” dedi Alm. Yüzü kıpkırmızı bir şekilde, Anna Holt gittikten iki dakika sonra odaya gelmişti.

“İyi ki geldin Alm,” dedi Bäckström. “Şöyle yapacağız. Beni dikkatle dinle.”

“Dinliyorum,” dedi Alm.

“Önce senden küçük Seppo hakkında yazdığın her şeyi toparlamayı istiyorum. Sonra onları alıp elastik bantlarla rulo haline getir. Sonra da kışına sok.”

Sadece aptal değil, diye geçirdi içinden Bäckström, Alm odadan çıkarken. *Aynı zamanda espri anlayışından da yoksun herif.*

“Saygılar patron,” dedi Frank Motoele. Bakışlarını dışarıya yöneltilip başıyla Bäckström’ü selamladı.

“Teşekkürler,” dedi Bäckström. “Gerçekten memnun oldum.” *Şu gözler bende olsaydı küçük Siggy’ye ihtiyaç duymazdım*, diye geçirdi içinden. *Affetmem için yalvarırlarken suçluların karşısına geçip gözlerimi dikerdim.*

“Kaldı bir kişi,” dedi bakışlarını tekrar odanın içine yöneltirken. “Davadan sonra küçük Afsan’ı ele geçireceğiz. Hapishane sisteminde arkadaşlarım var. Her iki taraftan da. Kolay olacak.”

“Anlıyorum,” dedi Bäckström. *Kaldı bir kişi mi? Ne diyor bu böyle,* diye düşündü.

“Saygılar,” diye tekrarladı Motoele. “Senin gibi daha çok adamımız olsaydı bu işi çoktan çözmüştük.”

“Kendine iyi bak Frank,” dedi Bäckström. *Tebrikler Evert,* diye geçirdi içinden. *Batı yarım küredeki en ürkütücü polis memuruyla arkadaş oldun.*

“Demek burada oturup surat asıyorsun, öyle mi Bäckström?” dedi Annika Carlsson. “Bu arada, burnun nasıl?”

“İyi,” dedi Bäckström elini tereddütle bandın üstüne götürürken.

“Gidip bira içmeye ne dersin? Ben ısmarlıyorum, merak etme.”

“Pekâlâ,” dedi Bäckström.

Ve böylece Bäckström, meslektaşı Annika Carlsson'u en sevdiği bara götürdü. Sarı fırtınası, Jyväskylä'ya ailesini görmeye gittiğinden ve işini sağlama almak için öfkeli partnerini yanında götürdüğünden, iyi de olmuştu bu.

Hangi normal erkek her ay temizlik ve haftada bir güzel bir sevişme şansını standart bir lezbiyen uğruna riske atmak ister ki, diye düşündü Bäckström. Herkese açık olduğunu söylese ne olur söylemese ne olur?

Her şeye rağmen işler, gecenin sonuna yaklaşıncaya kadar gayet yolunda gitmişti.

“Biliyor musun, Bäckström?” dedi Annika Carlsson. “Daha önce hiç bir Hästens yatakta sevişmemiştim. Ne dersin?”

Sonra aniden Bäckström'ün kolunu kavramış ve uzun, güçlü parmaklarıyla sıkılmıştı. Sanki kolunun etrafına metal bir kelepçe geçirilmiş gibi hissettirmişti.

“Vay canına,” dedi Bäckström. Burnu o kadar çok acıyordu ki kendi evindeki yatağında kendinden geçmeden önce çenesinin de kırılması mümkündü. Bir zamanlar evim dediği kurşun delikleriyle dolu o dairede.

“Pekâlâ, şayet birbirimize karşı tamamen açık olacaksak,” dedi Bäckström.

“Devam et,” dedi meslektaşı Annika Carlsson.

“Doğrusunu istersen yeterince cesur muyum, bilemiyorum,” dedi. *İşte söyledim ve çenem hâlâ sağlam, diye geçirdi içinden.*

“Daha önce söylediğim gibi Bäckström, konu seks olunca açık fikirli olmayı tercih ederim,” dedi Carlsson. “İstersen gerçekten çok yumuşak olabilirim. Ama fikrini değiştirir ve farklı bir şey denemeye karar verirsen de gerçekten çok ama çok sert olabilirim.”

“İzin ver biraz düşüneyim,” dedi Bäckström. Sırtında aniden sarı keten ceketinin altından terlerin süzüldüğünü hissetmişti. *Bir kadının böyle konuşması... ne korkunç,* diye geçirdi içinden.

“Bana kesinlikle uyar,” dedi Annika Carlsson geniş omuzlarını silkerek. “Ben buradan ayrılmadan önce kararını verdiğin sürece.”

“Sorun değil, Bäckström,” dedi Annika onu rahatlatmak için. Tırnaklarını onun ellerinin üzerinde gezdiriyordu. “Her neyse, zaten söyledim bir kere, hesaplar benden.”

Sonra elini cebine götürdü ve bin kronluk bir banknot çıkardı. Bir hafta kadar önce Valhallavägen'deki Handelsbanken'in kasa dairesinde seyretmiş oldukları banknotlara şaşırtıcı derecede benziyordu.

Ah, demek bu işler böyle yürüyor, diye düşündü Bäckström. İnsanlığa olan inancını kaybedeli elli yıldan fazla olmuştu.

“Onları kasa dairesinden nasıl çıkardın?” diye sordu Bäckström.

“Her zamanki yöntemle, asırlardır kızların kullandığı yöntem,” dedi Annika Carlsson ona gülümseyerek. “Ayrıca sen kibarlık edip Toivonen'i aramak için üst kata çıkmıştın, bu yüzden işim kolay oldu. Yığından bir tomar aldım, yuvarlayıp plastik bir eldivenin içine koydum ve her zamanki yerine yerleştirdim.”

“Cinsel organına mı?” dedi Bäckström cevabı bildiği halde.

“Önce tükürükle ıslattım,” dedi Annika Carlsson. “Eskiden birileri tavsiye etmişti bana. Polis akademisine girmeden önce kadınlar koğuşunda gardiyan olarak çalıştım. Orada çalışırken müşterilerimin bacaklarının arasında bulduklarımı söylesem inanamazsın.”

“Gerçi Niemi’yi görmeye gittiğimizde ödüm patlamıştı,” diye devam etti Annika. “Aşağısı çok sıkıştı ve bu yüzden de çok fena kaşınıyordu,” diye açıkladı.

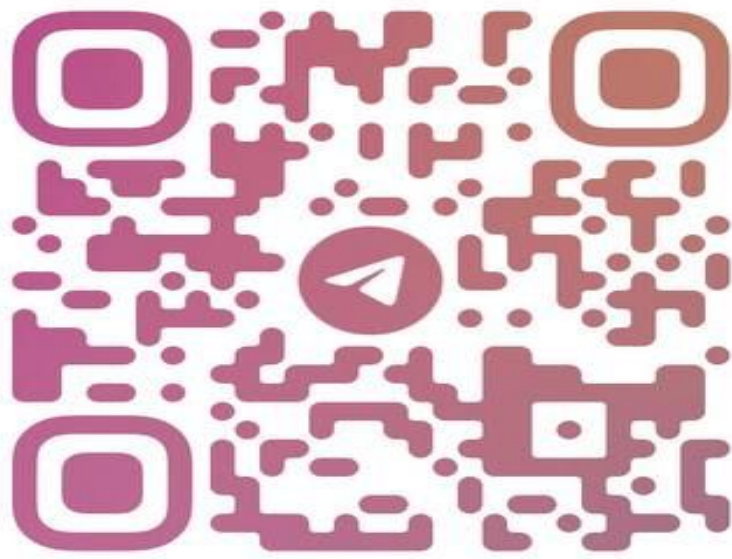
“Ne düşünüyorsun Bäckström?” dedi Carlsson. “İçimden bir ses harika bir çift olabileceğimizi söylüyor,” dedi söylediklerini vurgulamak için tırnaklarını bir kez daha kolunda gezdirirken.

“Düşünmeliyim,” dedi Bäckström. *İnsanlık nereye gidiyor? İsveç nereye gidiyor? Polis teşkilatına neler oluyor,* diye geçirdi içinden.

Prenses ve krallığın yarısı hangi cehennemde, diye düşündü Bäckström.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitaap>

@AYISIGIKITAP